JEFFREY ARCHER

a 11 a poruncă

dacă ești prins, să nu trădezi!

EDITURA VIVALDI

JEFFREY ARCHER

A UNSPREZECEA PORUNCĂ

De acelaşi autor,
la Editura VIVALDI au apărut:

- *Cain şi Abel*
  (Kane and Abel)

- *Fiica risipitoare*
  (The Prodigal Daughter)

- *Să-i spunem preşedintelui?*
  (Shall We Tell the President?)

- *A patra putere*
  (The Fourth Estate)

JEFFREY ARCHER

A UNSPREZECEA PORUNCĂ

Traducere şi note: DOINA CERĂCEANU

Editura VIVALDI
Bucureşti, 1998

Ilustrația copertei: THEODOR PETROȘANU

PREFAȚĂ

Jeffrey Archer este unul dintre cei mai citiți scriitori britanici contemporani. Deşi nu a beneficiat în mod deosebit de adaptări cinematografice sau TV, cărțile sale se vând chiar mai repede decât cele ale lui John le Carré, Frederick Forsyth şi Stephan King. A fost publicat în peste 70 de țări, fiind cel mai tradus scriitor britanic al acestui sfârşit de mileniu.

Secretul acestui succes trebuie căutat în talentul său de povestitor. Pete Murray îl numeşte pe Jeffrey Archer cel mai mare narator britanic al zilelor noastre, *Los Angeles Times* îl plasează printre primii zece povestitori din lume, iar *Newcastle Evening Chronicle* declara: „Dacă Premiul Nobel s-ar acorda pentru arta povestirii, Jeffrey Archer l-ar primi cu certitudine". Unii critici literari îl pun alături de Galsworthy sau Somerset Maugham. Pe ultimul, Jeffrey Archer îl apreciază în mod deosebit: „Cred că Graham Green este cel mai bun scriitor de limbă engleză, dar Maugham este un povestitor mai bun".

Alţi critici literari, mai cu seamă aşa numiţii „high brow", îl tratează pe Jeffrey Archer ca pe un scriitor minor ale cărui cărţi se vând bine, dar nu sunt sortite a intra în istoria literaturii. Acestor critici Jeffrey Archer le-a răspuns în 1989, cu prilejul lansării cărţii sale *A*

Twist in the Tale, astfel: „Trebuie să fii un bun povestitor ca să supravieţuieşti ca scriitor... Dacă eşti doar un scriitor şi nu un bun povestitor oamenii nu te citesc... Patrick White a câştigat Premiul Nobel pentru literatură, dar nimeni nu-şi mai aminteşte de el pentru că nimeni nu-l citeşte. De ce? Pentru că nu este un bun povestitor. Frazele lui sunt frumos construite, mai frumoase decât ale multora dintre noi, dar el nu ştie să povestească".

Jeffrey Archer s-a născut la 15 aprilie 1940 în Somerset, tatăl său a fost consul în Singapore, iar mama ziaristă. Şi-a făcut educaţia la Wellington şi Oxford. Ca student, a reprezentat culorile Marii Britanii la alergări, la Jocurile Olimpice din 1964. La vârsta de 29 de ani este ales în Camera Comunelor (din partea Partidului Conservator) fiind cel mai tânăr membru al Parlamentului Britanic. La 34 de ani demisionează în urma falimentului unei firme canadiene frauduloase în care investise foarte mulţi bani, faliment ce-l lasă cu o datorie de 620.000$. Şi-a vândut casa din Kensington, maşina, a încercat să-şi găsească o slujbă, dar n-a reuşit. Fiind un tip pragmatic, a hotărât ca evenimentele ce l-au determinat să părăsească viaţa politică să le transpună într-o carte. Aşa că s-a aşezat la masa de lucru şi a scris *Nici un ban în plus, nici un ban în minus*, roman care a apărut în 1976 şi s-a bucurat de un succes neaşteptat. Au urmat apoi: *Să-i spunem preşedintelui?* (1977), *Cain şi Abel* (1979), care a făcut imediat înconjurul lumii, plasându-l pe Jeffrey Archer în eşalonul de vârf al romancierilor contemporani, *O tolbă cu săgeţi* (1980), *Fiica risipitoare* (1982), *Primul între*

egali (1984), *O problemă de onoare* (1986), *Poveşti cu întorsături neaşteptate* (1989), *A patra putere* (1995) şi *A unsprezecea poruncă* (1998).

În anul 1985 Jeffrey Archer revine în politică, fiind unul din colaboratorii apropiaţi ai doamnei Thacher şi este ales vicepreşedinte al Partidului Conservator. Rămâne în această funcţie doar un an pentru că două ziare londoneze de scandal îl calomniază că ar fi avut relaţii cu o prostituată. Din nou este nevoit să demisioneze. Dă în judecată cele două ziare şi câştigă procesul în 1987. I se plătesc daune în valoare de un milion de lire sterline pe care le donează aproape în totalitate catedralei Ely.

Ar fi avut toate şansele să ajungă ambasadorul Marii Britanii la Washington dacă n-ar fi căzut cabinetul Margaret Thacher.

Politica şi scrisul sunt dominantele majore ale lui Jeffrey Archer. Viitorul va decide care din ele va atârna mai mult în balanţă, deşi opţiunile declarate nu o singură dată de scriitor par a înclina talerul spre politică. „Politica rămâne prima mea iubire" este fraza care revine ca un leit-motiv în interviurile acordate de Jeffrey Archer presei.

Experienţa sa politică şi-a valorificat-o la superlativ în cea mai recentă carte a sa *A unsprezecea poruncă* apărută în Marea Britanie în 1998 şi care este oferită în acelaşi an şi cititorilor români de către editura Vivaldi. Acţiunea ei este plasată cam în anul 2002 şi se întinde pe un spaţiu vast, de la Biroul Oval din Casa Albă până la biroul succesorului preşedintelui Boris Elţîn din Kremlin şi locuinţa luxoasă din afara St. Petersburg-ului

a şefului mafiei ruse. Eroul principal este Connor Fitzgerald, profesionistul profesioniştilor. Deţinător al Medaliei de Onoare în războiul din Vietnam. Bărbat devotat familiei. Slujitor al ţării sale. Arma cea mai de temut a C.I.A. Dar de 28 de ani Fitzgerald duce o viaţă dublă. Şi doar cu câteva zile înainte de pensionare de la Agenţie se confruntă cu un duşman pe care nici chiar el nu-l poate contracara. Acesta este propriul lui şef, directorul C.I.A. – doamna Helen Dexter. Iar ea nu are decât un singur scop: să-l distrugă, ca în acest fel să dispară martorul asasinatelor politice al căror iniţiator a fost. Între timp, Statele Unite trebuie să facă faţă unui duşman la fel de temut: un nou preşedinte rus, succesorul lui Boris Elţîn, hotărât să forţeze o confruntare militară între cele două superputeri.

Perspectivele lumii noastre contemporane în viziunea lui Jeffrey Archer din această carte par sumbre. Să sperăm că timpul nu-i va da dreptate. Oricum, un semnal de alarmă în privinţa pericolului care ameninţă valorile democratice câştigate cu greu de omenire este tras.

Doina Cerăceanu

Pentru Neil şi Monique

NOTA AUTORULUI

Aş dori să mulţumesc următorilor pentru ajutorul dat în munca de documentare la această carte:

William Webster, fost director al C.I.A. şi F.B.I.
Richard Thornburgh, fost procuror general al S.U.A.
Samuel Berger, consilier în probleme de securitate naţională
Patrick Sullivan, Serviciul Secret al S.U.A., departamentul Washington
Agent special J. Patrick Durkin, Serviciul Secret Diplomatic al S.U.A.
Melanne Verveer, şeful personalului lui Hillary Rodham Clinton
John Kent Cooke Jr. proprietar, Washington Redskins
Robert Petersen, şeful serviciului de pază la Galeria presei din Senatul S.U.A.
Jerry Gallegos, şeful serviciului pază la Galeria presei, Camera Deputaţilor S.U.A.
King Davis, Şeful poliţiei, Sierra Madre, California.

Mikhail Piotrovsky, director, Muzeul Ermitaj şi Palatul de Iarnă St. Petersburg

Dr. Galina Andreeva, custode al secţiei de pictură sec. al XVIII-lea şi al XIX-lea, Galeria Tretiakov, Moscova

Aleksandr Novoselov, locţiitor al ambasadorului, Ambasada Federaţiei Ruse, Washington D.C.

Andrei Titov

Trei membri ai mafiei din St. Petersburg care au refuzat să li se menţioneze numele.

Malcom Van de Riet şi Timothy Rohrbaug, Nicole Radner, Robert Van Hoek, Phil Hochberg, David Gries, Judy Lowe şi Philip Verveer, Nancy Henrietta, Lewis K Loss, Darrel Green, John Komlos, Nataşa Manimova, John Wood şi Chris Ellis.

Şi, în mod special, Janet Brown, Comisia pentru dezbateri prezidenţiale şi Michael Brewer de la Grupul de consultanţă Brewer.

SUMAR

Cartea întâi

JUCĂTOR ÎN ECHIPĂ

CAPITOLUL I

Cum a deschis uşa alarma s-a şi pornit.

O asemenea greşeală te-ai aştepta s-o facă un amator şi nicidecum Connor Fitzgerald, care era considerat de colegii lui cel mai profesionist dintre profesionişti.

Fitzgerald apreciase că aveau să treacă multe minute bune înainte ca *policia* locală să se deplaseze la o spargere în cartierul San Victorina.

Mai erau câteva ore până începea meciul anual cu Brazilia, dar jumătate din televizoarele din Columbia fuseseră deja deschise. Dacă Fitzgerald ar fi intrat în casa de amanet după începerea meciului probabil că *policia* nu s-ar fi deranjat până la fluierul final al arbitrului. Era un lucru bine cunoscut că pentru infractorii locali meciul însemna o perioadă de nouăzeci de minute când puteau opera în voie. Dar planurile lui pentru cele nouăzeci de minute aveau să pună *policia* în alertă zile în şir. Vor trece însă săptămâni, probabil luni, până când cineva o să descopere adevărata semnificaţie a spargerii din acea după-amiază de sâmbătă.

Alarma încă suna când Fitzgerald a închis uşa din spate, după care şi-a croit drum repede prin mica încăpere ce servea drept depozit îndreptându-se spre

vitrina prăvăliei. N-a dat nici o atenţie ceasurilor aliniate pe micile rafturi, smaraldelor în pungi de celofan şi obiectelor de aur de diverse mărimi şi forme, expuse în spatele grilajului metalic. Toate erau meticulos etichetate cu nume şi date aşa că împovăraţii lor proprietari se puteau întoarce peste şase luni ca să-şi ceară înapoi moştenirile de familie. Puţini însă mai reveneau.

Fitzgerald s-a strecurat prin perdeaua din şiraguri de mărgele ce separa spaţiul de depozitare de prăvălie şi s-a oprit în spatele galantarului cu ochii pironiţi pe o cutie din piele uzată ce se afla în mijlocul vitrinei. Pe capac erau imprimate cu litere aurii decolorate iniţialele „D.V.R.". A rămas complet nemişcat până a fost sigur că nu trecea nimeni pe stradă.

Când Fitzgerald vânduse proprietarului această capodoperă artizanală ceva mai devreme, în cursul aceleiaşi zile, îi explicase că, de vreme ce nu avea nici o intenţie de a se mai reîntoarce la Bogota, putea fi pusă la vânzare imediat. Fitzgerald n-a fost deloc surprins când a văzut că acea piesă deja se afla în vitrină. N-avea să mai fie alta care să-i semene în Columbia.

Era pe punctul de a păşi dincolo de galantar când a văzut un tânăr trecând prin faţa vitrinei. Fitzgerald a înţepenit, dar atenţia bărbatului era complet absorbită de un mic radio pe care îl ţinea lipit de urechea stângă. Pe Fitzgerald nu l-a băgat în seamă aşa cum nu s-ar fi uitat nici la un manechin. După ce tânărul s-a făcut nevăzut, Fitzgerald a trecut dincolo de tejghea şi s-a îndreptat spre vitrină. Şi-a aruncat privirile spre stradă măsurând-o în sus şi în jos ca să se asigure că nu este

văzut, dar strada era pustie. Dintr-o singură mişcare a luat cutia de piele din vitrină şi s-a răsucit rapid pe călcâie. A făcut un salt peste tejghea şi a mai aruncat o privire spre vitrină ca să fie sigur că nici un ochi curios nu fusese martor la furt.

Fitzgerald şi-a croit drum printre şiragurile de mărgele şi s-a îndreptat cu paşi mari spre uşa încuiată. Şi-a verificat ceasul. Alarma suna de nouăzeci şi opt de secunde. A ieşit pe alee şi a ascultat. Dacă ar fi auzit sunetul sirenei de la maşina poliţiei ar fi cotit-o la stânga şi s-ar fi făcut nevăzut în labirintul de străduţe din spatele casei de amanet. Dar în afară de alarmă nu se auzea nimic. A cotit-o la dreapta şi a pornit-o fără a se grăbi deloc spre Carrera Septima.

Când Connor Fitzgerald a ajuns în bulevard, a aruncat o privire în stânga şi apoi în dreapta, a văzut că traficul nu era aglomerat şi fără a se mai uita înapoi a traversat strada. A intrat într-un restaurant ticsit de lume unde un grup zgomotos de fani ai fotbalului stătea în faţa unui ecran mare de televizor.

Nimeni nu i-a dat nici o atenţie. Toţi erau interesaţi doar în a privi reluările la nesfârşit ale celor trei goluri pe care le marcase anul trecut naţionala Columbiei. El s-a aşezat la o masă din colţ. Deşi nu se putea uita prea bine la ecranul televizorului, avea o vedere perfectă asupra străzii. O firmă decolorată pe care scria *J. Escobar. Monte de Piedad, establecido 1946* flutura în briza după-amiezii deasupra casei de amanet.

Au trecut multe minute până când o maşină a poliţiei s-a oprit frânând brusc în faţa prăvăliei. Imediat ce Fitzgerald i-a văzut pe cei doi poliţişti întrând în clădire,

s-a ridicat de la masă şi a pornit agale spre uşa din spate ieşind într-o altă stradă peste care domnea liniştea în acea după-amiază de sâmbătă. A urcat în primul taxi gol care i-a ieşit în cale şi a spus cu un pronunţat accent sud african:

– El Belvedere în Plaza de Bolivar, *por favor*.

Taximetristul a dat scurt din cap de parcă ar fi vrut să-i spună clar că nu are chef de conversaţie. Imediat ce Fitzgerald s-a aşezat pe bancheta din spate a taxiului galben şi ponosit, şoferul a dat radioul mai tare.

Fitzgerald şi-a verificat din nou ceasul: unu şi şapte minute. Era cu câteva minute mai devreme faţă de program. Discursul probabil că deja începuse, dar cum ele întotdeauna ţin peste patruzeci de minute, el încă mai avea destul timp pentru a-şi duce la bun sfârşit treaba pentru care, de fapt, se afla în Bogota. S-a deplasat puţin spre dreapta ca să fie sigur că şoferul îl vedea clar în oglinda retrovizoare.

După ce *policia* îşi începea cercetările, Fitzgerald avea nevoie ca toţi care-l văzuseră în acea zi să furnizeze, în mare, aceleaşi detalii: bărbat, caucazian, în jur de cincizeci de ani, un pic mai înalt de şase picioare, cam de 210 livre, nebărbierit, cu păr negru, vâlvoi, îmbrăcat ca un străin, cu accent străin, dar nu american. Spera ca măcar unul dintre ei să fi putut recunoaşte accentul nazal sud african. Fitzgerald întotdeauna fusese bun în privinţa accentului. În liceu mereu avusese probleme pentru că îi imita pe profesori.

Radioul din taxi continua să reverse un noian de opinii ale unor experţi ce se succedau unul după altul în legătură cu meciul anului. Fitzgerald încerca mental să

traducă dintr-o limbă faţă de care fusese foarte puţin interesat în a o învăţa, deşi recent mai adăugase vocabularului său limitat cuvinte ca: *falta, fuera* şi *gol.*

Când după şaptesprezece minute micul Fiat s-a oprit în faţă la El Belvedere, Fitzgerald i-a dat şoferului o bancnotă de zece mii de pesos şi a coborât din taxi înainte ca acesta să apuce să-i mulţumească pentru un bacşiş atât de generos.

Fitzgerald a urcat în fugă scările hotelului, a trecut glonţ pe lângă portarul în livrea şi a intrat în hol îndreptându-se direct spre lifturile ce erau vis à vis de recepţie. A trebuit să aştepte doar câteva clipe până când unul din cele patru lifturi a revenit la parter. Când uşile s-au deschis, el a păşit înăuntru şi a apăsat pe „8" şi imediat pe butonul pe care scria „Închis" pentru ca să nu mai dea nimănui şansa de a urca alături de el în lift. Când uşile s-au deschis la etajul opt, Fitzgerald s-a îndreptat pe coridorul acoperit cu un covor subţire spre camera 807. A introdus cartela din plastic în uşă şi a aşteptat să apară lumina verde, după care a apăsat pe clanţă. Imediat ce uşa s-a deschis, a luat plăcuţa cu *Favor de no Molestar* pe care a atârnat-o de clanţă, în exterior şi apoi a încuiat punând şi siguranţa.

Şi-a verificat din nou ceasul: două fără douăzeci şi patru de minute. Pesemne că poliţia a părăsit casa de amanet ajungând la concluzia că a fost o alarmă falsă, şi-a zis el în gând. Ei au să-l sune pe domnul Escobar la casa lui de la ţară ca să-i spună că totul pare a fi în ordine şi să-i sugereze ca luni, când se va întoarce în oraş, să le comunice dacă lipseşte ceva. Dar cu mult timp înainte Fitzgerald avea să pună la loc în vitrină

cutia din piele uzată. Luni dimineaţa singurele obiecte lipsă pe care le va raporta Escobar vor fi pungulițele cu smaralde neşlefuite mutate de la locul lor de *policia*. Cât va trece până se va descoperi unicul lucru care lipsea? O zi? O săptămână? O lună? Fitzgerald deja hotărâse ca să lase un indiciu clar care să grăbească cercetările.

Fitzgerald şi-a scos jacheta, şi-a atârnat-o de cel mai apropiat scaun şi a luat telecomanda de pe noptiera de lângă pat. A apăsat pe butonul de deschidere şi s-a aşezat pe sofa, în faţa televizorului. Chipul lui Ricardo Guzman a umplut ecranul.

Fitzgerald ştia că Guzman va împlini cincizeci de ani în aprilie viitor, dar cum era înalt de şase picioare, cu acel păr negru şi bogat şi fără nici o problemă cu greutatea, el putea să spună mulţimii de admiratori că încă nu împlinise patruzeci şi aceştia l-ar fi crezut. La urma urmelor, puţini columbieni se aşteptau ca politicienii lor să le spună adevărul despre ceva şi mai ales în privinţa vârstei.

Ricardo Guzman, favoritul din campania prezidenţială, era şeful cartelului Cali care controla 80% din traficul cu cocaină şi câştiga peste un miliard de dolari pe an. Fitzgerald nu găsise această informaţie în nici unul din cele trei ziare naţionale columbiene probabil pentru că majoritatea presei din ţară era controlată de Guzman.

„Prima măsură pe care o voi lua când voi ajunge preşedinte va fi să naţionalizez orice companie în care americanii deţin majoritatea acţiunilor".

Mica mulţime care înconjura treptele clădirii Congresului din Plaza de Bolivar şi-a ţipat în gura mare acordul.

Consilierii lui Guzman îi spuseseră de nenumărate ori că ar fi o pierdere de timp să țină un discurs în ziua meciului, dar el îi ignorase calculând că milioane de telespectatori se vor muta de pe un canal pe altul în căutarea meciului şi vor da peste chipul lui pe ecrane măcar pentru o clipă. Aceiaşi oameni aveau să fie surprinşi când doar peste o oră aveau să-l vadă intrând cu paşi mari pe stadionul ticsit de lume. Fotbalul îl plictisea pe Guzman, dar ştia că apariţia sa pe stadion doar cu câteva clipe înainte ca echipa naţională să intre în teren va abate atenţia mulţimii de la Antonio Herrera, vicepreşedintele Columbiei şi principalul său rival în cursa prezidenţială. Herrera va sta în tribuna V.I.P.-urilor, dar Guzman avea să fie în mijlocul mulţimii. Imaginea pe care voia să şi-o impună era a unui om alături de popor.

Fitzgerald a estimat că discursul va mai dura încă şase minute. El deja auzise speech-urile lui Guzman de cel puţin zece ori: în holuri aglomerate, în baruri pe jumătate goale, la colţuri de stradă, chiar şi în staţia de autobuz unde candidatul li se adresa oamenilor de pe platforma din spate. El a luat cutia din piele de pe pat şi şi-a pus-o în poală.

„... Antonio Herrera nu este candidatul liberalilor, a şuierat Guzman, ci al americanilor. El nu este altceva decât o marionetă, un ventriloc ale cărui cuvinte sunt dictate de bărbatul care stă în Biroul Oval".

Mulţimea a aplaudat din nou.

Cinci minute, a calculat Fitzgerald. A deschis cutia şi şi-a coborât privirile spre Remington-ul 700 de care se despărţise doar pentru câteva ore.

„Cum îndrăznesc americanii să creadă că noi întotdeauna ne vom alinia la tot ceea ce este convenabil pentru ei?" a urlat Guzman. „Pur şi simplu din cauza dolarului atotputernic. La dracu' cu dolarul atotputernic!" Mulţimea a aplaudat şi mai zgomotos când candidatul a scos o bancnotă de un dolar din portmoneu şi a făcut chipul lui Washington bucăţi.

„Vă pot asigura de un lucru", a continua Guzman, împrăştiind bucăţile verzi de hârtie deasupra mulţimii ca pe nişte confetti.

„Dumnezeu nu este american..." a murmurat Fitzgerald.

„Dumnezeu nu este american!" a strigat Guzman.

Fitzgerald a scos încet din cutia de piele patul puştii din fibră de sticlă Mc Millan.

„Peste două săptămâni cetăţenii din Columbia vor putea să-şi facă vocile auzite în toată lumea!", a ţipat Guzman.

„Patru minute", a murmurat Fitzgerald în timp ce şi-a ridicat privirile spre televizor şi a imitat zâmbetul candidatului. A luat ţeava de oţel inoxidabil Hart din cutie şi a înşurubat-o cu gesturi sigure în patul puştii. Se potrivea ca o mănuşă.

„Ori de câte ori se vor ţine întruniri la nivel înalt în lume, Columbia va sta la masa tratativelor, nu va citi despre ele în presă a doua zi. Într-un an de zile îi vom face pe americani să nu ne mai trateze ca o ţară din Lumea a treia, ci ca egalul lor".

Mulţimea a urlat în timp ce Fitzgerald a luat luneta Leupold 10 Power şi a fixat-o în cele două mici orificii din capătul ţevii.

„Peste o sută de zile veţi vedea schimbări în ţara noastră despre care Herrera n-ar fi crezut că sunt posibile decât într-o sută de ani. Pentru că atunci când am să fiu preşedinte..."

Fitzgerald a potrivit încet patul Remington-ului 700 în scobitura umărului. O simţea ca pe un vechi prieten. Dar aşa trebuia să fie: fiecare parte fusese confecţionată exact după specificaţiile lui.

A îndreptat vizorul telescopic către chipul de pe ecranul televizorului şi şi-a potrivit elementele de reglaj până când au fost centrate la un ţol deasupra inimii candidatului.

„... voi lichida inflaţia..."

Trei minute.

„Voi lichida şomajul..."

Fitzgerald şi-a oprit respiraţia.

„... şi ca atare voi pune capăt sărăciei..."

Fitzgerald a numărat: trei... doi... unu, apoi a apăsat uşor pe trăgaci. Abia a auzit declicul acoperit de zgomotul mulţimii.

Fitzgerald a coborât puşca, s-a ridicat de pe sofa şi a pus jos cutia de piele care acum era goală. Vor mai trece încă nouăzeci de secunde până când Guzman va rosti obişnuita condamnare a preşedintelui Lawrence devenită deja ritual.

El a scos unul din gloanţele cu vârful ascuţit din micul buzunar de piele de pe partea interioară a capacului cutiei. A rabatat patul puştii, a introdus glonţul în încărcător, apoi a armat cu o mişcare sigură.

„Aceasta va fi ultima şansă pentru cetăţenii Columbiei de a pune capăt eşecurilor dezastruoase ale trecu-

tului", a țipat Guzman, vocea ridicându-i-se cu fiecare cuvânt: „Așa că trebuie să fim siguri de un singur lucru..."

„Un minut", a murmurat Fitzgerald. El putea repeta cuvânt cu cuvânt ultimele șaizeci de secunde din discursul lui Guzman, așa că a întors spatele televizorului și a traversat încet camera către fereastra înaltă cât o ușă.

„... ca să nu ratăm această unică șansă..."

Fitzgerald a tras perdeaua din dantelă care-l ascundea de privirile celor de afară și și-a aruncat ochii peste Plaza de Bolivar, spre latura de nord a pieței unde pe treapta de sus a clădirii Congresului stătea candidatul prezidențial uitându-se în jos spre mulțime. El era pe punctul de a-și rosti încheierea, *coup de grâce*.

Fitzgerald a așteptat liniștit. Niciodată să nu rămâi în câmp deschis mai mult decât este necesar.

„Viva la Colombia!" a strigat Guzman. *„Viva la Colombia!"*, a repetat mulțimea frenetic, deși nu puțini dintre ei nu erau altceva decât lachei plătiți, plasați strategic printre ceilalți.

„Îmi iubesc țara", a declarat candidatul. Mai erau treizeci de secunde din discurs. Fitzgerald a deschis larg fereastra înaltă ca să primească în plin vacarmul mulțimii care repeta cuvânt cu cuvânt vorbele lui Guzman.

Candidatul și-a coborât vocea, care a devenit aproape o șoaptă:

„Și dați-mi voie să vă spun limpede un lucru – iubirea pentru țara mea este singurul motiv care mă face să-mi doresc să vă slujesc ca președinte".

Pentru a doua oară Fitzgerald și-a proptit încet patul puștii Remington 700 în scobitura umărului. Toți

ochii erau pironiţi pe candidatul care îşi trâmbiţa cuvintele: *„Dios guarde a la Colombia!“* Zgomotul a devenit asurzitor când el şi-a înălţat ambele mâini către cer spre a primi uralele suporterilor care strigau şi ei la rândul lor: *„Dios guarde a la Colombia!“* Mâinile lui Guzman au rămas triumfătoare în aer mai multe secunde, aşa cum făcea la finalul fiecărui discurs. Şi, ca întotdeauna, pentru câteva momente, el a rămas complet nemişcat.

Fitzgerald a potrivit elementele de reglaj până când au fost centrate la un ţol deasupra inimii candidatului şi a dat aerul afară din piept când a strâns cu degetele de la mâna stângă patul puştii. „Trei... doi... unu“, a murmurat el înainte de a apăsa uşor pe trăgaci.

Guzman încă zâmbea când glonţul cu formă aerodinamică i-a intrat în piept. O secundă mai târziu s-a prăbuşit la pământ ca o marionetă fără sfori, fragmente de oase, muşchi şi ţesuturi zburând în toate părţile. Sângele i-a împroşcat pe cei care stăteau în apropiere. Ultimul lucru pe care Fitzgerald l-a văzut la candidat au fost braţele lui întinse, de parcă s-ar fi predat unui duşman necunoscut.

Fitzgerald a coborât puşca şi a închis repede fereastra. Misiunea lui era îndeplinită.

Singura lui problemă acum era să aibă grijă să nu încalce cea de a *Unsprezecea Poruncă.*

CAPITOLUL 2

– Să-i trimit un mesaj de condoleanţe soţiei şi familiei? l-a întrebat Tom Lawrence.

– Nu, domnule preşedinte, i-a răspuns secretarul de stat. Cred că ar trebui să lăsaţi asta în seama unui secretar adjunct pentru relaţii inter-americane. Acum pare sigur că Antonio Herrera va fi noul preşedinte al Columbiei, aşa că el va fi persoana cu care va trebui să trataţi.

– Ai să mă reprezinţi la funeralii? Sau să-l trimit pe vicepreşedinte?

– Sfatul meu ar fi ca nici unul din noi, i-a răspuns secretarul de stat. Ambasadorul nostru din Bogota vă poate reprezenta destul de bine. Cum funeraliile vor avea loc la sfârşitul acestei săptămâni, nu se pot aştepta ca să fim liberi într-un interval atât de scurt după ce am primit vestea.

Preşedintele a dat din cap. El se obişnuise cu modul detaşat de a aborda orice al lui Larry Harrington, inclusiv moartea. Se întreba doar ce linie ar adopta Larry dacă el ar fi asasinat.

– Dacă aveţi puţin timp, domnule preşedinte, cred că ar trebui să vă fac un rezumat ceva mai detailat în privinţa politicii noastre actuale în Columbia. S-ar putea

ca presa să vrea să vă întrebe despre o posibilă implicare a...

Preşedintele era pe punctul de a-l întrerupe când s-a auzit un ciocănit la uşă şi Andy Lloyd a intrat în birou.

Trebuie să fie ora unsprezece, şi-a zis în gând Lawrence. El nu mai avusese nevoie de ceas de când îl numise pe Lloyd şeful său de cabinet.

– Mai târziu, Larry, i-a spus preşedintele. La prânz am o conferinţă de presă despre Legea Reducerii Armelor Nucleare, Chimice, Biologice şi Convenţionale şi nu cred că mulţi jurnalişti vor fi interesaţi de moartea unui candidat la preşedenţia unei ţări pe care, hai s-o spunem drept, o mare parte din americani nici măcar nu pot s-o plaseze pe hartă.

Harrington n-a spus nimic. S-a gândit că nu este responsabilitatea lui să-i atragă atenţia preşedintelui că mulţi americani nici Vietnamul încă nu ştiu să-l plaseze pe hartă. Dar, de vreme ce Andy Lloyd intrase în birou, Harrington ştia că el ar fi avut prioritate numai dacă ar fi anunţat declararea unui război mondial. Aşa că a dat scurt din cap spre Lloyd şi a părăsit Biroul Oval.

– De ce l-am numit eu pe omul ăsta într-un post de primă importanţă? l-a întrebat Lawrence pe Lloyd cu ochii aţintiţi pe uşa care s-a închis.

– Larry a putut să vă aducă voturile Texas-ului, domnule preşedinte, într-un moment când sondajele noastre de opinie arătau că majoritatea celor din sud vă considerau un nordic lipsit de voinţă, care ar fi destul de fericit să numească un homosexual drept preşedinte al Marelui Stat Major Inter-arme.

– Probabil că aşa aş fi făcut, a spus Lawrence, dacă aş fi considerat că este omul potrivit pentru acel post...

Unul din motivele pentru care Tom Lawrence îi oferise vechiului să coleg şi prieten postul de şef de cabinet la Casa Albă era că, după treizeci de ani, nu mai aveau nici un secret unul faţă de celălalt. Andy spunea lucrurilor pe nume, aşa cum le vedea, fără nici o umbră de răutate sau şiretenie. Această calitate de preţ îl făcea să nu poată spera niciodată ca el însuşi să fie ales într-o funcţie înaltă şi, ca atare, n-avea să fie niciodată un rival.

Preşedintele a răsfoit dosarul albastru pe care scria „URGENT" şi pe care Andy i-l lăsase în dimineaţa asta mai devreme. El bănuia că şeful său de cabinet nu dormise mai toată noaptea ca să i-l pregătească. A început să citească întrebările care Andy credea că, probabil, i se vor pune la conferinţa de presă de la prânz:

Câţi din banii contribuabililor anticipaţi că veţi economisi prin această măsură?

– Cred că Barbara Evans va pune prima întrebare, ca de obicei, a spus Lawrence înălţându-şi privirile. Ai idee ce ar putea fi?

– Nu, domnule preşedinte, a răspuns Lloyd. Dar cum ea a presat pe Legea Reducerii Armelor încă din ziua în care l-aţi înfrânt pe Gore în New Hampshire acum cu greu s-ar putea plânge de ceva din moment ce legea este aproape gata.

– Adevărat. Dar asta nu este musai ca s-o oprească de a pune întrebări incomode.

Andy a încuviinţat dând din cap în timp ce preşedintele şi-a aruncat ochii peste întrebarea următoare.

Câţi americani îşi vor pierde slujbele ca urmare a acestei măsuri?

Lawrence şi-a ridicat privirile de pe dosar.

– Este cineva anume pe care ai vrea să-l evit?

– Restul de ticăloşi, a răspuns Lloyd cu o grimasă. Dar în final adresaţi-vă lui Phil Ansanch.

– De ce Ansanch?

– El a sprijinit această lege la fiecare etapă şi diseară figurează printre oaspeţii la dineu.

Preşedintele a zâmbit şi a încuviinţat din cap în timp ce degetul îi cobora pe lista de presupuse întrebări. S-a oprit la numărul şapte.

Nu este acesta un exemplu că America îşi pierde drumul?

Şi-a ridicat privirile spre şeful său de cabinet.

– Uneori cred că încă mai trăim în Vestul Sălbatic după felul în care unii din membrii Congresului au reacţionat la această lege.

– Aşa-i, domnule preşedinte. Dar, după cum ştiţi, 40% din americani încă îi mai consideră pe ruşi cea mai mare ameninţare pentru noi şi aproape 30% se aşteaptă să fie un război cu Rusia chiar în timpul vieţii lor.

Lawrence a tras o înjurătură şi şi-a trecut mâna prin părul bogat, grizonat înainte de vreme, după care s-a reîntors la lista de întrebări, oprindu-se când a ajuns la cea de a nouăsprezecea.

– Câtă vreme o să fiu întrebat despre faptul că mi-am ars ordinul de recrutare?

– Aş zice că atâta vreme cât sunteţi comandantul suprem al forţelor armate americane, a răspuns Andy.

Preşedintele a şoptit ceva în barbă şi a trecut la următoarea întrebare. Şi-a ridicat din nou privirile.

– Eşti sigur că Victor Zerimski nu are nici o şansă să devină următorul preşedinte al Rusiei?

– Probabil că nu, a spus Andy, dar el a ajuns pe locul al treilea la ultimul sondaj de opinie şi, deşi este cu mult în urma primului ministru Cernopov şi a generalului Borodin, poziţia pe care a luat-o împotriva crimei organizate a început să dea roade subminându-i pe cei doi. Probabil pentru că majoritatea ruşilor cred că Cernopov este finanţat de mafia rusească.

– Dar generalul cum stă?

– Pierde teren, mai cu seamă pentru că armata rusă nu şi-a mai primit salariile de luni de zile. Presa scrie că soldaţii îşi vând uniformele turiştilor pe străzi.

– Mulţumesc lui Dumnezeu că până la alegeri mai sunt câţiva ani. Dacă fascistul acela de Zerimski ar avea cele mai vagi şanse să devină următorul preşedinte al Rusiei, Legea Reducerii Armelor n-ar trece nici de prima etapă în fiecare din Camere.

Lloyd a încuviinţat din cap în timp ce preşedintele mai dădea o pagină. Degetul lui continua să treacă de la o întrebare la alta. S-a oprit la a douăzeci şi noua.

– Câţi din membrii Congresului au fabrici de armament şi baze pentru aparatură auxiliară în circumscripţiile lor? a întrebat el întorcându-şi privirile spre Llyod.

– Şaptezeci şi doi de senatori şi 211 membri ai Camerei, a răspuns Lloyd fără să trebuiască să se uite în dosarul lui pe care nu-l deschisese deloc. Va trebui să convingeţi cel puţin 60% dintre ei ca să vă sprijine pentru a avea garanţia majorităţii în ambele Camere. Şi

asta presupune că putem să contăm pe votul senatorului Bedell.

– Frank Bedell cerea o lege cu reduceri masive de armament încă de când eram în cursul superior la Wisconsin, a spus preşedintele. Nu are altă soluţie decât să ne sprijine.

– S-ar putea ca el să fie încă în favoarea acestei legi, dar are sentimentul că n-aţi mers prea departe. Chiar a întrebat dacă reduceţi cheltuielile noastre militare cu peste 50%.

– Şi cum crede el că am să reuşesc să obţin o asemenea cifră?

– Prin retragerea din N.A.T.O. şi prin a-i lăsa pe europeni să fie răspunzători de propria lor apărare.

– Dar asta-i complet nerealist, a spus Lawrence. Chiar şi americanii care sunt pentru acţiuni democrate ar fi împotriva unei asemenea măsuri.

– Dumneavoastră o ştiţi, eu o ştiu şi cred că până şi bunul nostru senator o ştie. Dar asta nu-l împiedică să apară pe fiecare canal de televiziune, de la Boston la Los Angeles, şi să declare că o reducere cu 50% a cheltuielilor militare ar rezolva problemele asistenţei medicale şi pensiilor în toată America peste noapte.

– Aş vrea ca Bedell să-şi facă tot atâtea griji în privinţa apărării poporului nostru câte îşi face în legătură cu asistenţa medicală, a spus Lawrence. Ce răspuns să-i dau?

– Lăudaţi-l din belşug pentru efortul lui deosebit şi neostenit în apărarea intereselor celor în vârstă. Dar apoi accentuaţi că, atâta vreme cât veţi fi comandantul suprem, Statele Unite nu-şi vor neglija apărarea.

Prioritatea priorităţilor va fi întotdeauna pentru dumneavoastră ca America să rămână cea mai puternică naţiune de pe glob, *etc. etc.* În felul acesta veţi păstra votul lui Bedell şi poate veţi reuşi să-i convingeţi şi pe câţiva dintre cei hrăpăreţi.

Preşedintele şi-a aruncat privirile spre ceas înainte de a întoarce cea de a treia pagină. A oftat adânc când a ajuns la întrebarea treizeci şi unu.

Cum credeţi că veţi reuşi să faceţi această lege să treacă, de vreme ce democraţii nu au majoritatea în nici una din Camere?

– O.K., Andy. Care-i răspunsul?

– Le explicaţi că americanii care se preocupă de soarta ţării lor le-au spus-o clar reprezentanţilor lor aleşi că această lege a întârziat prea mult şi adoptarea ei este o chestiune de bun simţ.

– Am mai folosit această frază data trecută, Andy. Când am cerut măsuri suplimentare în Legea Antidrog.

– Da, îmi amintesc, domnule preşedinte. Şi poporul american v-a sprijinit tot timpul.

Lawrence a oftat din nou înainte de a spune:

– Of, să guvernezi o naţiune care nu are alegeri la fiecare doi ani şi este hingherită de presă, care este convinsă că ar putea să facă o treabă mai bună decât guvernul ales pe cale democratică!

– Chiar şi ruşii au trebuit să capituleze în faţa puterii reprezentată de presă, a spus Lloyd.

– Cine ar fi crezut că ajungem să trăim ca s-o vedem şi pe asta? a spus Lawrence în timp ce-şi arunca ochii peste ultima întrebare. Eu cred că, dacă Cernopov le promite alegătorilor ruşi că va fi primul preşedinte

care va cheltui mai mult pe asistenţă medicală decât pentru apărare, va câştiga detaşat alegerile.

– S-ar putea să aveţi dreptate, a spus Lloyd. Dar, de asemenea, puteţi fi sigur că, dacă este ales Zerimski, el va începe să reconstruiască arsenalul nuclear al Rusiei cu mult înainte de a se gândi să construiască noi spitale.

– Asta-i mai mult ca sigur, a spus preşedintele. Dar cum nu este nici o şansă ca maniacul ăla să fie ales...

Andy Lloyd a rămas tăcut.

CAPITOLUL 3

Fitzgerald ştia că următoarele douăzeci de minute îi vor decide soarta.

A traversat rapid camera şi şi-a aruncat privirile spre televizor. Mulţimea din piaţă alerga în toate direcţiile. Exaltarea zgomotoasă se transformase într-o panică oarbă. Doi din consilierii lui Ricardo Guzman erau aplecaţi peste ceea ce mai rămăsese din trupul lui.

Fitzgerald a recuperat tubul de la glonţul tras şi l-a pus la loc în buzunarul din interiorul cutiei de piele. Va observa proprietarul casei de amanet că unul din gloanţe fusese folosit?

Din celălalt capăt al pieţei s-a auzit sunetul inconfundabil al sirenei poliţiei acoperind ţipetele mulţimii. De data asta poliţia a răspuns mult mai prompt.

Fitzgerald a demontat luneta şi a pus-o în lăcaşul anume făcut pentru ea în cutie. A demontat apoi ţeava şi ultima piesă pe care a pus-o în cutie a fost patul puştii.

Şi-a îndreptat privirile spre ecranul televizorului pentru ultima oară şi a văzut *policia* locală revărsându-se în piaţă. A înşfăcat cutia de piele, a băgat în buzunar cutia de chibrituri din scrumiera de pe televizor, apoi s-a îndreptat spre uşă şi a deschis-o.

A privit în sus şi în jos de-a lungul coridorului pustiu, după care a pornit-o cu paşi repezi spre liftul de aprovizionare folosit de personalul de serviciu. A apăsat de mai multe ori pe micul buton alb. El deschisese fereastra care dădea spre scara de incendiu doar cu câteva clipe înainte de a pleca spre casa de amanet, dar ştia că, dacă va trebui să apeleze la planul de rezervă, probabil că un detaşament de poliţişti în uniforme îl va aştepta la capătul scării metalice. Nu va fi nici un elicopter tip Rambo, nici un huruit de elice care să-i ofere o evadare spectaculoasă în timp ce gloanţele îi zboară pe lângă urechi, lovind orice şi pe oricine, în afară de el. Aceasta era lumea adevărată.

Când uşile grele de la lift s-au deschis încet, Fitzgerald s-a trezit faţă în faţă cu un ospătar tânăr, cu o jachetă roşie, care ducea o tavă supraîncărcată cu tot felul de bucate pentru o masă de prânz. Era evident că el fusese ghinionistul care trăsese beţigaşul scurt şi nu i se dăduse o după-amiază liberă ca să privească meciul.

Chelnerul nu şi-a putut ascunde surpriza când a văzut un oaspete ieşind din liftul de serviciu.

– *No, señor, perdone, no puede entrar,* a încercat el să-i explice lui Fitzgerald care a trecut ca o săgeată pe lângă el. Dar oaspetele deja apăsase butonul pe care scria *Planta Baja* şi uşile s-au închis înainte ca tânărul să apuce să-i spună că acel lift duce în bucătărie.

Când a ajuns la parter, Fitzgerald s-a mişcat cu sprinteneală printre mesele din oţel inoxidabil încărcate cu platouri de *hors d'oeuvres* care aşteptau să fie comandate şi sticle de şampanie ce vor fi deschise doar dacă echipa naţională câştiga. El a ajuns în capătul

bucătăriei, a împins uşile batante şi s-a făcut nevăzut înainte ca vreunuia din personalul îmbrăcat în alb să-i treacă prin cap să protesteze. A alergat de-a lungul unui coridor slab luminat – cu o noapte în urmă avusese grijă să deşurubeze majoritatea becurilor – îndreptându-se către o uşă masivă ·care dădea în parcajul subteran al hotelului.

A scos o cheie mare din buzunarul de la haină şi a încuiat uşa în urma lui. S-a dus drept spre un mic Volkswagen negru parcat în cel mai întunecat colţ. A scos o a doua cheie, mai mică, din buzunarul de la pantaloni, a descuiat portiera, s-a strecurat la volan, a pus cutia de piele sub scaunul de alături şi a răsucit cheia în contact. Motorul a pornit imediat, chit că nu fusese folosit în ultimele trei zile. A apăsat pe acceleraţie câteva secunde înainte de a băga maneta în viteza întâi.

Fitzgerald a manevrat vehiculul fără grabă printre şirurile de maşini parcate îndreptându-se spre ieşirea în pantă din garaj. A încetinit în vârful pantei. *Policia* dăduse năvală asupra unei maşini parcate şi nimeni n-a aruncat nici măcar o privire în direcţia lui. El a cotit-o la stânga şi s-a îndepărtat încet de Plaza de Bolivar.

Şi apoi a auzit sirena poliţiei în urma lui. A privit în oglinda retrovizoare şi a văzut două motociclete ale poliţiei cu farurile aprinse îndreptându-se spre el. Fitzgerald a tras pe dreapta în timp ce motocicliştii şi ambulanţa în care se afla trupul neînsufleţit al lui Guzman au trecut în viteză pe lângă el.

A cotit pe prima stradă la dreapta şi a început o lungă şi întortocheată rută spre casa de amanet verificând des dacă nu era urmărit. După douăzeci şi

patru de minute a intrat pe o alee şi a parcat în spatele unui camion. A scos cutia de piele de sub scaun şi a părăsit maşina fără s-o încuie. Plănuise să fie înapoi în mai puţin de două minute.

A verificat rapid aleea. Nici ţipenie de om.

Când Fitzgerald a intrat în clădire din nou alarma a început să sune. Dar de data asta nu se mai temea de sosirea în grabă a unei patrule din zonă – mai toată *policia* fiind ocupată fie la stadion, unde meciul trebuia să se termine într-o jumătate de oră, fie arestând pe oricine se afla pe o rază de o milă de Plaza de Bolivar.

Fitzgerald a închis uşa din spate a prăvăliei în urma lui. Pentru a doua oară în acea zi a traversat rapid camera ce servea drept depozit strecurându-se prin draperia formată din şiraguri de mărgele şi s-a oprit în spatele galantarului. A verificat să nu fie vreun trecător pe stradă, după care a pus la locul ei în vitrină cutia din piele.

Când Escobar avea să se întoarcă la prăvălie luni dimineaţa, cât va trece până va descoperi că unul din cele şase gloanţe cu formă aerodinamică fusese tras şi că în locul lui rămăsese numai tubul? Şi chiar şi atunci, se va deranja el să anunţe poliţia?

Fitzgerald a fost înapoi la volanul Volkswagen-ului în mai puţin de nouăzeci de secunde. Încă se mai auzea alarma sunând când a intrat pe strada principală şi a început să urmărească indicatoarele spre Aeropuerto El Dorado. Nimeni nu i-a dat nici o atenţie. De fapt, meciul încă nu se terminase. În orice caz, ce legătură putea fi între alarma ce s-a declanşat într-o casă

de amanet din districtul San Victorina şi asasinarea unui candidat prezidenţial din Plaza de Bolivar?

După ce Fitzgerald a ajuns pe autostradă, a rămas pe banda centrală având grijă să nu depăşească limita de viteză. Numeroase maşini ale poliţiei au trecut pe lângă el în drum spre oraş. Chiar dacă l-ar fi oprit cineva să-i verifice documentele ar fi descoperit că totul era în ordine. Valiza de pe bancheta din spate n-ar fi dat la iveală nimic neobişnuit pentru un om de afaceri care vizita Columbia spre a vinde instalaţii de foraj.

Fitzgerald a părăsit autostrada când a ajuns la ramificaţia către aeroport. După un sfert de milă a cotit brusc spre dreapta şi a intrat în parcarea de la hotelul San Sebastian. A deschis torpedoul şi a scos un paşaport cu numeroase vize. Cu cutia de chibrituri pe care o luase de la El Belvedere i-a dat foc lui Dirk van Rensberg. Când degetele îi erau aproape gata să se ardă, a deschis portiera, a aruncat ce mai rămăsese din paşaport şi a stins flăcările având grijă ca ştampila sud africană să fie încă recognoscibilă. A pus cutia de chibrituri pe scaunul de lângă el, a înşfăcat valiza de pe bancheta din spate şi a trântit portiera lăsând cheile în contact. S-a îndreptat spre intrarea principală a hotelului şi a pus ce mai rămăsese din paşaportul lui Dirk van Rensberg, precum şi o cheie mare şi grea în coşul de gunoi de la capătul treptelor.

Fitzgerald a intrat prin uşa rotativă după un grup de oameni de afaceri japonezi şi a mers în urma lor până la lift. A fost singurul care a coborât la etajul trei. S-a îndreptat direct spre camera 347, unde a scos o altă cartelă de plastic cu care a descuiat o altă cameră,

rezervată pe un alt nume. Şi-a aruncat valiza pe pat şi şi-a verificat ceasul. Mai era o oră şi şaptesprezece minute până la decolare.

Şi-a desbrăcat jacheta şi a aruncat-o pe singurul scaun ce se afla în încăpere, apoi şi-a deschis valiza şi a scos din ea o trusă de toaletă după care a dispărut în baie. A trecut ceva timp până când apa a venit suficient de fierbinte pentru el ca să pună dopul la chiuvetă. Cât a aşteptat şi-a tăiat unghiile apoi şi-a spălat mâinile cu atâta minuţie ca un chirurg înainte de operaţie.

I-au trebuit lui Fitzgerald douăzeci de minute până a îndepărtat orice urmă din barba nerasă timp de o săptămână şi când a trecut sub duşul cald a consumat mult şampon până ce părul a revenit la culoarea lui naturală de un blond roşcat.

Fitzgerald s-a şters cât a putut cu prosopul subţire şi singurul existent în cameră, apoi s-a reîntors în dormitor şi şi-a pus o pereche de chiloţi curaţi. S-a îndreptat spre scrinul din celălalt capăt al încăperii, a tras sertarul al treilea şi a pipăit până a dat de pachetul lipit sub sertarul de deasupra. Deşi nu trecuse prin cameră de mai multe zile, era sigur că nimeni nu descoperise această ascunzătoare.

Fitzgerald a rupt plicul maroniu şi i-a verificat rapid conţinutul. Un alt paşaport, pe un alt nume. Cinci sute de dolari în bancnote uzate şi un bilet de clasa întâi pentru Cape Town. Asasinii care fug nu călătoresc cu clasa întâi. După cinci minute a părăsit camera 347 lăsându-şi vechile haine împrăştiate peste tot şi pe uşă plăcuţa cu *Favor de no Molestar.*

Fitzgerald a luat liftul pentru oaspeți până la parter fiind sigur că nimeni nu va da nici o atenție bărbatului de cincizeci şi unu de ani, îmbrăcat cu o cămaşă albastră, cravată în dungi, jachetă sport şi pantaloni de flanelă, gri. A ieşit din lift, a traversat cu paşi mari holul, fără a trece pe la recepţie să-şi anunțe plecarea. Când sosise în urmă cu opt zile plătise în avans, cu banigheaţă camera. Ţinuse mini-barul încuiat, nu chemase să fie servit în cameră, nu telefonase în exterior şi nici nu închiriase vreo casetă. N-avea să fie nici o notă de plată în plus pe numele acestui client al hotelului.

El a trebuit să aştepte doar câteva minute până a venit autobuzul care făcea curse la aeroport. Şi-a verificat din nou ceasul. Mai erau patruzeci şi trei de minute până la decolare. Nu-şi făcea deloc griji că nu va prinde cursa Aeroperu 63 spre Lima. Era mai mult ca sigur că nici un avion nu va pleca la timp în ziua asta.

După ce autobuzul l-a lăsat la aeroport el s-a îndreptat agale spre punctul de verificare a documentelor de călătorie unde n-a fost deloc surprins când i s-a spus că avionul spre Lima va pleca cu o întârziere de peste o oră. Numeroşi poliţişti aflaţi în holul de plecări supraaglomerat scrutau suspicioşi fiecare pasager şi, deşi el a fost oprit şi interogat de mai multe ori iar valiza i-a fost controlată de două ori, până la urmă i s-a permis să meargă la poarta 47.

Şi-a încetinit pasul când a văzut cum au fost reţinuţi câţiva pasageri cu rucsacuri în spate de personalul ce asigură securitatea aeroportului. S-a întrebat inutil câţi bărbaţi caucazieni nebărbieriţi şi nevinovaţi îşi vor

petrece noaptea în celule fiind interogaţi pentru ceea ce făcuse el în acea după-amiază mai devreme.

Când Fitzgerald s-a aşezat la coadă pentru controlul paşapoartelor şi-a repetat în gând noul său nume. Era al treilea pe care îl folosea în această zi. Grănicerul în uniformă albastră i-a deschis paşaportul eliberat în Noua Zeelandă cercetându-i cu atenţie fotografia care semăna perfect cu bărbatul elegant ce stătea în faţa lui. I-a restituit paşaportul şi i-a permis lui Alistair Douglas, de profesie inginer constructor, să treacă în holul de îmbarcare. După o nouă amânare, în cele din urmă avionul lui a fost anunţat. O stewardesă l-a condus pe dl. Douglas la locul lui de la business class.

– Doriţi un pahar cu şampanie, domnule?

Fitzgerald a clătinat din cap.

– Nu, mulţumesc. Doar un pahar cu apă, a răspuns el încercându-şi accentul neo-zeelandez.

Şi-a pus centura de siguranţă, s-a rezemat de spătarul scaunului şi, în timp ce avionul înainta încet pe pista de decolare, s-a prefăcut a citi revista primită din partea companiei aviatice de fiecare pasager. Pentru că erau multe avioane care aşteptau să decoleze înaintea lor el a avut suficient timp să aleagă felurile pe care le va mânca şi filmul pe care-l va vedea înainte ca Boeing-ul 727 să-şi înceapă accelerarea pentru decolare. Când, în cele din urmă, roţile s-au desprins de sol, Fitzgerald a început să se relaxeze pentru prima oară în acea zi.

Imediat ce avionul a atins altitudinea de zbor, el s-a descotorosit de revistă, şi-a închis ochii şi a început să

se gândească la ce avea de făcut când va ateriza în Cape Town.

– Vă vorbeşte căpitanul, s-a auzit o voce sumbră. Am să vă fac un anunţ care ştiu că o să vă producă o mare mâhnire.

Fitzgerald a tresărit. Singura posibilitate la care nu se gândise era o reîntoarcere neplanificată la Bogota.

– Îmi pare rău să vă aduc la cunoştinţă că o tragedie naţională s-a întâmplat azi în Columbia.

Fitzgerald a strâns uşor braţul scaunului şi s-a concentrat să respire normal.

Căpitanul a şovăit pentru o clipă.

– Prietenii mei, a declarat el grav. Columbia a suferit o mare pierdere. A făcut o pauză. Echipa noastră naţională a fost învinsă de Brazilia cu doi la unu.

Un geamăt a străbătut cabina de parcă ciocnirea de cel mai apropiat munte ar fi fost o alternativă de preferat. Fitzgerald a lăsat un vag surâs să-i mijească pe buze.

Stewardesa a apărut iar lângă el.

– Acum pot să vă aduc ceva de băut, domnule Douglas?

– Mulţumesc, a răspuns Fitzgerald. Cred că am să iau, totuşi, un pahar de şampanie.

CAPITOLUL 4

Când Tom Lawrence a intrat în camera ticsită, ziariştii s-au sculat în picioare.

– Preşedintele Statelor Unite, a anunţat secretarul de presă, doar în eventualitatea că s-ar fi aflat vreun vizitator de pe altă planetă.

Lawrence a făcut un pas şi a urcat pe podium, apoi a pus dosarul albastru al lui Andy Lloyd pe pupitru. A fluturat mâna într-un gest de acum familiar pentru ziarişti spre a le spune că îşi pot relua locurile.

– Sunt încântat să vă comunic, a început preşedintele părând relaxat, că voi trimite în Congres o lege pe care am promis-o poporului american în timpul campaniei electorale.

Puţini din corespondenţii de presă acreditaţi la Casa Albă care se aflau în faţa lui şi-au notat vreun cuvânt pentru că majoritatea dintre ei ştiau că, dacă va fi ceva ce merită a fi tipărit, era mult mai probabil să fie atunci când se vor pune întrebări şi se vor da răspunsuri şi nu în timpul unor declaraţii dinainte pregătite. În orice caz, discursul de deschidere al preşedintelui li se va da într-un rezumat de presă când vor părăsi încăperea. Un asemenea text se tipărea doar atunci când ziarul avea spaţiu care trebuia umplut cu ceva.

Asta nu l-a oprit pe preşedinte să le reamintească faptul că, adoptarea Legii Reducerii Înarmărilor îi va permite să aloce fonduri mai mari, pe termen lung pentru sănătate astfel încât americanii în vârstă să poată spera într-un standard de viaţă mai bun în timpul pensiei.

– Aceasta este o lege care va fi bine primită de orice cetăţean decent, căruia nu-i este indiferentă lumea în care trăieşte şi sunt mândru că eu voi fi preşedintele care o voi trece prin Congres.

Lawrence şi-a înălţat privirile şi a zâmbit plin de speranţă şi simţindu-se mulţumit că măcar începutul mersese bine.

Strigăte de „Domnule preşedinte" veneau din toate părţile în timp ce Lawrence şi-a deschis dosarul cu coperţi albastre şi şi-a aruncat ochii spre cele treizeci şi unu de întrebări posibile. Şi-a ridicat privirile şi a zâmbit spre un chip familiar din primul rând.

– Barbara, a spus el arătând spre o veterană a U.P.I., care, ca decan de vârstă al presei, avea dreptul să pună prima întrebare.

Barbara Evans s-a sculat încet în picioare.

– Vă mulţumesc, domnule preşedinte. A făcut o scurtă pauză, după care a întrebat: Puteţi confirma că C.I.A. nu are nici o implicaţie în asasinarea candidatului columbian la preşedinţie, Ricardo Guzman, petrecută sâmbătă la Bogota?

Un murmur de interes a străbătut încăperea. Lawrence şi-a coborât privirile în zadar spre cele treizeci şi unu de întrebări şi răspunsuri dorind să nu fi refuzat oferta lui Larry Harrington de a-i da mai multe detalii, pentru orice eventualitate.

– Mă bucur că ai pus această întrebare, Barbara, i-a răspuns el stăpân pe sine. Pentru că vreau să ştiţi că atâta vreme cât sunt preşedinte, o asemenea sugestie nici măcar nu se poate face. Această administraţie, indiferent de circumstanţe, nu va interveni niciodată în procesul democratic al vreunui stat suveran. De fapt, chiar în dimineaţa asta i-am cerut secretarului de stat s-o sune pe doamna Guzman şi să-i transmită condoleanţele mele personale.

Lawrence a fost uşurat că Barbara Evans menţionase numele celui mort pentru că altfel nu ar fi fost în stare să şi-l amintească.

– S-ar putea, de asemenea, să te intereseze, Barbara, că deja i-am cerut vicepreşedintelui să mă reprezinte la funeralii, care, din câte ştiu, se vor ţine la Bogota la sfârşitul acestei săptămâni.

Pete Dowd, agent din Serviciul Secret, şeful corpului de pază a preşedintelui, a părăsit imediat încăperea spre a-l avertiza pe vicepreşedinte, înainte ca presa să ajungă la el.

Barbara Evans părea puţin convinsă, dar înainte ca ea să poată pune cea de a doua întrebare preşedintele şi-a îndreptat atenţia spre un bărbat care stătea în rândul din spate şi care spera că n-avea nici un interes faţă de alegerile prezidenţiale din Columbia. Dar imediat ce acesta şi-a început întrebarea Lawrence ar fi vrut să aibă:

– Ce şansă are proiectul dumneavoastră privind reducerea armelor să devină lege dacă Victor Zerimski o să devină viitorul preşedinte al Rusiei?

În următoarele patruzeci de minute Lawrence a răspuns la numeroase întrebări privind proiectul reducerii armelor nucleare, biologice, chimice şi convenţionale, dar ele erau presărate cu cele despre rolul actual al C.I.A. în America de Sud şi despre cum va trata cu Victor Zerimski în cazul în care va fi viitorul preşedinte al Rusiei. Cum a devenit prea evident că Lawrence nu ştie cu mult mai multe decât ei despre fiecare subiect, jurnaliştii, simţind mirosul sângelui, au început să-l preseze cu ele, eliminându-le pe toate celelalte, inclusiv proiectul reducerii armamentului.

Când, în sfârşit, Phil Ansanch, plin de înţelegere, i-a pus o întrebare despre acest proiect, el i-a dat un răspuns lung, discursiv şi apoi, fără a-i preveni, a încheiat conferinţa de presă zâmbind condescendent spre ziariştii care-l încolţiseră şi spunând:

- Vă mulţumesc, doamnelor şi domnilor. A fost o plăcere să vă întâlnesc, ca de obicei.

Fără nici un alt cuvânt le-a întors spatele şi a plecat grăbit în direcţia Biroului Oval.

În clipa când Andy Lloyd l-a prins din urmă, preşedintele a mârâit în surdină:

– Trebuie să vorbesc cu Larry Harrington imediat. Cum dai de el sună la Langley. Vreau ca directorul C.I.A. să fie în biroul meu peste o oră.

– Mă întreb, domnule preşedinte, dacă n-ar fi mai bine... a început şeful de cabinet.

– Peste o oră, Andy, a spus preşedintele fără ca măcar să privească spre el. Dacă aflu că C.I.A. a avut vreun amestec în Columbia, am s-o spânzur pe Dexter.

– Am să-i spun secretarului de stat să vină la dumneavoastră imediat, domnule preşedinte, a spus Lloyd, după care a dispărut într-un birou alăturat, a ridicat cel mai apropiat telefon şi l-a sunat pe Larry Harrington la Departamentul de Stat. Chiar la telefon, texanul n-a putut să-şi ascundă bucuria că se dovedise atât de repede că a avut dreptate.

După ce Lloyd a pus telefonul în furcă, s-a întors în biroul lui, a închis uşa şi a rămas tăcut la masa lui câteva clipe. După ce a gândit exact ceea ce trebuia să spună a format un număr la care întotdeauna răspundea o singură persoană.

– Directorul, a fost tot ce a spus Helen Dexter.

Connor Fitzgerald i-a dat paşaportul oficialului australian de la vamă. Ar fi fost o ironie a sorţii dacă documentul i-ar fi fost contestat deoarece era pentru prima oară în trei săptămâni când îşi folosea adevăratul nume. Ofiţerul în uniformă i-a trecut datele în computer, a verificat ecranul computerului, apoi a mai apăsat câteva taste.

N-a apărut nimic suspect, aşa că i-a pus viza turistică şi i-a spus:

– Sper că o să vă facă plăcere vizita în Australia, domnule Fitzgerald.

Connor i-a mulţumit şi s-a îndreptat spre sala de bagaje unde s-a aşezat pe un scaun în faţa benzii nemişcate, aşteptându-şi valiza. Niciodată nu şi-a permis să fie primul care trece prin vamă, chiar dacă nu avea nimic de declarat.

Când aterizase în ziua precedentă la Cape Town, Connor fusese întâmpinat la avion de vechiul său prieten şi coleg Carl Koeter. Carl îşi petrecuse următoarele câteva ore punându-i tot felul de întrebări după care luaseră prânzul împreună pe îndelete discutând despre divorţul lui Carl şi despre Maggie şi Tara. Cea de a doua sticlă de Rustenberg Cabernet Sauvignon 1982 aproape că îl făcuse pe Connor mai-mai să piardă avionul de Sydney. Cumpărase în grabă de la duty-free shop cadouri pentru soţie şi fiică având grijă să fie vizibil ştampilate cu „Made in South Africa". Nici în paşaportul lui nu se găsea vreun indiciu că ajunsese în Cape Town via Bogota, Lima şi Buenos Aires.

În timp ce aştepta ca banda rulantă să înceapă să se mişte gândurile lui s-au întors la viaţa pe care a dus-o în ultimii douăzeci şi opt de ani.

Connor Fitzgerald fusese crescut într-o familie dedicată legii şi ordinii.

Bunicul dinspre tată, Oscar, botezat astfel după un alt poet irlandez, emigrase din Kilkenny în America la sfârşitul secolului. La câteva ore după ce debarcase pe Ellis Island se îndreptase direct spre Chicago ca să i se alăture vărului său în Departamentul de Poliţie.

În timpul Prohibiţiei Oscar Fitzgerald a fost printre puţinii poliţişti care au refuzat să accepte mită de la traficanţi. Drept urmare n-a reuşit să depăşească gradul de sergent. Dar Oscar a procreat cinci feciori crescuţi cu teamă de Dumnezeu şi a renunţat doar când preotul local i-a spus că era voia Celui Atotputernic ca

el şi Mary să nu fie binecuvântaţi cu o fată. Soţia lui a fost mulţumită de cuvintele înţelepte ale părintelui O'Reilly pentru că era destul de greu să creşti cinci flăcăi viguroşi dintr-un salariu de sergent. Mai cu seamă că, dacă Osar i-ar fi dat vreodată cu un cent mai mult decât leafa lui săptămânală, Mary ar fi vrut să ştie cu lux de amănunte de unde proveneau.

După ce au terminat cursul superior trei din băieţii lui Oscar au intrat în Departamentul de Poliţie din Chicago unde au primit rapid promovarea pe care o meritase tatăl lor. Un altul a îmbrăcat sutana preoţească, spre bucuria lui Mary, iar cel mai tânăr, tatăl lui Connor a studiat Dreptul Penal la De Paul. După absolvire a intrat în F.B.I. În 1949 s-a căsătorit cu Katherine O'Keefe, o fată care locuia la două case de ei, pe strada South Lowe. Ei au avut un singur copil, un băiat, pe care l-au botezat Connor.

Connor s-a născut la Spitalul Municipal din Chicago în 8 februarie 1951 şi, chiar înainte de a fi suficient de mare ca să meargă la şcoala catolică locală, nu mai era nici un dubiu că el va fi un fotbalist talentat. Tatăl lui Connor a fost încântat când fiul lui a devenit căpitanul echipei din Liceul Mount Carmel, dar mama lui îl punea, totuşi, să lucreze până noaptea târziu ca să fie sigură că-şi termina toate temele pentru acasă. „N-ai să faci fotbal tot restul vieţii", îi amintea ea mereu.

Combinaţia dintre un tată care se ridica în picioare ori de câte ori intra o femeie în cameră şi o mamă care l-ar fi vrut aproape un sfânt, a făcut ca, în ciuda robusteţii lui fizice, Connor să fie un timid în prezenţa sexului opus. Multe fete de la Liceul Mount Carmel îi dăduseră

foarte de înţeles ce simţeau pentru el, totuşi, el nu şi-a pierdut virginitatea decât în anul al patrulea când o întâlnise pe Nancy. Într-o după-amiază de toamnă, la puţin timp după ce el îşi condusese echipa la o nouă victorie, Nancy îl dusese în spatele tribunelor şi îl sedusese. Ar fi fost pentru prima oară când vedea o femeie goală, dacă ea şi-ar fi scos toate hainele.

Cam la o lună mai târziu Nancy îl întrebase dacă i-ar plăcea să încerce cu două fete deodată.

„Până acum nici măcar nu m-am culcat cu două fete, aşa că ce să mai vorbesc ca să mă descurc cu amândouă deodată", îi spusese el. Nancy n-a părut impresionată şi şi-a văzut de drum.

Când Connor a câştigat bursa la Notre Dame n-a acceptat nici una din numeroasele oferte ce erau făcute tuturor celor din echipa de fotbal. Colegii lui de echipă păreau foarte mândri să treacă numele fetelor care sucombau în faţa şarmului lor pe partea interioară a uşilor de la dulapurile din vestiare. Brett Coleman, fundaşul echipei, avea şaptesprezece nume trecute pe uşă la sfârşitul primului semestru. Regula era, l-a informat el pe Connor, că nu conta la numărare decât penetratul. „Uşa dulapului nu este suficient de mare ca să fie inclus şi sexul oral". La sfârşitul anului, „Nancy" rămăsese singurul nume pe care Connor îl scrisese pe uşa dulapului său. Într-o seară după antrenament el verificase celelalte dulapuri şi descoperise că Nancy apărea aproape pe toate şi uneori era trecută în paranteză cu încă o fată. Echipa lui l-ar fi făcut de batjocură pentru un scor atât de scăzut dacă el n-ar fi fost cel mai bun

atacant din anul întâi pe care l-a avut Notre Dame în ultimii zece ani.

În primele zile ale anului doi totul s-a schimbat pentru Connor.

Când şi-a făcut apariţia la reuniunea săptămânală de la Clubul Irlandez de Dans, ea tocmai îşi punea pantofii. El nu-i vedea faţa, dar asta nu conta prea mult pentru că nu putea să-şi mai desprindă ochii de pe acele picioare lungi şi suple. Ca erou al echipei de fotbal, el ajunsese să se obişnuiască cu privirile galeşe pe care i le aruncau fetele, dar acum, singura fată pe care voia s-o impresioneze nu-i dădea nici cea mai mică atenţie. Ca lucrurile să devină şi mai rele, când ea a păşit pe ringul de dans era însoţită de Declan O'Casey, care nu avea rival ca dansator. Amândoi îşi ţineau spatele drept şi picioarele li se mişcau cu o uşurinţă pe care Connor nu spera că o va putea avea vreodată.

Când seara de dans s-a termint, Connor încă nu reuşise să-i afle numele. Şi ca să le pună vârf la toate, ea şi Declan plecaseră înainte ca el să găsească vreun mod de a-i fi prezentat. În disperare se hotărâse să-i urmărească până la dormitorul fetelor păşind cam la cincizeci de iarzi în urma lor, având mereu grijă să nu fie observat, exact cum îl învăţase tatăl lui. În timp ce ei se ţineau de mână şi discutau fericiţi, chipul lui se contorsiona de ciudă. Când au ajuns la Le Mans Hall ea l-a sărutat pe Declan pe obraz şi a dispărut înăuntru. De ce, s-a întrebat el, nu se concentrase mai mult asupra dansului şi mai puţin asupra fotbalului?

După ce Declan se îndreptase spre dormitoarele băieţilor, Connor începuse să patruleze în sus şi în jos

pe aleea de sub ferestrele fetelor întrebându-se dacă putea face ceva. În cele din urmă a zărit-o într-un capot în timp ce trăgea perdeaua după care el a mai zăbovit o vreme prin preajmă şi apoi s-a îndreptat fără tragere de inimă spre dormitorul său. S-a aşezat pe marginea patului şi a început să-i scrie o epistolă mamei sale spunându-i că văzuse fata cu care se va căsători deşi, de fapt, el încă nu schimbase nici o vorbă cu ea – şi unde mai pui că nici măcar nu ştia cum o cheamă. În timp ce lipea plicul, Connor încerca să se convingă pe sine că Declan O'Casey nu era pentru ea nimic altceva decât un partener de dans.

În cursul săptămânii el încercase să afle cât putuse de multe despre ea, dar mare lucru nu reuşise decât că se numea Maggie Burke, că obţinuse o bursă la St. Mary's şi era în anul doi la Istoria Artelor. El s-a ocărât pentru că nu intrase niciodată în viaţa lui în vreo galerie de artă; de fapt, singura tangenţă pe care o avusese cu pictura fusese când tatăl lui îi ceruse să vopsească gardul ce împrejmuia mica lor curte din spatele casei de pe South Lowe Street. După cum aflase, Declan se întâlnea cu Maggie de când ea era în ultimul an de liceu şi nu numai că era cel mai bun dansator din club, dar era considerat şi cel mai strălucit matematician din universitate. Multe instituţii îi oferiseră o bursă spre a urma cursuri postuniversitare chiar înainte de a fi cunoscute rezultatele examenului său de absolvire. Connor nu putea să spere decât că lui Declan i se va oferi cât de curând posibil un post irezistibil foarte departe de South Bend.

În joia următoare Connor şi-a făcut apariţia primul la Clubul de Dans şi când Maggie a ieşit de la vestiar îmbrăcată într-o bluză crem, de bumbac şi o fustă neagră, scurtă singura întrebare pe care şi-a pus-o a fost dacă să se uite în ochii aceia verzi ai ei sau la picioarele-i lungi şi suple. Din nou l-a avut ca partener toată seara pe Declan iar el a stat taciturn pe o bancă încercând să se prefacă a nu fi observat deloc prezenţa ei. După ultimul dans cei doi s-au făcut nevăzuţi afară. Din nou Connor i-a urmărit până la Le Mans Hall, dar de data asta el a băgat de seamă că ea nu-l mai ţinea pe Declan de mână.

După o discuţie lungă şi un alt sărut pe obraz, Declan a dispărut în direcţia dormitoarelor băieţilor. Connor s-a aşezat pe banca din faţa ferestrei ei şi şi-a pironit privirile spre balcon. El a hotărât să aştepte până o s-o vadă trăgând perdelele, dar când ea a apărut la fereastră el aţipise.

Următorul lucru pe care şi l-a amintit a fost că se visase căzut într-un somn adânc şi când se deşteptase o văzuse pe Maggie stând în faţa lui îmbrăcată în pijama şi capot.

S-a trezit brusc tresărind şi a rămas holbându-se la ea fără să-şi creadă ochilor. A sărit în picioare şi i-a întins mâna.

– Bună, sunt Connor Fitzgerald.

– Ştiu, i-a răspuns ea în timp ce-i strângea mâna. Eu sunt Maggie Burke.

– Ştiu, i-a răspuns el.

– Mai este un pic de loc pe banca aceea? l-a întrebat ea.

Din acea clipă Connor nu s-a mai uitat niciodată la nici o altă femeie.

În sâmbăta următoare Maggie a mers la un meci de fotbal pentru prima oară în viaţa ei şi l-a privit cum a marcat o serie de goluri remarcabile în faţa unui stadion plin, din care pentru el nu conta decât o singură persoană.

În joia următoare ea şi Connor au dansat împreună toată seara în vreme ce Declan a stat într-un colţ neconsolat. El părea şi mai dezolat când cei doi au plecat împreună ţinându-se de mână. Când au ajuns la Le Mans Hall, Connor a sărutat-o pentru prima oară, apoi a căzut în genunchi şi a cerut-o în căsătorie. Maggie a râs, s-a făcut roşie ca mărul şi a fugit înăuntru. În drum spre dormitorul său a râs şi Connor, dar doar atunci când l-a zărit pe Declan ascuns după un pom.

De atunci înainte Connor şi Maggie au petrecut fiecare clipă liberă împreună. Ea a învăţat despre punerea mingii în teren, zona de apărare şi pase laterale, iar el despre Bellini, Bernini şi Luini. În fiecare joi seara, în următorii trei ani, el a căzut în genunchi şi a cerut-o de nevastă. Când colegii lui de echipă l-au întrebat de ce numele ei nu este trecut pe interiorul uşii de la dulapul său din vestiar, el le-a răspuns simplu: „Pentru că am de gând să mă însor cu ea".

Când Connor a terminat ultimul an, Maggie, în cele din urmă, a acceptat să-i fie soţie – dar nu înainte de a-şi da şi ea examenele.

– A trebuit să te cer de 141 ori până când tu mi-ai dat undă verde, i-a spus el triumfător.

– O, nu fi stupid, Connor Fitzgerald, i-a răspuns ea. Am ştiut că am să-mi petrec tot restul vieţii cu tine încă din clipa când am stat lângă tine pe bancă.

Ei s-au căsătorit la două săptămâni după ce Maggie a absolvit cu *summa cum laude*. Tara s-a născut zece luni mai târziu.

CAPITOLUL 5

– Te aştepţi să cred că C.I.A. nici măcar *n-a ştiut* că se pregătea o încercare de asasinat?

– Exact, domnule preşedinte, a spus calm directorul C.I.A. În clipa în care am aflat de asasinat, adică în următoarele secunde după ce a avut loc, am luat legătura cu consilierul pe probleme de securitate naţională care, din câte înţeleg, v-a raportat direct la Camp David.

Preşedintele a început să măsoare în lung şi în alt cu pasul Biroul Oval, ceea ce nu numai că îi dădea mai mult timp de gândire, dar, de obicei, îl făcea pe oaspetele său să se simtă stânjenit. Majoritatea celor care intrau în Biroul Oval deja erau nervoşi. Secretara îi spusese cândva că patru din cinci vizitatori se duceau la toaletă doar cu câteva clipe mai înainte de ora fixată pentru a-l întâlni pe preşedinte. Dar el se îndoia că femeia care stătea în faţa lui ar fi avut idee unde se află cea mai apropiată toaletă. Dacă o bombă ar fi explodat în Grădina cu Trandafiri, Helen Dexter probabil că n-ar fi făcut mai mult decât să-şi înalţe o sprânceană bine pensată. Cariera ei depăşise până acum mandatul a trei preşedinţi, care cu toţii, după cum se zvonea, i-ar fi cerut să-şi dea demisia.

– Şi când domnul Lloyd mi-a telefonat ca să-mi spună că aţi cerut mai multe detalii, a spus Helen

Dexter, l-am instruit pe adjunctul meu, Nick Gutenburg să contacteze oamenii noştri din Bogota ca să facă cercetări amănunţite spre a şti exact ce s-a întâmplat în după-amiaza de sâmbătă. Gutenburg şi-a terminat raportul de ieri, a adăugat ea bătând darabana cu degetele pe dosarul ce-l avea în poală.

Lawrence şi-a întrerupt patrulatul şi s-a oprit sub un portret al lui Abraham Lincoln ce atârna deasupra căminului. Şi-a coborât privirile spre ceafa lui Helen Dexter. Ea continua să se uite drept în faţă.

Directoarea C.I.A. era îmbrăcată elegant, într-un costum de culoare închisă, cu o croială impecabilă şi o bluză crem gen cămaşă, simplă. Ea rareori purta bijuterii, nici măcar la ceremonii oficiale. Numirea ei de către preşedintele Ford ca director adjunct la vârsta de treizeci şi doi de ani fusese o măsură provizorie spre a domoli lobiul feminist cu câteva săptămâni înainte de alegerile din 1976. După o serie de directori pe termen scurt, care fie că au demisionat, fie că s-au pensionat, domnişoara Dexter a sfârşit în cele din urmă în postul pe care şi l-a dorit cu atâta ardoare. Multe bârfe circulau în atmosfera fierbinte de la Washington despre opiniile ei de extremă dreaptă şi despre metodele pe care le folosise pentru a obţine promovarea, dar nici un membru al Senatului n-a îndrăznit să pună vreo întrebare în legătură cu numirea ei. Ea absolvise Bryn Mawr cu *summa cum laude*, apoi urmase University of Pennsylvania Law School după care se angajase la o firmă importantă de avocatură din New York. După o serie de scandaluri cu consiliul de conducere în legătură cu perioada de timp necesară femeilor ca să poată deveni parteneri egali, scandaluri ce

au sfârşit într-un litigiu rezolvat de tribunal, ea a acceptat oferta de a intra în C.I.A.

Aici şi-a început cariera în Departamentul de Coordonare a Operaţiunilor ca, în cele din urmă, să ajungă în poziţia de director adjunct. De-a lungul acestei ascensiuni ea şi-a făcut mai mulţi duşmani decât prieteni, dar o dată cu trecerea anilor aceştia păreau să dispară, fie că erau concediaţi, fie că se pensionau înainte de vreme. Când a fost numită director ea abia ce împlinise patruzeci de ani. *The Washington Post* scrisese despre ea că reuşise să spargă gheaţa, dar asta nu-i oprise pe mulţi să parieze pe câte zile va izbuti să supravieţuiască în această funcţie. În curând ei îşi schimbaseră pariurile pe numărul de săptămâni şi mai apoi de luni. Acum puneau rămăşaguri dacă ea va rezista ca director C.I.A. mai mult decât rezistase J. Edgar Hoover ca director al F.B.I.

Când Tom Lawrence ajunsese la Casa Albă a aflat destul de curând cât de departe va merge ea cu blocarea activităţii prezidenţiale dacă el va încerca să-i încalce teritoriul. Dacă el îi cerea rapoarte în privinţa unor subiecte sensibile, deseori treceau săptămâni până ce ele apăreau pe biroul lui şi când, în cele din urmă le avea, ele erau lungi, discursive, plictisitoare şi deja depăşite. Dacă el o chema în Biroul Oval spre a da explicaţii în legătură cu întrebări la care nu răspunsese, ea era în stare să facă dintr-o muţenie un factor pozitiv o dată cu trecerea timpului. Dacă el o presa, ea o lungea cât putea fiind sigură că-şi va păstra postul multă vreme după ce alegătorii vor fi decis să nu-l mai aleagă ca preşedinte.

Dar el şi-a dat seama cât de departe poate să meargă Helen Dexter abia atunci când a făcut o propunere personală pentru un post vacant de la Curtea Supremă. În câteva zile ea i-a prezentat pe masă un dosar care arăta cu lux de amănunte de ce candidatul său nu putea fi acceptat.

Lawrence a insistat în a-şi susţine candidatul, unul din cei mai vechi prieteni ai săi, dar acesta a fost găsit spânzurat în garajul său cu o zi înainte de a-şi lua postul în primire. Mai târziu el descoperise că fusese trimis un dosar confidenţial fiecărui membru din Comitetul de Selecţie al Senatului, dar niciodată n-a putut dovedi cine se făcea vinovat pentru aceasta.

Andy Lloyd îl avertizase în numeroase ocazii că, dacă ar încerca vreodată s-o schimbe pe Dexter din postul ei, ar trebui să aibă acea dovadă cu care să poată convinge publicul că Maica Tereza ar avea un cont secret în Elveţia, alimentat cu regularitate de sindicatul crimei organizate.

Lawrence acceptase raţionamentul şefului său de cabinet. Dar acum el avea sentimentul că, dacă ar putea dovedi că C.I.A. fusese implicată în asasinarea lui Ricardo Guzman fără a se fi deranjat ca măcar să-l informeze, ar fi putut s-o facă pe Helen Dexter să-şi părăsească biroul în câteva zile.

El s-a reîntors spre scaunul său şi a apăsat pe butonul de sub masă care-i permitea lui Andy să asculte conversaţia sau să o înregistreze pe bandă, urmând a fi transcrisă în aceeaşi seară mai târziu. Lawrence şi-a dat seama că Dexter ştia exact ce punea el la cale şi bănuia că proverbiala ei geantă pe care întotdeauna o

purta pe braţul stâng nu conţinea nici ruj, nici parfum şi nici alte obiecte asociate cu sexul ei şi că deja înregistra fiecare silabă care fusese schimbată între ei. În orice caz, el avea totuşi nevoie de propria lui înregistrare.

– Din moment ce pari atât de bine informată, a spus preşedintele în timp ce se aşeza jos, poate că îmi dai mai multe detalii în legătură cu ceea ce s-a întâmplat, de fapt, la Bogota.

Helen Dexter i-a ignorat tonul sarcastic şi a luat dosarul ce-i zăcea în poală. Pe coperta albă ce purta antet C.I.A. erau tipărite cuvintele: „Strict secret, în exclusivitate pentru preşedinte". Lawrence s-a întrebat în sinea lui câte dosare pe care scria „Strict secret, în exclusivitate pentru director" erau tăinuite în clădirea de peste râu.

Ea a deschis dosarul răsfoindu-l la repezeală.

– „S-a confirmat din mai multe surse că asasinatul a fost comis de un trăgător care a acţionat de unul singur", a citit ea.

– Numiţi-mi una din aceste surse, i-a spus răstit preşedintele.

– Ataşatul nostru cultural din Bogota, i-a răspuns directorul.

Lawrence şi-a înălţat o sprânceană. Jumătate din ataşaţii culturali de la Ambasadele Americane din lume fuseseră numiţi de C.I.A, pur şi simplu, pentru a-i raporta direct lui Helen Dexter la Langley fără a se consulta cu ambasadorul local iar cu Departamentul de Stat nici atât. Majoritatea dintre ei ar fi fost în stare să considere *Spărgătorul de Nuci* drept numele unei mâncări din meniul unui restaurant de elită.

Preşedintele a oftat.

– Şi cine crede *el* că ar fi responsabil de asasinat?

Dexter a mai răsfoit câteva pagini din dosar, a scos o fotografie şi a pus-o pe masa din Biroul Oval. Preşedintele şi-a coborât privirea spre bărbatul din poză, de vârstă mijlocie, prosper şi bine îmbrăcat.

– Şi cine este acesta?

– Carlos Velez. Conduce cel de al doilea, ca mărime, cartel de droguri din Columbia. Guzman, bineînţeles, îl controla pe cel mai mare.

– A fost acuzat Velez?

– Din păcate, a fost omorât doar cu câteva ore înainte ca poliţia să obţină mandat de arestare împotriva lui.

– Cât de convenabil!

Directorul n-a roşit. Nici n-ar fi fost posibil în cazul ei, şi-a zis în gând Lawrence: pentru aşa ceva trebuie să-ţi curgă sânge prin vine.

– Şi acest asasin care a acţionat de unul singur are vreun nume? Sau a murit şi el doar cu câteva clipe înainte ca mandatul de arestare să fie...

– Nu, domnule preşedinte, el este încă în viaţă, i-a răspuns prompt directorul. Numele lui este Dirk van Rensberg.

– Ce se ştie despre el? a întrebat Lawrence.

– Că este sud african. Până nu demult a locuit în Durban.

– Până nu demult?

– Da. S-a dat la fund imediat după asasinat.

– Asta ar fi destul de uşor de făcut, din moment ce niciodată n-a fost la suprafaţă, a spus preşedintele. A

aşteptat ca directorul să reacţioneze, dar ea a rămas impasibilă. În cele din urmă el a continuat: Autorităţile columbiene au aceeaşi opinie despre ceea ce s-a întâmplat sau ataşatul nostru cultural este singura ta sursă de informaţie?

– Nu, domnule preşedinte. Noi ne-am adunat cea mai mare parte din date de la şeful poliţiei din Bogota. De fapt, el chiar a reţinut pe unul din complicii lui van Rensberg, care lucra ca ospătar la hotelul El Belvedere, clădirea din care s-a tras. A fost arestat pe coridor la câteva minute după ce l-a ajutat pe asasin să scape cu liftul de aprovizionare.

– Şi ştim ceva despre mişcările lui van Rensberg după asasinat?

– Se pare că a luat avionul spre Lima sub numele de Alistair Douglas, apoi a zburat spre Buenos Aires folosind acelaşi paşaport. După aceea i-am pierdut urma.

– Şi mă îndoiesc c-o să-l mai găsiţi vreodată!

– O, eu n-aş fi atât de pesimistă, domnule preşedinte, a spus Dexter ignorând tonul lui Lawrence. Asasinii plătiţi care acţionează solitari, deseori dispar pentru mai multe luni după ce duc la bun sfârşit o misiune de această importanţă. Apoi reapar atunci când cred ei că situaţia nu mai este fierbinte.

– Ei bine, a spus preşedintele, dă-mi voie să te asigur că în acest caz am de gând să menţin situaţia fierbinte. Când ne vom întâlni data viitoare s-ar putea să am propriul meu raport asupra căruia va trebui să reflectezi.

– Am să aştept cu nerăbdare să-l citesc, a răspuns Dexter pe tonul unui şcolar obraznic ce nu are nici o teamă de directorul liceului.

Preşedintele a apăsat pe un buton de sub birou. O clipă mai târziu s-a auzit un ciocănit la uşă şi Andy Lloyd a intrat în cameră.

– Domnule preşedinte, aveţi o întâlnire cu senatorul Bedell peste câteva minute, a spus el ignorând prezenţa lui Dexter.

– Atunci, eu plec, domnule preşedinte, a spus Dexter ridicându-se de pe scaun. A lăsat dosarul pe masa preşedintelui, şi-a luat geanta şi a părăsit încăperea fără nici un alt cuvânt.

Preşedintele n-a vorbit până când directorul C.I.A. n-a închis uşa. Apoi el s-a întors spre şeful său de cabinet:

– Nu cred nici un cuvânt din ce e scris aici, a murmurat el aruncând dosarul într-un sertar. Lloyd şi-a zis în gând să-l ia de acolo imediat ce şeful său va pleca din birou. Cred că singurul lucru pe care-l putem spera este să băgăm teama în ea încât să nu-i mai treacă prin minte să facă o operaţie similară atâta vreme cât eu sunt la Casa Albă.

– Ţinând cont de felul în care v-a tratat când eraţi senator, domnule preşedinte, eu n-aş pune mare bază pe asta.

– Cum cu greu aş putea folosi un asasin ca să scap de ea, ce-mi sugerezi să fac?

– După părerea mea, ea v-a lăsat două alternative, domnule preşedinte. Fie că o daţi afară şi veţi face faţă inevitabilei cercetări a Senatului, fie că acceptaţi

înfrângerea, luaţi ca atare versiunea ei asupra ceea ce s-a întâmplat în Bogota şi speraţi într-o şansă mai bună data viitoare.

– S-ar putea să fie o a treia alternativă, a spus încet preşedintele.

Lloyd a ascultat atent, fără a face nici o încercare să-şi întrerupă şeful. Curând i-a devenit clar că preşedintele reflectase îndelung asupra modului în care ar putea s-o îndepărteze pe Helen Dexter din postul de director al C.I.A.

Connor şi-a adunat gândurile în timp ce şi-a ridicat privirile spre ecranul pe care se anunţau cursele de pe care soseau bagajele. Pe banda rulantă începuseră să apară valize de pe avionul său şi unii pasageri deja şi le ridicau.

Şi acum încă îl mai întrista faptul că nu fusese prezent la naşterea fiicei sale. Deşi avusese dubii în privinţa înţelepciunii politicii Statelor Unite în Vietnam, Connor nu dezminţise patriotismul familiei sale. Se înrolase voluntar în armată şi urmase şcoala de ofiţeri în timp ce o aşteptase pe Maggie să-şi termine facultatea. Sfârşiseră prin a avea timp doar pentru nuntă şi o lună de miere care a ţinut patru zile, după care în iulie 1972 locotenentul de rangul doi Fitzgerald plecase în Vietnam.

Acei doi ani din Vietnam acum erau o amintire îndepărtată. Că fusese promovat la rangul unu, că fusese capturat de Vietcong şi apoi scăpase salvând totodată şi viaţa altui om – toate acestea i se păreau atât de

îngropate în negura vremurilor că aproape ajungea să creadă că nu se întâmplaseră niciodată. La cinci luni după ce s-a întors acasă, preşedintele i-a dat cea mai înaltă decoraţie militară, Medalia de Onoare, dar, după optsprezece luni ca prizonier de război în Vietnam, el a fost doar fericit că a rămas în viaţă şi s-a întors la femeia pe care a iubit-o. Şi în momentul în care a văzut-o pe Tara s-a îndrăgostit pentru a doua oară.

După o săptămână de la întoarcerea sa în State, Connor a început să caute o slujbă. Deja avusese un interviu pentru un post în Departamentul C.I.A. din Chicago când fostul său comandant de pluton, căpitanul Jackson, a venit pe neaşteptate şi l-a invitat să facă parte dintr-o unitate specială care îşi avea sediul în Washington. Connor a fost avertizat că, dacă va fi de acord să se alăture echipei de elită a lui Jackson, vor fi aspecte ale slujbei pe care nu le va putea discuta niciodată cu nimeni, nici cu soţia sa. Când a aflat ce i se cerea, i-a spus lui Jackson că va avea nevoie de puţin timp de gândire înainte de a lua o hotărâre. A discutat problema cu părintele Graham, preotul familiei, care i-a spus simplu: „Niciodată să nu faci ceva ce crezi că este dezonorant, chiar dacă este în numele patriei".

Când i s-a oferit un post lui Maggie la Biroul de admitere de la Georgetown University, Connor şi-a dat seama cât de hotărât era Jackson ca să-l recruteze. În ziua următoare i-a scris fostului său comandant şi i-a spus că va fi încântat să lucreze la Compania de Asigurări „Maryland".

Atunci a început decepţia.

După câteva săptămâni Connor, Maggie şi Tara s-au mutat în Georgetown. Au găsit o casă mică în Avon Place a cărei primă rată a fost achitată din cecurile plătite de Armată pe care Maggie le depusese în contul lui Connor din bancă refuzând să creadă că el este mort.

Singura lor amărăciune din timpul acelor zile din Washington a fost că Maggie pierduse două sarcini şi ginecologul ei o sfătuise să se obişnuiască cu gândul că nu poate avea decât un singur copil. A trebuit să mai piardă şi pe cea de a treia ca Maggie să accepte în cele din urmă sfatul lui.

Deşi erau căsătoriţi de treizeci de ani, Maggie încă reuşea să-i trezească apetitul erotic lui Connor doar printr-un zâmbet şi prin a-şi plimba mâna pe spatele lui. El ştia că atunci când va ieşi din vamă şi o va vedea în sala de aşteptare va fi exact ca atunci când se despărţiseră pentru prima dată. A zâmbit la gândul că ea venise la aeroport cu cel puţin un ceas mai devreme decât era planificat să aterizeze avionul său.

A apărut şi valiza lui pe bandă. Connor a înhăţat-o şi s-a îndreptat spre ieşire.

A trecut nepăsător prin vamă fiind sigur că, în eventualitatea că bagajul său va fi controlat, vameşul n-o să fie deloc interesat de o gazelă din lemn pe copita căreia se vedea clar scris „Made in South Africa".

Când a păşit în sala de aşteptare şi-a zărit imediat în mulţime soţia şi fiica. Şi-a grăbit pasul şi i-a zâmbit femeii pe care o adora. De ce-şi oprise ochii asupra lui şi mai ales de ce fusese de acord să-i fie soţie? Zâmbetul i-a cuprins toată faţa când a îmbrăţişat-o.

– Ce faci, scumpa mea? a întrebat-o el.

– Nimic altceva decât să revin iar la viaţă când te întorci teafăr acasă dintr-o misiune, i-a spus ea în şoaptă.

El a încercat să ignore cuvântul „teafăr" în timp ce-i dădea drumul din braţe, după care s-a întors spre cealaltă femeie ce ocupa un loc important în viaţa lui. Era puţin mai înaltă decât originalul, cu acelaşi păr lung, roşcat şi cu ochi verzi, scânteietori, dar cu un temperament mai calm. Unicul copil al lui Connor i-a dat un sărut imens pe obraz care l-a făcut să se simtă cu zece ani mai tânăr.

La botezul Tarei, părintele Graham îl rugase pe Cel Atotputernic să binecuvânteze acel copil cu înfăţişarea lui Maggie şi cu mintea... lui Maggie. Pe măsură ce Tara creştea, notele ei de la liceu şi tinerii care îşi întorceau capetele după ea au dovedit că părintele Graham fusese nu numai preot ci şi profet. Curând Connor renunţase a mai lupta cu puhoiul de admiratori care băteau la uşa din faţă a micii lor case din Georgetown şi nici măcar nu se mai deranja să răspundă la telefon pentru că aproape invariabil era un alt tânăr cu limba legată, care spera ca fiica lui să se întâlnească cu el.

– Cum a fost în Africa de Sud? a întrebat Maggie când s-a prins de braţul soţului ei.

– De la moartea lui Mandela totul devine din ce în ce mai precar, i-a răspuns Connor – în timpul dejunului prelungit din Cape Town, Karl Koeter îi făcuse un rezumat complet asupra problemelor cu care se confrunta Africa de Sud, iar în avion spre Sydney citise presa locală din ultima săptămână. Rata criminalităţii este atât de ridicată în cele mai importante oraşe încât nici nu

mai constituie un delict să traversezi pe roşu după lăsarea întunericului. Mbeki face tot ce poate, dar mă tem că am să recomand companiei să-şi retragă investiţiile din acea parte a lumii – cel puţin cât mai suntem siguri că războiul civil este sub control.

– *„Lucrurile se destramă; centrul nu mai are nici o putere; anarhia se răspândeşte în lume*" a citat Maggie.

– Nu cred că Yeats a fost vreodată în Africa de Sud, a spus Connor.

De câte ori nu voise el să-i spună lui Maggie întregul adevăr şi să-i explice de ce trăise el în minciună atâţia ani. Dar nu era atât de uşor. Putea fi ea iubita lui, dar alţii îi erau stăpâni şi el acceptase codul tăcerii totale. De-a lungul anilor el încercase să se convingă că era spre binele ei să nu ştie întregul adevăr. Dar când ea folosea fără premeditare cuvinte ca „misiune" şi „teafăr" el era sigur că ea ştia mult mai mult decât ar fi recunoscut vreodată. Vorbea, oare, el în somn? Foarte curând, totuşi, el nu va mai fi nevoit s-o mintă. Maggie încă nu ştia, dar Bogota fusese ultima lui misiune. În timpul vacanţei va face o aluzie la o posibilă promovare care va însemna mai puţine deplasări.

– Şi afacerea? l-a întrebat Maggie, ai reuşit s-o duci la bun sfârşit?

– Afacerea? O, da, totul a mers aproape conform planului, a spus Connor. Acesta era răspunsul cel mai aproape de adevăr pe care i-l putea da.

Connor a început să se gândească la următoarele două săptămâni pe care şi le va petrece prăjindu-se la soare. Când au trecut pe lângă un stand cu ziare ochii

i s-au oprit pe un mic titlu deasupra coloanei din dreapta de pe *The Sydney Morning Herald:*

Vicepreşedintele american va participa la funeralii în Columbia.

Maggie s-a desprins de braţul soţului ei când au ieşit din sala de aşteptare în aerul cald de vară de afară şi s-au îndreptat spre parcare.

– Unde erai când a explodat bomba în Cape Town? l-a întrebat Tara.

Koeter nu-i pomenise nimic despre vreo bombă în Cape Town. Oare, va putea el să se relaxeze vreodată?

CAPITOLUL 6

El i-a spus şoferului să-l ducă la The National Gallery.

Când maşina a ajuns la intrarea personalului de la Casa Albă ofiţerul de la Serviciul Secret din ghereta de pază a deschis printr-o apăsare de buton poarta metalică şi şi-a ridicat o mână în semn că l-a recunoscut. Şoferul a virat-o spre State Place, apoi şi-a continuat drumul printre South Grounds şi The Elipse şi mai departe pe lângă Departamentul de Comerţ.

După patru minute maşina s-a oprit în faţa intrării din partea de est a galeriei. Pasagerul a străbătut în grabă aleea pavată şi a urcat scările de piatră. Când a ajuns pe ultima treaptă şi-a aruncat privirea peste umăr ca să admire imensa sculptură a lui Henry Moore ce domina cealaltă latură a pieţei şi ca să verifice dacă îl urmărea cineva. Nu putea fi sigur de asta, mai cu seamă că nu era un profesionist.

A intrat în clădire şi a făcut-o la stânga, apoi a urcat pe scara impozantă de marmoră care ducea la etajul al doilea al galeriei, unde el îşi petrecuse atâtea ore în tinereţea sa. Sălile mari erau pline cu elevi, ceea ce nu era ceva neobişnuit pentru o dimineaţă din weekend. Când a intrat în Sala 71 şi-a plimbat privirile peste tablourile atât de familiare ale lui Homer, Bellow şi Hopper şi

a început să se simtă ca acasă – senzaţie pe care niciodată n-a avut-o la Casa Albă. S-a îndreptat spre Sala 66 spre a admira încă o dată *În amintirea lui Shaw* şi *Regimentul 54 din Massachusetts* de August Saint Gaudens. Prima oară când văzuse friza imensă, în mărime naturală, rămăsese fascinat în faţa ei mai bine de o oră. Astăzi nu putea sta decât câteva clipe.

Pentru că n-a rezistat să nu se oprească i-a mai trebuit încă un sfert de oră ca să ajungă la rotonda din centrul clădirii. A trecut rapid pe lângă statuia lui Mercur, a coborât scările, a cotit-o brusc prin librărie, a mai coborât în fugă alte scări până la subsol ca în cele din urmă să iasă în aripa de est. A mai urcat un rând de trepte, a trecut pe sub mobilul imens al lui Calder atârnat de tavan, apoi a ieşit din clădire pe uşa turnantă după care şi-a continuat drumul pe aleea pavată. Acum era sigur că nu-l urmărea nimeni. A sărit în primul din taxiurile care aşteptau unul în spatele celuilalt.

– La A.V.'s, pe New York Avenue.

Taxiul a cotit-o la stânga pe Pennsylvania, apoi s-a îndreptat spre nord pe Sixth Street. El a încercat să-şi adune gândurile într-o ordine coerentă fiind mulţumit că şoferul nu voia să-şi petreacă drumul spunându-şi părerile despre Administraţie sau în mod special despre preşedinte.

Au virat-o brusc spre stânga pe New York Avenue şi taxiul imediat a început să-şi reducă viteza. El i-a dat şoferului o bancnotă de zece dolari chiar înainte de a opri, apoi a coborât şi a închis uşa taxiului fără să mai aştepte restul.

A trecut pe sub o marchiză vopsită în roşu, alb şi verde care nu lăsa nici un dubiu în privinţa originilor proprietarului şi a împins uşa. I-au trebuit câteva clipe ca ochii să i se obişnuiască cu lumina, sau cu lipsa ei. Când s-au acomodat, el a fost uşurat constatând că încăperea era goală, cu excepţia unei figuri solitare aşezată la o măsuţă în celălalt capăt al camerei având în faţă un pahar plin pe jumătate cu suc de roşii. Costumul său elegant, bine croit nu trăda prin nimic că el era şomer. Deşi bărbatul încă mai avea alura unui atlet, chelia prematură îl făcea să pară mai în vârstă decât în cartea de identitate. Ochii li s-au întâlnit şi bărbatul a dat din cap. El a traversat încăperea şi s-a aşezat pe scaunul de pe cealaltă parte a mesei.

– Numele meu este Andy... a început el.

– Misterul, domnule Lloyd, nu este cine sunteţi, ci de ce şeful de cabinet al preşedintelui doreşte să mă vadă tocmai pe mine, a spus Chris Jackson.

– Şi care *este* domeniul dumneavoastră de activitate? l-a întrebat Stuart McKenzie.

Maggie a aruncat o privire spre soţul ei ştiind că o asemenea intruziune în viaţa lui profesională nu-i era pe plac.

Connor şi-a dat seama că Tara nu-l putuse avertiza pe cel mai recent tânăr ce căzuse sub vraja ei să nu discute despre munca tatălui ei.

Până în această clipă el nu-şi amintea să se fi bucurat mai mult de un prânz ca cel de azi. Peştele pesemne că fusese pescuit doar cu câteva ore mai înainte

ca ei să se aşeze la masa din colţ din cafeneau de pe plaja din Cronulla. Fructele nu cunoscuseră niciodată conservantul ori cutia de conserve, iar berea el spera să fie exportată şi în Washington. Connor a luat o gură zdravănă de cafea înainte de a se lăsa pe speteaza scaunului şi a-şi îndrepta privirile spre cei care făceau surfing doar la câteva sute de iarzi mai departe – sport pe care el ar fi vrut să-l fi descoperit cu douăzeci de ani mai demult. Stuart fusese surprins de cât de bine se descurcase tatăl Tarei când încercase surfboard-ul pentru prima oară. Connor îl minţise când îi spusese că el încă se mai antrena de două sau trei ori pe săptămână. De două sau trei ori pe zi ar fi fost mai aproape de adevăr.

Deşi el n-ar fi considerat niciodată pe cineva destul de potrivit pentru fiica sa, Connor a trebuit să admită că în ultimele câteva zile ajunsese să se bucure de compania tânărului jurist.

– Lucrez în domeniul asigurărilor, i-a răspuns el conştient că atâta lucru fiica lui trebuie să-i fi spus lui Stuart.

– Da, Tara mi-a spus că sunteţi director executiv, dar alte amănunte nu mi-a dat.

Connor a zâmbit.

– Asta pentru că eu sunt specializat în răpiri şi răscumpărări şi confidenţialitatea faţă de client este aceeaşi ca în profesia ta, a răspuns el întrebându-se dacă asta îl va opri pe tânărul australian să mai atace subiectul. Dar nu l-a oprit.

– Pare cu mult mai interesant decât cazurile banale în care eu trebuie să dau sfaturi, a spus Stuart încercând să-l facă să vorbească.

– Nouăzeci la sută din ceea ce fac este rutină şi plictiseală, a spus Connor. De fapt, chiar bănui că eu mă ocup de mai multă hârţogărie decât tine.

– Dar eu nu fac excursii în Africa de Sud.

Tara a privit neliniştită în direcţia tatălui său ştiind că nu va fi încântat că această informaţie fusese furnizată aproape unui străin. Dar Connor nu dădea nici un semn că asta l-ar fi deranjat.

– Da, trebuie să recunosc că slujba mea are una sau două compensaţii.

– Aţi încălca confidenţialitatea faţă de client dacă m-aţi introduce într-un caz tipic?

Maggie era pe punctul de a interveni cu o frază pe care o folosise de multe ori în trecut, dar Connor a oferit noi amănunte:

– Compania la care lucrez reprezintă numeroşi clienţi care au interese peste hotare.

– De ce acei clienţi nu folosesc companii din ţările respective? Bineînţeles acestea ar avea o mai bună percepţie a scenei locale.

– Con, l-a întrerupt Maggie, cred că o să te ardă soarele. Poate că ar fi mai bine să ne întoarcem la hotel înainte de a arăta ca un rac.

Connor a fost amuzat de intervenţia neconvingătoare a soţiei sale, mai cu seamă că ea îl determinase să-şi pună o pălărie pe cap în ultima oră.

– Niciodată nu este atât de uşor, i-a spus el tânărului avocat. Să luăm, de pildă, o companie precum

Coca-Cola – pe care, trebuie să subliniez că noi n-o reprezentăm. Ei au birouri pretutindeni în lume în care lucrează zeci de mii de persoane. În fiecare ţară au directori executivi şi mai toţi au familii.

Maggie nu putea să creadă că soţul ei lăsase ca discuţia să meargă atât de departe. Ei se apropiau cu repeziciune de întrebarea care întotdeauna ducea într-un punct mort, dincolo de care nu mai exitau alte întrebări.

– Dar noi avem în Sydney oameni foarte bine calificaţi pentru o asemenea muncă, a spus Stuart aplecându-se în faţă ca să-i mai toarne lui Connor cafea. La urma urmelor răpirile şi răscumpărările nu sunt ceva necunoscut nici măcar în Australia.

– Mulţumesc, i-a spus Connor. A mai luat o gură de cafea, timp în care a reflectat asupra acestei afirmaţii. Stuart nu l-a slăbit din ochi – ca un foarte bun avocat al acuzării, el a aşteptat liniştit în speranţa că martorul la un moment dat va oferi un răspuns nechibzuit.

– Adevărul este că eu niciodată nu sunt chemat dacă nu există complicaţii.

– Complicaţii?

– Să spunem, de exemplu, că o companie are o mare prezenţă într-o ţară în care crima este frecventă iar răpirile şi răscumpărările ceva aproape obişnuit. Preşedintele acelei companii – deşi ar fi mai probabil ca soţia lui, pentru că ea are mai puţină protecţie zi de zi – este răpit.

– Într-o asemenea situaţie intervii dumneata?

– Nu, nu este neapărat necesar. La urma urmelor, poliţia locală poate fi la fel de bine experimentată în

rezolvarea unor asemenea probleme şi multe firme nu agreează o intervenţie din afară, mai cu seamă când aceasta vine din Statele Unite. Deseori eu nu fac mai mult decât să zbor în capitala acelei ţări şi să încep propriile mele cercetări. Dacă am mai fost altădată în acea parte de lume şi am stabilit o relaţie cu poliţia locală, s-ar putea să-mi fac prezenţa cunoscută, dar chiar şi atunci aştept ca ei să-mi ceară ajutorul.

– Dar dacă ei nu-l cer? l-a întrebat Tara. Stuart a fost surprins că ea părea a nu fi pus niciodată până atunci această întrebare tatălui său.

– Atunci trebuie să acţionez de unul singur, ceea ce face ca tot procesul să fie mult mai precar, a răspuns Connor.

– Dar dacă poliţia nu reuşeşte să prindă nici un fir, de ce n-ar dori să recurgă la ajutorul dumitale? Ei trebuie să fie conştienţi de experienţa specială pe care o ai, a spus Stuart.

– Pentru că nu este ceva neobişnuit ca poliţia însăşi, la anumite nivele, să fie implicată.

– Eu nu cred că înţeleg, a spus Tara.

– Poliţia locală ar putea primi o parte din răscumpărare, aşa că ei n-ar fi bucuroşi de o intervenţie din afară, a sugerat Stuart. În orice caz, nu este exclus ca ei să considere că acea companie străină implicată îşi poate permite să plătească răscumpărarea.

Connor a dat din cap în semn aprobativ. Îi devenise limpede în scurt timp de ce Stuart obţinuse o slujbă la una din cele mai prestigioase agenţii din Sydney specializată în criminalistică.

– Deci, cum procedezi dumneata dacă ajungi la convingerea că poliţia locală îşi are partea ei din răscumpărare? l-a întrebat Stuart.

Tara a început să-şi spună că ar fi fost bine dacă l-ar fi avertizat pe Stuart să nu-şi împingă norocul prea departe, deşi ea ajunsese repede la concluzia că australienii habar n-au ce înseamnă „prea departe".

– Când se întâmplă asta, trebuie să te gândeşti să porneşti tu însuţi negocierile, pentru că, dacă clientul tău este omorât, poţi să fii sigur că investigaţiile ulterioare n-o să fie chiar complete şi este foarte puţin probabil ca răpitorii să fie prinşi vreodată.

– Şi din moment ce te-ai hotărât să negociezi care va fi mişcarea de deschidere?

– Ei bine, să presupunem că răpitorul cere un milion de dolari – răpitorii întotdeauna cer o cifră rotundă, de obicei în dolari americani. Ca orice negociator profesionist, prima mea responsabilitate este să închei cea mai bună tranzacţie posibilă. Şi cel mai important element este să te asiguri că angajatul companiei nu va păţi nimic. Dar eu niciodată nu mi-aş permite ca lucrurile să atingă stadiul negocierilor dacă aş simţi că clientul meu ar putea fi eliberat fără ca compania să trebuiască să plătească vreun ban. Cu cât plăteşti mai mult, cu atât este mai probabil ca criminalul să repete exerciţiul câteva luni mai târziu, uneori răpind exact aceeaşi persoană.

– Cât de des atingi stadiul negocierilor?

– În proporţie de 50 la sută. Acesta este punctul când descoperi dacă tratezi cu profesionişti sau nu. Cu cât lungeşti mai mult negocierile cu atât este mai

probabil ca amatorii să devină neliniştiţi şi să le fie teamă că vor fi prinşi. Şi după câteva zile ei deseori ajung chiar să aibă o anume simpatie faţă de persoana pe care au răpit-o, ceea ce face aproape imposibil ca ei să-şi ducă până la capăt planul original. În asediul Ambasadei Peruane, de exemplu, ei au sfârşit prin a ţine un concurs de şah şi teroriştii au câştigat.

Toţi trei au râs, ceea ce a făcut-o pe Maggie să se mai relaxeze puţin.

– Sunt profesionişti sau amatori cei care trimit urechi prin poştă? a întrebat Stuart cu un zâmbet crispat.

– Sunt fericit să spun că eu n-am reprezentat compania care a negociat pentru nepotul domnului Getty. Dar chiar şi atunci când negociez cu profesionişti cele mai bune cărţi, în mare parte, sunt totuşi în mâinile mele. Connor nu observase că soţia şi fiica lui îşi lăsaseră cafeaua să se răcească.

– Te rog, continuă, a spus Stuart.

– Ei bine, majoritatea răpirilor sunt o afacere făcută fără prea multe pregătiri şi deşi aproape întotdeauna sunt îndeplinite de un profesionist, se poate ca el să aibă puţină experienţă sau chiar deloc în a negocia în situaţii ca aceasta. Criminalii profesionişti sunt de obicei supraîncrezători în ei. Îşi imaginează că se pot descurca în toate. Spre deosebire de un avocat care nu se gândeşte că ar putea deschide un restaurant pentru simplul motiv că mănâncă trei mese pe zi.

Stuart a zâmbit.

– Deci, ce fac ei în clipa când îşi dau seama că n-o să obţină miticul milion?

– Eu nu pot decât să vorbesc din propria mea experienţă, a spus Connor. Eu, de obicei, sfârşesc prin a da cam un sfert din suma cerută – în bancnote uzate, uşor de urmărit. Doar în câteva ocazii am ajuns să dau jumătate din sumă. Numai o singură dată am fost de acord cu întreaga sumă. Dar, în apărarea mea, domnule avocat, îţi pot spune că în acel caz special chiar şi primul ministru al insulei îşi avea partea lui din răscumpărare.

– Câţi dintre ei reuşesc să plece cu banii?

– Din cazurile de care m-am ocupat în peste şaptesprezece ani doar trei, ceea ce înseamnă aproximativ 8 la sută.

Intrau acum pe un teritoriu în care nici măcar Maggie nu se aventurase până acum şi ea a început să se mişte neliniştită pe scaun.

– Dacă, într-adevăr, pierzi un client, compania te sprijină până în pânzele albe, a spus Connor, după care a făcut o pauză. Dar nu se permite nimănui să piardă de două ori.

Maggie s-a ridicat de pe scaun, s-a întors spre Connor şi a spus:

– Eu merg să înot. Vrea cineva să vină cu mine?

– Nu, dar eu aş vrea să fac surfing, a spus Tara dornică să-şi ajute mama în încercarea de a pune capăt interogatoriului.

– De câte ori ai căzut în dimineaţa asta? a întrebat-o Connor confirmând că şi el era de părere că se mersese prea departe.

– De vreo cinci-şase ori sau mai mult, a spus Tara. Asta a fost cea mai rea, a adăugat ea arătând cu mândrie spre o vânătaie mare de pe coapsa dreaptă.

– De ce ai lăsat-o să ajungă la atâtea căzături, Stuart? l-a întrebat Maggie aşezându-se iar pe scaun ca să examineze mai de aproape vânătaia.

– Pentru că mi-a oferit şansa s-o salvez şi să fac pe eroul, a răspuns Stuart.

– Fii atent, Stuart, ea o să stăpânească surfingul până la sfârşitul săptămânii şi va sfârşi prin a te salva pe tine, i-a spus Connor zâmbind.

– Sunt foarte conştient de aptitudinile ei, i-a răspuns Stuart. Dar în clipa când se va întâmpla asta am de gând s-o iniţiez în bungee jumping[1].

Maggie s-a albit la faţă şi a privit rapid în direcţia lui Connor.

– Nu vă îngrijoraţi, doamnă Fitzgerald, a adăugat imediat Stuart. Veţi fi cu toţii în America cu mult înainte de a se întâmpla asta.

Nici unul dintre ei nu voia să li se reamintească acest lucru.

Tara l-a prins pe Stuart de braţ.

– Hai să mergem, Superman. Este timpul să găsim un alt val ca să mă poţi salva.

Stuart a sărit în picioare. Întorcându-se spre Connor a spus:

– Dacă o să descoperiţi vreodată că fiica v-a fost răpită, eu n-o să cer o răscumpărare şi nici n-o să vreau să negociez în dolari americani sau în altă monedă.

Tara s-a înroşit.

[1] Săritură de pe o clădire pe alta folosind centura de salvare

– Haide, a spus ea şi au plecat amândoi alergând spre plajă.

– Şi pentru prima oară nu cred că am să încerc să negociez, i-a spus Connor lui Maggie zâmbind.

– Este un tânăr drăguţ, a spus Maggie prinzându-l de mână. Păcat doar că nu este irlandez.

– Ar fi putut să fie şi mai rău, i-a răspuns Connor. Ar fi putut fi englez.

Maggie a zâmbit în timp ce au pornit spre ocean.

– Ştii, ea s-a întors acasă abia la cinci dimineaţa.

– Să nu-mi spui că încă mai stai trează toată noaptea ori de câte ori fiica ta merge la o întâlnire, i-a spus Connor cu un zâmbet larg.

– Nu vorbi atât de tare, Connor Fitzgerald şi încearcă să-ţi aminteşti că ea este singurul nostru copil.

– Ea nu mai este copil, Maggie, i-a spus el. Este o femeie în toată firea şi în mai puţin de un an va fi Dr. Fitzgerald.

– Şi tu, bineînţeles, nu-ţi faci nici o grijă în privinţa ei.

– Ştii că-mi fac, i-a răspuns Connor luând-o în braţe. Şi dacă ea are o legătură serioasă cu Stuart – ceea ce nu este deloc treaba mea – gândeşte-te că ar fi putut să fie şi mai rău.

– Eu nu m-am culcat cu tine până nu ne-am căsătorit şi nici măcar când mi-au spus că ai fost dat dispărut în Vietnam eu nu m-am uitat la alt bărbat. Şi nu pentru că n-aş fi avut oferte.

– Ştiu, draga mea, i-a răspuns Connor. Dar pe atunci deja ştiai că sunt de neînlocuit.

Connor s-a desprins de lângă soţia lui şi a alergat spre valuri asigurându-se că ea este doar la un pas în

urma lui. Când a reuşit să-l prindă din urmă ea abia mai respira.

– Declan O'Casey m-a cerut de nevastă cu mult înainte...

– Ştiu, draga mea, i-a răspuns el coborându-şi privirile în ochii ei verzi şi îndepărtându-i o şuviţă de păr de pe frunte. Şi nu va trece niciodată o zi fără ca eu să nu-ţi fiu recunoscător că m-ai aşteptat. A fost singurul lucru care m-a ţinut în viaţă când am fost capturat în 'nam. Asta şi gândul de a o vedea pe Tara.

Cuvintele lui Connor i-au reamintit lui Maggie de tristeţea pe care o simţise când pierduse sarcinile şi când aflase că nu mai poate să aibă alţi copii. Ea fusese crescută într-o familie numeroasă şi tânjea ca şi familia ei să fie la fel. Niciodată nu putuse să accepte filozofia simplă a mamei sale – aceasta este voia Domnului.

Când Connor fusese în Vietnam, ea petrecuse multe ceasuri fericite cu Tara. Dar în clipa în care el se întorsese tânăra doamnă îşi transferase afecţiunea peste noapte şi deşi rămăsese apropiată de fiica ei, Maggie ştia că niciodată nu va putea avea aceeaşi relaţie cu Tara pe care o avea cu Connor.

Când Connor semnase contractul cu compania Maryland Insurance pentru cursul de management Maggie fusese nedumerită de decizia lui. Ea întotdeauna crezuse că, la fel ca tatăl lui, Connor va dori să fie implicat în aplicarea legii. Nedumerirea ei ţinuse până când el îi explicase pentru cine va lucra în realitate. Deşi nu intrase în detalii, el îi spusese cine îl plătea şi ce însemna

să fii ofiţer acoperit sau NOC[1]. Ea îi păstrase secretul cu loialitate de-a lungul anilor, deşi faptul că nu putea să discute cu prietenele şi colegele despre profesia soţului ei era uneori stânjenitor. Dar Maggie hotărâse că acesta era un inconvenient minor în comparaţie cu altele create de soţi care discutau bucuroşi şi la nesfâşit tot felul de amănunte despre munca lor pentru că voiau să ţină ascunse activităţile din afara orelor de program.

Tot ceea ce spera Maggie, de fapt, era ca într-o bună zi fiica ei să găsească pe cineva dornic să aştepte pe o bancă în parc toată noaptea doar ca s-o zărească trăgând perdeaua.

---

[1] Non-official cover officer = ofiţer acoperit care nu figurează în nici o evidenţă C.I.A.

CAPITOLUL 7

Jackson şi-a aprins o ţigară şi a ascultat cu atenţie fiecare cuvânt pe care bărbatul de la Casa Albă l-a avut de spus. N-a făcut nici o încercare ca să-l întrerupă.

Când, în cele din urmă, Lloyd şi-a terminat partitura dinainte pregătită, a luat o înghiţitură din *acqua minerale* ce se afla în faţa lui şi a aşteptat să audă care va fi prima întrebare a fostului director adjunct C.I.A.

Jackson şi-a stins ţigara în scrumieră.

– Pot să vă întreb de ce v-aţi gândit la mine că aş fi persoana cea mai potrivită pentru această misiune?

Lloyd n-a fost luat prin surprindere. El deja hotărâse că, dacă Jackson îi va pune această întrebare, pur şi simplu, îi va spune adevărul.

– Noi ştim că ai demisionat din postul de la C.I.A. din cauza... diferenţei de opinii – a spus el accentuând cuvintele – faţă de cele ale lui Helen Dexter, în ciuda faptului că rezultatele dumitale la Agenţie erau exemplare şi până atunci toată lumea te considera succesorul ei firesc. Dar de când ai demisionat din motive care par oarecum bizare, cred că n-ai mai reuşit să-ţi iei o slujbă pe măsura calificării dumitale. Noi bănuim că Dexter are o oarecare legătură şi cu asta.

– Nu trebuie decât un telefon, neoficial, bineînţeles, a spus Jackson şi dintr-o dată te trezeşti că nu mai eşti

pe nici o listă cu cei rămaşi după preselecţie. Nu mi-a plăcut niciodată să vorbesc de rău pe cei în viaţă, dar în cazul lui Helen Dexter sunt bucuros să fac o excepţie. Şi-a aprins altă ţigară. Ştiţi, Dexter este convinsă că Tom Lawrence ocupă locul al doilea ca importanţă în America, a continuat el. *Ea este* adevăratul apărător al credinţei, este ultimul bastion al acestei naţiuni şi în concepţia ei politicienii aleşi nu sunt altceva decât nişte inconvenienţe temporare care, mai devreme sau mai târziu, vor fi eliminaţi de electorat.

– Preşedintele a avut nu una, ci mai multe ocazii ca să constate aceasta, a spus Lloyd cu amărăciune.

– Preşedinţii vin şi pleacă, domnule Lloyd. Eu pariez că şeful dumneavoastră, la fel ca toţi dintre noi, este un om cu calităţi şi defecte şi ca atare puteţi să fiţi sigur că Dexter are un dosar plin cu motive pentru care Lawrence nu poate să mai candideze pentru al doilea mandat. Şi, apropo, ea cu siguranţă are unul la fel de gros şi în ceea ce vă priveşte.

– Atunci va trebui să alcătuim şi noi propriul nostru dosar, domnule Jackson. Şi nu cred că este altcineva mai calificat decât dumneavoastră ca s-o facă.

– Cu ce aţi dori să încep?

– Prin a investiga cine s-a aflat în spatele asasinării lui Ricardo Guzman de luna trecută din Bogota, a spus Lloyd. Noi avem motive să credem că, direct sau indirect, C.I.A. s-ar putea să fie implicată.

– Fără ştiinţa preşedintelui? a întrebat Jackson nevenindu-i să creadă.

Lloyd a dat din cap, a scos un dosar din geanta diplomat şi l-a pus pe masă în faţa lui Jackson. Jackson a început să-l răsfoiască.

– Nu vă grăbiţi, i-a spus Lloyd pentru că va trebui să memoraţi totul.

Jackson a început să-l citească făcând unele observaţii chiar înainte de a termina prima pagină.

– Dacă pornim de la premiza că a fost un trăgător ce a acţionat de unul singur, va fi aproape imposibil să găsim vreo informaţie demnă de crezare. Acest gen de om nu-şi lasă o adresă la care poate fi găsit. Jackson a făcut o pauză. Dar dacă C.I.A. *este* implicată, atunci Dexter are zece zile avans faţă de noi. Ea pesemne că deja a transformat fiecare cale ce putea duce spre asasin într-o fundătură – numai dacă...

– Numai dacă...? a repetat Lloyd.

– Eu nu sunt singura persoană călcată în picioare de acea femeie de-a lungul anilor. S-ar putea să mai fie altcineva în Bogota... A făcut o pauză. Cât timp am la dispoziţie?

– Noul preşedinte al Columbiei va face o vizită oficială la Washington peste trei săptămâni. Ar fi bine dacă am avea ceva până atunci.

– Aproape că deja încep să mă simt ca pe vremuri, a spus Jackson stingându-şi ţigara în scrumieră. Afară doar că de data asta am bucuria ca Dexter să fie de cealaltă parte a baricadei. Şi-a aprins o nouă ţigară. Pentru cine voi lucra?

– Oficial, sunteţi independent, dar neoficial lucraţi pentru mine. Veţi fi plătit cu aceeaşi sumă pe care o primeaţi când aţi părăsit Agenţia, lunar, deşi pentru

motive lesne de înţeles numele dumneavoastră nu va apărea în nici un registru de plăţi. Am să vă contactez oricând...

– Nu, nu mă veţi contacta, domnule Lloyd, a spus Jackson. Eu voi lua legătura cu *dumneavoastră* atunci când am ceva care să merite a fi raportat. Contacte luate de ambele părţi nu fac altceva decât să sporească şansele de a fi descoperiţi. Tot ce îmi trebuie este un număr de telefon care să nu poată fi interceptat.

Lloyd a scris şapte cifre pe un şerveţel.

– Acesta este pe biroul meu, răspund eu personal la el, fără ca secretara să-mi facă legătura. După miezul nopţii toate chemările sunt transferate automat la telefonul de lângă patul meu. Mă puteţi suna oricând, ziua şi noaptea. Nu vă faceţi probleme în privinţa diferenţei de fus orar când sunteţi în străinătate pentru că nu mă deranjează dacă mă sculaţi din somn.

– Asta-i bine de ştiut, a spus Jackson. Pentru că nu cred că Helen Dexter doarme vreodată.

Lloyd a zâmbit.

– Aţi acoperit totul?

– Nu chiar, a răspuns Jackson. Când plecaţi faceţi dreapta şi apoi din nou dreapta. Nu vă uitaţi înapoi şi nu luaţi nici un taxi până n-aţi ajuns cel puţin la cea de a patra intersecţie. De acum încolo trebuie să gândiţi la fel ca Dexter şi nu uitaţi că ea are o vechime în branşă de treizeci de ani. Nu există decât o singură persoană care este mai bună în meserie decât ea.

– Sper că acela eşti dumneata, a spus Lloyd.

– Mă tem că nu, a răspuns Jackson.

– Să nu-mi spui că deja lucrează pentru Dexter.

Jackson a dat din cap.

– Chiar dacă el este cel mai bun prieten al meu, dacă Dexter i-a ordonat să mă omoare, nu există nici o companie de asigurări în oraş care să-mi facă o asigurare pe viaţă. Dacă vă aşteptaţi să-i înfrâng pe amândoi mai bine speraţi să nu-mi fi pierdut antrenamentul în ultimele opt luni.

Cei doi bărbaţi s-au ridicat în picioare.

– La revedere, domnule Lloyd, a spus Jackson, în timp ce-şi strângeau mâinile. Îmi pare rău că aceasta va fi prima şi ultima noastră întâlnire.

– Dar eu am crezut că ne-am înţeles... a spus Lloyd privind neliniştit la noul său recrut.

– Să lucrăm împreună, domnule Lloyd, nu să ne întâlnim. Vedeţi, pentru Dexter două întâlniri nu ar fi o simplă coincidenţă.

Lloyd a dat din cap.

– Aştept veşti de la dumneata.

– Şi, domnule Lloyd, a spus Jackson, să nu mai vizitaţi The National Gallery decât cu singurul scop de a vedea picturile.

Lloyd s-a încruntat.

– De ce? a întrebat el.

– Pentru că paznicul pe jumătate adormit din Sala 71 a fost pus acolo în ziua în care aţi fost numit în actuala funcţie. Totul este scris în dosarul dumneavoastră. Mergeţi acolo o dată pe săptămână. Artistul dumneavoastră preferat a rămas tot Hopper?

Lloyd a simţit cum i se usucă saliva în gură.

– Deci Dexter ştie deja despre această întâlnire?

– Nu, a răspuns Jackson. De data asta sunteţi norocos. Astăzi paznicul este liber.

Deşi Connor o văzuse pe fiica lui plângând de multe ori când era mică, pentru o julitură la picior, pentru că nu-i era respectată personalitatea sau, pur şi simplu, pentru a face ceea ce voia, de data asta era cu totul altceva. În timp ce ea se agăţa strâns de braţul lui Stuart, Connor se prefăcea a fi absorbit de bestseller-urile de la un stand de cărţi şi se gândea la vacanţa pe care o avusese, una din cele mai plăcute din câte ţinea minte. Pusese câteva livre în greutate şi aproape că reuşise să stăpânească surfboard-ul deşi rareori fusese atât de mândru de căderile sale. În timpul celor două săptămâni el ajunsese mai întâi să-l placă şi apoi să-l respecte pe Stuart. Chiar şi Maggie încetase în a-i mai aminti în fiecare dimineaţă că Tara nu se întorsese în camera ei noaptea trecută. El considerase asta drept un acord tacit al soţiei sale.

Connor a luat de pe standul de ziare un *The Sydney Morning Herald.* A răsfoit paginile citind doar titlurile până când a ajuns la rubrica „Ştiri Internaţionale". Şi-a aruncat privirile spre Maggie care plătea pentru cele câteva suveniruri pe care ei niciodată nu le expuneau prin casă şi nici nu le făceau cadou şi care, fără doar şi poate, vor sfârşi la părintele Graham pentru tombola de Crăciun.

Connor şi-a coborât iar privirile pe ziar. „Majoritate covârşitoare pentru Herrera în Columbia" era titlul ce se întindea pe trei coloane în partea de jos a paginii. El a

citit despre victoria unilaterală a noului preşedinte asupra celui care l-a înlocuit în ultima clipă pe Ricardo Guzman drept canditat al Partidului Naţional. Herrera, continua să spună articolul, urma să facă o vizită în America în viitorul apropiat pentru a discuta cu preşedintele Lawrence problemele cu care se confruntă în momentul actual Columbia. Printre subiectele cele mai stringente...

– Crezi că asta o să-i placă lui Joan?

Connor şi-a ridicat privirile spre soţia sa care ţinea în mână o gravură de Ken Done cu portul Sydney.

– Cred că este un pic cam modernă pentru ea.

– Atunci va trebui să-i cumpărăm ceva de la duty free când vom fi în avion.

„Aceasta este ultima chemare pentru United Airways 816, destinaţia Los Angeles" s-a auzit o voce în megafon, care a răsunat în tot aeroportul. „Toţi cei care nu şi-au făcut formalităţile de îmbarcare sunt rugaţi să se prezinte imediat la Poarta 27".

Connor şi Maggie au început să se îndrepte în direcţia marcată de indicatoare încercând să rămână cu câţiva paşi înaintea fiicei lor şi a lui Stuart care mergeau strâns înlănţuiţi. După ce au trecut de controlul paşapoartelor, Connor a rămas pe loc în vreme ce Maggie s-a dus spre sala de plecare spre a-i spune funcţionarului de la poartă că ultimii doi pasageri vor veni în câteva clipe.

Când, în cele din urmă, Tara şi-a făcut apariţia, Connor i-a pus cu blândeţe un braţ pe umăr.

– Ştiu că nu este o mare consolare, dar eu şi mama ta credem că el este..., i-a spus Connor şovăind.

– Ştiu, i-a spus ea printre suspine. Imediat ce am să mă întorc la Stanford am de gând să-i întreb dacă-mi permit să-mi termin teza de doctorat la Sydney University.

Connor şi-a zărit soţia discutând cu o stewardesă la poarta pentru îmbarcare.

– Îi este frică să zboare? a întrebat-o stewardesa în şoaptă pe Maggie când a văzut-o pe tânăra femeie plângând.

– Nu. Plânge pentru că a trebuit să lase aici ceva ce nu i s-a permis să treacă prin vamă.

Maggie a dormit aproape tot timpul în cele paisprezece ore de zbor de la Sydney la Log Angeles. Tara întotdeauna se minuna cum de reuşea. Ea niciodată nu izbutea decât să moţăie în avion, indiferent câte somnifere ar fi luat. Şi-a ţinut tatăl strâns de mână. El i-a zâmbit, dar n-a vorbit.

Tara i-a întors zâmbetul. De când îşi putea aduce aminte el fusese centrul existenţei ei. Niciodată nu îşi făcuse griji că o să întâlnească un bărbat care să-i ia locul, ci mai degrabă că, atunci când se va întâmpla, el nu va putea să accepte acest fapt. Acum că se întâmplase, ea era uşurată să descopere cât de mult o sprijinea el. Cea care se dovedea a constitui acum o problemă era mama ei.

Tara ştia că, dacă ar fi fost după mama ei, ea încă ar mai fi virgină şi probabil ar mai locui cu părinţii. Până în clasa a unsprezecea ea mai crezuse că, dacă te săruţi cu un bărbat, poţi să rămâi gravidă. Avusese

această convingere până când o colegă de clasă îi dăduse un exemplar aproape ferfeniţă din *Bucuria sexului*. Îl citise noapte de noapte făcută covrig sub cearşaf şi la lumina lanternei.

Dar ea şi-a pierdut virginitatea abia după ce a absolvit la Stone Ridge – şi s-ar putea să fi fost ultima din clasă, dacă colegele ei spuneau adevărul. Tara îşi însoţise părinţii într-o vizită demult promisă în locurile natale ale străbunicilor ei. Se îndrăgostise de Irlanda şi de oamenii ei chiar din clipa în care ajunsese la Dublin. Chiar în prima seară la cină în hotelul lor îi spusese tatălui ei că nu înţelegea de ce atâţia irlandezi nu erau mulţumiţi în patria lor şi au trebuit să emigreze.

Tânărul ospătar care-i servea şi-a coborât privirile spre ea şi i-a recitat:

– *Irlanda n-a fost niciodată mulţumită*

– *Aşa crezi tu? Eşti nebun.*

Irlanda a fost mulţumită atunci când

Toţi au putut să folosească sabia şi peniţa.

– Walter Savage Landor, a spus Maggie. Dar ştii şi următorul vers?

Ospătarul s-a înclinat.

– *Şi când Tara s-a înălţat atât de sus...*

Tara s-a înroşit şi Connor a izbucnit în râs. Ospătarul s-a uitat la el nedumerit.

– Este numele meu, i-a explicat Tara.

El s-a înclinat din nou înainte de a strânge farfuriile. În timp ce tatăl ei achita nota de plată şi mama îşi lua jacheta, ospătarul a întrebat-o pe Tara dacă ar vrea să vină cu el la Gallagher's să bea ceva după ce-şi va termina orele de serviciu. Tara a încuviinţat bucuroasă.

Ea şi-a petrecut următoarele ceasuri în camera ei privind un film de cinematecă la televizor şi imediat după miezul nopţii a coborât tiptil la parter. Cârciuma pe care i-o sugerase Liam era doar la câteva sute de iarzi mai jos de hotel şi când ea a intrat înăuntru l-a găsit aşteptând-o la bar. Ea n-a fost deloc surprinsă când a aflat că Liam îşi luase slujba de ospătar pe timpul vacanţei, după care se va întoarce la Trinity College unde studia poeţii irlandezi, fiind în ultimul an. Nici Liam nu a fost surprins când a văzut cât de bine cita ea din Yeats, Joyce, Wilde şi Synge.

Când a condus-o în camera ei, după câteva ore el a sărutat-o uşor pe gură şi a întrebat-o:

– Cât o să stai în Dublin?

– Încă două zile, i-a răspuns.

– Atunci să nu pierdem nici o clipă.

După trei nopţi în care aproape că n-a închis ochii, Tara a plecat la Kilkenny să viziteze locul de naştere al lui Oscar având sentimentul că este destul de calificată ca să adauge una sau două note de subsol la *Bucuria Sexului.*

Când Liam le-a cărat valizele la maşina închiriată ce-i aştepta jos, Connor i-a dat un bacşiş substanţial şi i-a spus în şoaptă mulţumesc. Tara s-a înroşit.

La Stanford în anul doi Tara a avut o combinaţie amoroasă cu un student medicinist. Dar abia când a cerut-o în căsătorie ea şi-a dat seama că nu voia să-şi petreacă tot restul vieţii cu el. În ceea ce-l priveşte pe Stuart nu-i trebuise un an ca să ajungă la o concluzie diametral opusă.

Ei se cunoscuseră din întâmplare izbindu-se unul de celălalt în apă. Era vina ei – nu fusese atentă şi îi tăiase calea când el se scufundase ca să evite un val mare. Amândoi sfârşiseră prin a fi măturaţi de apă. Când el o scosese la suprafaţă, Tara se aşteptase să audă o lungă tiradă dojenitoare şi din plin meritată.

El, în schimb, îi zâmbise şi îi spusese:

– Pe viitor încearcă să eviţi valurile foarte puternice.

În după-amiaza aceea, mai târziu, ea repetase aceeaşi figură, dar dinadins de data asta şi el ştiuse. El a râs şi i-a spus:

– Cu tine nu am decât două alternative: Ori încep să-ţi dau lecţii, ori mergem împreună la o cafea. Altfel următoarea noastră ciocnire s-ar putea să se termine la spitalul local. Ce preferi?

– Hai să începem cu o cafea.

Tara voise să se culce cu Stuart în acea noapte şi când a trebuit să plece peste zece zile i-a părut rău că-l făcuse să aştepte trei zile. La sfârşitul săptămânii...

– Vă vorbeşte căpitanul navei. Începem aterizarea pe aeroportul din Los Angeles.

Maggie s-a trezit brusc, s-a frecat la ochi şi i-a zâmbit fiicei sale.

– Am dormit? a întrebat-o ea.

– Nu înainte de decolare, i-a răspuns Tara.

După ce şi-au luat bagajele, Tara le-a spus la revedere părinţilor ei şi s-a dus ca să ia avionul spre San Francisco. În timp ce ea s-a făcut nevăzută printre călătorii care veneau şi plecau, Connor i-a şoptit lui Maggie:

– Nu m-ar surprinde dacă ea s-ar întoarce şi ar lua următorul avion spre Sydney.

Maggie a dat din cap.

Ei s-au îndreptat în direcţia curselor interne şi au urcat în avion cu ochii umezi de lacrimi. De data asta Maggie a adormit chiar înainte de a se termina explicaţiile de pe ecranul televizorului referitoare la măsurile de securitate în eventualitatea unor accidente. În timp ce traversau Statele Unite, Connor a încercat să şi-i scoată din gând pe Tara şi Stuart şi să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut odată întors în Washington. Peste trei luni el trebuia să se retragă din rândul cadrelor active şi încă nu avea nici o idee în ce departament intenţionau să-l transfere. Se temea să nu i se ofere o slujbă de birou, cu program de la ora nouă la cinci, la cartierul general şi care consta în a da lecţii tinerilor ce aveau să lucreze ca ofiţeri acoperiţi, împărtăşindu-le din experienţa lui. El deja o avertizase pe Joan că va demisiona dacă nu i se va oferi ceva interesant. El nu era croit ca să fie profesor.

În timpul ultimului an fuseseră unele aluzii despre un post sau două în prima linie în ceea ce-l privea, dar asta se întâmplase înainte ca şeful lui să demisioneze fără nici o explicaţie. În ciuda celor douăzeci şi opt de ani de serviciu şi a numeroase misiuni, Connor era conştient că acum, când Chris Jackson nu mai lucra în Agenţie, s-ar putea ca viitorul lui să nu mai fie atât de sigur pe cât şi-l imaginase.

CAPITOLUL 8

– Eşti sigur că putem avea deplină încredere în Jackson?

– Nu, domnule preşedinte, nu sunt. Dar sunt sigur de un lucru: Jackson o detestă – repet, o detestă – pe Helen Dexter tot atât de mult ca şi dumneavoastră.

– Bun, asta ar fi un fel de recomandare personală, a spus preşedintele. Ce altceva te-a determinat ca să-l alegi? Pentru că, dacă a o detesta pe Dexter a fost principalul criteriu de selecţie pentru această misiune, înseamnă că ai avut un număr destul de mare de candidaţi.

– El mai are şi alte calităţi de care am ţinut cont. Dosarul lui ca ofiţer în Vietnam şi ca şef al serviciului de contrainformaţii, ca să nu mai amintesc de reputaţia lui ca director adjunct la C.I.A.

– Atunci de ce şi-a dat demisia pe neaşteptate, de vreme ce încă mai avea o carieră atât de promiţătoare în faţa lui?

– Eu bănui că Dexter a simţit că era un pic cam prea promiţătoare şi el începuse să fie un candidat serios la postul ei.

– Dacă el dovedeşte că ea a dat ordinul ca să fie asasinat Ricardo Guzman, încă mai poate fi. Se pare că ai ales pe cel mai bun om pentru treaba asta, Andy.

– Jackson mi-a spus că există un altul mai bun.

– Atunci recrutează-l şi pe el, a zis preşedintele.

– Şi eu am avut aceeaşi idee. Dar s-a dovedit că el deja lucrează pentru Dexter.

– Ei bine, cel puţin el n-o să ştie că Jackson lucrează pentru noi. Ce altceva mai aveai să-mi spui?

Lloyd a deschis un dosar şi a început să-i relateze în amănunţime conversaţia pe care a avut-o cu fostul director adjunct al C.I.A.

După ce a terminat, singurul comentariu al lui Lawrence a fost:

– Vrei să-mi spui că eu nu am altceva de făcut decât să stau cu mâinile în sân aşteptându-l pe Jackson să apară cu ceva?

– Acestea au fost condiţiile lui, domnule preşedinte, dacă dorim ca el să-şi asume misiunea. Dar eu am sentimentul că domnul Jackson nu este genul de om care să stea cu mâinile în sân.

– Ar face bine să nu stea, pentru că fiecare zi în plus pe care Dexter şi-o petrece la Langley pentru mine contează. Să sperăm că Jackson ne poate furniza suficientă frânghie cu care s-o spânzurăm în mod public pe Dexter. Şi dacă izbutim, execuţia să fie în Grădina cu Trandafiri.

Şeful de cabinet a râs:

– Asta ar putea avea un dublu avantaj: o să-i facă pe mulţi Republicani să voteze cu noi pentru Legea Securităţii Străzilor şi Reducerea Criminalităţii.

Preşedintele a zâmbit.

– Cine este la audienţă?

Lloyd s-a uitat la ceas.

– Senatorul Bedell aşteaptă în antecameră de o oarecare vreme.

– Ce doreşte de data asta?

– Speră să discute cu dumneavoastră şi să vă convingă în privinţa ultimelor amendamente pe care le-a propus la Legea Reducerii Armelor.

Preşedintele s-a încruntat.

– Ai observat câte procente a câştigat Zerimski în ultimele sondaje de opinie?

Maggie a început să formeze prefixul 650 doar la câteva clipe după ce răsucise cheia în uşa casei lor modeste din Georgetown. Connor s-a apucat să despacheteze trăgând cu urechea la convorbirea telefonică dintre soţia şi fiica lui.

– Am sunat doar ca să-ţi spun că am ajuns cu bine, a încercat Maggie să facă introducerea.

Connor a zâmbit la pretextul neconvingător. Tara era prea deşteaptă ca să nu se prindă, dar el ştia că o să-i cânte în strună mamei sale.

– Îţi mulţumesc că m-ai sunat, mamă. Mă bucur că te aud.

– La tine totul este în ordine? a întrebat-o Maggie.

– Da, totul este bine, a răspuns Tara după care în următoarele minute a încercat pe ocolite s-o asigure pe mama ei că nu era pe punctul de a face ceva necugetat. Când a fost sigură că a reuşit s-o convingă a întrebat: Tata este pe lângă tine?

– Da, este aici, a răspuns ea întinzându-i telefonul peste pat lui Connor.

– Poţi să-mi faci o favoare, tată?

– Sigur.

– Te rog explică-i mamei că nu am de gând să fac nici o prostie. Stuart a sunat deja de două ori de când m-am întors şi el plănuieşte să – a ezitat – să vină în State de Crăciun şi eu sunt destul de sigură că pot să aştept până atunci. Apropo, tată, m-am gândit că este mai bine să te avertizez că deja ştiu ce dar mi-aş dori de Crăciun.

– Şi ce este, draga mea?

– Ca tu să-mi plăteşti toate convorbirile internaţionale în următoarele opt luni. Am sentimentul că ele s-ar putea să coste mult mai mult decât maşina aceea uzată pe care mi-ai promis să mi-o cumperi dacă-mi iau doctoratul în Filozofie.

Connor a râs.

– Aşa că ai face bine să obţii acea promovare despre care ai amintit în Australia. La revedere, tată.

– La revedere, draga mea!

Connor a închis şi a zâmbit încurajator spre Maggie. Era pe punctul de a-i spune pentru a zecea oară să înceteze în a-şi mai face griji când telefonul a sunat din nou. El a ridicat receptorul presupunând că este tot Tara. N-a fost ea.

– Îmi pare rău că vă sun când abia v-aţi întors, a spus Joan, dar adineaori mi-a telefonat boss-ul şi se pare că este o urgenţă. Cât de repede puteţi fi aici?

Connor s-a uitat la ceas.

– În douăzeci de minute, a spus el şi a pus receptorul în furcă.

– Cine a fost? a întrebat Maggie continuând să despacheteze.

– Joan. Are nevoie ca să-i semnez câteva contracte urgente. N-o să dureze mult.

– La naiba, a spus Maggie. Am uitat ca să-i cumpăr un cadou în avion.

– O să-i iau eu ceva în drum spre birou.

Connor a plecat din cameră, a coborât în fugă scările şi a ieşit din casă înainte ca Maggie să apuce să-l mai întrebe ceva. A urcat în vechea Toyotă a familiei, dar i-a trebuit ceva vreme până să poată porni motorul. În cele din urmă „vechiul tanc“, cum îi spunea Tara, a reuşit să ajungă pe Twenty-Ninth Street. După cincisprezece minute el a virat la stânga pe M Street, după care din nou stânga şi apoi a dispărut în jos pe o pantă ce ducea într-un garaj subteran nemarcat.

Când Connor a intrat în clădire omul de pază şi-a dus mâna la chipiu şi a spus:

– Bine v-aţi întors, domnule Fitzgerald. Credeam că am să vă văd abia luni.

– Asta înseamnă că suntem doi care credeam acelaşi lucru, i-a răspuns Connor întorcându-i salutul şi s-a îndreptat spre lifturi. A luat unul până la etajul şapte. Când a ieşit pe coridor a fost întâmpinat de zâmbetul fetei de la recepţie care stătea la biroul ei de sub inscripţia cu litere aldine „Maryland Insurance Company“. Avizierul de la parter spunea că distinsa firmă ocupa etajele opt, nouă şi zece.

– Ce bucurie să vă văd, a spus fata. Aveţi un oaspete.

Connor a zâmbit şi a dat din cap continuându-şi drumul pe coridor. Când a făcut colţul a zărit-o pe Joan stând în faţa uşii biroului lui. Expresia de pe chipul ei îi spunea că aştepta de un oarecare timp. Apoi el şi-a reamintit cuvintele lui Maggie când a plecat de acasă – dar nu pentru că i s-ar fi părut că în acea clipă gândul cel mai arzător al lui Joan ar fi fost la un cadou.

– Boss-ul a sosit acum câteva clipe, i-a spus Joan deschizându-i uşa.

Connor a intrat cu paşi mari în încăpere. Pe scaunul din faţa biroului său stătea o persoană despre care nu ştia să-şi fi luat vreodată un concediu.

– Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi, doamnă directoare, a spus el. Abia ce...

– Avem o problemă, a fost tot ce a spus Helen Dexter şi i-a pus pe masă un dosar.

– Dă-mi doar un fir care să ducă spre ceva şi de rest mă ocup eu, a spus Jackson.

– Aş vrea să pot, Chris, i-a răspuns şeful poliţiei din Bogota.Dar unul sau doi dintre foştii tăi colegi mi-au dat să înţeleg foarte clar că acum eşti *persona non grata*.

– N-am crezut niciodată despre tine că dai două parale pe asemenea fleacuri, i-a spus Jackson în timp ce-i mai turna şefului de poliţie încă un whisky.

– Chris, trebuie să înţelegi că atunci când erai reprezentantul guvernului tău, totul era legal, fără probleme.

– Inclusiv banii ce-ţi reveneau ţie, dacă îmi amintesc exact.

– Dar, bineînţeles, a spus poliţistul cu nonşalanţă, tu eşti primul care poţi aprecia că anumite cheltuieli, totuşi, trebuie acoperite. A tras pe gât o înghiţitură mare din paharul de cristal. Şi după cum ştii prea bine, Chris, inflaţia în Columbia se menţine la parametri extrem de mari. Salariul meu nu-mi ajunge nici măcar pentru cheltuielile zilnice.

– Din această mică predică, a spus Jackson, să înţeleg că rata rămâne aceeaşi chiar dacă cineva este *persona non grata?*

Şeful poliţiei a dat pe gât ultima picătură de whisky, şi-a şters mustaţa şi a spus:

– Chris, preşedinţii vin şi pleacă atât în ţara ta cât şi în ţara mea, dar vechii prieteni rămân.

Jackson a zâmbit uşor, apoi a scos un plic din buzunarul interior de la haină strecurându-l pe neobservate sub masă. Şeful poliţiei a aruncat o privire rapidă înăuntrul lui, şi-a desfăcut buzunarul de la tunică şi plicul s-a făcut nevăzut.

– Văd că noii tăi stăpâni nu-ţi permit aceeaşi largheţe atunci când este vorba de cheltuieli.

– Un singur fir care să ducă spre ceva rezonabil, asta-i tot ce-ţi cer, i-a repetat Jackson.

Şeful poliţiei şi-a ridicat paharul gol şi a aşteptat până când barmanul i l-a umplut-ochi. A mai tras o înghiţitură zdravănă.

– Întotdeauna am fost convins, Chris, că dacă umbli după un chilipir, nu există loc mai bun cu care să

începi decât o casă de amanet. A zâmbit, a dat pe gât tot paharul şi s-a ridicat în picioare. Şi ţinând cont de dilema în care eşti, vechiul meu prieten, eu aş începe cu districtul San Victorina şi nu m-aş deranja mai mult decât cu examinarea vitrinelor.

După ce Connor a terminat de citit detaliile din materialul confidenţial a înapoiat dosarul directorului C.I.A.

Prima ei întrebare l-a luat prin surprindere:

– Cât mai ai până când trebuie să te retragi din serviciul activ?

– Până la 1 ianuarie anul viitor, dar bineînţeles sper să lucrez în continuare în cadrul Companiei.

– S-ar putea să nu-ţi fie atât de uşor să te acomodezi, ţinând cont de calităţile tale speciale, a spus Dexter cu nonşalanţă. Totuşi, am un post liber pe care ţi l-aş putea recomanda. A făcut o pauză. Director al biroului nostru din Cleveland.

– Cleveland?

– Da.

– După douăzeci şi opt de ani de serviciu în cadrul Agenţiei în Washington? a spus Connor. Sunt sigur că ştiţi că soţia mea este decan la admiteri în Georgetown. Ar fi aproape imposibil ca ea să găsească un post echivalent în... Ohio.

A urmat o tăcere prelungită.

– Aş dori să te ajut, a spus Dexter pe acelaşi ton plat, dar în momentul de faţă nu există nimic potrivit pentru tine la Langley. Dacă crezi că poţi accepta

postul din Cleveland nu este exclus ca să te aduc înapoi peste câţiva ani.

Connor a rămas cu privirea pironită pe femeia pe care o slujise douăzeci şi şase de ani, dureros de conştient că ea folosea acum aceeaşi armă mortală pe care o folosise cu mulţi alţii dintre colegii lui în trecut. Dar de ce, când el îi îndeplinise ordinele literă cu literă? A tras cu coada ochiului spre dosar. Ceruse preşedintele ca cineva să fie sacrificat după ce el fusese chestionat atât de amănunţit în legătură cu activitatea C.I.A. în Columbia? Urma Cleveland-ul să fie recompensa lui pentru toţi aceşti ani de slujbă?

– Mai există vreo altă alternativă? a întrebat el.

Dexter n-a şovăit.

– Ai putea opta pentru o pensionare înainte de termen, a spus ea pe un ton de parcă ar fi sugerat înlocuirea unui portar de şaizeci de ani din blocul în care locuia.

Connor a rămas tăcut nevenindu-i să creadă ceea ce auzea. El îşi dedicase toată viaţa Agenţiei şi ca mulţi alţi ofiţeri şi-o pusese de nenumărate ori în pericol.

Helen Dexter s-a ridicat de pe scaun.

– Poate mă anunţi când iei o hotărâre.

Apoi a părăsit încăperea fără nici un alt cuvânt.

Connor a rămas tăcut la biroul lui o vreme încercând să înţeleagă toate implicaţiile cuvintelor lui Dexter. Şi-a amintit că şi Chris Jackson îi relatase că avusese o conversaţie aproape identică cu ea în urmă cu opt luni. În cazul lui, i se oferise un post în Milwaukee. „Asta mie nu mi s-ar putea întâmpla niciodată", şi-a amintit că-i spusese atunci lui Chris. „La urma urmelor, eu sunt

doar unul din echipă şi nimeni nu m-ar suspecta că aş dori să-i iau locul". Dar Connor înfăptuise un păcat şi mai grav. Îndeplinind ordinele lui Dexter, fără voia lui, devenise cauza unei posibile căderi a ei. Dacă el nu mai era prin preajmă ca s-o incomodeze, atunci ea ar mai putea supravieţui iar. Câţi alţi foarte buni ofiţeri fuseseră sacrificaţi de-a lungul anilor pe altarul ego-ului ei? s-a întrebat în sinea lui.

Gândurile lui Connor au fost întrerupte de Joan care a intrat în birou. Ea n-avea nevoie să i se spună că întrevederea decursese prost.

– Pot să fac ceva? a întrebat ea încet.

– Nu, nimic, mulţumesc Joan. După o scurtă pauză, a adăugat: Ştii, trebuie să mă retrag din rândul cadrelor active.

– La 1 ianuarie, a spus ea. Dar cu rezultatele pe care le aveţi, cu siguranţă, Agenţia o să vă ofere un birou mare, ore civilizate de lucru şi probabil veţi avea în dotare şi o secretară cu picioare lungi.

– Se pare că nu, a spus Connor. Singurul post pe care directoarea îl are în minte pentru mine este să fiu şeful biroului din Cleveland şi în mod cert n-a menţionat nimic despre o secretară cu picioare lungi.

– Cleveland? a repetat Joan fără să-i vină a crede.

Connor a dat din cap.

– Bestia!

Connor şi-a înălţat privirile spre secretara pe care o avea de atâta vreme fără a putea să-şi ascundă surprinderea. Aceasta era cea mai dură expresie pe care o auzise în gura ei în cei nouăsprezece ani de zile

în legătură cu cineva, başca faptul că acum se referea nici mai mult nici mai puţin decât la directoare.

Joan l-a privit în ochi şi l-a întrebat:

– Ce-ai să-i spui lui Maggie?

– Nu ştiu. Dar cum i-am fabricat tot felul de legende în ultimii douăzeci şi opt de ani sunt sigur că am să găsesc şi de data asta ceva.

Când Chris Jackson a deschis uşa din faţă a prăvăliei un clopoţel a sunat spre a-l avertiza pe proprietar că cineva a intrat.

Erau mai mult de o sută de case de amanet în Bogota, majoritatea dintre ele în districtul San Victorina. Jackson nu mai făcuse atâta alergătură pe jos de când era agent începător. El chiar începuse să se întrebe dacă vechiul său prieten, şeful de poliţie, nu-l trimisese în căutare de potcoave de cai morţi. Dar continua să meargă pentru că ştia că acest poliţist, în mod special, întotdeauna se asigura ca să mai fie încă un plic plin cu bancnote cândva în viitor.

Escobar şi-a ridicat ochii spre el din dosul ziarului de seară. Bătrânul întotdeauna recunoştea, chiar înainte ca un client să se apropie de galantar, dacă era cumpărător sau avea ceva de vândut. Expresia din priviri, croiala hainelor, chiar felul în care clienţii se îndreptau spre el erau grăitoare pentru el. Nu i-a trebuit decât o aruncătură de ochi spre acest domn ca să fie bucuros că nu a închis mai devreme.

– Bună seara, domnule, a spus Escobar ridicându-se de pe scaun. El întotdeauna adăuga un

„domnule" când gândea că este un cumpărător. Cu ce vă pot fi de folos?

– Arma din vitrină...

– A, da. Văd că sunteţi un foarte bun cunoscător. Este, într-adevăr, un obiect de colecţie. Escobar a ridicat partea rabatabilă a tejghelei şi s-a îndreptat spre vitrină. A luat cutia, a pus-o pe tejghea şi l-a lăsat pe client să-i examineze îndeaproape conţinutul.

Lui Jackson nu i-a trebuit decât o aruncătură de privire spre arma artizanală pentru a-şi da seama de provenienţa ei. N-a fost surprins când a constatat că unul din gloanţe fusese tras.

– Cât cereţi pentru ea?

– Zece mii de dolari, i-a răspuns Escobar recunoscând accentul american. Nu pot s-o las cu nimic mai ieftin. Am primit deja mai multe oferte.

După trei zile cât colindase străzile oraşului canicular şi cu multă umiditate, Jackson nu avea nici un chef să se târguiască. Dar nu avea atâţia bani-gheaţă la el şi nici nu putea să scrie un cec sau să-i prezinte o carte de credit.

– Pot să las un avans? a întrebat el şi să trec mâine dimineaţă la prima oră cu restul?

– Cu siguranţă, domnule, a răspuns Escobar. Dar pentru acest obiect special aş cere un avans de zece la sută.

Jackson a încuviinţat din cap şi şi-a scos portmoneul din buzunarul interior al hainei. A luat din el câteva bancnote uzate şi le-a pus pe tejghea.

Proprietarul casei de amanet a numărat încet cele zece bancnote de o sută de dolari, apoi le-a pus în casă şi a scris o chitanţă.

Jackson şi-a coborât privirile spre cutie, a zâmbit, a luat cartuşul tras şi l-a băgat în buzunar.

Bătrânul a fost surprins, nu de gestul lui Jackson, ci pentru că ar fi putut să jure că toate cele şase gloanţe fuseseră la locul lor când cumpărase puşca.

– Aş împacheta totul şi aş veni la tine mâine, dacă n-ar fi vorba de părinţii mei, a spus ea.

– Sunt sigur că ei ar înţelege, a spus Stuart.

– Poate, a zis Tara. Dar asta nu m-ar opri să nu mă simt vinovată pentru toate sacrificiile pe care tatăl meu le-a făcut de-a lungul anilor ca eu să-mi pot da doctoratul în filozofie. Ca să nu mai vorbesc de mama. Ea probabil că ar face un atac de cord.

– Dar ai zis că o să te interesezi dacă îndrumătorul pentru teza ta de doctorat ar fi de acord ca să-ţi termini doctoratul la Sydney.

– Problema nu este îndrumătorul meu, a spus Tara. Ci decanul.

– Decanul?

– Da. Când îndrumătorul meu a discutat ieri cu el, a spus că nici vorbă nu poate fi despre aşa ceva. A urmat o tăcere prelungită după care Tara a întrebat: Mai eşti pe fir, Stuart?

– Bineînţeles că sunt, a răspuns el, după care a urmat un suspin demn de un îndrăgostit shakespearian.

– Nu este vorba decât de opt luni, i-a reamintit Tara. De fapt, pot să-ţi spun chiar şi câte zile. Şi nu uita că tu ai să vii aici de Crăciun.

– Abia aştept, i-a spus Stuart. Sper doar ca să nu-i incomodez pe părinţii tăi. La urma urmelor, ei nu m-au văzut decât foarte puţin.

– Nu fi stupid. Ei au fost încântaţi când le-am spus că ai să vii la noi. Mama te adoră, după cum bine ştii, şi tu eşti primul bărbat despre care tata a avut un cuvânt bun de spus.

– El este un om remarcabil.

– Ce vrei să spui?

- Cred că înţelegi exact ce vreau să spun.

– Aş face bine să închid, altfel tata chiar că are nevoie de o promovare ca să-mi achite notele telefonice. Apropo, data viitoare este rândul tău.

Stuart s-a prefăcut că n-a băgat de seamă cât de brusc a schimbat Tara subiectul.

– Întotdeauna mi se pare ciudat, a continuat ea, că tu eşti încă la muncă în vreme ce eu m-am culcat demult.

– Ei bine, cred că nu există decât un singur mod ca să schimbăm această situaţie, a spus Stuart.

Când el a deschis uşa, alarma a început să sune. Un ceas de perete din încăperea alăturată a bătut de două ori când el s-a strecurat în prăvălie printre şiragurile de mărgele din care era formată perdeaua despărţitoare. Şi-a aruncat privirile spre vitrină. Puşca nu mai era la locul ei.

I-au trebuit câteva minute ca s-o găsească ascunsă sub tejghea.

A verificat fiecare piesă şi a constatat că un cartuş lipsea, şi-a pus cutia sub braţ şi a plecat tot atât de repede pe cât intrase. Nu că ar fi fost neliniştit că s-ar fi putut să fie prins: şeful poliţiei îl asigurase că spargerea nu va fi raportată cel puţin treizeci de minute de la comiterea ei. Şi-a aruncat privirile spre ceasul de perete înainte de a închide uşa. Era două şi douăsprezece minute.

Şeful de poliţie cu greu ar fi putut fi învinuit pentru că vechiul său prieten nu a avut suficienţi bani gheaţă la el ca să cumpere puşca. Şi, în orice caz, el făcuse în aşa fel încât să fie plătit de două ori pentru aceeaşi informaţie. Şi pe deasupra, plata fusese în dolari.

Ea i-a turnat a doua ceaşcă de cafea.

– Maggie, mă gândesc să-mi dau demisia de la companie şi să caut o slujbă, ceea ce va însemna că nu va mai trebui să călătoresc atât de mult. El şi-a înălţat privirile şi a aşteptat să vadă care va fi reacţia soţiei lui.

Maggie a pus ibricul de cafea jos şi a sorbit o înghiţitură din ceaşca ei de cafea înainte de a vorbi.

– De ce acum? a întrebat ea, pur şi simplu.

– Şeful mi-a spus că voi fi schimbat de la departamentul de răpiri şi răscumpărări, urmând a fi înlocuit cu un tânăr. Este o practică obişnuită a companiei pentru oameni de vârsta mea.

– Dar trebuie să fie o mulţime de alte posturi în cadrul companiei pentru cineva cu experienţa ta.

– Şeful a venit cu o sugestie, a spus Connor. Mi-a oferit şansa să conduc biroul nostru din Cleveland.

– Cleveland? a întrebat Maggie fără să-i vină a crede. A rămas tăcută o vreme, după care a spus încet: De ce aşa dintr-o dată şeful tău a devenit atât de dornic să se descotorosească de tine?

– O, situaţia nu este chiar atât de rea. La urma urmelor, dacă refuz, pot totuşi să mă pensionez, a spus Connor fără a încerca să-i răspundă la întrebare. În orice caz, Joan mă asigură că sunt o mulţime de companii de asigurări în Washington care ar fi prea fericiţi să folosească pe cineva cu experienţa mea.

– Dar nu şi compania la care ai lucrat, a spus Maggie continuând să-şi privească soţul drept în ochi. Connor i-a susţinut privirea, dar n-a găsit un răspuns convingător. A urmat o tăcere şi mai lungă.

– Nu crezi că a venit timpul să-mi spui tot adevărul? l-a întrebat Maggie. Sau, pur şi simplu, trebuie să continuu să cred fiecare cuvânt pe care mi-l spui ca o soţie ascultătoare?

Connor şi-a coborât capul şi a rămas tăcut:

– Tu nu mi-ai ascuns niciodată faptul că „Maryland Insurance" nu este altceva decât o acoperire pentru C.I.A. Şi eu niciodată nu te-am presat asupra acestui subiect. Dar în ultimul timp până şi excursiile tale bine deghizate au lăsat un pic de noroi pe pantofii tăi.

– Nu cred că înţeleg, a spus Connor neconvingător.

– Când ţi-am luat costumul de la curăţat, mi-au zis că au găsit asta în buzunar. Maggie a pus pe masă o

mică monedă. Mi s-a spus că nu are valoare decât în Columbia.

Connor a rămas holbându-se la moneda de zece pesos care nu acoperea decât o convorbire locală în Bogota.

– Multe neveste ar fi sărit imediat la o singură concluzie, Connor Fitzgerald, a continuat Maggie. Dar nu uita că eu te cunosc de peste treizeci de ani şi sunt foarte conştientă că tu n-ai fi capabil de o asemenea decepţie.

– Îţi promit, Maggie, că...

– Ştiu, Connor. Întotdeauna am acceptat faptul că trebuie să existe motive temeinice pentru care tu nu ai putut să fii total sincer faţă de mine de-a lungul anilor. S-a aplecat peste masă, a luat mâna soţului său într-a ei şi a spus: Dar dacă acum ţi se dă un şut în fund pentru nici un motiv aparent, nu crezi că am dreptul să-mi spui exact cu ce te-ai ocupat în ultimii douăzeci şi opt de ani?

Jackson a rugat taximetristul să oprească în faţa casei de amanet şi să aştepte. I-a spus că nu va dura decât câteva minute şi după aceea voia să fie dus la aeroport.

Imediat ce a intrat în prăvălie, Escobar a venit grăbit din încăperea alăturată. Părea agitat. Când a văzut cine era clientul şi-a înclinat capul şi fără nici un cuvânt a răsucit cheia de la casă, a tras un sertar din care a scos încet zece bancnote de o sută de dolari şi i le-a întins peste tejghea.

– Trebuie să-mi cer scuze, domnule, a spus el ridicându-şi privirile spre americanul înalt, dar puşca a fost furată peste noapte.

Jackson n-a făcut nici un comentariu.

– Lucrul ciudat este, a continuat Escobar, că, indiferent cine a furat-o, nu a luat nici un ban din casă.

Jackson tot n-a spus nimic. După ce clientul său a părăsit casa de amanet, Escobar n-a putut să nu se gândească la faptul că acesta nu păruse deloc surprins.

În timp ce taxiul se îndrepta spre aeroport, Jackson şi-a băgat mâna în buzunarul de la haină şi a scos cartuşul folosit. S-ar putea ca să nu izbutească să dovedească cine a apăsat pe trăgaci, dar acum el nu mai avea nici un dubiu asupra persoanei care dăduse ordinul ca Ricardo Guzman să fie asasinat.

CAPITOLUL 9

Elicopterul a aterizat lin pe gazonul de lângă Reflecting Pool dintre Memorialele Washington şi Lincoln. În timp ce paletele rotorului încetineau, s-a derulat o scară scurtă. Uşa de la Nighthawk s-a deschis şi în cadrul ei a apărut preşedintele Herrera îmbrăcat în uniformă completă, care-l făcea să arate ca un personaj secundar dintr-un film mediocru. A luat poziţie de drepţi şi a răspuns la onorul dat de soldaţii din infanteria marină, apoi a parcurs pe jos scurta distanţă până la Cadillac-ul blindat care-l aştepta. În timp ce coloana de maşini înainta pe Seventeenth Street în fiecare port-drapel fluturau steagurile Columbiei, Americii şi districtului Columbia.

Tom Lawrence, Larry Harrington şi Andy Lloyd îl aşteptau la porticul de sud al Casei Albe. „Cu cât mai bine sunt croite hainele, cu cât mai colorată eşarfa, cu cât mai numeroase medaliile, cu atât mai lipsită de importanţă este ţara", reflecta în sinea lui Lawrence în timp ce a făcut câţiva paşi spre a-şi întâmpina oaspetele.

– Antonio, dragul meu prieten, i-a spus Lawrence când Herrera l-a îmbrăţişat, deşi ei nu se întâlniseră decât o singură dată până atunci. După ce Herrera, în

sfârşit, şi-a terminat îmbrăţişarea, Lawrence s-a întors spre Harrington şi Lloyd ca să facă prezentările. Aparatele de fotografiat ţăcăneau şi benzile din casetele video foşneau în timp ce grupul prezidenţial se îndrepta spre Casa Albă. Au fost făcute şi mai multe poze cu zâmbete largi aşternute pe chipuri pe coridorul lung, sub portretul în mărime naturală al lui George Washington.

După cele trei minute de fotografii pentru presă, preşedintele şi-a condus oaspetele în Biroul Oval. În timp ce s-a servit cafea columbiană şi s-au făcut şi mai multe fotografii nu s-a discutat nimic important. Când, în cele din urmă, au fost lăsaţi singuri, secretarul de stat a început să dirijeze conversaţia spre relaţiile curente dintre cele două ţări. Lawrence era recunoscător pentru rezumatul pe care-l primise în acea dimineaţă mai devreme de la Larry. El putea să vorbească cu autoritate despre acorduri de extrădare, despre recolta de cafea din acest an, despre problema drogurilor, chiar şi despre noul metrou ce se construia în Bogota de către o companie americană în cadrul pachetului de măsuri de ajutorare a altor ţări.

În timp ce secretarul de stat lărgea discuţia spre a cuprinde achitarea unor vechi împrumuturi în dolari şi disparitatea dintre importurile şi exporturile celor două ţări, mintea lui Lawrence o luase razan către probleme cărora trebuia să le facă faţă în cursul zilei, mai târziu.

Proiectul legii reducerii tuturor tipurilor de arme se împotmolea în comitet şi Andy deja îl avertizase că n-o să fie prea mulţi congresmeni care s-o voteze. Probabil că va trebui să aibă întrevederi cu cât mai mulţi dintre

ei în parte ca legea să aibă vreo şansă spre a fi aprobată. El era conştient că aceste vizite rituale la Casa Albă nu erau altceva decât un prilej de autolăudare pentru congresmeni, astfel încât reprezentanţii aleşi să se poată întoarce în districtele lor şi să-şi informeze alegătorii – dacă erau democraţi – cât de strânsă era relaţia lor cu preşedintele, sau – dacă erau republicani – cât de mult depindea preşedintele de ajutorul lor pentru aprobarea legilor pe care le propunea. Cum până la alegerile de la mijlocul mandatului era mai puţin de un an, Lawrence şi-a dat seama că în săptămânile următoare vor fi doar câteva întâlniri în afară de cele deja planificate.

El a fost brusc readus la momentul prezent când Herrera a spus:

– ... şi pentru asta, domnule preşedinte, trebuie să-ţi mulţumesc în mod special.

Un zâmbet larg a apărut pe faţa preşedintelui columbian în timp ce ceilalţi trei, cei mai puternici bărbaţi din America, se holbau spre el fără a le veni să-şi creadă urechilor.

– Ai vrea să mai repeţi, Antonio, a spus preşedintele nefiind sigur că auzise exact vorbele oaspetelui său.

– Din moment ce suntem doar noi în Biroul Oval, Tom, am vrut să spun doar cât de mult apreciez rolul pe care l-ai avut, personal, în alegerea mea.

– De câtă vreme lucraţi pentru Maryland Life, domnule Fitzgerald? l-a întrebat preşedintele consiliului de administraţie. Era prima întrebare pe care o punea

în cadrul interviului care dura deja de o oră.

– De douăzeci şi opt de ani, împliniţi în mai, domnule Thompson, a răspuns Connor privind direct spre bărbatul ce stătea la mijlocul mesei mari din faţa lui.

– Palmaresul dumneavoastră este foarte impresionant, a spus femeia din dreapta preşedintelui. Şi referinţele sunt impecabile. Trebuie să vă întreb de ce doriţi să părăsiţi actuala slujbă? Şi poate, cel mai important, de ce Maryland Life pare dispusă să vă lase să plecaţi?

Connor discutase cu Maggie la cină, seara trecută, cum ar trebui să răspundă la această întrebare. „Pur şi simplu, spune-le adevărul" îl sfătuise ea. „Şi nu-ţi bate capul cu nici o minciună. Niciodată n-ai fost bun la asta". Nici el nu se aşteptase la un altfel de sfat.

– Singura mea şansă imediată de promovare ar fi însemnat să mă mut la Cleveland şi am considerat că n-aş putea să-i cer soţiei să renunţe la slujba ei de la Georgetown University, a răspuns el. Ar fi fost foarte dificil pentru ea să-şi găsească un post echivalent în Ohio.

Cel de al treilea membru al comisiei de intervievare a dat din cap încuviinţându-l. Maggie îi spusese că unul din membrii comisiei avea un fiu care era în ultimul an la Georgetown University.

– Nu cred că trebuie să vă mai reţinem, a spus preşedintele. Vreau doar să vă mulţumesc, domnule Fitzgerald, că aţi venit la noi în această după-amiază.

– Plăcerea a fost de partea mea, a răspuns Connor ridicându-se în picioare ca să plece.

Spre surprinderea lui, preşedintele s-a sculat de la masa lungă şi a venit spre el.

– Aţi putea veni cu soţia la cină într-una din zilele săptămânii viitoare? l-a întrebat el în timp ce-l conducea pe Connor spre uşă.

– Am fi încântaţi, domnule, a răspuns Connor.

– Spune-mi Ben, a zis preşedintele. Nimeni de la Washington Provident nu mi se adresează cu domnule şi cu atât mai mult directorii mei executivi. I-a zâmbit şi i-a strâns cu căldură mâna lui Connor. Am să-i spun secretarei să telefoneze la biroul dumitale mâine dimineaţă şi să fixeze întâlnirea. Aştept cu nerăbdare ca să-ţi cunosc soţia – Maggie, nu-i aşa?

– Da, domnule, a răspuns Connor. A făcut o pauză. Şi eu aştept cu nerăbdare ca s-o cunosc pe doamna Thompson, Ben.

Şeful de cabinet de la Casa Albă a ridicat telefonul roşu, dar n-a recunoscut imediat vocea.

– Am unele informaţii care s-ar putea să le găsiţi folositoare. Îmi pare rău că a durat atât de mult.

Lloyd a luat repede un bloc notes cu pagini galbene şi goale şi a scos repede capacul pixului. N-a trebuit să apese pe nici un buton pentru că toate convorbirile care se purtau la acel telefon erau înregistrate automat.

– Abia ce m-am întors după zece zile din Bogota şi cineva acolo a luat toate măsurile ca uşile nu numai să-mi fie trântite în nas, dar şi încuiate şi ferecate cu şapte zăvoare.

– Deci Dexter trebuie să fi aflat la ce lucrezi.

– Aş putea paria că la câteva minute doar după ce am vorbit cu şeful poliţiei locale.

– Asta înseamnă că ea ştie şi pentru cine lucrezi?

– Nu, mi-am acoperit acel front, tocmai din această cauză mi-a trebuit atât de mult ca să vă dau un semn. Şi vă pot asigura că, după ce l-am făcut pe unul din tinerii ei ofiţeri să umble după potcoave de cai morţi, ea n-o să poată niciodată să-şi dea seama pentru cine lucrez. Ataşatul nostru cultural din Bogota urmăreşte acum fiecare barosan cunoscut din domeniul drogurilor, fiecare oficial novice din departamentul narcoticelor şi jumătate din poliţia locală. Raportul lui va cuprinde atâtea pagini că le va trebui o lună doar ca să-l citească, ca să nu mai vorbesc de harababura pe care am făcut-o acolo.

– Ai găsit ceva cu care s-o punem la zid pe Dexter? l-a întrebat Lloyd.

– Nimic ce ea n-ar putea să explice prin obişnuitele perdele de fum. Dar toate probele dovedesc că C.I.A. a fost în spatele evenimentului...

– Noi deja ştim asta, a spus Lloyd. Problema preşedintelui este aceea că, deşi scrisorile de recomandare ale informatorului nostru sunt impecabile, el n-o să poată niciodată să apară ca martor pentru că este persoana care a beneficiat direct de asasinat. Aveţi ceva care să poată rezista în cazul unui proces?

– Doar şeful de poliţie din Bogota şi scrisorile lui de recomandare, categoric, nu sunt impecabile. Dacă ar fi să apară ca martor, niciodată n-ai putea fi sigur care va fi partea pe care o va sprijini până la urmă.

– Atunci cum poţi să fii atât de sigur că este implicată C.I.A.?

– Am văzut arma care a fost folosită în mod cert pentru a fi omorât Guzman. Chiar am cartuşul de la glonţul cu care a fost impuşcat. Ba mai mult, sunt aproape sigur că ştiu cine a făcut puşca. El este cel mai bun în branşă şi lucrează pentru un mic număr din N.O.C.

– N.O.C.?

– Ofiţeri acoperiţi, care nu figurează în nici o evidenţă C.I.A.. În acest mod C.I.A. poate nega că ar avea vreo cunoştinţă de activităţile lor în cazul în care ceva iese prost.

– Deci asasinul este un ofiţer care lucrează pentru C.I.A., a spus Lloyd.

– Aşa pare. Numai dacă nu se dovedeşte a fi cel pe care l-a pensionat Dexter acum câteva zile.

– Ei bine, atunci acea persoană ar trebui să figureze pe listele noastre de plată.

A urmat o tăcere mai lungă, după care, în cele din urmă, Jackson a spus;

– Acesta s-ar putea să fie modul în care rezolvaţi lucrurile la Casa Albă, domnule Lloyd, numai că omul ăsta nu şi-ar trăda fostul patron indiferent cât de mare ar fi mita pe care i-aţi oferi-o. Nici ameninţarea nu merge în cazul lui: nu v-ar cere păsuire nici măcar o zi. Chiar dacă i-aţi pune pistolul la tâmplă.

– Cum puteţi fi atât de sigur?

– A fost sub comanda mea în 'nam şi nici măcar Vietcong-ul n-a putut scoate nimic de la el. Dacă chiar vreţi să ştiţi, datorită lui eu sunt încă în viaţă. În orice caz, Dexter l-a şi convins deja că ordinele ei au venit direct de la Casa Albă.

– Am putea să-i spunem că minte, a sugerat Lloyd.

– Asta nu va face decât să-i pună viaţa lui în pericol. Nu, va trebui să dovedesc implicarea lui Dexter, fără ca el să afle ceea ce facem noi. Şi asta nu va fi uşor.

– Şi cum ai de gând să procedezi?

– Mă voi duce la petrecerea pe care o dă cu ocazia pensionării.

– Vorbiţi serios?

– Da, pentru că acolo se va afla o persoană care-l iubeşte chiar mai mult decât îşi iubeşte ţara. Şi s-ar putea ca ea chiar să vrea să vorbească. O să ţinem legătura.

Telefonul s-a închis.

Când Nick Gutenburg, adjunctul directorului C.I.A., a intrat în salonul casei Fitzgerald, prima persoană pe care a văzut-o a fost predecesorul său, Chris Jackson, cufundat în conversaţie cu Joan Bennett. Oare, îi spunea el pentru cine lucrase în Bogota? Lui Gutenburg i-ar fi plăcut să audă despre ce vorbeau, dar mai întâi trebuia să salute gazdele.

– Am să mai rămân nouă luni la companie, îi spunea Joan. Atunci mă voi putea pensiona primind întrea-

ga pensie. După aceea sper să lucrez cu Connor la noua lui slujbă.

- Doar ce-am auzit şi eu despre asta, a spus Jackson. Mi se pare ideal. Din ceea ce mi-a zis Maggie el n-o să mai trebuiască să călătorească atât de mult.

– Aşa-i, dar numirea lui nu este încă oficială, a spus Joan. Şi dumneata îi ştii părerea lui Connor despre lucrurile care nu sunt definitiv stabilite. Dar cum preşedintele de la Washington Provident i-a invitat pe el şi Maggie mâine seară la cină, cred că putem presupune că slujba este ca şi primită. Bineînţeles, numai dacă domnul Thompson nu doreşte decât să facă un bridge în patru.

– Drăguţ din partea ta că ai venit, Nick, i-a spus Connor cu căldură directorului adjunct dându-i un pahar cu Perrier. Lui nu trebuia să i se reamintească faptul că Gutenburg nu-şi atingea niciodată buzele de alcool.

– Pentru nimic în lume n-aş fi lipsit, Connor, i-a răspuns Guteburg.

Întorcându-se spre soţia sa, Connor a spus:

– Maggie, ţi-l prezint pe Nick Gutenburg, un coleg al meu. El lucrează la...

– Reglări de despăgubiri, l-a întrerupt Gutenburg rapid. Cu toţii o să simţim lipsa soţului dumneavoastră la Maryland Life, doamnă Fitzgerald, a spus el.

– Ei bine, sunt sigură că drumurile o să vi se mai întâlnească de vreme ce Connor o să-şi ia o slujbă în aceeaşi branşă, a spus Maggie.

– Încă nu este confirmată, a spus Connor. Dar când se va întâmpla, tu vei fi primul care o să afle, Nick.

Gutenburg a tras cu coada ochiului spre Jackson şi când l-a văzut plecând de lângă Joan Bennett a traversat încăperea spre ea.

– Am fost încântat când am aflat că ai să rămâi la companie, Joan, au fost primele lui cuvinte. Credeam că s-ar putea să ne părăseşti ca să lucrezi cu Connor în noua lui slujbă.

– Nu, voi rămâne la firmă, a răspuns Joan nefiind sigură cât de multe ştia directorul adjunct.

– M-am gândit că, de vreme ce Connor va lucra tot în branşă...

Ai pornit la adulmecat, şi-a zis în gând Joan.

– Deocamdată nu ştiu nimic, a spus ea fără şovăire.

– Cine sunt cei cu care vorbeşte Chris Jackson? a întrebat-o Gutenburg.

Joan a privit spre celălalt capăt al camerei. I-ar fi plăcut să poată spune că habar nu are, dar ştia că n-o să scape cu asta.

– Acela este părintele Graham, preotul din parohia familiei Fitzgerald din Chicago şi Tara, fiica lui Connor.

– Şi ea cu ce se ocupă? a întrebat-o Gutenburg.

– Îşi dă doctoratul în filozofie la Stanford.

Gutenburg şi-a dat seama că îşi pierdea timpul încercând să obţină o informaţie adevărată de la secretara lui Connor. La urma urmelor, ea lucrase pentru Connor aproape douăzeci de ani, aşa că nu prea existau dubii faţă de cine era ea loială – deşi în dosarul ei nu se găsea nimic care să sugereze că relaţia lor era altceva decât profesională. Şi, uitându-se la domnişoara Bennett, el bănuia că era ultima virgină de patruzeci

şi cinci de ani care mai exista în Washington. Când fiica lui Connor s-a dus la masa cu băuturi ca să-şi umplă paharul, Gutenburg a părăsit-o pe Joan fără nici un alt cuvânt.

– Mă numesc Nick Gutenburg, i-a spus el întinzându-i mâna. Sunt coleg cu tatăl tău.

– Eu sunt Tara, a spus ea. Lucraţi în biroul din centru?

– Nu, la periferie. Sunteţi încă pe Coasta de Vest, unde vă pregătiţi teza de doctorat?

– Exact, i-a răspuns Tara părând uşor surprinsă. Dar dumneavoastră? La care din ramurile companiei lucraţi?

– Reglări de despăgubiri. Este destul de plictisitor în comparaţie cu ceea ce face tatăl dumitale, dar cineva trebuie să stea acasă ca să se ocupe de hârţogărie, a spus el dând drumul unui râs scurt. Apropo, am fost încântat când am auzit de noua slujbă a tatălui dumitale.

– Da, şi mama a fost bucuroasă că o firmă atât de prestigioasă l-a înşfăcat atât de repede. Deşi numirea nu este încă oficială.

– Va lucra în afara Washingtonului? a întrebat Gutenburg sorbind o înghiţitură din Perrier.

– Sediul companiei este doar la câteva străzi de vechiul lui birou... Tara s-a oprit când a auzit un zgomot strident. Şi-a întors capul şi l-a văzut pe Chris Jackson bătând în masă ca oaspeţii să facă linişte.

– Vă rog să mă scuzaţi, a spus ea în şoaptă. Trebuie să-mi îndeplinesc îndatoririle de gazdă. S-a înde-

părtat cu paşi repezi şi Gutenburg a început să-l asculte pe predecesorul său la Langley.

– Doamnelor şi domnilor, a început Chris. A aşteptat până s-a făcut linişte, după care a continuat. Este privilegiul meu să propun un toast în cinstea a doi dintre cei mai vechi prieteni ai mei, Connor şi Maggie. De-a lungul anilor, Connor s-a dovedit a fi omul care mai tot timpul mă băga în belele.

Oaspeţii au râs. Unul a strigat: „Foarte adevărat" şi altul a adăugat; „Cunosc problema".

– Dar, odată intrat în bucluc, nu cunosc pe altul mai bun care să te scoată din el. Au urmat aplauze călduroase. Prima oară ne-am întâlnit...

Gutenburg şi-a auzit pager-ul bâzâind şi l-a scos repede de la curea: „Troia, sună urgent", a citit el. L-a închis şi s-a strecurat din cameră în hol. A ridicat cel mai apropiat telefon de parcă ar fi fost la el acasă şi a format un număr ce nu exista înregistrat în nici o carte telefonică. Aproape că nici n-a sunat şi s-a auzit o voce: „Directorul".

– Am primit mesajul, dar nu sunt pe o linie sigură. N-a mai trebuit să precizeze unde era.

– Ceea ce îţi voi spune eu toată lumea va afla în următoarele câteva ceasuri.

Gutenburg n-a vorbit. Era o pierdere de timp.

– Elţîn a murit în urmă cu şaptesprezece minute din cauza unui atac de cord, a spus Helen Dexter. Prezintă-te la mine în birou imediat şi amână tot ce ai de făcut în următoarele patruzeci şi opt de ore. Telefonul a amuţit. Nici o convorbire cu biroul lui Dexter pe o linie nesigură nu dura niciodată mai mult de patruzeci

şi cinci de secunde. Ea îşi ţinea pe masă un ceas anume în acest scop.

Gutenburg a pus telefonul în furcă şi s-a strecurat afară pe uşa din faţă fără a se deranja să-şi ia rămas bun de la gazde. Şoferul îl ducea înapoi spre Langley în timp ce Chris ridica paharul şi spunea:

– Pentru Connor şi Maggie şi pentru tot ceea ce le va rezerva viitorul.

Toţi oaspeţii şi-au ridicat paharele.

CAPITOLUL 10

– Am să-ţi spun exact de unde am informaţiile, a zis Tom Lawrence. De la preşedintele Columbiei însuşi. El mi-a mulţumit personal pentru „rolul pe care l-am jucat în alegerea lui".

– Asta cu greu poate constitui o dovadă, a spus Dexter fără a arăta nici un semn de emoţie.

– Te îndoieşti de cuvântul meu? Preşedintele n-a făcut nici o încercare de a-şi ascunde mânia.

– Cu siguranţă, nu, domnule preşedinte, a spus Dexter calm. Dar dacă acuzaţi Agenţia că ar fi efectuat operaţiuni acoperite fără cunoştinţa dumneavoastră, sper că n-o s-o faceţi, pur şi simplu, în baza cuvântului unui politician sud-american.

Preşedintele s-a aplecat în faţă.

– Îţi sugerez să asculţi cu atenţie înregistrarea unei convorbiri ce a avut loc în acest birou destul de recent, a spus el. Pentru că ceea ce vei auzi eu consider că are o mare doză de adevăr – o dezvăluire, în ceea ce te priveşte, cum bănui că nu există în ultimii ani.

Helen Dexter a rămas impasivă, cu toate că Nick Gutenburg, ce se afla în dreapta ei, s-a mişcat neliniştit pe scaun. Preşedintele a dat din cap în direcţia lui Andy Lloyd care s-a aplecat şi a apăsat pe tasta unui casetofon ce se afla pe colţul biroului preşedintelui.

– Aţi vrea să intraţi mai amănunţit în detalii?

– Bineînţeles, deşi sunt sigur că nu îţi pot spune nimic ceea ce dumneata să nu ştii deja. Singurul meu rival real, Ricardo Guzman, a fost îndepărtat în mod oportun din competiţie doar cu două săptămâni înainte de alegeri.

– Cu siguranţă că nu sugerezi..." Era vocea lui Lawrence.

– Ei bine, dacă n-au fost oamenii dumitale, cu siguranţă ai mei n-au fost", a intervenit Herrera înainte ca preşedintele să-şi termine fraza.

A urmat o pauză atât de lungă încât Gutenburg a început să se întrebe dacă conversaţia se sfârşise, dar cum nici Lawrence nici Lloyd nu s-au mişcat, a presupus că va mai urma.

– „Aveţi vreo dovadă clară care să lege asasinatul de C.I.A.? a întrebat în cele din urmă Lloyd.

– Glonţul care l-a omorât a fost identificat ca provenind de la o armă care a fost vândută unei case de amanet înainte ca asasinul să părăsească ţara. Mai târziu puşca a fost luată de acolo de unul din ofiţerii operativi ai Domniilor voastre şi trimisă înapoi în America prin curier diplomatic.

– Cum poţi să fii atât de sigur de asta?

– Şeful meu de poliţie categoric este mult mai onest cu mine decât este C.I.A. faţă de dumneata.

Andy Lloyd a oprit casetofonul. Helen Dexter şi-a înălţat privirile întâlnind ochii sfredelitori ai preşedintelui.

– Ei bine? a întrebat Lawrence. Ce explicaţie ai de data asta?

– Din acea conversaţie nu se desprinde absolut nici o dovadă privind implicaţia C.I.A. în asasinarea lui Guzman, a spus ea pe un ton plat. Tot ceea ce îmi sugerează mie este că Herrera încearcă să acopere persoana care i-a dus la îndeplinire ordinul.

– Presupun că te referi la „asasinul care a lucrat de unul singur" şi care, atât de convenabil, a dispărut undeva în Africa de Sud, a spus preşedintele sarcastic.

– În clipa în care o să reapară la suprafaţă, domnule preşedinte, o să-l găsim şi atunci o să pot să vă aduc dovada pe care mi-aţi cerut-o.

– Un om nevinovat împuşcat pe o stradă dosnică din Johannesburg nu va fi o dovadă suficientă pentru mine, a spus Lawrence.

– Nici pentru mine, a replicat Dexter. Când voi aduce omul care este răspunzător de asasinat n-o să fie nici un dubiu în privinţa celui pentru care lucrează. Se simţea o uşoară nervozitate în vocea ei.

– Dacă n-ai să reuşeşti s-o faci, eu n-aş fi mirat dacă această bandă – a spus preşedintele arătând casetofonul – ar sfârşi în mâinile unui anume reporter de la *The Washington Post* care este cunoscut că nu se omoară cu dragostea faţă de C.I.A. I-o putem lăsa ca el să decidă dacă Herrera se acoperă pe sine sau, pur şi simplu, spune adevărul. Indiferent ce va hotărî, tu va trebui să răspunzi la o mulţime de întrebări stânjenitoare.

– Dacă aceasta se va întâmpla vreodată, s-ar putea ca şi dumneavoastră personal, domnule preşedinte, să trebuiască să răspundeţi la una sau două, a spus Dexter fără nici o teamă.

Lawrence s-a ridicat furios de pe scaun şi şi a coborât privirile spre ea.

– Dă-mi voie să-ţi spun foarte clar că, totuşi, insist să am o dovadă certă a existenţei sud africanului tău dispărut în ceaţă. Dacă nu reuşeşti să mi-o aduci în douăzeci şi opt de zile, aştept să am ambele voastre demisii pe masă. Acum plecaţi din biroul meu.

Directorul şi adjunctul ei s-au ridicat de pe scaune şi au părăsit încăperea fără nici un cuvânt. Nici unul n-a vorbit până nu s-au aşezat pe bancheta din spate a maşinii lui Dexter. După ce au depăşit terenurile Casei Albe ea a apăsat un buton de pe braţul banchetei şi un geam fumuriu i-a separat de şofer – un ofiţer operativ cu grad superior – ca acesta să nu mai poată auzi conversaţia ce se derula în spatele lui.

– Ai aflat ce companie i-a luat interviu lui Fitzgerald?

– Da, a răspuns Gutenburg.

– Atunci va trebui să-i dai un telefon preşedintelui companiei.

– Mă numesc Nick Gutemburg. Sunt directorul adjunct al C.I.A. S-ar putea să doriţi să mă sunaţi. Numărul de la Agenţie este 703 482 1100. Dacă-i spuneţi centralistei numele dumneavoastră, ea vă va face legătura în biroul meu. După ce a lăsat mesajul, a închis telefonul.

De-a lungul anilor Gutemburg constatase că la asemenea telefoane nu numai că so raspundea, de

obicei, în mai puţin de un minut, dar îi confereau şi o poziţie avantajoasă.

A rămas la biroul său aşteptând. Au trecut două minute, dar nu era îngrijorat. El ştia că acest gentleman va voi să verifice numărul. Odată confirmat că era al centralei C.I.A. Gutenburg avea să fie într-o poziţie şi mai puternică.

Când, în sfârşit, telefonul a sunat peste trei minute, Gutenburg l-a mai lăsat o vreme să sune înainte de a răspunde.

- Bună dimineaţa, domnule Thomspon, a spus el fără să mai aştepte să audă cine era. Mă bucur că mi-aţi telefonat atât de prompt.

– Plăcerea este de partea mea, domnule Gutenburg, a spus preşedintele de la Washington Provident.

– Mă tem că problema pe care trebuie s-o discut cu dumneata, domnule Thompson, este delicată. N-aş fi dat un asemenea telefon dacă n-aş fi considerat că este în interesul dumitale.

– Vă apreciez foarte mult gestul, a spus Thompson. Care este problema?

– Recent aţi intervievat mai multe persoane pentru conducerea departamentului de răpiri şi răscumpărări. Un post care cere cele mai înalte standarde de integritate.

– Bineînţeles, a spus Thompson. Dar cred că am gasit persoana ideală pentru această funcţie.

– Nu am idee pe cine aţi selectat pentru post, dar trebuie să vă fac cunoscut că în momentul de faţă noi cercetăm pe unul dintre solicitanţii dumneavoastră şi,

dacă acest caz se va sfârşi în tribunal, s-ar putea să aibă consecinţe nu prea bune asupra firmei dumneavoastră. Totuşi, domnule Thompson, dacă sunteţi convins că aţi găsit omul potrivit, C.I.A., cu siguranţă, nu doreşte să stea în calea lui.

– Aşteptaţi o clipă, domnule Gutenburg. Dacă aveţi cunoştinţă de ceva despre care ar trebui să ştiu şi eu, aş fi foarte fericit să vă ascult.

Gutenburg a făcut o pauză după care a spus:

– Pot să vă întreb sub cea mai strictă confidenţialitate, numele candidatului la care vă gândiţi să-i oferiţi postul?

– Cu siguranţă da, pentru că nu am nici un dubiu în privinţa reputaţiei sau pregătirii lui. Suntem pe punctul de a semna un contract cu domnul Connor Fitzgerald. A urmat o tăcere îndelungată, după care Thompson a spus: Mai sunteţi pe fir, domnule Gutenburg?

– Da, domnule Thompson. Mă întreb dacă am putea găsi o oră ca să treceţi pe la mine, la Langley. Cred că ar trebui să vă prezint un rezumat mai detailat asupra investigaţiei de fraudă pe care o facem în momentul de faţă. Poate că aţi dori, de asemenea, să examinaţi unele hârtii confidenţiale care au intrat în posesia noastră.

De data asta a fost rândul lui Thompson să rămână tăcut.

– Îmi pare rău că aud aceste lucruri. Nu cred că o vizită va fi necesară, a spus preşedintele încet. El părea un om atât de bun.

– Şi mie îmi pare tot atât de rău că a trebuit să dau acest telefon, domnule Thompson. Dar aţi fi fost şi mai

supărat pe mine dacă n-aş fi făcut-o şi întreaga poveste s-ar fi terminat pe prima pagină din *The Washington Post.*

– Nu pot să nu fiu de acord cu dumneavoastră, a spus Thompson.

– Pot să mai adaug, a spus directorul adjunct, deşi nu este pertinent pentru cazul pe care îl investigăm, că eu am o poliţă de asigurare la Washington Provident încă din ziua în care am început să lucrez la C.I.A.

– Mă bucur să aud asta, domnule Gutenburg. Aş dori doar să vă spun cât de mult apreciez modul desăvârşit în care dumneavoastră cei de acolo vă duceţi la îndeplinire misiunea.

– Eu nădăjduiesc că v-am fost de un oarecare folos, domnule Thompson. La revedere, domnule.

Gutenburg a pus jos receptorul şi imediat a apăsat pe butonul „1" de pe telefonul ce se afla cel mai aproape de el.

– Da? s-a auzit o voce.

– Nu cred că Washington Provident îi va mai oferi până la urmă postul lui Fitzgerald.

– Bine. De ce n-am aştepta trei zile, apoi *tu* poţi să-l suni şi să-i spui despre noua lui misiune.

– De ce să aştept trei zile?

– Se vede că nu l-ai citit pe Freud şi opinia lui despre maxima vulnerabilitate.

Ne pare rău că trebuie să vă informăm...

Connor citea scrisoarea pentru a treia oară când telefonul de pe biroul lui a sunat. Nu-şi credea ochilor şi-şi

simţea toate mădularele înţepenite. Ce-ar fi putut merge prost? Cina de la familia Thompson fusese mai mult decât agreabilă. Când el şi Maggie plecaseră cu câteva minute înainte de miezul nopţii, Ben îi sugerase o partidă de golf la Burning Tree în weekend-ul următor şi Elizabeth Thompson o invitase pe Maggie la o cafea în timp ce bărbaţii urmăreau micile mingi albe. Ziua următoare avocatul lui îl sunase ca să-i spună că în contractul ce-i fusese trimis de Washington Provident pentru aprobare nu trebuiau făcute decât câteva modificări minore.

Connor a ridicat receptorul.

– Da, Joan.

– Directorul adjunct este pe fir.

– Fă-mi legătura, a spus el plictisit.

– Connor, a spus vocea în care el n-a avut niciodată încredere. S-a ivit ceva important şi directorul mi-a cerut să te pun la curent imediat.

– Bineînţeles, a spus Connor, fără a lua prea mult în seamă vorbele lui Gutenburg.

– Ce zici, ora trei, la locul obişnuit?

– Bineînţeles, a repetat Connor. El încă a mai rămas o vreme cu receptorul în mână după ce a auzit declicul de închidere de la celălalt capăt al firului. A citit scrisoarea pentru a patra oară şi a hotărât să nu-i spună nimic lui Maggie până nu va fi pe lista finală de selecţie pentru un alt post.

Connor a fost primul care a ajuns în Lafayette Square. A stat pe o bancă ce dădea cu faţa spre Casa Albă. Câteva minute mai târziu, la celălalt capăt al

băncii s-a aşezat Nick Gutenburg. Connor a avut grijă să nu arunce nici o privire în direcţia lui.

– Preşedintele însuşi a cerut ca tu să te ocupi de această misiune, a murmurat Gutenburg privind fix în direcţia Casei Albe. A vrut cel mai bun om pe care-l avem.

– Dar eu trebuie să părăsesc compania peste zece zile, a spus Connor.

– Da, directorul i-a precizat asta. Dar preşedintele a zis să facem tot ce ne stă în puteri ca să te convingem să mai rămâi până când această misiune este dusă la capăt.

Connor a rămas tăcut.

– Connor, rezultatul alegerilor din Rusia ar putea afecta viitorul lumii libere. Dacă un nebun ca Zerimski este ales, ar însemna o reîntoarcere peste noapte la războiul rece. Preşedintele ar putea să uite de Legea Reducerii Înarmărilor şi Congresul va cere o creştere a bugetului pentru apărare ceea ce ne-ar putea duce la faliment.

– Dar Zerimski este încă cu mult în urmă în sondajele de opinie, a spus Connor. Nu se aşteaptă toată lumea ca Cernopov să câştige la o marjă confortabilă?

– Aşa pot să pară lucrurile acum, a spus Gutenburg. Dar mai sunt încă trei săptămâni până la alegeri iar preşedintele – el a accentuat cuvântul în timp ce continua să-şi ţină privirile pironite pe Casa Albă – crede că, cu un electorat atât de volatil, orice se poate întâmpla. El ar fi mult mai fericit dacă ar şti că tu te afli acolo, doar pentru cazul în care va fi nevoie de priceperea ta cu totul specială.

Connor n-a răspuns.

– Dacă îţi faci griji în privinţa noii tale slujbe, a continuat Gutenburg, aş fi fericit să am o scurtă discuţie cu preşedintele companiei unde te angajezi şi să-i explic că nu este vorba decât de o misiune pe termen scurt.

– Nu va fi necesar, a spus Connor. Dar îmi trebuie puţin timp de gândire.

– Bineînţeles, a spus Gutenburg. Când te hotărăşti sună, te rog, la director şi spune-i ce decizie ai luat. S-a ridicat şi a plecat în direcţia Farragut Square.

După trei minute a pornit-o şi Connor cu paşi mari în direcţie opusă.

Andy Lloyd a ridicat telefonul roşu. De data asta a recunoscut vocea imediat.

– Sunt aproape sigur că ştiu cine a dus la îndeplinire misiunea din Bogota, a spus Jackson.

– Lucrează pentru C.I.A.? a întrebat Lloyd.

– Da, a lucrat.

– Ai suficiente dovezi ca să convingi comitetele din Congres care se ocupă de Serviciul de Informaţii?

– Nu, nu am. Aproape toate probele pe care le deţin pot fi înlăturate ca circumstanţiale. Dar când sunt puse cap la cap, sunt prea multe coincidenţe ca să-mi placă.

– De exemplu?

– Agentul pe care îl suspectez că a apăsat pe trăgaci a fost concediat la scurtă vreme după ce preşedintele a avut o întâlnire cu Dexter în Biroul Oval şi i-a

cerut să afle cine este răspunzător pentru asasinarea lui Guzman.

– Nici măcar nu se poate admite ca probă.

– Poate că nu. Dar acelaşi agent a fost pe punctul de a-şi lua o nouă slujbă la Washington Provident ca şef al departamentului lor de răpiri şi răscumpărări şi dintr-o dată, fără nici o explicaţie, oferta i-a fost retrasă.

– O a doua coincidenţă.

– Există şi a treia. Trei zile mai târziu Guteburg s-a întâlnit cu agentul respectiv pe o bancă în parc, în Lafayette Square.

– De ce ar dori ei să-l reangajeze?

– Ca să ducă la îndeplinire o misiune care să-l ţină cât mai departe de aici.

– Ai idee despre ce misiune poate fi vorba?

– Nu. Dar să nu fiţi surprins dacă ea îl va duce foarte departe de Washington.

– Ai vreo posibilitate ca să afli unde?

– Nu, în momentul de faţă. Nici măcar soţia lui nu ştie.

– O.K., hai s-o examinăm din punctul lor de vedere, a spus Lloyd. Ce crezi că face Dexter chiar acum ca să fie sigură că fundul îi este acoperit?

– Ca să pot răspunde la asta ar trebui să ştiu rezultatul ultimei ei întâlniri cu preşedintele, a spus Jackson.

– Preşedintele le-a dat, ei şi lui Gutenburg, douăzeci şi opt de zile ca să dovedească faptul că Agenţia n-a fost implicată în asasinarea lui Guzman şi să aducă o probă-beton în legătură cu cel care *l-a omorât.* El le-a mai făcut foarte clar că, dacă nu reuşesc, le va cere

demisia şi va pune toate probele pe care le deţine la dispoziţia celor de la *The Washington Post.*

A urmat o tăcere lungă, după care Jackson a spus;

– Asta înseamnă că agentul în chestiune are mai puţin de o lună de trăit.

– Ea niciodată n-a eliminat pe nici unul din proprii ei oameni, a spus Lloyd nevenindu-i a crede ceea ce auzise.

– Nu uitaţi că el este un N.O.C. Departamentul C.I.A. în care el lucrează nici măcar nu există oficial, domnule Llyod.

– Omul acesta este un bun prieten al dumitale, nu-i aşa? a întrebat Lloyd.

– Da, a răspuns Jackson încet.

– Atunci ai face bine să te asiguri că el rămâne în viaţă.

– Bună ziua, doamnă director. Sunt Connor Fitzgerald.

– Bună ziua, Connor. Ce plăcere să te aud, a spus Dexter pe un ton mai cald decât cel pe care-l folosise la întâlnirea anterioară.

– Directorul adjunct mi-a spus să vă sun imediat ce iau o hotărâre în problema pe care am discutat-o noi doi luni.

– Da, a spus Dexter revenind la obişnuitul ei stil monosilabic.

– Accept misiunea.

– Mă bucur să aud asta.

– Cu o singură condiţie.

– Şi care e asta?

– Vreau o dovadă că operaţiunea a fost cerută de preşedinte.

A urmat o tăcere lungă, după care Dexter a spus:

– Am să-l informez pe preşedinte de cererea ta.

– Deci, cum funcţionează? a întrebat Dexter. Ea nu-şi putea aminti când fusese ultima oară la laboratorul O.T.S. de la Langley.

– Este destul de simplu, a spus profesorul Ziegler, directorul Serviciilor Tehnice din cadrul C.I.A. El s-a întors spre un şir de computere şi a apăsat câteva taste. Chipul lui Tom Lawrence a apărut pe un ecran.

După ce Dexter şi Nick Gutenburg au ascultat cuvintele preşedintelui câteva minute, ea a spus:

– Ce este atât de remarcabil în asta? Noi toţi l-am auzit pe Lawrence ţinând un discurs.

– Se poate, dar nu l-aţi auzit pe acesta anume, a spus Ziegler.

– Ce vrei să spui? l-a întrebat Gutenburg.

Un zâmbet aproape copilăresc, de satisfacţie s-a răspândit pe faţa profesorului.

– Am depozitat în computerul meu – sub numele de cod „Tommy" – peste o mie de discursuri, interviuri la radio şi televiziune precum şi convorbiri telefonice pe care preşedintele le-a avut în ultimii doi ani. Fiecare cuvânt sau frază pe care le-a folosit în acest timp sunt în memoria acestor computere. Asta înseamnă că eu pot să-l fac să ţină un discurs pe orice subiect doriţi. Pot chiar să decid ce poziţie să ia într-o problemă dată.

Dexter a început să reflecteze asupra posibilităţilor.

– Dacă lui Tommy i s-ar pune o întrebare, ar putea să dea un răspuns convingător? a întrebat ea.

– Nu spontan, a recunoscut Ziegler. Dar dacă aţi avea idee în privinţa întrebărilor la care ar trebui să răspundă, cred că aş putea s-o fac chiar pe propria lui mamă să-i creadă răspunsurile.

– Aşa că tot ceea ce trebuie noi să facem, a spus Gutenburg, este să anticipăm cam ce va spune cealaltă parte.

– Ceea ce s-ar putea să nu fie atât de dificil pe cât vă imaginaţi, a spus Ziegler. În fond, dacă dumneavoastră ar fi să primiţi un telefon de la preşedinte, este puţin probabil ca să-l întrebaţi despre cotaţia dolarului sau despre ce a mâncat la micul dejun, nu-i aşa? În majoritatea cazurilor cunoaşteţi motivul pentru care vă sună. Nu am idee la ce v-ar putea folosi Tommy, dar dacă ar fi să pregătiţi remarci de deschidere sau de închidere, precum şi – să zicem – cincizeci de întrebări sau declaraţii la care este foarte probabil ca el să răspundă, aş putea aproape să garantez că el este în stare să poarte o conversaţie plauzibilă.

– Sunt sigur că putem să facem asta, a spus Gutenburg.

Dexter a dat din cap în semn de încuviinţare, apoi l-a întrebat pe Ziegler:

– Pentru ce ne-a trebuit nouă la început acest gen de aparatură?

– Pentru cazul în care preşedintele ar muri în timp ce America ar fi în război şi noi ar trebui să-l facem pe duşman să creadă că el este încă în viaţă. Dar Tommy

poate fi folosit în multe alte feluri, doamnă directoare, de exemplu...

– Sunt sigură că poate, l-a întrerupt Dexter.

Ziegler a părut dezamăgit, fiind conştient că minutele pe care i le acordase directoarea se apropiau de sfârşit.

– Cât timp ţi-ar trebui ca să pregăteşti un program anume? l-a întrebat Gutenburg.

– Cât timp v-ar trebui dumneavoastră ca să decideţi ce-ar trebui să spună preşedintele? a răspuns Ziegler, zâmbetu-i copilăresc revenindu-i pe chip.

Ea a ţinut degetul pe tastă până când, în sfârşit, Connor a ridicat telefonul de pe biroul lui.

– Care-i problema, Joan? Nu sunt surd.

– Ruth Preston, secretara personală a preşedintelui, este pe fir.

Vocea următoare pe care Connor a auzit-o a fost a unei femei.

– Sunteţi Connor Fitzgerald?

– Da, a răspuns Connor. A simţit transpiraţia în palma care ţinea receptorul. Asta nu i s-a întâmplat niciodată când aştepta să apese pe trăgaci.

– Vă fac legătura cu preşedintele.

A auzit un declic.

– Bună ziua, a spus o voce familiară.

– Bună ziua, domnule preşedinte.

– Cred că ştii de ce te sun.

– Da, domnule preşedinte, ştiu.

Profesorul Ziegler a apăsat pe „Fraza de deschidere". Dexter şi directorul adjunct şi-au ţinut respiraţia.

– Mi-am dat seama că trebuie să te sun şi să-ţi spun cât de importantă consider că este această misiune. *Pauză.* Pentru că nu am nici o îndoială că dumneata eşti persoana cea mai potrivită ca s-o duci la capăt. *Pauză.* Aşa că sper că ai să fii de acord să-ţi asumi responsabilitatea.

Ziegler a apăsat pe tasta pe care scria „Aşteaptă".

– Mă bucură încrederea pe care o aveţi în mine, domnule preşedinte, a spus Connor, şi vă sunt recunoscător că v-aţi luat din timpul dumneavoastră pentru a-mi telefona personal...

– *Numărul 11,* a spus Ziegler care ştia toate replicile pe dinafară.

– Am considerat că cel puţin asta aş putea face ţinând cont de împrejurări. *Pauză.*

– Vă mulţumesc, domnule preşedinte. Deşi domnul Gutenburg m-a asigurat de implicarea dumneavoastră şi doamna directoare însăşi m-a sunat mai târziu în aceeaşi după-amiază spre a confirma, după cum ştiţi, eu totuşi, am considerat că nu pot să-mi asum această misiune dacă nu sunt sigur că ordinul vine direct de la dumneavoastră.

– *Numărul 7.*

– Îţi înţeleg foarte bine neliniştea. *Pauză.*

– *Numărul 19*

– Poate când toate astea se vor termina, dumneata şi soţia veţi veni ca să-mi faceţi o vizită la Casa Albă – bineînţeles dacă directoarea o va permite. *Pauză.*

– *Numărul 3*, a spus Ziegler scurt. A urmat un hohot de râs.

Connor şi-a îndepărtat puţin receptorul de ureche.

– Am fi onoraţi, domnule preşedinte, a spus el când râsul s-a stins.

– *Fraza de închidere*, a spus Ziegler.

– Bun. Aştept cu nerăbdare să te văd imediat ce te întorci. *Pauză*. Adeseori mă gândesc că este trist că America nu-şi apreciază întotdeauna eroii anonimi. *Pauză*. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu dumneata. La revedere.

– La revedere, domnule preşedinte.

Connor încă mai ţinea receptorul în mână când a intrat în birou Joan.

– Deci încă un mit s-a spulberat, a spus ea în timp ce Connor a pus telefonul în furcă. El şi-a înălţat privirile spre ea întrebător.

– Acela că preşedintele întotdeauna i se adresează celui cu care vorbeşte cu numele mic...

CAPITOLUL 11

Gutenburg i-a înmânat un plic mare, maroniu în care se găseau patru paşapoarte, trei bilete de avion şi un teanc de bancnote în diverse valute.

– Nu trebuie să semnez pentru toate astea? l-a întrebat Connor.

– Nu. Cum totul s-a făcut în grabă, o să ne ocupăm de hârtii când te întorci. Imediat ce ajungi în Moscova, te duci la sediul electoral al lui Zerimski şi le arăţi documentele de acreditare ca reporter, corespondent extern pentru Africa de Sud. Ei îţi vor da un material destinat presei cu programul lui în detaliu până la alegeri.

– Ţin cu cineva legătura în Moscova?

– Da. Cu Ashley Mitchell. Gutenburg a şovăit. Este prima lui misiune importantă şi a fost instruit riguros asupra elementelor de bază pe care trebuie să le ştie. De asemenea, i s-a precizat să ia legătura cu tine numai dacă este undă verde, caz în care îţi va furniza şi arma.

– Ce model şi ce fabricaţie?

– Obişnuita Remington 700, a spus Gutenburg. Dar dacă Cernopov continuă să rămână în frunte la sondajele de opinie, nu cred că va mai fi nevoie de serviciile tale şi atunci te vei întoarce la Washington a

doua zi după alegeri. Mă tem că această misiune va fi un pic lipsită de evenimente.

– Să sperăm că aşa o să fie, a spus Connor şi l-a părăsit pe directorul adjunct fără a-şi strânge mâinile.

– Ştii, am fost atât de tare strâns cu uşa că n-am putut să spun nu, îi explica Connor lui Maggie în timp ce-şi punea încă o cămaşă albastră în valiză.

– Ai fi putut să refuzi, i-a spus Maggie. Noua slujbă la care trebuie să te prezinţi pe data de întâi a lunii ar fi fost o scuză destul de convingătoare. A făcut o pauză. Care a fost reacţia lui Ben Thompson?

– El a fost foarte înţelegător, i-a răspuns Connor. Nu-l deranjează că încep cu o lună mai târziu. Se pare ca decembrie este o perioadă liniştită. Connor şi-a îndesat lucrurile în valiză întrebându-se unde o să mai găsească un loc şi pentru trusa de toaletă. Deja ar fi vrut s-o fi lăsat pe Maggie să împacheteze în locul lui, dar nu voia ca ea să dea peste o mulţime de obiecte care nu se potriveau cu povestea pe care i-o spusese. S-a aşezat pe capacul valizei. Maggie a încuiat-o şi au cazut amândoi pe pat râzând. El a luat-o în braţe şi a ţinut-o un pic mai mult.

– Totul e-n ordine, Connor? l-a întrebat ea încet.

– Totu-i bine, scumpa mea, i-a răspuns el dându-i drumul din braţe.

El a luat valiza şi a dus-o jos.

– Îmi pare rău că n-o să fiu aici de Ziua Recunoştinţei. Nu uita să-i spui Tarei că abia aştept s-o văd de Crăciun, a adăugat el în timp ce Maggie îl conducea

spre uşă. El s-a oprit lângă o maşină pe care ea n-o văzuse niciodată până atunci.

– Şi pe Stuart, i-a reamintit ea.

– Da, bineînţeles, i-a spus el în timp ce-şi punea valiza în portbagaj. Îmi va face plăcere să-l văd din nou. Şi-a luat iar soţia în braţe. De data asta a avut grijă să n-o ţină prea mult.

– Dumnezeule, ce cadou o să-i facem Tarei de Crăciun? a spus Maggie dintr-odată. Nici măcar nu m-am gândit la asta.

– Dacă i-ai fi văzut ultima notă de plată la telefon, nici n-ai fi mai avut de ce să te gândeşti, i-a spus Connor urcându-se la volan.

– Nu-mi amintesc maşina asta, a spus Maggie.

– Este una din maşinile companiei, i-a răspuns el răsucind cheia în contact. Apropo, ai putea să-i spui părintelui Graham că va trebui să găsească pe altcineva pentru bridge-ul de sâmbătă? La revedere, scumpa mea.

Fără nici un alt cuvânt a pornit cu maşina pe alee încetinind la ieşirea în şosea. Nu-i plăcea să-şi ia rămas bun de la Maggie şi întotdeauna făcea ca momentele lor de despărţire să fie cât mai scurte cu putinţă. A privit în oglinda retrovizoare. Ea stătea la capătul celălalt al aleii făcându-i semn cu mâna în timp ce el a dat colţul în Cambridge Place şi s-a îndreptat spre aeroport.

Când a ajuns la capătul drumului de acces spre aeroportul Dulles el n-a trebuit să caute săgeata ce indica parcarea în care maşinile puteau fi lăsate pentru mai multă vreme. A coborât rampa, a luat un tichet de la automat, apoi a parcat în cel mai îndepărtat colţ. A

încuiat maşina şi s-a îndreptat spre intrarea în aeroport, apoi a luat liftul care ducea la punctul de verificare a documentelor de călătorie pentru United Airlines.

– Vă mulţumesc, domnule Perry, a spus funcţionara în uniformă care i-a verificat biletul. Cursa 918 este aproape gata de îmbarcare. Vă rog, mergeţi la poarta C 7.

În sala de aşteptare el şi-a ales un scaun în colţul cel mai îndepărtat şi când pasagerii au fost chemaţi pentru îmbarcare, s-a aşezat pe locul lui obişnuit de la fereastră şi cât mai în spate. Peste douăzeci de minute, el asculta explicaţiile căpitanului care le spunea că, deşi vor decola cu o oarecare întârziere, totuşi, cumva în chip miraculos, vor ajunge la destinaţie conform programului.

În acest timp, în terminalul de la aeroport, un tânăr îmbrăcat într-un costum albastru închis forma un număr pe celularul său.

– Da, a spus o voce.

– Agent Sullivan. Sun din „Şopronul pentru trăsuri". Pasărea şi-a luat zborul.

– Bun. Raportezi din nou imediat ce ţi-ai îndeplinit rostul misiunii.

Telefonul a amuţit.

Tânărul a închis telefonul şi a luat liftul către parter. S-a îndreptat spre o maşină din colţul cel mai îndepărtat al parcării, a descuiat-o, s-a urcat la volan, a demarat, a plătit biletul de parcare şi s-a îndreptat spre est.

După treizeci de minute el a restituit cheile la garaj şi a semnat în registrul de evidenţă. Acolo apărea că

maşina fusese scoasă din garaj pe numele lui şi adusă înapoi tot pe numele lui.

– Eşti absolut sigur că nu va fi nici o urmă care să arate că el ar fi existat vreodată? l-a întrebat Helen Dexter.

– Absolut nici o urmă, a răspuns Gutenburg. Nu uitaţi că în calitatea lui de N.O.C. el, din capul locului, n-a figurat în nici o evidenţă a Agenţiei.

– Dar cum rămâne cu soţia lui?

– De ce ar bănui ea ceva? Plata lui lunară a fost achitată în contul lor comun din bancă. Aşa că n-are nici un motiv de suspiciune. În ceea ce o priveşte, el şi-a dat demisia din actuala slujbă şi urmează să se angajeze la Washington Provident începând cu 1 ianuarie.

– Dar mai este şi fosta lui secretară.

– Am transferat-o la Langley ca s-o pot supraveghea.

– Ce sector?

– Orientul Mijlociu.

– De ce Orientul Mijlociu?

– Pentru că ea va trebui să fie la birou în timpul orelor lor de program, de la şase seara până la trei dimineaţa. Şi în următoarele opt luni am de gând să-i dau atât de mult de lucru că o să fie prea obosită ca să se mai gândească la altceva decât la ce va face când se va pensiona.

– Bun. Unde este Fitzgerald în momentul ăsta?

Gutenburg şi-a verificat ceasul.

– La jumătatea drumului deasupra Atlanticului. O să aterizeze la Londra pe Heathrow cam peste patru ore.

– Şi maşina?

– Deja s-a reîntors la garaj. A fost revopsită şi i s-au montat plăcuţe cu alt număr.

– Dar biroul lui de pe M Street?

– La noapte va fi evacuat şi luni acel etaj va ajunge pe mâinile unor adevăraţi agenţi imobiliari.

– Se pare că te-ai gândit la toate, cu excepţia a ceea ce se va întâmpla când el se va întoarce la Washington, a spus directorul C.I.A.

– El n-o să se mai întoarcă la Washington, i-a răspuns Gutenburg.

Connor s-a aşezat la coada lungă pentru controlul paşapoartelor. Când, în sfârşit, i-a venit rândul, un oficial i-a verificat paşaportul şi i-a spus:

– Sper că veţi petrece două săptămâni în mod plăcut în Marea Britanie, domnule Perry.

În mica rubrică unde i se cerea să răspundă: „Cât intenţionaţi să staţi în Regatul Unit?", domnul Perry scrisese: „Paisprezece zile". Dar în dimineaţa următoare cel care se va reîntoarce la aeroport va fi domnul Lilystrand.

Doi bărbaţi l-au urmărit când el a părăsit Terminalul 3 şi a luat autobuzul către Victoria Coach Station. După patruzeci şi două de minute aceiaşi bărbaţi l-au văzut când s-a aşezat la coadă pentru un taxi. Au urmărit separat taxiul negru până la hotelul Kensington Park

unde unul din ei deja lăsase un pachet pentru el la recepţie.

– Este vreun mesaj pentru mine? a întrebat Connor în timp ce semna documentul de înregistrare.

– Da, domnule Lilystrand, i-a răspuns recepţionerul. Un domn v-a lăsat asta în cursul dimineţii. I-a întins lui Connor un plic mare, maroniu. Camera dumneavoastră este 211. Băiatul vă va duce bagajele.

– Mulţumesc, mă descurc singur, a spus el.

Imediat ce Connor a intrat în cameră, a rupt plicul. Înăuntru era un bilet de avion pentru Geneva pe numele Theodore Lilystrand şi o sută de franci elveţieni. Şi-a scos haina şi a pus-o pe pat, dar, deşi era obosit, nu putea să doarmă. A dat drumul la televizor încercând diverse programe – ceea ce Tara numea surfing pe canale – dar n-a fost de nici un folos.

Întotdeauna i-a displăcut jocul de-a aşteptatul. Acesta era singurul timp când îl apucau îndoielile. Şi-a reamintit că aceasta va fi ultima lui misiune. A început să se gândească la Crăciunul pe care-l va petrece cu Maggie şi Tara – şi, da, şi cu Stuart. Îi displăcea că nu i se permitea să poarte fotografii cu el, totdeauna trebuind să vizualizeze cu ochii minţii. Dar cel mai mult detesta faptul că nu putea să ridice telefonul şi să vorbească cu fiecare din ele când i se făcea dor.

Connor nu s-a mişcat din pat până nu s-a lăsat întunericul. Apoi a părăsit celula lui de peste noapte ieşind pentru a mânca ceva. A cumpărat un *Evening Standard* de la chioşcul de ziare din colţ şi a pornit cu paşi mari spre micul restaurant italian de pe High Street, Kensington, care nu era plin decât pe jumătate.

Ospătarul l-a condus la o masă liniştită din colţ. Lumina abia dacă-i permitea să citească ziarul. A comandat o coca-cola dietetică cu multă gheaţă. Britanicii n-o să înţeleagă niciodată ce înseamnă „multă gheaţă", aşa că n-a fost surprins când chelnerul s-a întors peste câteva minute cu un pahar înalt în care pluteau trei cubuleţe de gheaţă şi o mică felie de lămâie.

A comandat cannelloni şi salată. Era ciudat cum alegea mâncărurile preferate ale lui Maggie ori de câte ori se afla în străinătate. Făcea orice ca să-şi amintească de ea.

„Primul lucru de care va trebui să te ocupi înainte de a începe noua ta slujbă este să-ţi găseşti un croitor ca lumea", îi spusese Tara când vorbiseră ultima oară la telefon. „Şi aş vrea ca să vin cu tine să-ţi aleg cămăşile şi cravatele".

„Noua ta slujbă". Din nou s-a gândit la acea scrisoare. *Ne pare rău că trebuie să vă informăm...* Deşi o citise de atâtea ori, totuşi el nu putea găsi un motiv pentru care Thompson se răzgândise. Pur şi simplu, nu se lega.

A început să citească prima pagină a ziarului: nouă candidaţi pentru postul de primar general al Londrei. Asta-i ciudat, şi-a zis în sinea lui Connor: n-au avut ei întotdeauna un primar – ce s-a întâmplat cu Dick Whittington? A privit pozele şi numele candidaţilor, dar ele nu-i spuneau nimic. Unul dintre ei va conduce capitala Angliei peste câteva săptămâni. S-a întrebat unde va fi el atunci.

A achitat nota de plată cu bani gheaţă lăsând un bacşiş care nu-i va oferi ospătarului nici un motiv ca să-l

ţină minte. Când s-a întors în camera de la hotel a deschis televizorul şi s-a uitat la o comedie care nu l-a făcut deloc să râdă. După ce a mai încercat câteva filme a reuşit să aţipească cu intermitenţe. Dar s-a consolat cu gândul că pentru el cel puţin era mai bine decât pentru cei doi bărbaţi postaţi pe trotuar, care n-o să doarmă deloc. El îi reperase la doar câteva minute după ce aterizase pe Heathrow.

S-a uitat la ceas. Trecuseră câteva minute după miezul nopţii – la Washington era şapte şi câteva minute. Se întreba ce făcea Maggie în acestă seară.

– Şi ce face Stuart? a întrebat-o Maggie.

– Încă insistă să-mi dau doctoratul acolo, i-a răspuns Tara. Va sosi la Los Angeles peste cincisprezece zile. Abia aştept să-l văd.

– O să veniţi amândoi direct aici?

– Nu, mamă, a spus Tara încercând să nu pară exasperată. Aşa cum ţi-am mai spus deja de mai multe ori, o să închiriem o maşină şi mergem pe Coasta de Vest. Stuart n-a fost niciodată în America şi vrea să vadă Los Angeles-ul şi San Francisco. Îţi aminteşti?

– Să conduceţi cu grijă.

– Mamă, şofez de nouă ani fără nici o amendă, ceea ce nu s-ar putea spune despre tine şi tata.

– Am de gând să merg să-l ascult pe Placido Domingo în *La Bohème.* Am hotărât s-o fac atunci când tatăl tău este plecat din oraş pentru că ştiu că adoarme înainte de a se termina primul act.

– Ai să te duci singură?

– Da.

– Ei bine, să fii atentă, mamă şi să ai grijă să nu te aşezi în primele şase rânduri.

– De ce? a întrebat Maggie inocent.

– Pentru că s-ar putea ca vreun bărbat bine şi bogat să sară din vreo lojă şi să te răpească.

Maggie a râs.

– Cred că ai dreptate.

– De ce n-o inviţi pe Joan să meargă cu tine? Apoi aţi putea amândouă să vorbiţi despre tata toată noaptea.

– Am sunat-o mai devreme la birou, dar se pare că telefonul ei este defect. O să încerc mai târziu acasă.

– La revedere, mamă. Vorbim mâine, i-a spus Tara. Ea ştia că Maggie o s-o sune în fiecare zi cât Connor este plecat.

Ori de câte ori Connor era în străinătate sau îşi lua o seară liberă ca să meargă cu părintele Graham la clubul de bridge, Maggie se îndeletnicea cu diverse activităţi universitare. Orice, începând cu G.U.L.P.[1], unde se număra printre membrii fondatori, până la Societatea de Poezie a Femeilor şi clasele de dans irlandez unde dădea lecţii. Când îi vedea pe tinerii studenţi dansând, cu spatele drept şi abia atingând duşumeaua cu picioarele îşi aducea aminte de Declan O'Casey. El era acum un distins profesor, cu catedră la University of Chicago. Nu se căsătorise niciodată şi încă îi mai trimitea o felicitare de fiecare Crăciun şi o alta nesemnată de ziua Sfântului Valentin. Vechea

[1] Georgetown University Litter Patrol = Patrulă pentru strângerea gunoiului în Georgetown University.

maşină de scris cu „e"-ul deformat îi trăda întotdeauna identitatea.

Ea a ridicat din nou receptorul şi a format numărul de acasă al lui Joan, dar n-a răspuns nimeni. Şi-a făcut o salată uşoară pe care a mâncat-o singură în bucătărie. După ce a pus farfuria în maşina de spălat vase a sunat-o din nou pe Joan. Nici acum n-a răspuns nimeni, aşa că a pornit-o singură spre Kennedy Center. Un bilet era întotdeauna uşor de găsit, oricât de celebru ar fi fost tenorul oaspete.

Maggie a fost vrăjită de primul act din *La Bohème* şi ar fi vrut să aibă pe cineva cu care să schimbe impresii. Când cortina a coborât, la pauză, ea a plecat laolaltă cu toată lumea spre foaier. Când s-a apropiat de barul aglomerat Maggie a avut impresia că a zărit-o pe Elizabeth Thompson. Şi-a amintit că o chemase la o cafea, dar acea invitaţie n-a mai venit. Fusese surprinsă pentru că atunci gestul ei păruse atât de sincer.

Când Ben Thompson şi-a întors capul şi i-a prins privirea, Maggie a zâmbit şi s-a îndreptat spre ei.

– Ce plăcere să te văd, Ben, a spus ea.

– Şi pentru noi este la fel, doamnă Fitzgerald, i-a răspuns el, dar nu pe tonul cald pe care şi-l amintea de la cina din urmă cu două săptămâni. Şi de ce nu i se adresase cu Maggie?

Fără a se da bătută, ea a continuat:

– Domingo este magnific, nu-i aşa?

– Da şi am fost extrem de norocoşi că l-am ademenit pe Leonard Slatkin din St. Louis, a spus Ben Thompson.

Maggie a fost surprinsă că el nu s-a oferit să-i cumpere o băutură şi când ea, în cele din urmă, a comandat

un juice de portocale, a fost şi mai uimită că el n-a făcut nici un gest spre a-l plăti.

– Connor abia aşteaptă ca să vină la Washington Provident, a spus ea luând o înghiţitură din suc.

Elizabeth Thompson a părut surprinsă, dar n-a comentat.

– El îţi este deosebit de recunoscător, Ben, că i-ai permis să se prezinte mai târziu cu o lună ca să-şi poată încheia un control neterminat cu vechea lui firmă.

Elizabeth era tocmai pe punctul de a spune ceva când a sunat soneria care anunţa că peste trei minute se ridică cortina.

– Ei bine, să ne întoarcem la locurile noastre, a spus Ben Thompson, deşi soţia lui nu-şi băuse nici jumătate din pahar. Mi-a făcut plăcere să vă revăd, doamnă Fitzgerald. Şi-a luat cu hotărâre soţia de braţ şi a pornit spre sală. Sper să vă placă actul al doilea.

Maggie nu s-a bucurat de cel de al doilea act. Nu s-a putut concentra pentru că conversaţia ce tocmai avusese loc în foaier îi revenea mereu în minte. Dar ori de câte ori şi-o reamintea nu putea înţelege atitudinea lui raportând-o la ceea ce se petrecuse la familia Thompson doar cu două săptămâni în urmă. Dacă ar fi ştiut cum să ia legătura cu Connor ar fi încălcat regula de o viaţă şi l-ar fi sunat. Aşa că ea a făcut cel de al doilea lucru care îi era cu putinţă. Cum a ajuns acasă a sunat-o din nou pe Joan.

În dimineaţa următoare Connor s-a trezit devreme. Şi-a achitat nota de plată în bani gheaţă, a luat un taxi şi era în drum spre Heathrow înainte ca portarul

să-şi dea măcar seama că el plecase. La ora şapte şi patruzeci de minute a luat avionul Swissair, cursa 839 către Geneva. Zborul a durat mai puţin de două ore şi el şi-a potrivit ceasul la zece treizeci când roţile avionului au atins solul.

În timpul opririi a profitat de oferta companiei Swissair şi a făcut un duş. A intrat la duş ca Theodore Lilystrand, un bancher din Stockholm, şi a ieşit după patruzeci de minute ca Piet de Villiers, reporter la *Johannesburg Mercury.*

Deşi mai avea peste o oră de aşteptat, Connor n-a intrat în nici un duty-free shop, ci şi-a cumpărat doar un croissant şi o ceaşcă de cafea dintr-unul din cele mai scumpe restaurante din lume.

În cele din urmă s-a îndreptat spre poarta 23. Nu era o coadă lungă pentru cursa Aeroflot către St. Petersburg. Când pasagerii au fost invitaţi peste câteva minute el şi-a croit drum spre partea din spate a avionului. A început să se gândească la ceea ce avea de făcut în dimineaţa următoare după ce trenul va sosi în gara Raveltay din Moscova. A examinat din nou mental instrucţiunile finale ale directorului adjunct, întrebându-se de ce Gutenburg îi repetase cuvintele: „Nu te lăsa prins. Dar dacă eşti, neagă total că ai avea vreo legătură cu C.I.A. Nu-ţi face griji – Agenţia va avea întotdeauna grijă de tine".

Numai proaspeţilor recruţi li se reamintea *Cea de a Unsprezecea Poruncă.*

– Avionul spre St. Petersburg abia a decolat şi pachetul nostru este la bord.

– Bun, a spus Gutenburg. Mai ai altceva de raportat?

– Cred că nu, a răspuns tânărul agent C.I.A. Doar că...

– Doar că ce? Haide, dă-i drumul.

– Doar că mi s-a părut că am recunoscut pe altcineva care a luat acelaşi avion.

– Cine a fost? i-a retezat-o scurt Gutenburg.

– Nu-mi amintesc numele şi nu sunt sigur că a fost el. N-am putut să risc să-mi iau ochii de pe Fitzgerald mai mult de câteva secunde.

– Dacă îţi aminteşti cine era, sună-mă imediat.

– Da, domnule. Tânărul şi-a închis telemobilul şi s-a îndreptat spre Poarta 9. Peste câteva ore va fi înapoi în biroul său din Berna reluându-şi rolul de ataşat cultural la Ambasada Americană.

– Bună dimineaţa. Sunt Helen Dexter.

– Bună dimineaţa, i-a răspuns şeful de cabinet de la Casa Albă rigid.

– M-am gândit că preşedintele ar dori să ştie imediat că bărbatul pe care ne-a cerut să-l urmărim în Africa de Sud acum este din nou în mişcare.

– Nu cred că v-am înţeles, i-a spus Lloyd.

– Şeful biroului nostru din Johannesburg abia ce ne-a informat că ucigaşul lui Guzman s-a îmbarcat pe un avion sud-african spre Londra în urmă cu două zile. Avea un paşaport pe numele Martin Perry. La Londra a stat doar peste noapte. În dimineaţa următoare a luat o

cursă Swissair către Geneva folosind un paşaport suedez pe numele Theodore Lilystrand.

Lloyd n-a întrerupt-o de data asta. În fond, el putea să dea banda de la capăt dacă preşedintele voia să audă exact ce spusese Helen Dexter.

– La Geneva s-a îmbarcat pe un Aeroflot către St. Petersburg. De data asta are un paşaport sud-african pe numele Piet de Villiers. Din St. Petersburg a luat trenul de noapte către Moscova.

– Moscova? De ce Moscova? a întrebat Lloyd.

– Dacă îmi amintesc exact, a spus Dexter, Rusia este pe punctul de a avea alegeri.

Când avionul a aterizat la St. Petersburg ceasul lui Connor arăta ora cinci şi cincizeci de minute. A căscat, şi-a dezmorţit oasele şi a aşteptat oprirea motorului şi şi-a potrivit ceasul după ora locală. A privit pe fereastra avionului spre aeroportul care era în semiîntuneric pentru că jumătate din becuri lipseau. Ningea uşor, dar fără să se depună. Cei o sută de pasageri obosiţi au trebuit să mai aştepte douăzeci de minute până a venit autobuzul ca să-i ducă la terminal. Unele lucruri, pur şi simplu, nu s-au schimbat, fie că erau la conducere K.G.B.-ul sau crima organizată. Americanii când vorbeau despre ei îi numeau mafya spre a evita confuzia cu versiunea italiană.

Connor a fost ultimul care a părăsit avionul şi ultimul care s-a urcat în autobuz.

Un bărbat care călătorise cu acelaşi avion la business class a ţâşnit primul la coadă spre a fi printre cei

dintâi care o să treacă prin vamă. Era mulţumit că, mai mult decât sigur, Connor o să urmeze literă cu literă instrucţiunile. Când bărbatul s-a dat jos din autobuz n-a aruncat nici o privire înapoi. El ştia că ochii lui Connor sunt întotdeauna în alertă.

Când Connor a ieşit din aeroport după treizeci de minute în strada plină de gropi a luat primul taxi liber şi i-a cerut să-l ducă la gara Protsky.

Călătorul de la business class l-a urmat pe Connor în sala de bilete care arăta mai degrabă ca un foaier de la Operă decât ca o staţie de cale ferată. L-a urmărit îndeaproape ca să vadă la ce tren făcea rezervare. Însă mai exista încă un alt bărbat care se ţinea în umbră, dar care o să ştie chiar şi numărul de vagon de dormit pe care îl va ocupa Connor.

Ataşatul cultural american din St. Petersburg renunţase la o invitaţie la Baletul Kirov pentru seara aceea ca să-l poată informa pe Gutenburg cu ce tren de noapte pleca Fitzgerald spre Moscova. Nu va fi necesar să-l însoţească până acolo de vreme ce colegul său din capitală, Ashley Mitchell, îl va aştepta pe peronul 4 în dimineaţa următoare spre a confirma că Fitzgerald ajunsese la destinaţie. I se spusese foarte clar că aceasta este operaţiunea lui Mitchell.

– Un bilet pentru Moscova la clasa întâi, la vagonul de dormit, i-a spus Connor în engleză funcţionarului de la casa de bilete.

Bărbatul i-a dat biletul prin ghişeul de lemn şi a fost dezamăgit când clientul i-a înmânat o bancnotă de zece mii de ruble. El sperase că acest pasager – al

doilea în acea noapte – îi va oferi şansa unui mic chilipir prin rotunjirea ratei de schimb.

Connor şi-a verificat biletul înainte de a-şi croi drum spre expresul de Moscova. A mers de-a lungul peronului aglomerat trecând pe lângă numeroase vagoane verzi şi vechi, care arătau de parcă ar fi fost făcute înainte de Revoluţia din 1917, s-a oprit la vagonul de dormit K şi a prezentat biletul unei femei care stătea lângă uşa deschisă. Ea i l-a perforat şi s-a dat la o parte ca să-i facă loc să urce. Connor a străbătut coridorul cu paşi mari căutând cuşeta Nr. 8. După ce a găsit-o, a aprins lumina şi s-a închis înăuntru, nu pentru că i-ar fi fost teamă că va fi prădat, aşa cum se scria atât de des în presa americană, ci pentru că trebuia să-şi schimbe din nou identitatea.

El îl văzuse pe tânărul cu faţa proaspătă care stătea sub panoul cu sosiri pe aeroportul din Geneva şi se întrebase de unde erau recrutaţi acum. În St. Petersburg nu se deranjase să încerce să-l repereze pe agent: el ştia că cineva va fi acolo ca să-i verifice sosirea şi altcineva îl va aştepta pe peron la Moscova. Gutenburg deja îl informase în detaliu despre agentul Mitchell pe care i-l descrisese ca destul de neexperimentat şi că habar nu avea de statutul de N.O.C. al lui Fitzgerald.

Trenul a plecat din St. Petersburg cu exact un minut înainte de miezul nopţii şi sunetul ritmic al roţilor l-a făcut pe Connor să adoarmă. S-a trezit brusc şi s-a uitat la ceas, patru şi treizeci şi şapte de minute. Era intervalul cel mai lung de somn din ultimele trei nopţi.

Apoi şi-a amintit visul. Stătea pe o bancă în Lafayette Square cu faţa spre Casa Albă şi vorbea cu cineva care nu privea deloc în direcţia lui. Întâlnirea pe care o avusese cu directorul adjunct săptămâna trecută se repeta cuvânt cu cuvânt, dar nu-şi putea aminti subiectul conversaţiei şi asta îl sâcâia. Chiar în clipa în care Gutenburg a ajuns la fraza pe care el ar fi vrut să o mai audă o dată, se trezise.

El tot nu reuşise să rezolve problema când trenul a intrat în staţia Raveltay la ora opt şi treizeci şi trei de minute în acea dimineaţă.

– Unde eşti? l-a întrebat Andy Lloyd.

– Într-o cabină telefonică din Moscova, i-a răspuns Jackson. Via Londra, Geneva şi St. Petersburg. Imediat ce a coborât din tren s-a descotorosit de filaj. A reuşit să scape de individ în Moscova în mai puţin de zece minute. Dacă nu eu l-aş fi învăţat de la bun început această tehnică l-aş fi pierdut şi eu.

– Unde a ajuns până la urmă? l-a întrebat Lloyd.

– A luat o cameră într-un hotel mic în partea de nord a oraşului.

– A rămas acolo?

– Nu, a plecat după o oră, dar atât de bine deghizat că aproape şi eu era să-l scap. Dacă nu i-aş fi recunoscut mersul m-ar fi dus şi pe mine de nas.

– Unde a plecat? l-a întrebat Lloyd.

– A făcut o altă rută ocolită şi a sfârşit la sediul campaniei electorale a lui Victor Zerimski.

– De ce Zerimski?

– Nu ştiu încă, dar a ieşit de acolo cu broşurile de campanie electorală ale lui Zerimski. Apoi a cumpărat o hartă de la un stand de ziare şi a mâncat de prânz într-un restaurant din apropiere. După-amiaza a închiriat o maşină mică şi s-a întors la hotel. De atunci n-a mai părăsit clădirea.

– O, Dumnezeule! a spus Lloyd brusc. De data asta o să fie Zerimski.

A urmat o pauză lungă la celălalt capăt al firului, după care Jackson a spus:

– Nu, domnule Lloyd, asta nu se poate.

– De ce nu?

– El niciodată n-ar fi de acord să ducă la îndeplinire o misiune atât de delicată dacă ordinul n-ar veni direct de la Casa Albă. Îl cunosc de prea mult timp ca să nu fiu sigur de asta.

– Încearcă să nu uiţi că prietenul dumitale a îndeplinit aceeaşi misiune în Columbia. Fără nici o îndoială, Dexter l-a putut convinge că acţiunea are aprobarea preşedintelui.

– S-ar putea să mai fie încă un scenariu, a spus Jackson încet.

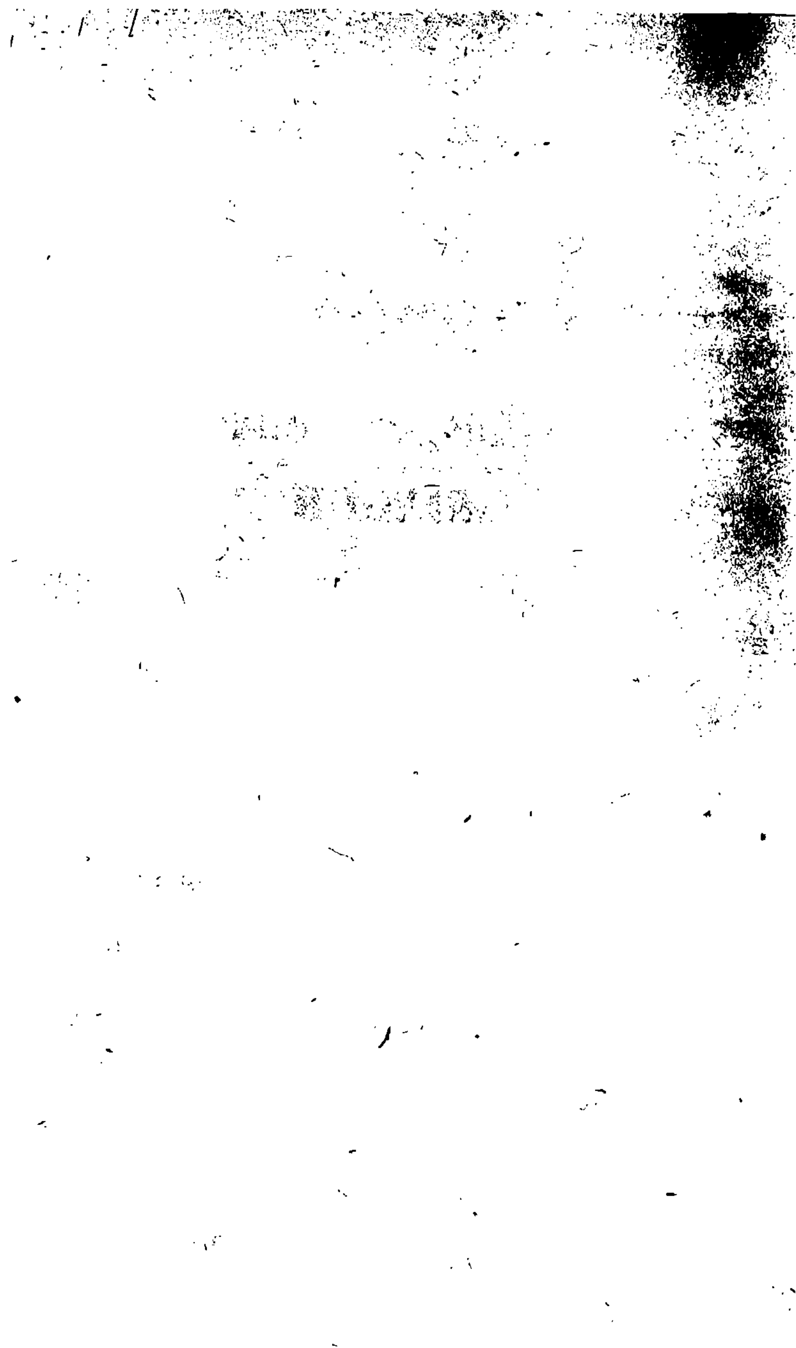
– Adică?

– Să nu fie Zerimski cel pe care vor să-l omoare, ci Connor.

Lloyd a notat numele pe bloc notesul său cu file galbene.

Cartea a doua

SINGUR

CAPITOLUL 12

– Eşti AMERICAN?

– Da, a spus Jackson fără a-şi coborî privirile spre locul de unde venea vocea piţigăiată.

– Ai nevoie de ceva?

– Nu, mulţumesc, a spus el fără a-şi desprinde ochii de pe uşa din faţă a hotelului.

– Trebuie să ai nevoie de ceva. Americanii întotdeauna au nevoie de ceva.

– N-am nevoie de nimic. Acum pleacă, i-a spus Jackson cu fermitate.

– Caviar? Păpuşi ruseşti? Uniformă de general? Căciulă de blană? Femeie?

Jackson şi-a coborât privirile spre băiat pentru prima oară. Era înfăşurat din cap până-n picioare într-un cojoc de oaie, mai mare cu trei numere decât măsura lui. Pe cap purta o căciulă din blană de iepure, care i-ar fi prins foarte bine şi lui Jackson. Zâmbetul băiatului a dat la iveală doi dinţi care-i lipseau.

– O femeie? La cinci dimineaţa?

– Cel mai bun timp pentru o femeie. Dar poate că preferi un bărbat?

– Cât ceri pentru serviciile tale?

– Ce fel de servicii? l-a întrebat băiatul suspicios.

– Ca alergător.

– Alergător?

– Ajutor, atunci.

– Ajutor?

– Secund.

– A, vrei să spui partener, ca în filmele americane.

– O.K., de vreme ce eşti băiat deştept şi am căzut de acord asupra calităţii slujbei tale, cu cât vrei să fii plătit?

– Pe zi? Pe săptămână? Pe lună?

– Pe oră.

– Cât oferi?

– Ca pentru un mic antreprenor, e bine?

– Noi învăţăm de la americani, a spus băiatul cu un zâmbet ce i se întindea de la o ureche la cealaltă.

– Un dolar, a spus Jackson.

Băiatul a început să râdă.

– S-ar putea ca eu să fiu un tip deştept, dar tu eşti comedian. Zece dolari.

– Asta-i adevărată jecmăneală.

Băiatul a părut surprins pentru prima oară.

– Îţi dau doi.

– Şase.

– Patru.

– Cinci.

– De acord, a spus Jackson.

Băiatul a ridicat palma de la mâna dreaptă în aer, încă ceva ce văzuse în filmele americane. Jackson i-a lovit-o. Înţelegerea era pecetluită. Imediat băiatul a verificat ora pe ceasul său Rolex.

– Deci, cum te cheamă? l-a întrebat Jackson.

– Serghei, i-a răspuns băiatul. Dar pe tine?

– Jackson. Câţi ani ai, Serghei?

– Cât de mare vrei să fiu?

– Lasă minciunile şi spune-mi câţi ani ai.

– Paisprezece.

– N-ai mai mult de nouă.

– Treisprezece.

– Zece.

– Unsprezece.

– O.K., a spus Jackson. Fie unsprezece.

– Şi tu câţi ani ai? l-a întrebat băiatul.

– Cincizeci şi patru.

– Accept cincizeci şi patru, a spus Serghei.

Jackson a râs pentru prima oară după atâtea zile.

– Cum de engleza ta este atât de bună? l-a întrebat el încă ţinându-şi ochii pe uşa de la hotel.

– Mama a trăit cu un american multă vreme. El s-a întors în State anul trecut, dar pe noi nu ne-a luat.

De data asta Jackson l-a crezut că spunea adevărul.

– Deci, ce trebuie să fac, partenere? l-a întrebat Serghei.

– Urmărim pe cineva care stă în acel hotel.

– Îţi este prieten sau duşman?

– Prieten.

– Din Mafya?

– Nu, lucrează pentru tipi buni.

– Nu mă trata ca pe un copil, i-a spus Serghei cu o voce uşor iritată. Nu uita, suntem parteneri.

– O.K., Serghei. El îmi este prieten, a spus Jackson chiar în clipa în care Connor a apărut în cadrul

uşii. Nu te mişca, i-a spus punând o mână fermă pe umărul băiatului.

– El este? I-a întrebat Serghei.

– Da, el este.

– I se citeşte bunătatea pe chip. Poate că ar fi mai bine să lucrez pentru el.

Ziua lui Victor Zerimski nu a început bine şi nu era decât ora opt şi câteva minute a.m. El prezida o întrunire a Comitetului Central al Partidului Comunist la care Dmitri Titov, şeful său de cabinet, făcea o scurtă prezentare a situaţiei.

– Un corp de observatori internaţionali a sosit la Moscova, le spunea Titov. Ei caută în principal nereguli la secţiile de votare, dar preşedintele lor deja a trebuit să recunoască faptul că la un electorat atât de mare şi larg răspândit este cu neputinţă să reperezi orice neregularitate.

Titov şi-a încheiat expunerea spunând că acum, dat fiind faptul că tovarăşul Zerimski urcase pe locul al doilea în sondajele de opinie, Mafya pompa şi mai mulţi bani în campania electorală a lui Cernopov.

Zerimski şi-a mângâiat mustaţa-i stufoasă în timp ce-şi plimba privirile de la unul la celălalt din bărbaţii aşezaţi în jurul mesei.

– Când eu am să fiu preşedinte, a spus el ridicându-se în picioare de pe locul lui din capul mesei, am să-i arunc pe toţi ticăloşii aceia din Mafya în închisoare, unul câte unul. Atunci singurul lucru care va mai conta pentru tot restul vieţii lor va fi ocna.

Membrii Comitetului Central îşi auziseră conducătorul criticând dur Mafya de multe ori până acum, deşi el niciodată nu-i menţionase pe nume în public.

Bărbatul scurt şi îndesat a lovit cu pumnul în masă.

– Rusia trebuie să se reîntoarcă la vechile valori pentru care lumea obişnuia să ne respecte.

Cei douăzeci şi unu de bărbaţi din faţa lui au dat aprobativ din cap, chit că auziseră aceste cuvinte repetate mereu şi mereu în ultimele câteva luni.

– De zece ani nu facem altceva decât să importăm lucrurile cele mai rele pe care America le are de oferit.

Ei au continuat să-l aprobe ţinându-şi ochii pironiţi asupra lui.

Zerimski şi-a trecut o mână prin păru-i negru şi bogat, a oftat şi s-a aşezat cu o buşitură iar pe scaun. S-a uitat spre şeful său de cabinet şi a întrebat:

– Ce am de făcut în dimineaţa asta?

– O vizită la Muzeul Puşkin, a spus Titov. Ei vă aşteaptă la ora zece.

– Contramandeaz-o. O totală pierdere de vreme când nu mai sunt decât opt zile până la alegeri. A bătut iar în masă. Eu ar trebui să fiu afară, pe străzi, unde oamenii pot să mă vadă.

– Dar directorul muzeului a cerut o subvenţie de la guvern pentru a restaura lucrările celor mai importanţi artişti ruşi, a spus Titov.

– O risipă din banii poporului, a spus Zerimski.

– Şi Cernopov a fost criticat pentru că a redus fondurile pentru artă, a continuat şeful de cabinet.

– Bine. Am să-i acord cincisprezece minute.

– Douăzeci de mii de ruşi vizitează Muzeul Puşkin în fiecare săptămână, a adăugat Titov coborându-şi privirile spre notele bătute la maşină pe care le avea în faţă.

– Să fie treizeci de minute.

– Şi Cernopov v-a acuzat săptămâna trecută la televiziune că sunteţi un gangster needucat.

– *Ce-a zis?* a urlat Zerimski. Eu studiam Dreptul la Universitatea din Moscova pe când Cernopov încă mai lucra pe ogor.

– Asta, bineînţeles, este adevărat, tovarăşe preşedinte, a spus Titov, dar sondajele noastre de opinie arată că percepţia publicului nu este aceasta şi că mesajul lui Cernopov are priză.

– Sondajele noastre de opinie? Asta-i încă ceva pentru care trebuie să le mulţumim americanilor.

– Ele au fost cele care l-au adus pe Tom Lawrence preşedinte.

– Când am să fiu ales n-o să mai am nevoie de sondaje de opinie ca să mă ţină în această funcţie.

Iubirea lui Connor pentru artă începuse de pe vremea în care Maggie îl târa prin galerii, când încă mai erau studenţi. La început se dusese doar pentru a-şi petrece mai mult timp în compania ei, dar peste câteva săptămâni fusese convertit. Ori de câte ori călătoreau împreună în alt oraş el o însoţea fericit la orice galerie pe care ea o alegea şi imediat după ce s-au mutat la Washington au devenit prieteni ai Corcoran-ului şi membri ai Phillips-ului. În timp ce Zerimski era condus

prin Muzeul Puşkin de director, Connor a trebuit să fie cu mare grijă ca atenţia să nu-i fie distrasă de numeroasele capodopere şi să se concentreze asupra conducătorului comunist.

Când Connor fusese trimis pentru prima oară în Rusia la începutul anilor '80, un politician de rang înalt se afla cel mai aproape de popor în timpul paradelor de 1 Mai, când îi privea de la înălţimea tribunelor pe cei care defilau. Dar acum, că masele puteau să aleagă folosindu-şi buletinul de vot, dintr-o dată a devenit necesar pentru acei care sperau să fie votaţi să se mişte în mijlocul mulţimii, chiar să le asculte punctele de vedere.

Muzeul era tot atât de plin precum Stadionul Cooke când jucau cei de la Redskins şi oriunde apărea Zerimski mulţimea se retrăgea de o parte şi alta făcându-i loc de parcă ar fi fost Moise apropiindu-se de Marea Roşie.Candidatul înainta încet printre moscoviţi ignorând picturile şi sculpturile în favoarea mâinilor întinse.

Zerimski era mai scund decât apărea în fotografii şi ciracii săi care-l înconjurau erau chiar mai mici decât el ca scurtimea lui să nu iasă în evidenţă. Connor şi-a amintit comentariul preşedintelui Truman în privinţa înălţimii: „Când vine vorba de ţoli, băiete, ar trebui să ai în vedere doar înălţimea frunţii", îi spusese el odată unui student din Missouri. „Mai bine să ai un ţol în plus între baza nasului şi linia părului decât între gleznă şi genunchi". Connor a observat că vanitatea lui Zerimski nu-i afectase şi gustul vestimentar. Costumul lui era prost croit, iar cămaşa uzată la guler şi manşete. Connor s-a întrebat dacă era înţelept ca directorul de la

Puşkin să poarte un costum făcut la o casă de modă, care se vedea de la o poştă că nu era din Moscova.

Deşi Connor era conştient că Victor Zerimski era un om abil şi educat, în curând i-a devenit clar că vizitele lui la galeriile de artă de-a lungul anilor trebuie să fi fost foarte sporadice. În timp ce-şi croia drum prin mulţime, din când în când arăta cu un deget în direcţia unei pânze şi-i informa pe privitori asupra numelui pictorului cu voce tare. A reuşit s-o dea în bară de câteva ori, dar mulţimea tot a aprobat din cap. El a ignorat un Rubens superb, arătând mai mult interes faţă de o mamă cu un copil din mulţime decât faţă de aceeaşi scenă care era pictată în tabloul din spatele lui. Când el a ridicat în braţe copilul pentru a face o poză împreună şi cu mama, Titov i-a sugerat să se dea un pas mai spre dreapta. În acest fel va fi prinsă în fotografie şi Fecioara Maria. Nici un ziar nu va rezista ca să nu publice această poză pe prima pagină.

După ce a parcurs cam jumătate din săli şi s-a asigurat că toţi care vizitau Muzeul Puşkin sunt conştienţi de prezenţa lui, Zerimski a devenit plictisit şi şi-a îndreptat atenţia spre jurnaliştii care veneau în urma lui. La primul etaj el a început să ţină o conferinţă de presă ad-hoc.

– Daţi-i drumul, întrebaţi-mă orice doriţi, a spus el privind încruntat mulţimea.

– Cum comentaţi ultimele sondaje de opinie, domnule Zerimski, l-a întrebat corespondentul de presă de la *The Times* la Moscova.

– Se îndreaptă în direcţia corectă.

– Dumneavoastră păreţi a fi acum pe locul doi şi ca atare domnul Cernopov a rămas singurul rival adevărat, a strigat un alt ziarist.

– Până la ziua alegerilor *el* va fi singurul *meu* rival real, a spus Zerimski. Anturajul lui a râs cu obedienţă.

– Credeţi că Rusia va redeveni un stat comunist, domnule Zerimski? a venit inevitabila întrebare rostită cu un accent american.

Politicianul viclean era prea versat ca să cadă în capcană.

– Dacă prin asta înţelegeţi reîntoarcerea la o rată înaltă de folosire a forţei de muncă, la o scădere a ratei inflaţiei şi la un standard mai bun de viaţă, răspunsul trebuie să fie da. Vorbele lui sunau ca ale unui candidat republican în timpul preliminariilor americane.

– Dar asta este exact ceea ce susţine Cernopov că ar fi politica guvernului actual.

– Politica guvernului actual, a spus Zerimski, este să aibă grijă să pompeze bani în contul primului ministru din banca Elveţiei. Acei bani aparţin poporului rus şi de aceea el nu poate fi viitorul nostru preşedinte. Mi s-a spus că în numărul viitor al revistei *Fortune* se va publica lista celor mai bogaţi zece oameni din lume, iar Cernopov este pe locul şapte. Alegeţi-l ca preşedinte şi în cinci ani îl va detrona pe Bill Gates de pe primul loc. Nu, dragii mei prieteni, a adăugat el. Sunteţi pe punctul de a afla că poporul rus va vota în chip răsunător pentru reîntoarcerea la acele zile când noi eram cea mai respectată naţiune de pe glob.

– Şi cea mai temută? a sugerat un alt ziarist.

– Prefer asta decât să continui actuala situaţie când, pur şi simplu, suntem ignoraţi de restul lumii, a spus Zerimski.

Acum ziariştii îşi notau fiecare cuvânt pe care-l rostea.

– De ce prietenul tău este atât de interesat de Victor Zerimski? a întrebat în şoaptă Serghei în celălalt capăt al galeriei.

– Pui prea multe întrebări, i-a răspuns Jackson.

– Zerimski este un om rău.

– De ce? l-a întrebat Jackson fără a-şi dezlipi ochii de pe Connor.

– Dacă ar fi ales, el îi va băga pe cei ca mine în închisori şi noi ne vom întoarce cu toţii spre „vremurile bune de altădată“, în timp ce el o să mănânce caviar şi o să bea vodcă la Kremlin.

Zerimski a pornit glonţ către ieşirea din muzeu, directorul şi cei din anturajul lui încercând să ţină pasul cu el. Candidatul s-a oprit pe ultima treaptă pentru a fi fotografiat în faţa imensei pânze a lui Goya, *Coborârea lui Christos de pe cruce.* Connor era atât de impresionat de pictură că era mai-mai să fie călcat în picioare de mulţimea care-l urma pe Zerimski.

– Îţi place Goya, Jackson? l-a întrebat în şoaptă Serghei.

– N-am văzut prea multe din tablourile lui, a recunoscut americanul. Dar, da, a spus el, ăsta este de-a dreptul magnific.

– Ei au şi mai multe în subsol, a spus Serghei. Aş putea oricând să aranjez pentru unul...

Jackson i-ar fi altoit o palmă băiatului dacă asta n-ar fi atras atenţia asupra lor.

– Omul tău se mişcă din nou, a spus brusc Serghei.

Jackson şi-a înălţat privirile şi l-a văzut pe Connor dispărând pe o uşă laterală a muzeului, cu Ashley Mitchell în urma lui.

Connor stătea singur în restaurantul grecesc de pe Precinstenka şi reflecta la ce văzuse în această dimineaţă. Deşi Zerimski era tot timpul înconjurat de o mână de zdrahoni care-şi plimbau ochii în toate direcţiile, el totuşi nu era la fel de bine apărat ca majoritatea liderilor din Vest. Mulţi dintre oamenii săi cu braţe puternice puteau să fie bravi şi plini de forţă, dar numai trei dintre ei păreau a avea o experienţă anterioară în paza şi protecţia unui om de stat de rang înalt. Şi ei nu aveau cum să fie de serviciu tot timpul.

El a încercat să mănânce din musacaua destul de proastă în timp ce a parcurs cu ochii restul itinerarului lui Zerimski până în ziua alegerilor. Candidatul va fi văzut în public în alte douăzeci şi şapte de ocazii în următoarele opt zile. Când ospătarul i-a pus în faţă o ceaşcă de cafea, Connor deja alesese singurele trei locuri care meritau a fi luate în consideraţie dacă numele lui Zerimski ar fi trebuit să fie şters de pe buletinele de vot.

S-a uitat la ceas. În seara asta candidatul se va adresa unei adunări a membrilor de partid din Moscova. În dimineaţa următoare va pleca cu trenul la Iaroslavl,

unde va inaugura o fabrică, după care se va reîntoarce în capitală spre a participa la un spectacol dat de trupa de balet de la Bolşoi. De acolo va pleca cu un tren de noapte spre St. Petersburg. Connor deja hotărâse să meargă după Zerimski la Iaroslavl. El îşi rezervase bilete şi pentru balet şi pentru trenul către St. Petersburg.

În timp ce-şi sorbea cafeaua, el s-a gândit la Ashley Mitchell cum se ascundea pe după cea mai apropiată coloană la Muzeul Puşkin ori de câte ori Connor se uitase în direcţia lui şi încercase să nu râdă. El hotărâse că o să-l lase pe Mitchell să-l urmărească în cursul zilei – s-ar putea ca la un moment dat chiar să-i fie util – dar n-avea să-l lase să afle unde dormea noaptea. Şi-a aruncat privirea pe fereastră şi l-a văzut pe ataşatul cultural stând pe o bancă şi citind *Pravda*. A zâmbit. Un profesionist trebuia să-şi poată urmări întotdeauna prada fără a fi văzut.

Jackson şi-a scos portmoneul din buzunarul hainei, a luat din el o bancnotă de o sută de ruble şi i-a dat-o băiatului.

– Adu ceva să mâncăm, dar să nu te duci nicăieri în preajma acelui restaurant, i-a spus el făcând semn cu capul peste drum.

– N-am intrat niciodată într-un restaurant. Ce-ai vrea să-ţi aduc?

– Ce iei şi pentru tine.

– Înveţi repede, Jackson, i-a spus Serghei luând-o la fugă.

Jackson şi-a aruncat ochii în susul şi în josul străzii. Bărbatul aşezat pe bancă şi care citea *Pravda* nu purta nici un pardesiu. Era evident că el îşi imaginase că supravegherea putea fi făcută doar din locuri confortabile, la căldură, dar cum cu o zi înainte îl pierduse pe Fitzgerald, acum nu putea să rişte şi să se mişte de pe bancă. Urechile şi faţa îi erau roşii ca focul din cauza frigului şi nici nu avea pe cine să trimită să-i aducă ceva să mănânce. Jackson se îndoia că aveau să-l vadă a doua zi.

Serghei s-a întors după câteva minute cu două pungi de hârtie.Una i-a dat-o lui Jackson.

– Un hamburger mare cu cartofi pai şi ketchup.

– De ce am eu sentimentul că, dacă Zerimski devine preşedinte, o să închidă toate McDonald-urile? a spus Jackson după care a luat o îmbucătură mare din hamburger.

– Şi m-am gândit că asta o să-ţi prindă bine, a spus Serghei dându-i o căciulă de ofiţer, făcută din blană de iepure.

– Ţi-au ajuns cele o sută de ruble pentru toate? l-a întrebat Jackson.

– Nu. Căciula am furat-o, a spus Serghei cu nonşalanţă. M-am gândit că ţie îţi face mai multă trebuinţă decât lui.

– Pentru asta am putea amândoi să fim arestaţi.

– E foarte puţin probabil, a spus Serghei. Sunt peste două milioane de soldaţi în Rusia. Jumătate din ei nu şi-au primit lefurile de luni de zile şi mai toţi şi-ar vinde şi pe soră-sa pentru o sută de ruble.

Jackson a probat căciula – i se potrivea perfect. Nici unul din ei n-a mai scos nici o vorbă cât şi-au înfulecat prânzul iar ochii nu şi i-au deslipit de pe restaurant.

– Îl vezi pe bărbatul ăla de pe bancă, care citeşte *Pravda*, Jackson?

– Da, i-a răspuns Jackson printre înghiţituri.

– El a fost şi la muzeu în dimineaţa asta.

– Şi tu înveţi repede, i-a spus Jackson.

– Nu uita că eu am o mamă rusoaică, i-a răspuns Serghei. Apropo, de ce parte este omul de pe bancă?

– Ştiu cine-l plăteşte, a spus Jackson, dar nu ştiu de partea cui este.

CAPITOLUL 13

Connor a sosit printre ultimii în Sala Memorială Lenin. S-a aşezat pe un scaun de pe rândurile din spate, din zona rezervată presei şi a încercat, pe cât posibil să nu se facă observat. Nu-şi putea aduce aminte când participase ultima oară la o întrunire politică în Rusia. Şi cu acea ocazie el trebuise să-l asculte pe candidatul comunist, dar asta se întâmplase în vremurile în care nu era decât un singur nume trecut pe buletinul de vot. Ceea ce probabil şi explică de ce participarea în ziua alegerilor nu fusese decât de 17 la sută.

Connor şi-a plimbat privirile prin sală. Deşi mai erau cincisprezece minute până când candidatul trebuia să vină, toate locurile fuseseră deja ocupate, iar culoarele dintre rânduri erau aproape pline. Câţiva oficiali se mişcau încoace şi încolo pe scenă pentru a se asigura că totul era aşa cum se aştepta conducătorul. Un bătrânel a aşezat un scaun impozant pe scenă, mai în spate.

Adunarea celor fideli Partidului nu ar fi putut să contrasteze mai mult faţă de o Convenţie politică americană. Delegaţii, dacă asta erau într-adevăr, purtau haine ponosite. Arătau subnutriţi şi, în timp ce-l aşteptau pe Zerimski să apară, păstrau o tăcere deplină.

Connor şi-a plecat capul şi a început să-şi facă nişte însemnări în blocnotes; nu avea nici un chef să se

antreneze într-o conversaţie cu ziarista din stânga lui. Aceasta deja îi spusese celuilalt vecin că reprezintă *The Istanbul News*, singurul ziar de limbă engleză din Turcia, şi că redactorul ei şef considera că ar fi un dezastru dacă Zerimski ar ajunge vreodată preşedinte. Ea a mai spus că transmisese că s-ar putea chiar să câştige candidatul comunist. Dacă ea i-ar fi cerut părerea lui Connor, el ar fi trebuit să fie de acord. Cu fiecare oră care trecea şansele ca el să-şi ducă la îndeplinire misiunea creşteau.

Câteva minute mai târziu, ziarista din Turcia a început să schiţeze portretul lui Zerimski. Evident, hârtia nu-i permitea acurateţea unei fotografii, totuşi el a trebuit să recunoască faptul că desenul ei prezenta o mare asemănare cu originalul.

Connor a mai cercetat încă o dată încăperea. Ar fi posibil să asasinezi pe cineva într-o cameră atât de plină ca aceasta? Nu, dacă sperai să scapi. O altă opţiune ar fi să-l atace pe Zerimski când se afla în maşină, cu toate că, în mod cert, era bine apărat. Nici un profesionist nu ar recurge la o bombă care adesea sfârşea prin a omorî oameni nevinovaţi şi nu pe cel căruia îi era destinată. Dacă voia să aibă o şansă de scăpare, trebuia să se bazeze pe o armă puternică şi să acţioneze în spaţiu deschis. Nick Gutenburg îl asigurase că un Remington 700 se va afla în Ambasada S.U.A. cu mult înainte ca el să sosească în Moscova – o altă folosire abuzivă a valizei diplomatice. Dacă Lawrence dădea ordinul, ei îl vor lăsa pe el să hotărască timpul şi locul.

Capetele au început să se întoarcă spre partea din spate a sălii şi Connor a privit în jur. Un grup de bărbaţi în costume prost croite şi cu bastoane de cauciuc sub braţ umpluse spaţiul liber care mai rămăsese şi scruta încăperea înainte ca liderul lor să-şi facă apariţia.

Connor îşi dădea seama că metodele lor erau primitive şi ineficace, dar, ca toate forţele de securitate, ei sperau probabil că simpla lor prezenţă şi numărul mare vor face pe oricine să mai reflecteze înainte de a întreprinde ceva. Le-a cercetat chipurile – toţi cei trei profesionişti reveniseră la datorie.

Brusc au izbucnit aplauze din fundul sălii, urmate de ovaţii. Când a intrat Zerimski, membrii de partid s-au sculat cu toţii în picioare la unison spre a-şi aclama conducătorul. Chiar şi jurnaliştii au trebuit să se ridice ca să-l poată zări. Înaintarea lui Zerimski spre podium era mereu întreruptă pentru că se oprea la fiecare pas să strângă mâinile întinse spre el. Când, în cele din urmă, a ajuns lângă podium, zgomotul a devenit aproape asurzitor.

Bătrânelul care-l aşteptase liniştit în capătul sălii, l-a condus pe Zerimski pe scenă dirijându-l spre scaunul imens. După ce Zerimski a luat loc, el s-a îndreptat încet către microfon. Auditoriul şi-a reluat locurile şi s-a făcut linişte.

El n-a procedat bine când l-a prezentat ca „viitorul preşedinte al Rusiei" şi cu cât se lungea la vorbă cu atât sala îşi pierdea răbdarea. Anturajul lui Zerimski, care stătea în picioare în spatele lui, a început să se foiască şi să dea semne de enervare. Înflioritura finală a bătrânelului a fost în a-l numi pe candidat „succesorul firesc

al tovarăşului Vladimir Ilici Lenin". A făcut apoi un pas lateral spre a-i da posibilitatea să se apropie de microfon liderului său, care nu părea deloc sigur că Lenin era cea mai bună comparaţie care putea fi aleasă.

Când Zerimski s-a ridicat în picioare şi s-a îndreptat încet către microfon mulţimea a prins din nou viaţă. El şi-a înălţat braţele în aer iar ei au aclamat mai tare ca oricând.

Ochii lui Connor nu s-au dezlipit de pe Zerimski. Îi studia cu atenţie fiecare mişcare, ţinuta, gestica. Ca toţi oamenii energici, cu greu rămânea liniştit o clipă.

Când Zerimski a simţit că aclamaţiile au durat destul de mult, a făcut semn auditoriului să-şi reia locurile. Connor a observat că întregul proces, de la început până la terminare, durase puţin mai mult de trei minute.

Zerimski nu a început să vorbească până când nu s-au aşezat toţi şi până n-a fost linişte deplină.

– Tovarăşi, a spus el cu o voce fermă, este o mare onoare pentru mine să mă aflu în faţa voastră în calitate de candidat al vostru. Cu fiecare zi ce trece, îmi dau din ce în ce mai mult seama că poporul rus cere schimbarea. Deşi câţiva dintre cetăţenii noştri doresc reîntoarcerea la vechiul regim totalitar al trecutului, majoritatea vrea să vadă o mai bună distribuire a avuţiei care a fost creată prin truda şi priceperea lor.

Sala a început iar să bată din palme.

– Să nu uităm, a continuat Zerimski, că Rusia poate din nou să devină cea mai respectată naţiune de pe pământ. Dacă unele ţări vor mai avea unele dubii în privinţa asta, sub preşedinţia mea o vor face pe riscul lor.

Jurnaliştii scriau cu furie şi auditoriul aplauda şi mai tare. Au trecut aproape douăzeci de secunde până când Zerimski a putut să vorbească din nou.

– Uitaţi-vă pe străzile Moscovei, tovarăşi. Da, veţi vedea Mercedes-uri, B.M.V.-uri şi Jaguar-uri, dar cine stă la volanul lor? Doar câţiva privilegiaţi. Şi aceşti câţiva sunt cei care speră ca să fie ales Cernopov, ca ei să se poată bucura în continuare de un stil de viaţă pe care nimeni din această sală nici măcar nu visează că-l va atinge vreodată. A venit timpul, prietenii mei, ca această bogăţie – bogăţia *voastră* – să fie împărţită între cei mulţi, nu între cei puţini. Aştept cu nerăbdare ziua în care în Rusia nu vor mai fi mai multe limuzine decât maşini de familie, mai multe iahturi decât bărci de pescuit şi mai multe conturi secrete în băncile Elveţiei decât spitale.

Din nou sala i-a întâmpinat vorbele cu aplauze prelungite.

Când, în cele din urmă, zgomotul a încetat, Zerimski şi-a coborât vocea, dar fiecare cuvânt i se auzea până în celălalt capăt al încăperii.

– Când am să devin preşedintele vostru eu n-am să deschid conturi bancare în Elveţia, ci fabrici pe tot cuprinsul Rusiei. N-am să-mi petrec timpul relaxându-mă în vile luxoase, ci muncind zi şi noapte în biroul meu. Îmi voi pune viaţa în slujba voastră şi voi fi mai mult decât mulţumit cu salariul de preşedinte decât să iau mită de la oameni de afaceri necinstiţi ale căror singure interese sunt să jefuiască avuţia naţională.

De data aceasta aplauzele au fost atât de entuziaste că a durat mai bine de un minut până când Zerimski a putut să continue.

– În fundul sălii, a spus el arătând cu un deget butucănos spre jurnalişti, sunt reprezentanţii presei internaţionale. A făcut o pauză, şi-a ţuguiat buzele şi a adăugat: Pot să vă spun cât de bineveniţi sunt.

N-au urmat aplauze după această remarcă specială.

– Totuşi, daţi-mi voie să le reamintesc că atunci când voi fi preşedinte, ei vor trebui să fie în Moscova nu numai pe fugă, când au loc alegeri, ci permanent. Pentru că atunci Rusia nu va mai sta cu mâna întinsă la pomeni date la întâlnirile Grupului Celor Şapte, ci din nou va fi o mare putere în lume. Dacă Cernopov ar fi ales, americanii ar fi mult mai interesaţi de opiniile Mexicului decât de cele ale Rusiei. În viitor, preşedintele Lawrence va trebui să asculte glasul *vostru* şi nu doar să declare jurnaliştilor cât de mult îl place el pe Boris.

Râsetele au cuprins întreaga sală.

– El n-are decât să se adreseze oricui cu numele mic, dar mie mi se va adresa cu „Domnule Preşedinte".

Connor ştia că mass media americană va relata această remarcă de la Atlantic la Pacific şi că fiecare cuvânt al acestui discurs va fi analizat pe toate feţele în Biroul Oval.

– Nu mai sunt decât opt zile, prietenii mei, până când poporul va decide, a spus Zerimski. Să petrecem fiecare clipă până atunci luându-ne toate măsurile ca să avem o victorie zdrobitoare în ziua alegerilor. O victorie care va trimite un mesaj întregii lumi că Rusia este din

nou o putere recunoscută pe glob. Vocea a început să i se ridice cu fiecare cuvânt. Dar să n-o faceţi pentru mine. Să n-o faceţi nici măcar pentru Partidul Comunist. S-o faceţi pentru viitoarea generaţie de ruşi care vor putea să-şi joace rolul lor de cetăţeni ai celei mai mărețe naţiuni de pe pământ. În acest fel, atunci când vă veţi da votul, o veţi face ştiind că din nou poporul va fi în spatele naţiunii. A făcut o pauză şi şi-a plimbat privirile peste sală. Nu vă cer decât un singur lucru – privilegiul de a mi se permite să conduc acel popor. Coborându-şi vocea aproape până la şoaptă, a încheiat cu cuvintele: Mă ofer să fiu slujitorul vostru.

Zerimski a făcut un pas înapoi şi şi-a înălţat braţele în aer. Toţi ca unul s-au sculat în picioare. Ultima peroraţie durase patruzeci şi şapte de secunde şi el nu stătuse liniştit nici măcar o clipă. Se mişcase mai întâi spre dreapta şi apoi spre stânga, de fiecare dată ridicând şi braţul corespunzător, dar niciodată mai mult de câteva secunde. Apoi s-a înclinat adânc şi după ce a rămas nemişcat douăsprezece secunde brusc a ţâşnit în sus, drept, şi a început să bată din palme alături de ceilalţi.

A rămas în mijlocul scenei încă unsprezece minute repetând multe din aceleaşi gesturi iar şi iar. Când a simţit că adunase toate aplauzele posibile de la auditoriu, a coborât de pe podium treaptă cu treaptă urmat de suita sa. Când a ajuns spre mijlocul sălii ropotul de aplauze a depăşit orice fusese până atunci şi mâinile care i se întindeau erau tot mai multe. Zerimski a strâns câte a putut în timp ce-şi croia drum spre ieşire. Connor nu şi-a desprins ochii de pe el nici o clipă. Chiar şi după

ce Zerimski a părăsit sala ovaţiile au continuat. N-au încetat decât atunci când lumea a început să plece.

Connor observase numeroase mişcări caracteristice ale capului şi mâinilor, mici manierisme care erau adeseori repetate. Deja văzuse că anumite gesturi erau cu regularitate acompaniate de anumite fraze şi ştia că în curând va putea să i le anticipeze.

– Prietenul tău a plecat, a spus Serghei. Să-l urmez?

– N-o să fie necesar, i-a răspuns Jackson. Noi ştim unde îşi petrece noaptea. Ia aminte că acel biet ticălos care merge la câţiva paşi după el, în următoarea oră o să umble de bezmetic că nici n-o să mai ştie pe ce lume se află.

– Noi ce-o să facem în continuare? a întrebat Serghei.

– Tragem un pui de somn. Am sentimentul că mâine o să fie o zi lungă.

– Pentru astăzi încă nu mi-ai plătit, a spus Serghei întinzându-şi mâna. Nouă ore a şase dolari fiecare fac 56$.

– Dacă mai socotim o dată o să vezi că sunt opt ore a 5$, a spus Jackson şi i-a dat 40$ lui Serghei.

– Şi mâine? l-a întrebat tânărul său partener după ce a numărat bancnotele şi le-a băgat în buzunar. La ce oră ai nevoie de mine?

– Ne întâlnim în faţa hotelului lui la ora cinci şi să nu întârzii. Bănuiala mea este că-l vom urma pe Zerimski în drumurile lui spre Iaroslavl şi apoi ne vom reîntoarce la Moscova, după care vom pleca la St. Petersburg.

– Eşti norocos, Jackson. Eu m-am născut în St. Petersburg şi nu există nimic care să nu ştiu despre acel loc. Dar nu uita, taxez dublu în afara Moscovei.

– Ştii, Serghei, dacă o ţii tot aşa, în scurtă vreme preţul pe care ţi-l fixezi o să te scoată de pe piaţă.

CAPITOLUL 14

Maggie a ieşit din parcarea de la universitate la unu şi un minut. Ea a virat-o brusc la stânga pe Prospect Street apăsând scurt pe frână doar la primul stop, după care a accelerat. Nu avea decât o oră pentru prânz şi dacă nu va găsi un loc să parcheze în apropierea restaurantului timpul cât vor putea sta împreună se va reduce mult. Iar astăzi ea avea nevoie de fiecare minut din acea oră.

Nu pentru că cineva din personalul de la Biroul de Admiteri ar avea ceva de obiectat dacă ea şi-ar lua o după-amiază liberă. După douăzeci şi opt de ani de când lucra la Universitate – şi ultimii şase ca decan la Admiteri – dacă ea ar fi cerut să fie plătită pentru toate orele suplimentare, Georgetown University ar fi trebuit să lanseze o chetă specială pentru adunare de fonduri.

Cel puţin astăzi, zeii au fost de partea ei. O femeie tocmai pleca dintr-un loc la câţiva iarzi de restaurantul unde stabiliseră să se întâlnească. Maggie a pus patru monezi de 25 de cenţi în automat ca să acopere o oră de parcare.

Când a intrat în Café Milano, Maggie i-a spus şefului de sală numele său.

– Da, doamnă Fitzgerald, i-a spus el şi a condus-o spre o masă de lângă fereastră unde o aştepta cineva

despre care se ştia că nu ar fi întârziat niciodată, pentru nimic în lume.

Maggie a sărutat-o pe femeia care fusese secretara lui Connor în ultimii nouăsprezece ani şi s-a aşezat pe locul din faţa ei. Joan probabil că îl iubea pe Connor cum nu iubise pe nici un alt bărbat şi pentru acea iubire ea nu fusese niciodată răsplătită cu mai mult decât o ocazională sărutare pe obraz şi un cadou de Crăciun, pe care, în mod inevitabil, Maggie trebuia să-l cumpere. Deşi Joan încă nu avea cincizeci de ani, costumul ei din tweed, pantofii cu toc jos şi păru-i castaniu, adunat în coc arătau că ea renunţase de multă vreme la gândul de a atrage sexul opus.

– Eu deja am ales, a spus Joan.

– Şi eu ştiu ce voi lua, a spus Maggie.

– Ce face Tara? a întrebat Joan dând la o parte meniul din faţa ei.

– Nu-şi mai găseşte locul acolo, ca să folosesc propriile ei cuvinte. Sper doar că o să-şi termine teza de doctorat. Deşi Connor n-o să-i spună niciodată nimic, ar fi foarte dezamăgit dacă n-ar face-o.

– El vorbeşte cu multă căldură despre Stuart, a spus Joan când şi-a făcut apariţia ospătarul.

– Da, a spus Maggie cu o uşoară tristeţe. Se pare că va trebui să mă obişnuiesc cu ideea că singurul meu copil va locui la treisprezece mii de mile depărtare. Şi-a ridicat privirile spre chelner. Cannelloni şi salată pentru mine.

– Şi eu voi lua budincă de macaroane, a spus Joan.

– Doriţi ceva de băut, doamnelor? a întrebat plin de solicitudine ospătarul.

– Nu, mulţumesc, a răspuns Maggie pe un ton ferm. Doar un pahar cu apă.

Joan a dat din cap în semn de încuviinţare.

– Da, Connor şi Stuart se înţeleg bine, a spus Maggie după ce ospătarul a plecat. Stuart o să vină la noi de Crăciun, aşa că o să-l cunoşti.

– Abia aştept, a spus Joan.

Maggie a simţit că Joan voia să mai adauge ceva, dar după atâţia ani ea învăţase că n-are rost s-o preseze. Dacă era important, Joan îi va spune atunci când va considera ea că este bine.

– Am încercat să te sun de mai multe ori în ultimele câteva zile. Speram că ai să poţi să vii cu mine la operă sau să luăm cina împreună într-o seară, dar se pare că am nimerit tot când erai plecată.

– Acum, întrucât Connor nu mai este la companie, ei au închis biroul din M Street şi pe mine m-au mutat înapoi la sediul central, a spus Joan.

Maggie a admirat felul în care Joan şi-a ales cuvintele cu atâta grijă. Nici o aluzie la locul în care lucra, nimic care să sugereze pentru cine, nici un indiciu privind noile ei responsabilităţi, acum când nu mai era secretara lui Connor.

– Nu e nici un secret că soţul meu speră ca în cele din urmă să vii să lucrezi cu el la Washington Provident, i-a spus Maggie.

– Mi-ar plăcea. Dar n-are rost să ne facem planuri până nu ştim exact ce se întâmplă.

– Ce vrei să spui cu „ce se întâmplă"? a întrebat Maggie. Connor deja a acceptat oferta lui Ben

Thompson. El trebuie să se întoarcă înainte de Crăciun, aşa că o să-şi poată începe noua slujbă din ianuarie.

A urmat o lungă tăcere, după care Maggie a spus încet:

– Deci până la urmă el nu a mai primit postul de la Washington Provident.

A sosit ospătarul cu comenzile lor.

– Doriţi puţin parmezan, doamnă? a întrebat el în timp ce punea farfuriile pe masă.

– Mulţumesc, a spus Joan cu ochii pironiţi pe budinca de macaroane.

– Deci din cauza asta a fost atât de distant faţă de mine Ben Thompson la operă joia trecută. El nici măcar nu s-a oferit ca să-mi cumpere un juice.

– Îmi pare rău, a spus Joan după ce a plecat chelnerul. Am presupus că ştii.

– Nu-ţi face griji. Connor mi-ar fi spus în clipa în care ar fi avut un nou interviu şi atunci mi-ar fi zis că este o slujbă mult mai bună decât cea oferită de Washington Provident.

– Cât de bine îl cunoşti, a spus Joan.

– Uneori mă întreb dacă îl ştiu cât de cât, a spus Maggie. De pildă, chiar acum habar n-am unde este.

– Nici eu nu ştiu mai mult decât tine, i-a spus Joan. Pentru prima oară în nouăsprezece ani nu mi-a spus nimic înainte de a pleca.

– De data asta este ceva diferit, nu-i aşa, Joan? a întrebat-o Maggie privind-o drept în ochi.

– Ce te face să spui asta?

– Mi-a zis că pleacă în străinătate, dar şi-a lăsat acasă paşaportul. Bănuiala mea este că el se află încă în America. Dar de ce...

– Că nu şi-a luat paşaportul cu el nu dovedeşte că nu este în străinătate, a spus Joan.

– Probabil că nu, a spus Maggie. Dar este pentru prima oară când îl ascunde într-un loc unde ştie că o să dau de el.

După câteva minute chelnerul a reapărut şi a luat farfuriile.

– Doriţi desert? le-a întrebat el.

– Pentru mine, nu, a spus Joan. Doar cafea.

– Şi pentru mine la fel, a spus Maggie. Fără zahăr. S-a uitat la ceas. Nu mai avea decât şaisprezece minute. Şi-a muşcat buzele.

– Joan, niciodată până acum nu te-am rugat să-mi spui ceva ce nu era cazul să ajungă la urechile mele, dar de data asta este ceva ce trebuie să ştiu.

Joan s-a uitat pe fereastră şi a zărit un tânăr chipeş care stătea pe celălalt trotuar rezemat de un zid de peste patruzeci de minute. S-a gândit că-l mai văzuse undeva.

Când Maggie a părăsit restaurantul la două fără şapte minute, ea n-a observat că acelaşi tânăr şi-a scos celularul din buzunar şi a format un număr ce nu figura în nici o carte de telefon.

– Da? a spus Nick Gutenburg.

– Doamna Fitzgerald abia ce a terminat prânzul cu Joan Benett la Café Milano pe Prospect Street. Au stat împreună patruzeci şi şapte de minute. Am înregistrat toată conversaţia, cuvânt cu cuvânt.

– Bine. Adu-mi banda la birou imediat.

Când Maggie urca în fugă treptele de la Biroul de Admiteri ceasul din curtea universității arăta două fără un minut.

La Moscova era zece fără un minut. Connor se bucura de partea finală din *Giselle*, interpretată de baletul de la Bolșoi. Dar spre deosebire de majoritatea spectatorilor el nu-și ținea binoclul pe prima balerină care era într-adevăr de excepție. Din când în când el trăgea cu coada ochiului spre dreapta să vadă dacă Zerimski se mai află în loja lui. Connor știa cât de mult i-ar fi plăcut lui Maggie *Dansul lelelor*, duhurile celor treizeci și șase de fecioare îmbrăcate în rochii de mireasă și făcând piruete sub clar de lună. El a încercat să nu se lase vrăjit de arabescurile și *pliès*-urile lor și să se concentreze pe ceea ce se petrecea în loja lui Zerimski. Maggie deseori se ducea la spectacole de balet când el era plecat din oraș și ar fi fost amuzată dacă ar fi aflat că liderul comunist rus reușise într-o singură seară ceea ce ea nu izbutise să facă în treizeci de ani.

Connor studia bărbații din lojă. În dreapta lui Zerimski stătea Dmitri Titov, șeful lui de cabinet. În stânga bătrânul care-l prezentase la adunarea din seara trecută. În spatele lui, în umbră, trei gărzi de corp. Connor bănuia că mai sunt cel puțin o duzină afară, pe coridor.

Locurile din teatrul imens, cu balcoanele lui frumoase și cu stalurile cu scaune aurii, tapițate cu pluș roșu întotdeauna erau vândute cu multe săptămâni înainte. Dar teoria lui Maggie – că poți face rost de un

bilet chiar şi în ultimul moment – era valabilă şi în Moscova.

Cu câteva clipe înainte de a sosi dirijorul orchestrei, o parte din spectatori a început să aplaude. Connor şi-a ridicat ochii de pe program şi a văzut unul sau doi oameni care arătau spre o lojă de la balconul doi. Zerimski îşi potrivise intrarea la perfecţie. El stătea în picioare în lojă făcând semn cu mâna şi zâmbind. Ceva mai puţin de jumătate din sală s-a ridicat în picioare şi a început să ovaţioneze puternic, în timp ce ceilalţi au rămas pe locurile lor, unii aplaudând politicoşi, alţii continuându-şi conversaţia făcând totală abstracţie de prezenţa lui. Aceasta părea să confirme acurateţea sondajelor de opinie – că acum Cernopov nu era înaintea rivalului său decât cu câteva procente.

Imediat ce s-a ridicat cortina, Connor a descoperit rapid că Zerimski era interesat de balet tot atât de mult cât era şi de pictură. Fusese încă o zi lungă pentru candidat şi Connor n-a fost surprins să-l vadă înăbuşindu-şi câte un căscat. În această dimineaţă plecase cu trenul devreme la Iaroslavl şi-şi începuse imediat programul cu o vizită la o fabrică de confecţii în suburbiile oraşului. După o oră, când părăsise întrunirea cu oficialii, înfulecase în grabă un sandviş, apoi se oprise puţin într-o piaţă de fructe, la o şcoală, la o secţie de poliţie şi la un spital, urmate de o scurtă plimbare ce nu figura în program, în piaţa oraşului. În cele din urmă, fusese condus cu maşina în mare viteză la gară şi sărise într-un tren care îşi întârziase plecarea special pentru el.

Sloganurile pe care le debita Zerimski oricui care catadicsea să-l asculte nu se schimbaseră cine ştie ce faţă de ziua precedentă, afară doar că „Moscova" fusese înlocuită cu „Iaroslavl". Gorilele care-l însoţeau când făcuse turul fabricii păreau şi mai amatori decât cei care fuseseră cu el când ţinuse discursul în Sala Memorială Lenin. Era clar că oligarhia locală n-avea de gând să permită moscoviţilor să le încalce teritoriul. Connor a ajuns la concluzia că încercarea de a-i lua viaţa lui Zerimski avea şanse cu mult mai mari de reuşită în afara capitalei. Avea nevoie de un oraş suficient de mare în care să dispară şi destul de mândru ca să nu permită celor trei profesionişti de la Moscova să dea tonul.

Vizita lui Zerimski de peste câteva zile la şantierul naval din Severodvinsk totuşi îi părea cea mai bună ocazie.

Chiar şi în tren, înapoi spre Moscova, Zerimski nu s-a odihnit. I-a chemat pe ziariştii străini în vagonul său pentru altă conferinţă de presă. Dar înainte ca cineva să poată pune vreo întrebare, el a spus:

– Aţi văzut ultimele sondaje de opinie care arată că l-am depăşit pe generalul Borodin şi că acum nu mă mai desparte de Cernopov decât un procent?

– Dar în trecut întotdeauna ne-aţi spus să ignorăm sondajele, a intervenit curajos unul dintre jurnalişti. Zerimski l-a privit încruntat.

Connor stătea în spate, pierdut în mulţime şi continua să-l studieze pe viitorul preşedinte. El ştia că trebuia să anticipeze fiecare expresie a lui Zerimski, fie-

care mişcare şi automatism precum şi fiecare cuvânt din discursul lui.

Când trenul a intrat în gara Protsky patru ore mai târziu, Connor a avut senzaţia că cineva îl urmărea, altul decât Mitchell. După douăzeci şi opt de ani el rareori se înşela asupra unor asemenea lucruri. A început să se întrebe dacă nu cumva Mitchell n-o făcea într-un chip prea evident şi dacă, în afara lui, nu mai era şi altcineva mult mai profesionist. Dacă, într-adevăr, aşa stăteau lucrurile, atunci ce doreau ei? Ceva mai devreme în acea zi, a avut sentimentul că-i ieşise în cale cineva pe care îl mai observase înainte. Nu voia să devină paranoic, dar, ca toţi profesioniştii, nu credea în coincidenţe.

A părăsit gara şi în drum spre hotel s-a verificat de mai multe ori ca să fie sigur că nu-l urmăreşte nimeni. Dar, dacă ei ştiau unde stă, atunci nu mai aveau nevoie să se ţină după el. În timp ce-şi făcea valiza a încercat să-şi îndepărteze aceste gânduri din minte. În seara asta o să scape de cel care îl fila, indiferent cine era – numai dacă, bineînţeles, ei nu ştiau deja unde anume se ducea el. În fond, dacă ei ştiau pentru ce se afla el în Rusia, atunci nu aveau decât să urmeze itinerarul lui Zerimski. După câteva minute el a părăsit hotelul achitând nota de plată cu bani gheaţă.

Schimbase taxiurile de cinci ori înainte ca ultimul să-l lase în faţa teatrului. A dat valiza unei femei în vârstă de la garderobă şi a închiriat un binoclu pentru spectacol. Valiza constituise o garanţie suficientă că binoclul va fi returnat.

Când în cele din urmă cortina s-a lăsat la sfârşitul spectacolului, Zerimski s-a sculat în picioare şi şi-a fluturat din nou mâna spre spectatori. Răspunsul nu a mai fost la fel de entuziast ca înainte, dar Connor şi-a zis că el trebuie să fi avut sentimentul că a meritat să facă vizita la Bolşoi. În timp ce cobora cu paşi mari scările teatrului Zerimski spunea cu voce tare, ca să fie auzit de cei care plecau, cât de mult îi plăcuse interpretarea magnifică a Ecaterinei Maximova. Un şir de maşini îl aştepta pe el şi pe cei care-l însoţeau, iar el a urcat pe bancheta din spate a celei de a treia. Motocicletele şi escorta poliţiei l-au dus în sunet de sirene spre un alt tren care-l aştepta în altă gară. Connor a observat că numărul de motociclete ce precedau coloana de maşini crescuse de la două la patru.

Era evident că oamenii începuseră să creadă că s-ar putea ca el să fie viitorul preşedinte.

Connor a sosit în gară cu câteva minute înaintea lui Zerimski. A arătat legitimaţia sa de presă unui poliţist înainte de a-şi cumpăra biletul pentru trenul de unsprezece şi cincizeci şi nouă către St. Petersburg.

Imediat ce a ajuns în cuşeta lui, a încuiat uşa pe dinăuntru, a aprins lumina de deasupra patului şi a început să studieze itinerarul lui Zerimski în St. Petersburg.

Într-un vagon de la celălalt capăt al trenului şi candidatul îşi revedea itinerarul împreună cu şeful său de cabinet.

– Iar o luăm de la capăt cu primul-lucru-dis-de-dimineaţă – până-la-ultimul-lucru-din-noapte, a mârâit el. Şi asta înainte ca Titov să fi adăugat vizita de la Ermitaj.

– De ce să mă deranjez să merg la Ermitaj, de vreme ce nu stau în St. Petersburg decât câteva ceasuri?

– Pentru că aţi fost la Puşkin şi a nu merge la cel mai mare muzeu al Rusiei ar fi o insultă pentru cetăţenii St. Petersburg-ului.

– Să fim mulţumiţi că plecăm înainte de a se ridica cortina la Kirov.

Zerimski ştia că cea mai importantă întâlnire a zilei va fi categoric cea cu generalul Borodin şi cu statul major de la barăcile Kelskow. Dacă va putea să-l convingă pe general să se retragă din cursă şi să-i acorde lui sprijinul, atunci militarii – aproape două milioane şi jumătate – cu siguranţă îl vor urma şi preşedenţia va fi a lui. El plănuise să-i ofere postul de secretar de stat cu problemele apărării, dar descoperise că Cernopov îi propusese exact aceeaşi funcţie. Ştia că Cernopov se întâlnise cu generalul lunea trecută, dar plecase cu mâinile goale. Zerimski luase asta ca un semn bun. El intenţiona să-i ofere ceva lui Borodin la care să nu poată rezista.

Şi Connor şi-a dat seama că întâlnirea de a doua zi cu conducătorul militar s-ar putea să hotărască soarta lui Zerimski. El a stins lumina de deasupra patului la două şi câteva minute a.m. şi a adormit.

Mitchell stinsese lumina în cuşeta lui în clipa când trenul plecase din staţie, dar nu reuşise să adoarmă.

Serghei nu putuse să-şi ascundă încântarea la gândul că va călători cu expresul Protsky. El îşi urmase partenerul spre cuşeta lor ca un căţeluş mulţumit. Când Jackson deschisese uşa, Serghei declarase: „Este mai mare decât apartamentul meu". A sărit într-unul din paturi, şi-a aruncat pantofii din picioare şi şi-a tras pătura peste el fără a se mai deranja să-şi scoată hainele.

– Nu mai trebuie să mă spăl şi să mă schimb, i-a explicat el lui Jackson care îşi punea pantalonii şi haina pe cel mai şubred umeraş pe care-l văzuse vreodată.

În timp ce americanul se pregătea de culcare, Serghei a şters cu cotul fereastra aburită făcând un cerc prin care să se poată uita afară. N-a mai scos nici un cuvânt până când trenul s-a pus încet în mişcare.

Jackson a urcat în patul lui şi a stins lumina.

– Câţi kilometri sunt până la St. Petersburg, Jackson?

– Şase sute treizeci.

– Şi în cât timp o să fim acolo?

– Opt ore şi jumătate. Ne aşteaptă o altă zi lungă, aşa că încearcă să dormi.

Serghei a stins lumina de la patul lui, dar Jackson a rămas treaz. Acum el era sigur că ştia de ce prietenul lui fusese trimis în Rusia. Era evident că Helen Dexter voia să-l elimine pe Connor, dar Jackson încă nu ştia cât de departe avea ea să meargă pentru a-şi salva propria piele.

El încercase mai devreme, în cursul după-amiezii, să-l sune pe Andy Lloyd pe celularul său, dar nu reuşise să obţină legătura. Nu voia să rişte şi să-i telefoneze de la hotel, aşa că hotărâse să încerce din nou

după ce Zerimski îşi va ţine discursul din Piaţa Libertăţii în ziua următoare. Când Lloyd o să afle ce se petrece, Jackson era sigur că o să i se ceară să oprească întreaga operaţie înainte de a fi prea târziu. Şi-a închis ochii.

– Eşti însurat, Jackson?

– Nu. Sunt divorţat, a răspuns el.

– Acum în fiecare an în Rusia sunt şi mai multe divorţuri decât în America. Ai ştiut asta, Jackson?

– Nu. Dar am ajuns să-mi dau seama în ultimele câteva zile că asta este una din informaţiile inutile cu care tu îţi burduşeşti capul.

– Dar copii? Ai vreunul?

– Nici unul, a spus Jackson. Am pierdut...

– De ce nu mă adopţi pe mine? Atunci m-aş întoarce cu tine în America.

– Nu cred că Ted Turner şi-ar putea permite să te înfieze pe *tine*. Acum culcă-te, Serghei.

A urmat o perioadă mai lungă de tăcere.

– Pot să mai pun o întrebare, Jackson?

– Spune-mi cum pot să te opresc.

– De ce acest om este atât de important pentru tine?

Jackson a aşteptat o vreme înainte de a răspunde.

– Acum douăzeci şi nouă de ani el mi-a salvat viaţa în Vietnam, aşa că aş putea spune că toţi aceşti ani i-i datorez lui. Are asta vreun sens pentru tine?

Serghei i-ar fi răspuns, dar adormise.

CAPITOLUL 15

Vladimir Bolcenkov, şeful Poliţiei din St. Petersburg avea destule pe cap fără a mai trebui să-şi facă griji în legătură cu cele patru telefoane misterioase. Cornopov vizitase oraşul luni şi circulaţia fusese oprită pentru că ceruse să aibă o coloană de maşini la fel de mare ca fostul preşedinte.

Borodin refuzase să-şi lase militarii să părăsească barăcile până nu li se plăteau salariile şi acum, că el părea a fi ieşit din cursa prezidenţială, circulau zvonuri că ar fi posibilă o lovitură militară. „Nu este greu de înţeles care va fi oraşul pe care Borodin o să vrea să-l ia primul" îl avertizase Bolcenkov pe primar. El stabilise ca un întreg departament să se ocupe de ameninţările teroriste din perioada campaniei electorale. Dacă vreunul din candidaţi urma să fie asasinat, asta n-avea să se întâmple pe teritoriul său. Numai în această săptămână departamentul primise douăzeci şi şapte de ameninţări în legătură cu viaţa lui Zerimski. Şeful Poliţiei nu le dăduse nici o atenţie considerându-le ca venind din partea unor nebuni sau a altora puşi pe glume – asta până în clipa când un tânăr locotenent dăduse buzna în biroul lui puţin mai devreme în această dimineaţă, alb la faţă ca varul şi vorbind foarte precipitat.

Şeful Poliţiei a stat şi a ascultat înregistrarea de pe bandă făcută de locotenent cu câteva minute mai înainte. Primul telefon fusese la nouă şi douăzeci şi patru de minute, la cincizeci de minute după ce Zerimski sosise în oraş.

„Va fi un atentat asupra lui Zerimski în această după-amiază", spunea o voce de bărbat cu un accent pe care Bolcenkov nu-l putea recunoaşte. Poate că era din Europa Centrală; în mod sigur individul nu era rus.

„În timp ce Zerimski va vorbi la marea întrunire politică din Piaţa Libertăţii, un asasin plătit de Mafya va încerca să-l împuşte. Am să revin cu detalii peste câteva minute, dar nu voi vorbi decât cu Bolcenkov".

Telefonul a amuţit. Scurtimea conversaţiei excludea orice posibilitate de a fi localizată. Bolcenkov a ştiut imediat că de data asta avea de-a face cu un profesionist.

După unsprezece minute telefonul a sunat din nou. Locotenentul a lungit conversaţia cât a putut, spunând că încearcă să-l găsească pe şef, dar tot ce a zis cel care a sunat a fost: „Voi suna iar peste câteva minute. Dar atunci Bolcenkov să fie lângă tine. Voi aveţi de pierdut, nu eu".

După acest telefon locotenentul a dat buzna în biroul şefului. Bolcenkov tocmai îi explica unuia din oamenii lui Zerimski de ce coloana lui oficială nu putea fi precedată de acelaşi număr de motociclete şi maşini ale poliţiei câte avusese Cernopov. El şi-a stins imediat ţigara şi s-a dus la oamenii săi din brigada antiteroristă. Au mai trecut nouă minute până când telefonul a sunat din nou.

– Bolcenkov este acolo?

– Bolcenkov la telefon.

– Bărbatul pe care îl căutaţi se dă drept jurnalist străin, reprezentând un ziar sud african care nu există. A sosit în St. Petersburg cu expresul în dimineaţa asta de la Moscova. Lucrează singur. Am să sun din nou peste trei minute.

După trei minute tot departamentul era adunat ca să-l asculte.

– Sunt sigur că acum toată brigada antiteroristă a Poliţiei din St. Petersburg se agaţă de fiecare cuvânt pe care-l spun, a început ca o rafală de mitralieră cel care a sunat. Aşa că permiteţi-mi să vă dau o mână de ajutor. Asasinul este înalt de şase picioare şi un ţol, are ochi albaştri şi păr blond-roşcat şi des. Însă probabil se va deghiza. Nu ştiu cu ce se va îmbrăca, dar trebuie să faceţi şi voi ceva ca să vă meritaţi lefurile.

Telefonul a amuţit.

Întreaga subunitate a ascultat benzile iar şi iar timp de o jumătate de oră. Brusc, şeful Poliţiei şi-a stins altă ţigară şi a spus:

– Pune banda a treia din nou.

Tânărul locotenent a apăsat o tastă întrebându-se ce observase şeful iar celorlalţi le scăpase. Au ascultat cu toţii foarte atent.

– Opreşte, a spus şeful după doar câteva secunde. Asta este. Dă înapoi şi începi să numeri.

Ce să număr? voia locotenentul să întrebe în timp ce apăsa pe tasta de dat înapoi. De data asta, s-a auzit abia perceptibil în fundal bătaia unui ceas.

A mai dat o dată caseta înapoi şi au ascultat cu toţii.

– Două bătăi, a spus locotenentul. Dacă ar fi două după-amiaza ar însemna că cel care ne-a sunat se află în Extremul Orient.

Şeful a zâmbit.

– Nu cred, a spus el. Este mult mai probabil să fie două noaptea şi telefonul a fost dat de pe coasta de est a Americii.

Maggie a ridicat telefonul de lângă pat şi a format un număr cu prefixul 650. Telefonul nu a sunat decât de două sau trei ori şi a fost ridicat.

– Tara Fitzgerald, a spus o voce repezită. Nici un „bună" sau „bună seara" ori vreo confirmare că cel care a sunat a nimerit unde trebuie. La fel ca tatăl ei, şi-a zis Maggie în gând.

– Eu sunt, scumpo.

– Bună, mamă. Ţi s-a stricat iar maşina sau este ceva serios?

– Nimic, scumpa mea, atâta doar că îmi este dor de tatăl tău, a răspuns ea râzând. Speram că ai timp ca să stăm de vorbă.

– Ei bine, cel puţin ţie ţi-e dor de *un singur* bărbat, a spus Tara încercând să o dea pe glumă. Mie mi-e dor de doi.

– Se poate. Dar măcar tu ştii unde este Stuart şi poţi să-l suni oricând vrei. Problema este că eu habar nu am unde poate fi tatăl tău.

– Nu e nimic nou în asta, mamă. Noi ştim regulile când tata este plecat. Femeile trebuie să stea acasă cuminţi şi să-şi aştepte stăpânul să se întoarcă. Tipic irlandez...

– Da, ştiu. Dar am un sentiment de nelinişte în legătură cu această călătorie, a spus Maggie.

– Sunt sigură că nu ai de ce să-ţi faci griji, mamă. La urma urmelor, el nu este plecat decât de o săptămână. Adu-ţi aminte de câte ori în trecut el şi-a făcut apariţia când nici măcar nu gândeai. Întotdeauna am fost convinsă că este un complot mişelesc pentru a se asigura că nu ai cumva vreun iubit.

Maggie a râs neconvingător.

– Altceva te îngrijorează, nu-i aşa, mamă? a întrebat Tara încet. Vrei să-mi spui despre ce e vorba?

– Am descoperit un plic ce-mi este adresat, ascuns într-unul din sertarele lui.

– Vechi romantic, a spus Tara. Ce spune?

– N-am idee. Nu l-am deschis.

– De ce nu, pentru Dumnezeu?!

– Pentru că scrie pe el clar: „A nu fi deschis înainte de 17 decembrie".

– Mamă, probabil că este o felicitare de Crăciun, a spus Tara uşurată.

– Mă îndoiesc, i-a răspuns Maggie. Nu cunosc mulţi soţi care să scrie nevestelor felicitări de Crăciun şi categoric nu în plicuri maronii, ascunse într-un sertar.

– Dacă eşti atât de neliniştită în privinţa acelui plic, mamă, sunt sigură că tata ar vrea ca să-l deschizi. Atunci o să afli că ţi-ai făcut griji din nimic.

– Nu până la 17 decembrie, a spus Maggie încet. Dacă Connor vine acasă până atunci şi află că l-am deschis...

– Când l-ai găsit?

– În dimineaţa asta. Era printre hainele lui de sport, într-un sertar pe care eu aproape că nu-l deschid niciodată.

– Eu l-aş fi deschis imediat dacă mi-ar fi fost adresat mie, a spus Tara.

– Ştiu că aşa ai face, i-a spus Maggie, dar eu încă cred că este mai bine să-l mai las aşa câteva zile. O să-l pun înapoi în sertar în caz că el se întoarce pe neaşteptate. Atunci nici măcar n-o să ştie că am dat vreodată peste el.

– Poate că ar fi mai bine să iau avionul şi să vin la Washington.

– De ce? a întrebat Maggie.

– Ca să te ajut să-l deschizi.

– Nu fi stupidă, Tara.

– Nu mai mult decât tine care stai acolo şi te perpeleşti gândindu-te ce-ar putea să fie înăuntru.

– Poate că ai dreptate.

– Dacă eşti atât de nesigură, mamă, de ce n-o suni pe Joan şi să-i ceri sfatul?

– Deja am făcut-o.

– Şi ce-a zis?

– Deschide-l.

Bolcenkov stătea pe biroul din capătul încăperii şi-şi plimba privirile peste cei douăzeci de bărbaţi aleşi

unul şi unul. Şi-a aprins cea de a şaptea ţigară în dimineaţa asta.

– Câţi oameni se aşteaptă a fi în piaţă în această după-amiază? a întrebat el.

– Este doar o presupunere, şefu', a spus ofiţerul îmbrăcat în uniformă, cel mai mare în grad dintre cei prezenţi, dar s-ar putea să fie o sută de mii.

Un murmur s-a răspândit în toată sala.

– Linişte, a spus autoritar şeful Poliţiei. De ce atât de mulţi, căpitane? Cernopov de-abia dacă a reuşit să strângă şaptezeci de mii.

– Zerimski este o figură mult mai carismatică şi acum că sondajele se îndreaptă spre el, eu aş zice că o să atragă şi mai mulţi.

– Câţi ofiţeri poţi să-i răspândeşti în teren?

– Fiecare om disponibil va fi în piaţă, şefu', şi am anulat toate concediile. Deja am dat tuturor descrierea individului în speranţa că-l vom putea prinde înainte de a ajunge în piaţă. Dar nu mulţi dintre ei au experienţă în aşa ceva.

– Dacă vor fi, într-adevăr, o sută de mii de oameni în piaţă, a spus Bolcenkov, şi pentru mine va fi prima experienţă de acest gen. Toţi ofiţerii au primit descrierea lui?

– Da, dar el poate fi deghizat. În orice caz, sunt o mulţime de străini înalţi, cu ochi albaştri şi cu păr blond-roşcat. Şi nu trebuie să creăm panică.

– De acord. Dar nu vreau să-l speriem acum, doar să-i oferim a doua şansă mai târziu. Mai are cineva vreo informaţie în plus?

– Da, şefu', a răspuns un tânăr rezemat de perete.

Şeful Poliţiei şi-a stins ţigara şi a dat din cap.

– Sunt trei ziarişti din Africa de Sud care se ocupă de alegeri. Din descrierea dată de informatorul nostru sunt aproape sigur că este vorba de cel cu numele de Piet de Villiers.

– Este ceva pe computer în legătură cu el?

– Nu, a spus tânărul ofiţer. Dar poliţia din Johannesburg a fost extrem de cooperantă. Ei au trei bărbaţi cu acest nume în dosarele lor cu delicte, de la furturi minore până la bigamie, dar nici unul nu corespunde descrierii şi, în orice caz, doi dintre ei sunt în momentul de faţă după gratii. Habar nu au unde ar putea fi cel de al treilea. De asemenea, ei au menţionat o conexiune columbiană.

– Ce conexiune columbiană?

– Cu câteva săptămâni în urmă C.I.A. a pus în circulaţie un material confidenţial ce cuprindea detalii în legătură cu asasinatul candidatului prezidenţial din Bogota. Se pare că au mers pe urmele asasinului până în Africa de Sud, apoi l-au pierdut. Am sunat legătura mea la C.I.A. şi tot ce a putut el să-mi spună a fost că omul este acum din nou în mişcare şi că ultima dată a fost văzut îmbarcându-se pe un avion cu destinaţia Geneva.

– Asta-i tot de ce am nevoie, a spus şeful Poliţiei. Cred că n-a fost nici un Villiers când Zerimski a vizitat în dimineaţa asta Ermitajul, nu-i aşa?

– Nu, şefu', a spus altă voce, n-a fost în grupul de presă. Acolo n-au fost decât douăzeci şi trei de ziarişti şi doar doi se potriveau vag cu descrierea. Unul este Clifford Symonds, de la CNN şi pe celălalt îl cunosc de ani de zile. Joc şah cu el.

Toţi din încăpere au râs, tensiunea destinzându-se puţin.

– Clădirile şi acoperişurile sunt supravegheate? a întrebat şeful Poliţiei.

– Am vreo zece oameni care se ocupă de acoperişurile din jurul pieţei, a spus şeful unei alte subunităţi. Majoritatea clădirilor sunt birouri publice, aşa că voi plasa ofiţeri în uniformă la fiecare intrare şi ieşire. Dacă cineva care se potriveşte descrierii încearcă să intre în piaţă sau în vreuna din clădirile ce o înconjoară va fi arestat pe loc.

– Să fiţi atenţi, să nu arestaţi vreun demnitar străin şi să dăm de un bucluc şi mai mare. Mai sunt întrebări?

– Da, şefu'. V-aţi gândit să anulaţi întrunirea?

– Da, m-am gândit şi am hotărât că nu. Dacă aş anula o întrunire de fiecare dată când aş primi un telefon de ameninţare faţă de o figură publică, ar însemna ca liniile noastre telefonice să fie blocate de cei care nu au altceva mai bun de făcut decât să creeze turbulenţă. În orice caz, s-ar putea, totuşi, să fie o alarmă falsă. Şi chiar dacă Villiers dă târcoale prin oraş, când o să vadă prezenţa noastră în teren, s-ar putea să se răzgândească. Mai sunt întrebări?

N-a mai răspuns nimeni.

– Dacă vrenul din voi adulmecă ceva, adică absolut orice, vreau să mi se aducă la cunoştinţă imediat. Dumnezeu să-i ajute celui care o să vină să-mi spună după aceea: „Ştiţi, şefu', nu v-am raportat pentru că atunci am crezut că nu este important".

Connor a lăsat televizorul deschis în timp ce se bărbierea. Hillary Bowker prezenta ultimele ştiri din Statele Unite. Legea Reducerii Armelor trecuse în Cameră cu chiu cu vai, trei voturi fuseseră în plus care-i deciseseră soarta. În orice caz, Tom Lawrence proclamase rezultatul ca un triumf al raţiunii şi bunului simţ. Analiştii, pe de altă parte, deja avertizau că Legea va avea de înfruntat multe obstacole în Senat.

„Absolut deloc", îi asigurase preşedintele pe jurnaliştii adunaţi la conferinţa sa de presă din cursul dimineţii. Connor a zâmbit. „Camera, pur şi simplu, a dus la îndeplinire voinţa poporului şi sunt încrezător că şi Senatorul va dori să facă exact la fel".

„Şi acum, ca să aflăm mai multe despre alegerile ce vor avea loc în Rusia, îi dăm legătura lui Clifford Symonds, corespondentul nostru în St. Petersburg".

Connor s-a oprit din bărbierit şi şi-a pironit ochii în televizor.

„Sondajele de opinie arată că principalii doi candidaţi, primul ministru, Grigori Cernopov şi conducătorul Partidului Comunist, Victor Zerimski sunt acum într-o competiţie foarte strânsă, fiecare cu şanse aproximativ egale. Candidatul comunist va vorbi în această după-amiază la o întrunire din Piaţa Libertăţii la care poliţia estimează că vor participa o sută de mii de oameni. În această dimineaţă domnul Zerimski a avut o întâlnire particulară cu generalul Borodin, care se pare că în curând îşi va anunţa retragerea din cursa electorală date fiind procentele mici obţinute în ultimele sondaje de opinie. Nu se cunoaşte la care dintre ceilalţi doi candidaţi va da voturile sale şi se poate ca rezultatul

alegerilor să depindă de această decizie. Sunt Clifford Symonds, CNN International, St. Petersburg".

Chipul lui Hillary Bowker a reapărut pe ecran: „Şi acum buletinul meteo", a spus ea cu un zâmbet larg.

Connor a închis televizorul pentru că nu-l interesa ce temperatură este în Florida şi a continuat să se bărbierească. El deja hotărâse că n-o să participe la conferinţa de presă din această dimineaţă a lui Zerimski, care nu va fi nimic altceva decât un panegiric făcut de secretarul său de presă. Nu se va duce nici la Ermitaj şi-şi va petrece timpul evitându-l pe Mitchell cât mai mult posibil. Se va concentra pe principala apariţie publică a lui Zerimski din acea zi. Deja găsise un restaurant cu o poziţie convenabilă pe latura de vest a pieţei. Nu era renumit pentru preparatele lui culinare, dar avea avantajul de a se afla la etajul doi şi a da cu faţa spre Piaţa Libertăţii. Şi cel mai important era că avea o uşă prin spate, aşa că el nu va trebui să intre în piaţă înainte de a fi necesar.

După ce a părăsit hotelul, a sunat la restaurant de la cea mai apropiată cabină telefonică şi a rezervat o masă în colţ, lângă fereastră pentru ora douăsprezece. Apoi a plecat în căutarea unei maşini de închiriat, ceea ce a fost mai greu de găsit în St. Petersburg decât în Moscova. Patruzeci de minute mai târziul, el se afla la volanul unei maşini în centrul oraşului, pe care apoi a lăsat-o într-o parcare subterană la doar câteva sute de iarzi de Piaţa Libertăţii. El hotărâse să se întoarcă la Moscova cu maşina imediat după discurs. În felul acesta va afla curând dacă îl fila cineva sau nu. A ieşit în stradă, a intrat în cel mai apropiat hotel şi i-a stre-

curat portarului o bancnotă de douăzeci de dolari explicându-i că are nevoie de o cameră pentru vreo oră ca să-şi facă un duş şi să-şi schimbe hainele.

Când a coborât cu liftul la parter la douăsprezece fără câteva minute, portarul nu l-a recunoscut. Connor i-a lăsat o sacoşă şi i-a spus că o să se întoarcă s-o ia în jurul orei patru. Când portarul a pus sacoşa sub tejghea a observat şi servieta pentru prima oară. Cum pe eticheta de la amândouă era trecut acelaşi nume, le-a aşezat împreună.

Connor a pornit cu paşi agale pe strada de lângă Piaţa Litertăţii. A trecut pe lângă doi poliţişti care chestionau un străin înalt şi cu păr blond-roşcat. Lui nu i-au dat nici o atenţie când a intrat în clădire şi a luat liftul pentru restaurantul de la etajul doi. I-a spus şefului de sală numele şi a fost imediat condus spre masa din colţ. S-a aşezat în aşa fel ca să fie văzut cât mai puţin de ceilalţi consumatori, în schimb el avea o privire panoramică asupra pieţei.

Tocmai se gândea la Tom Lawrence întrebându-se cât va mai trece până va lua decizia, când a apărut lângă el un ospătar şi i-a dat lista de bucate. Connor şi-a aruncat privirea pe fereastră şi a fost surprins când a văzut că piaţa deja se umpluse deşi mai erau două ore bune până când Zerimski îşi va ţine cuvântarea. Prin mulţime a zărit numeroşi poliţişti în uniformă. Unul sau doi dintre cei mai tineri deja se cocoţaseră pe statui şi examinau cu atenţie piaţa. Dar ce căutau? Era şeful Poliţiei prevăzător din cale afară

sau se temea că va fi vreo demonstraţie în timpul discursului lui Zerimski?

Şeful de sală s-a reîntors.

– Puteţi să daţi comanda, domnule? Poliţia ne-a cerut să închidem restaurantul înainte de ora două.

– Atunci mai bine iau un grătar, a spus Connor.

CAPITOLUL 16

– Unde crezi că este el acum? a întrebat Serghei.

– Acolo undeva, în piaţă, dar dacă-l cunosc eu bine, va fi aproape imposibil de găsit în această mulţime, a spus Jackson. Este ca şi cum ai căuta un ac în carul cu fân.

– Cine a pierdut vreodată un ac în carul cu fân?

– Încetează cu remarcile filozofice şi fă-ţi îndatoririle pentru care eşti plătit, i-a spus Jackson. Am să-ţi dau o gratificaţie de zece dolari dacă reuşeşti să-l găseşti. Ia aminte, este foarte probabil ca el să fie foarte bine deghizat.

Brusc, Serghei a cercetat cu mai mult interes mulţimea adunată în piată.

– Vezi bărbatul acela pe treapta de sus din colţul de nord? a întrebat el. Cel care vorbeşte cu un poliţist.

– Da, i-a răspuns Jackson.

– Acela e Vladimir Bolcenkov, şeful Poliţiei. Un om cinstit, chit că este al doilea ca putere în St. Petersburg.

– Cine este primul? l-a întrebat Jackson. Primarul?

– Nu, fratele lui, Iosif. El este şeful Mafyei din oraş.

– Asta nu generează un uşor conflict de interese?

– Nu. În St. Petersburg eşti arestat doar dacă nu eşti din Mafya.

– De unde ai toate aceste informaţii? l-a întrebat Jackson.

– De la mama. Ea s-a culcat cu amândoi.

Jackson a râs în timp ce a continuat să-l privească pe şeful Poliţiei care discuta cu un ofiţer în uniformă. I-ar fi plăcut să audă conversaţia lor. Dacă ar fi avut loc în Washington, C.I.A. ar fi putut înregistra fiecare cuvânt care se rostea.

– Îi vedeţi pe tinerii aceia cocoţaţi pe statui? a întrebat ofiţerul superior de poliţie ce stătea lângă Bolcenkov.

– Ce este cu ei? a spus şeful Poliţiei.

– Dacă cumva v-aţi întrebat de ce nu i-am arestat, să ştiţi că toţi sunt din echipa mea şi au cea mai bună privelişte asupra mulţimii decât oricine. Priviţi în spatele dumneavoastră, şefu': vânzătorul de crenvurşti, cei doi bărbaţi de pe tonetele de flori şi cei patru vânzători de ziare sunt tot oamenii mei. Şi mai am douăsprezece autobuze cu poliţişti pe o stradă la doi paşi de aici care pot să intre în piaţă cât ai clipi din ochi. Va mai fi altă sută de poliţişti care îşi va face apariţia în piaţă în următoarea oră. Fiecare ieşire este acoperită şi oricine are o casă cu vederea spre piaţă va avea şi pe unul din oamenii mei în preajmă.

– Dacă el este tot atât de bun pe cât cred eu, a spus şeful Poliţiei, o să-şi găsească un loc pe undeva la care nici măcar nu ţi-a trecut prin minte să te gândeşti.

Connor a comandat o cafea şi a continuat să urmărească ce se petrecea în piaţă. Deşi mai erau încă treizeci de minute până trebuia să-şi facă apariţia candidatul, piaţa era deja plină, începând cu admiratorii lui

Zerimski şi terminând cu simplii curioşi. Îl amuza cât se străduia vânzătorul de crenvurşti să ascundă faptul că era poliţist. Bietul om abia ce primise o plângere vehementă – pesemne că uitase să pună ketchup-ul. Connor şi-a întors atenţia spre celălalt capăt al pieţei. Mica tribună pentru presă era acum singura zonă care rămăsese neocupată. El s-a întrebat de ce mişunau atât de mulţi poliţişti prin piaţă, cu mult mai mulţi decât era necesar pentru a reţine vreun trecător ocazional de a pătrunde în zona rezervată. Ceva nu era în ordine. Gândurile i-au fost întrerupte de cafeaua fierbinte ce i-a fost pusă în faţă. S-a uitat la ceas. Zerimski pesemne că-şi terminase întâlnirea cu generalul Borodin. Rezultatul acesteia va ţine capul de afiş al ştirilor de pe toate canalele de televiziune din această seară. Connor s-a întrebat dacă va putea descifra din comportamentul lui Zerimski dacă se ajunsese la o înţelegere.

A chemat ospătarul să-i facă plata şi în timp ce aştepta s-a concentrat pentru ultima oară asupra ceea ce se petrecea în piaţă. Nici un profesionist n-ar fi considerat vreodată Piaţa Libertăţii ca o zonă potrivită. În afară de toate problemele pe care deja le identificase, priceperea profesională a şefului Poliţiei era evidentă pentru oricine. În ciuda tuturor acestor lucruri, Connor avea sentimentul că însăşi această mare aglomerare de oameni îi va da totuşi cea mai bună posibilitate ca să-l studieze pe Zerimski îndeaproape şi din această cauză hotărâse ca acum să nu stea printre jurnalişti.

Şi-a achitat nota de plată în bani gheaţă, a plecat încet spre garderobă şi i-a dat fetei tichetul. Aceasta i-a

întins haina şi pălăria iar el i-a dat o bancnotă de cinci ruble. El citise pe undeva că bătrânii întotdeauna lasă mici bacşişuri.

La parter s-a alăturat unui grup de muncitori care se vedea limpede că primiseră liber spre a participa la întrunire. Orice manager de pe o rază de o milă în jurul pieţei probabil că acceptase ideea că în acea după-amiază n-o să se lucreze cine ştie ce. Doi poliţişti în uniformă care stăteau la câţiva paşi de uşă au privit atenţi grupul de muncitori. Connor s-a trezit luat de valul mulţimii.

Piaţa Libertăţii era deja ticsită şi Connor cu greu se strecura printre trupuri croindu-şi drum spre podium. Pesemne că erau cu mult peste şaptezeci de mii de oameni. El ştia că şeful Poliţiei ar fi fost bucuros să fie furtună, cu tunete şi fulgere, dar era o tipică zi de iarnă în St. Petersburg – senină şi geroasă. A privit spre zona rezervată presei unde părea a se desfăşura o activitate intensă. A zâmbit când l-a reperat pe Mitchell pe locul obişnuit, cam la vreo zece paşi de unde ar fi trebuit să stea el. Numai că astăzi n-o să fiu acolo, amice. Cel puţin de data asta Mitchell purta o haină călduroasă şi o pălărie pe cap.

– Este o zi bună pentru hoţii de buzunare, a spus Serghei scrutând mulţimea.

– Riscă ei cu atâta poliţie prin preajmă? l-a întrebat Jackson.

– Întotdeauna dai de un poliţist când n-ai nevoie de el, a spus Serghei. Eu deja i-am văzut pe câţiva plecând cu portofele. Dar poliţia nu pare a fi interesată.

– Probabil că au destule pe cap cu această mulţime de aproape o sută de mii de oameni şi cu Zerimski trebuind să vină dintr-o clipă în alta.

Serghei a rămas cu ochii pironiţi pe şeful Poliţiei.

– Unde este el acum? îl întreba Bolcenkov pe un sergent cu un radio-emiţător în mână.

– A plecat de la întâlnirea cu Borodin de optsprezece minute şi cu câteva clipe mai înainte m-au anunţat că maşina este pe strada Preiti. Ar trebui să fie aici în şapte minute.

– Deci peste şapte minute încep şi problemele noastre, a spus şeful Poliţiei uitându-se la ceas.

– Nu credeţi că omul nostru s-ar putea să încerce să-l împuşte pe Zerimski când se află în maşină?

– Nici o şansă, a spus şeful Poliţiei. Avem de-a face cu un profesionist. El n-ar lua în consideraţie o ţintă în mişcare, mai cu seamă când este vorba de o maşină blindată. În orice caz, el nici n-ar şti în care maşină este Zerimski. Nu, omul nostru se află acolo, undeva în mulţime, o simt în oasele mele. Nu uita că ultima dată când a făcut ceva similar era o ţintă stând în picioare şi în spaţiu deschis. În acest mod este aproape imposibil ca să nimereşti pe altcineva; şi cu atâta lume câtă este aici are şanse mai mari ca să scape.

Connor încă îşi croia drum încet către podium. Şi-a aruncat un ochi peste mulţime şi a observat şi mai mulţi poliţişti în uniformă. Pe Zerimski n-avea de ce să-l deranjeze, de vreme ce se adăugau la numărul celor

veniţi să-l asculte. Pe el nu-l interesa decât să aibă un auditoriu mai mare decât al lui Cernopov.

Connor a verificat acoperişurile. Cam vreo zece oameni îşi plimbau binoclurile peste mulţime. Prezenţa lor nu putea fi mai evidentă nici măcar dacă ar fi purtat salopete galbene. De asemenea, mai erau cel puţin câteva sute de poliţişti în uniformă care înconjurau piaţa. Era vădit că şeful Poliţiei credea în factorul descurajare.

Ferestrele clădirilor ce străjuiau piaţa erau ticsite cu cei care lucrau în birourile respective şi care încercau să aibă cea mai bună panoramă asupra ceea ce se petrecea sub ei. Din nou Connor şi-a ridicat privirile spre tribuna presei care acum începuse să se umple. Poliţiştii verificau documentele fiecăruia cu minuţie – nimic neobişnuit în asta, în afară de faptul că unii dintre ziarişti erau rugaţi să-şi scoată pălăria. Connor a mai privit câteva clipe. Toţi cărora li se cerea aceasta aveau în comun două lucruri: erau bărbaţi şi erau înalţi. Asta l-a făcut să se oprească. Apoi, cu coada ochiului, l-a zărit pe Mitchell la câţiva paşi de el în mulţime. S-a încruntat. Cum reuşise tânărul agent să-l recunoască?

Brusc, fără nici o avertizare, un ropot puternic de aplauze s-a auzit din spatele lui de parcă o stea a muzicii rock ar fi apărut pe scenă. S-a întors şi a văzut convoiul de maşini al lui Zerimski înaintând încet spre piaţă şi oprindu-se în colţul de nord-vest. Mulţimea aplauda entuziastă, deşi ei nu-l puteau vedea pe candidat pentru că geamurile tuturor maşinilor erau negre. Uşile limuzinelor Zil au fost deschise, dar nu aveai cum să ştii care dintre cei care au coborât din ele putea fi Zerimski,

mai cu seamă că el era înconjurat de atâtea gărzi personale, unul mai zdrahon decât celălalt.

Când candidatul, în cele din urmă, a urcat scările podiumului, mulţimea a început să aplaude şi mai tare atingând punctul culminant când el s-a îndreptat spre partea din faţă a scenei. S-a oprit şi şi-a fluturat mâinile întâi într-o direcţie, apoi în cealaltă. Acum Connor deja putea spune câţi paşi o să mai înainteze până când se va întoarce şi va face din nou semn cu mâna.

Oamenii se înălţau pe vârful picioarelor ca să poată vedea mai bine, dar Connor n-a dat nici o atenţie agitaţiei din jurul lui. El îşi ţinea ochii pironiţi asupra poliţiştilor care în marea lor majoritate nu priveau spre scenă. Ei căutau ceva sau pe cineva anume. Un gând i-a fulgerat deodată prin minte, dar l-a îndepărtat imediat. Nu, nu era posibil. Paranoia se instala. Mai demult un agent veteran îi spusese că întotdeauna este cel mai rău în ultima misiune.

Dar dacă aveai unele îndoieli, regula era întotdeauna aceeaşi: pleci din aria periculoasă. Şi-a rotit privirile peste piaţă cântărind rapid ce ieşire să apuce. Mulţimea începuse să se domolească aşteptându-l pe Zerimski să vorbească. Connor a hotărât că va începe să se deplaseze spre capătul de nord al pieţei în clipa în care va fi un ropot de aplauze prelungite. În acea direcţie va fi mai puţin probabil ca să fie observat că se strecoară prin mulţime. A privit, aproape ca un act reflex, să vadă unde era Mitchell.

Se afla tot la câţiva iarzi în dreapta lui, poate ceva mai aproape decât atunci când îl reperase prima dată.

Zerimski s-a apropiat de microfon cu mâinile ridicate ca mulţimea să ştie că era pe punctul să-şi înceapă cuvântarea.

– Am văzut acul, a spus Serghei.

– Unde? l-a întrebat Jackson.

– Acolo, cam la douăzeci de paşi de scenă. Are altă culoare la păr şi merge ca un bătrân. Îmi datorezi zece dolari.

– Cum l-ai recunoscut de la această distanţă? l-a întrebat Jackson.

– Este singurul care încearcă să plece din piaţă.

Jackson i-a dat bancnota de zece dolari când Zerimski s-a oprit în faţa microfonului. Bătrânul care îl prezentase la Moscova stătea singur în partea din spate a scenei. Zerimski nu a mai permis ca acea greşeală să se întâmple a doua oară.

– Tovarăşi, a început el răsunător, este o mare onoare pentru mine să mă aflu în faţa voastră în calitate de candidat al vostru. Cu fiecare zi care trece îmi dau din ce în ce mai mult seama...

În timp ce Connor îşi plimba privirile peste mulţime, dintr-o dată l-a zărit din nou pe Mitchell. Mai făcuse încă un pas spre el.

– Deşi câţiva dintre cetăţenii noştri doresc reîntoarcerea la vechiul regim totalitar al trecutului, marea majoritate...

Doar câte un cuvânt banal schimbat ici-colo, şi-a zis Connor în gând. A observat că Mitchell mai făcuse încă un pas spre el.

– ... vrea să vadă o mai bună distribuire a avuţiei care a fost creată prin truda şi priceperea lor.

Când mulţimea a început să ovaţioneze, Connor a făcut rapid câţiva paşi spre dreapta. Când aplauzele au încetat, el a înţepenit, fără a-şi mai mişca nici măcar un muşchi.

– De ce bărbatul de pe bancă îl urmăreşte pe prietenul tău? l-a întrebat Serghei.

– Pentru că este un amator, i-a răspuns Jackson.

– Sau un profesionist care ştie exact ce face, i-a sugerat Serghei.

– Măi, măi, să nu-mi zici că m-am ramolit, i-a spus Jackson.

– Până acum el a făcut orice, doar că nu l-a pupat, a spus Serghei.

– Uitaţi-vă pe străzile St. Petersburg-ului, tovarăşi, a continuat Zerimski. Da, veţi vedea Mercedes-uri, B.M.V.-uri şi Jaguar-uri, dar cine stă la volanul lor? Doar câţiva privilegiaţi...

Când mulţimea a izbucnit din nou în aplauze, Connor a mai făcut câţiva paşi spre latura de nord a pieţei.

– Aştept cu nerăbdare ziua când aceasta nu va mai fi singura ţară de pe faţa pământului în care limuzinele depăşesc ca număr maşinile de familie...

Connor a privit în urmă şi a văzut că Mitchell mai făcuse câţiva paşi în direcţia lui. Ce joc joacă?

– ... şi unde sunt mai multe conturi bancare în Elveţia decât spitale.

La următorul ropot de aplauze va trebui să scape de el. S-a concentrat asupra cuvintelor lui Zerimski spre a anticipa exact când va putea face următoarea mişcare.

– Cred că l-am reperat, a spus un poliţist în uniformă care cerceta mulţimea printr-un binoclu.

– Unde, unde? l-a întrebat Bolcenkov înhăţându-i binoclul.

– La nord, cincizeci de iarzi în spate, nu-şi mişcă nici un muşchi. Este în faţa unei femei cu eşarfă roşie. Nu semăna cu descrierea pe care o avem, dar ori de câte ori este un ropot de aplauze el se mişcă prea repede pentru un bărbat de vârsta lui.

Bolcenkov a început să-l caute cu binoclul.

– L-am găsit, a spus el. După câteva secunde a adăugat: Da, s-ar putea să fie el. Spune-le celor doi din apropierea lui să-l aresteze iar ceilalţi doi ce se află la douăzeci de iarzi în faţa lui să-i acopere. Să terminăm cât mai repede posibil.

Tânărul ofiţer l-a privit neliniştit.

– Dacă am făcut o greşeală, a spus şeful Poliţiei, eu îmi voi asuma responsabilitatea.

– Să nu uităm niciodată, a continuat Zerimski, că Rusia poate din nou să fie cea mai importantă naţiune de pe glob...

Mitchell se afla acum doar la un pas de Connor care-l ignora cu perseverenţă. Doar peste câteva secunde va urma un ropot prelungit de ovaţii când Zerimski va spune mulţimii ce intenţiona să facă atunci când va fi preşedinte. Nici un cont bancar nu va fi alimentat prin mită de la oamenii de afaceri necinstiţi – această frază întotdeauna primea cele mai puternice aplauze din toate. Atunci el o să reuşească să se facă nevăzut şi va avea grijă ca Mitchell să fie transferat

într-o muncă de birou undeva într-o ţară infestată de ţânţari.

– ... Îmi voi pune viaţa în slujba voastră şi voi fi mai mult decât mulţumit cu salariul de preşedinte decât să iau mită de la oameni de afaceri necinstiţi ale căror singure interese sunt să jefuiască avuţia naţională.

Mulţimea a izbucnit în ovaţii. Connor s-a răsucit brusc şi a început să se mişte spre dreapta. Făcuse cam trei paşi mari când primul poliţist l-a înhăţat de braţul stâng. O secundă mai târziu, altul a venit în dreapta lui. A fost trântit la pământ, dar n-a făcut nici o mişcare de împotrivire. Regula numărul unu: când nu ai nimic de ascuns, nu te opune arestării. Mâinile i-au fost răsucite la spate şi o pereche de cătuşe i-a ţăcănit la încheieturi. Mulţimea a început să formeze un mic cerc în jurul celor trei bărbaţi îngenuncheaţi la pământ. Acum ei erau mai interesaţi de ceea ce se petrecea în preajmă decât de cuvintele lui Zerimski. Mitchell s-a tras uşor înapoi şi a aşteptat inevitabila întrebare: „Cine este?"

– Ucigaşul plătit de Mafya, a şoptit în urechile celor de lângă el. A început să-şi croiască drum înapoi spre zona presei murmurând periodic cuvintele: Ucigaşul plătit de Mafya.

– Daţi-mi voie, bunilor cetăţeni, să vă garantez că, dacă voi fi ales preşedinte, puteţi fi siguri de un singur lucru...

– Sunteţi arestat, i-a spus cel de al treilea bărbat pe care Connor nu-l putea vedea pentru că faţa îi era ţinută cu forţa lipită de pământ.

– Scoateţi-l de aici, a apus aceeaşi voce autoritară şi Connor a fost dus pe sus spre capătul de nord al pieţei.

Zerimski zărise turbulenţa în mulţime, dar ca un vechi profesionist a ignorat-o.

– Dacă Cernopov va fi ales, americanii vor fi mult mai interesaţi de opiniile Mexicului decât de cele ale Rusiei, a continuat el neabătut.

Jackson nu şi-a mai dezlipit privirea de pe Connor în timp ce mulţimea s-a dat repede la o parte făcând loc poliţiei să treacă.

– Prieteni, nu mai sunt decât şase zile până când poporul o să decidă.

Mitchell s-a îndepărtat grăbit de zona incidentului înaintând spre tribuna presei.

– Să n-o faceţi pentru mine. Să n-o faceţi nici măcar pentru Partidul Comunist. S-o faceţi pentru viitoarea generaţie de ruşi.

Maşina poliţiei flancată de patru motociclişti a început să-şi croiască drum afară din piaţă.

– ... care vor putea să-şi joace rolul de cetăţeni ai celei mai mărete naţiuni de pe pământ. Nu vă cer decât un singur lucru – privilegiul de a mi se permite să conduc acel popor. De data asta a rămas tăcut până a fost sigur că a captat atenţia tuturor din piaţă, după care, aproape în şoaptă a încheiat cu cuvintele: Tovarăşi, mă ofer să fiu slujitorul vostru.

A făcut un pas înapoi şi dintr-o dată uralele sutei de mii de voci au acoperit sirenele poliţiei.

Jackson a privit spre tribuna presei. Şi-a dat seama că ziariştii erau mult mai interesaţi de dispariţia maşinii poliţiei decât de cuvintele repetate de atâtea ori ale lui Zerimski.

– Ucigaşul plătit de Mafya, îl informa ziarista din Turcia pe un coleg – un „fapt" pe care ea îl aflase de la cineva din mulţime şi pe care mai târziu avea să-l citeze ca „sursă autorizată".

Mitchell şi-a înălţat privirile spre camerele de luat vederi care urmăreau maşina poliţiei cu luminile albastre ale girofarului şi care în curând s-a făcut nevăzută. Ochii i s-au oprit apoi pe persoana cu care trebuia să vorbească. A aşteptat răbdător până când Clifford Symonds a privit în direcţia lui şi i-a făcut semn cu mâna că este ceva urgent. Reporterul CNN şi-a croit repede drum prin mulţimea care ovaţiona până la ataşatul cultural american.

Zerimski a rămas în centrul scenei îmbibându-se de adulaţia mulţimii. Nu avea nici o intenţie de a pleca, de vreme ce ei continuau să-şi urle aprobarea.

Symonds a ascultat atent ce i-a spus Mitchell. El trebuia să transmită ştirile peste douăsprezece minute. Zâmbetul i se lărgea pe chip cu fiecare secundă care trecea.

– Eşti absolut sigur? a întrebat el când Mitchell a terminat de vorbit.

– Ţi-am vândut eu vreodată gogoşi până acum? l-a întrebat Mitchell încercând să pară ofensat.

– Nu, i-a răspuns Symonds pe un ton apologetic. Niciodată.

– Dar tu trebuie să ţii această informaţie la un milion de mile departe de ambasadă.

– Bineînţeles. Dar de la cine să spun că am informaţia?

– De la un oficial al poliţiei care îşi face cu zel datoria. Acesta este ultimul lucru pe care şeful Poliţiei o să vrea să-l nege.

Symonds a râs.

– Acum aş face bine să plec dacă am de gând să dau asta la ştirile de dimineaţă.

– O.K., a spus Mitchell. Dar ia aminte – să fii sigur că nici un fir nu poate să ducă spre mine.

– Te-am înşelat eu vreodată în trecut? i-a replicat Symonds, după care s-a răsucit pe călcâie şi a pornit glonţ spre tribuna presei.

Mitchell s-a făcut nevăzut în cealaltă direcţie. Mai era încă o ureche în care trebuia să toarne povestea şi asta trebuia făcut înainte ca Zerimski să plece de pe scenă.

O linie proteguitoare de body-guarzi oprea orice suporter supraentuziast de a veni mai aproape de candidat. Mitchell l-a zărit pe secretarul de presă al lui Zerimski doar la câţiva paşi mai încolo scăldându-se în ovaţiile pe care şeful său le primea.

Mitchell i-a spus unui body-guard într-o rusă perfectă cu cine voia să stea de vorbă. Zdrahonul s-a rotit pe călcâie şi a strigat spre secretarul de presă. Dacă va fi ales Zerimski, a gândit în sinea lui Mitchell, n-o să fie o administraţie prea subtilă. Secretarul de presă i-a făcut imediat semn ca să-l lase pe american să treacă

şi acesta a intrat în zona păzită de gărzile personale şi s-a îndreptat spre unul din partenerii lui de şah. I-a povestit repede că de Villiers se deghizase ca bătrân şi i-a precizat şi hotelul din care fusese văzut ieşind chiar înainte de a intra în restaurant.

Până la sfârşitul zilei şi Fitzgerald şi Jackson se vor lămuri că avuseseră de-a face cu un adevărat profesionist.

CAPITOLUL 17

Preşedintele şi şeful său de cabinet stăteau singuri în Biroul Oval urmărind primele ştiri ale dimineţii la televizor. Nici unul din ei n-a scos nici un cuvânt cât timp Clifford Symonds şi-a făcut relatarea.

„Un terorist internaţional a fost arestat în Piaţa Libertăţii în această după-amiază în timp ce liderul comunist Victor Zerimski îşi ţinea cuvântarea. Bărbatul al cărui nume încă nu a fost divulgat se află în faimoasa închisoare Crucifix din centrul St. Petersburg-ului. Poliţia locală nu exclude posibilitatea ca acesta să fie acelaşi bărbat care ar fi fost implicat în recenta asasinare a lui Ricardo Guzman, candidatul prezidenţial din Columbia. Bărbatul pe care l-a arestat ieri poliţia, se crede, că l-ar fi urmărit pe Zerimski de mai multe zile pe când îşi făcea campania electorală prin ţară. Nu mai mult decât săptămâna trecută revista *Time* îl descria ca asasinul cel mai scump plătit din vest. Se bănuie că Mafya rusă i-ar fi oferit un milion de dolari ca să-l înlăture pe Zerimski din campania electorală. Când l-a arestat poliţia au fost necesari patru oameni ca să-l imobilizeze".

Au urmat câteva imagini cu un bărbat care era arestat în mulţime şi scos de acolo, dar în cea mai reuşită

poză nu i se vedea decât ceafa acoperită cu o căciulă de blană. Chipul lui Symonds a reapărut pe ecran.

„Candidatul comunist şi-a continuat cuvântarea în ciuda faptului că arestarea a avut loc doar la câţiva iarzi în faţa lui. Mai târziu Zerimski a lăudat poliţia din St. Petersburg pentru promptitudine şi profesionalism şi a jurat că oricât de multe atentate asupra vieţii lui s-ar face nimic n-o să-l oprească din lupta sa împotriva crimei organizate. În momentul de faţă sondajele de opinie îl declară pe Zerimski la egalitate cu primul ministru Cernopov, dar mulţi observatori cred că incidentul de azi îi va spori foarte mult popularitatea.

Cu câteva ore înainte ca Zerimski să-şi ţină cuvântarea a avut o întâlnire particulară cu generalul Borodin la cartierul general al acestuia, în partea de nord a oraşului. Nimeni nu cunoaşte rezultatul acelor convorbiri, dar purtătorii de cuvânt ai generalului nu neagă faptul că el va face în curând o declaraţie spre a preciza dacă intenţionează să-şi continue campania pentru preşedenţie şi, poate cel mai important, pe care dintre cei doi candidaţi rămaşi în cursă îl va sprijini, în cazul în care se retrage. Sunt Clifford Symonds, CNN International, transmisie din Piaţa Libertăţii, St. Petersburg".

„Luni Senatul îşi va continua dezbaterile asupra Legii Reducerii Armelor Nucleare, Biologice, Chimice şi Convenţionale..."

Preşedintele a apăsat pe telecomandă şi ecranul televizorului s-a făcut negru.

– Deci tu crezi că bărbatul pe care l-au arestat nu are nici o legătură cu Mafya rusă şi că este agent C.I.A.?

– Da. Aştept să mă sune Jackson şi să-mi confirme că este acelaşi bărbat care l-a omorât pe Guzman.

– Ce să spun presei dacă mă întreabă despre asta?

– Va trebui să le aruncaţi praf în ochi pentru că nu avem nevoie ca cineva să ştie că bărbatul arestat este unul de-al nostru.

– Dar asta o s-o termine pe Dexter şi cariera ei de rahat, de director C.I.A.

– Nu, dacă o să spuneţi că n-aţi ştiut nimic despre asta, pentru că atunci jumătate din populaţie o să vă considere o marionetă C.I.A. şi o să vă ceară demisia. Dar, dacă recunoaşteţi că eraţi la curent, cealaltă jumătate o să vrea să vă acuze de înaltă trădare. Aşa că eu vă sugerez să vă mărginiţi în a spune că aşteptaţi cu interes rezultatul alegerilor din Rusia.

– Poţi să pui pariu că da, a spus Lawrence. Ultimul lucru de care am nevoie este ca micul fascist Zerimski să devină preşedinte. Ne vom întoarce peste noapte la Războiul Stelelor.

– Bănui că exact din cauza asta Senatul încă nu dă drumul Legii Reducerii Armelor. Ei nu vor să ia o decizie finală până nu ştiu rezultatul alegerilor din Rusia.

Lawrence a încuviinţat din cap.

– Dacă unul din oamenii noştri se află în afurisita aia de închisoare, va trebui să facem ceva şi rapid. Pentru că, dacă Zerimski ajunge preşedinte, atunci

numai Dumnezeu o să-l poată ajuta, pentru că eu cu siguranţă n-am să pot.

Connor n-a scos o vorbă. Era înghesuit pe bancheta din spate a maşinii poliţiei între doi ofiţeri. El ştia că aceşti tineri nu aveau nici gradul, nici autoritatea ca să-l chestioneze. Asta va veni mai târziu şi va fi făcută de cineva cu mult mai multe trese pe umăr.

În timp ce intrau pe porţile imense ale închisorii Crucifix şi în curtea pavată cu pietre, primul lucru pe care l-a văzut Connor a fost recepţia de primire. Trei zdrahoni în uniforma închisorii au făcut câţiva paşi înainte, aproape că au scos din balamale portiera din spate a maşinii şi l-au tras afară. Cei doi tineri poliţişti care-l flancaseră păreau îngroziţi.

Cei trei zdrahoni l-au luat rapid pe sus pe noul sosit, au traversat curtea şi au intrat pe un coridor lung şi întunecat. Acolo au început loviturile cu pumnii şi picioarele. Connor ar fi protestat dar vocabularul lor părea a consta doar din icnituri. Când au ajuns la capătul coridorului unul dintre ei a deschis o uşă de fier grea şi ceilalţi doi i-au dat brânci în celula mică. El n-a făcut nici un efort de a se împotrivi când i-au luat mai întâi pantofii, apoi ceasul, verigheta şi portmoneul – din care n-aveau să afle nimic. Ei au plecat trântind uşa celulei şi încuind-o.

Connor s-a ridicat încet în picioare şi şi-a întins precaut mădularele încercând să vadă dacă-i fusese rupt vreun os. Loviturile nu păreau a avea consecinţe permanente, a hotărât el, chit că vânătăile începuseră să

apară. A cercetat încăperea care nu era mai mare decât cuşeta în care călătorise de la Moscova. Pereţii verzi de cărămidă arătau de parcă n-ar mai fi fost văruiţi de la începutul secolului.

Connor petrecuse optsprezece luni într-un loc cu mult mai rău în Vietnam. Atunci ordinele lui fuseseră clare: Când eşti interogat de duşman îţi dai doar numele, gradul şi numărul de înmatriculare. Aceste reguli nu erau valabile pentru acei care trăiau sub comandamentul *Celei de a Unsprezecea Porunci:*

Să nu te laşi prins. Dar dacă eşti, neagă total că ai vreo legătură cu C.I.A. Nu-ţi face griji – Agenţia întotdeauna va avea grijă de tine.

Connor şi-a dat seama că în cazul lui trebuie să uite „obişnuitele canale diplomatice", în ciuda asigurărilor lui Gutenburg. Aşa cum zăcea pe patu-i din celula mică, acum toate i se limpezeau.

Nu i se ceruse ca să semneze pentru banii lichizi primiţi şi nici pentru maşină. Şi acum îşi reamintea şi fraza pe care încercase s-o aducă la suprafaţă din ascunzişurile minţii sale. A repetat-o.cuvânt cu cuvânt:

Dacă îţi faci griji în legătură cu noua ta slujbă aş fi fericit să discut cu preşedintele companiei la care te angajezi şi să-i explic că nu este decât o misiune scurtă.

De unde ştia Gutenburg că el fusese intervievat pentru o nouă slujbă şi că discutase direct cu preşedintele companiei? Ştia, pentru că deja vorbise cu Ben Thomspon. Din cauza asta ei îşi retrăseseră oferta. *„Ne pare rău să vă informăm...*

În ceea ce-l priveşte pe Mitchell, el ar fi trebuit să-şi dea seama ce se ascundea sub chipul acela angelic.

Dar el era încă nedumerit de telefonul de la preşedinte. De ce Lawrence nu i-a spus niciodată pe nume? Iar frazele păreau puţin trunchiate şi râsul puţin cam prea tare.

Chiar şi acum cu greu îi venea să creadă până unde voia să meargă Dexter ca să-şi salveze pielea. El a rămas cu ochii pironiţi în tavan. Dacă preşedintele nu dăduse deloc acel telefon însemna că nu mai este nici o speranţă ca să fie scos din această închisoare, şi-a dat el seama. Dexter reuşise cu succes să se descotorosească de singura persoană care o putea expune şi Lawrence nu putea face nimic în legătură cu asta.

Acceptarea orbească din partea lui Connor a codului agentului C.I.A. îl făcuse un pion din proprie voinţă în planul ei de supravieţuire. Nici un ambasador nu va face nici un protest diplomatic în favoarea lui. Nu vor fi mici pachete cu mâncare. El va trebui să-şi aibă singur de grijă, aşa cum îşi avusese în Vietnam. Şi unul dintre tinerii ofiţeri care-l arestaseră deja îi menţionase una din problemele căreia trebuia să-i facă faţă de data asta: nimeni nu scăpase din închisoarea Crucifix în optzeci şi patru de ani.

Uşa de la celulă s-a deschis brusc şi un bărbat îmbrăcat în uniformă albastră şi cu fireturi aurii a intrat înăuntru. Şi-a aprins o ţigară. Era a cincisprezecea în acea zi.

Jackson a rămas în piaţă până când maşina poliţiei nu s-a mai văzut deloc. Era furios pe el însuşi. În cele din urmă s-a răsucit pe călcâie şi a plecat lăsând în

urma lui mulţimea care ovaţiona. Mergea atât de repede că Serghei a trebuit să alerge ca să ţină pasul cu el. Tânărul rus deja hotărâse că acum nu era timpul de pus întrebări. Cuvântul „Mafya" era pe buzele tuturor pe lângă care treceau. Serghei a fost uşurat când Jackson s-a oprit şi a luat un taxi.

Jackson nu putea decât să admire cât de bine dusese la îndeplinire întreaga operaţiune Mitchell – fără nici o îndoială ghidat de Dexter şi Gutenburg. Era un procedeu tipic C.I.A., dar cu o diferenţă: de data asta era unul de-al lor pe care-l lăsau fără milă să putrezească într-o închisoare străină.

A încercat să nu se gândească la torturile la care va fi supuş Connor. În schimb s-a concentrat asupra raportului pe care i-l va da lui Andy Lloyd. Dacă măcar ar fi reuşit să ia legătura cu el noaptea trecută poate că ar fi primit dezlegarea ca să-l scoată pe Connor din toată povestea. Celularul lui tot nu funcţiona aşa că o să rişte şi o să folosească telefonul din camera de la hotel. După douăzeci şi nouă de ani i se oferise şansa să-şi onoreze datoria. Şi el nu fusese pe fază.

Taxiul s-a oprit în faţa hotelului lui Jackson. A plătit şi a alergat înăuntru. Nu a mai aşteptat pentru lift şi a pornit-o cu paşi mari pe scări până la etajul unu, apoi a ţâşnit pe coridor ca din puşcă spre camera 132. Serghei l-a ajuns din urmă abia când răsucea cheia şi deschidea uşa.

Tânărul rus s-a aşezat jos într-un colţ al camerei şi a ascultat ce-i spunea Jackson la telefon cuiva cu numele de Lloyd. Când, în cele din urmă, a pus receptorul în furcă, Jackson era alb ca varul şi tremura de mânie.

Serghei a vorbit pentru prima oară de când părăsiseră piaţa:

– Poate că este timpul să-l sun pe unul din clienţii mamei.

– Felicitări, i-a spus Dexter în clipa când Gutenburg a intrat în birou. Directorul adjunct a zâmbit când s-a aşezat pe scaunul din faţa şefului său şi i-a pus un dosar pe masă.

– Abia ce am văzut ştirile de la ABC şi CBS, a spus ea. Amândouă posturile merg pe versiunea lui Symonds în legătură cu cele petrecute în Piaţa Libertăţii. Ai idee cât o să mai relateze presa povestea mâine?

– Ei deja şi-au pierdut interesul. Nu s-a tras nici un foc, nici măcar un pumn, iar suspectul s-a dovedit a fi neînarmat. Şi nimeni n-a făcut nici o aluzie că omul arestat ar fi american. Mâine pe vremea asta povestea nu va ocupa prima pagină decât în ziarele din Rusia.

– Ce vom răspunde la întrebările presei?

– Le spunem că este o problemă internă a Rusiei şi că în St. Petersburg ucigaşii plătiţi au ajuns mai ieftini decât un ceas de mână decent. Am să le spun că nu au decât să citească articolul de luna trecută din *Time* despre Naşul din Rusia ca să aprecieze problemele cu care se confruntă această ţară. Dacă mă presează, am să-i trimit în direcţia Columbia. Dacă continuă să mă strângă cu uşa am să arunc pe tapet Africa de Sud. Asta le va asigura o sumedenie de coloane lungi cu care să-şi hrănească redactorii flămânzi.

– A arătat vreunul din canale imagini cu Fitzgerald după ce a fost arestat?

– Nu i s-a văzut decât ceafa şi chiar şi atunci era înconjurat de poliţie. Altfel puteţi fi sigură că i-ar fi dat chipul de o sută de ori.

– Ce şanse sunt ca el să apară în public şi să facă o declaraţie care să ne compromită şi pe care presa s-o ia de bună?

– Virtual nici una. Dacă ei vor ţine vreodată un proces presa străină, cu siguranţă, nu va fi acceptată. Dacă va fi ales Zerimski, Fitzgerald nu va mai ieşi de după gratiile Crucifix-ului niciodată.

– Ai pregătit raportul pentru Lawrence? l-a întrebat Dexter. Pentru că poţi să fii sigur că el va încerca să facă astfel încât doi şi cu doi să fie şase.

Gutenburg s-a aplecat în faţă şi şi-a trecut palma peste dosarul pe care îl pusese pe biroul directorului.

Ea l-a deschis şi a început să-l citească fără a da nici un semn de emoţie pe măsură ce întorcea paginile. Când a ajuns la capăt l-a închis şi a lăsat un zâmbet fugar să-i lumineze faţa, după care i l-a restituit.

– Vezi să poarte semnătura ta şi trimite-l la Casa Albă imediat, a spus ea. Pentru că, indiferent ce dubii poate avea în acest moment preşedintele, dacă Zerimski câştigă alegerile, el n-o să mai vrea niciodată să se refere la acest subiect.

Gutenburg a dat din cap în semn de aprobare.

Helen Dexter a privit peste masă la adjunctul ei.

– Dar dacă asta ajută ca Zerimski să fie ales, vom prinde doi iepuri dintr-o singură lovitură. Legea lui Lawrence pentru Reducerea Armelor va fi respinsă de

Congres şi Casa Albă se va amesteca tot mai puţin în treburile C.I.A.

Connor s-a ridicat în capul oaselor, şi-a pus picioarele goale pe dalele de piatră şi şi-a privit drept în faţă vizitatorul. Şeful Poliţiei a tras adânc din ţigară şi a trimis fumul rotocoale în aer.

– Tâmpit obicei, a spus el într-o engleză fără cusur. Soţia mea tot timpul mă bate la cap ca să mă las de fumat.

Pe chipul lui Connor nu se putea citi nici o emoţie.

– Numele meu este Vladimir Bolcenkov. Sunt şeful Poliţiei din acest oraş şi m-am gândit că am putea avea o mică discuţie înainte ca totul să fie înregistrat.

– Numele meu este Piet de Villiers. Sunt cetăţean sud-african, lucrez la *The Johannesburg Journal* şi vreau să-mi văd ambasadorul.

– Aceasta e prima problemă, a spus Bolcenkov cu ţigara bălăngănindu-i-se în colţul gurii. Vezi, eu nu cred că numele dumitale este Piet de Villiers, sunt aproape sigur că nu eşti sud-african şi ştiu cu certitudine că nu lucrezi la *The Johannesburg Journal* pentru că nu există un asemenea ziar. Şi ca să nu mai pierdem timp nici unul din noi, ştiu din cele mai autorizate surse că nu ai fost plătit de Mafya din Rusia. Recunosc că încă nu ştiu cine eşti şi nici măcar din ce ţară vii. Dar, indiferent cine te-a trimis, ca să folosesc o expresie colocvială modernă, te-a băgat adânc în rahat. Şi, dacă mă pot exprima aşa, ai fost catapultat chiar de la cea mai mare înălţime.

Connor nici măcar n-a clipit.

– Dar te pot asigura că ei n-o să-mi facă şi mie acelaşi lucru. Aşa că, dacă crezi că nu-mi poţi răspunde la întrebări, nu-mi rămâne decât să te las să putrezeşti aici, în vreme ce eu o să mă desfăt în gloria ce s-a abătut în chip nemeritat asupra mea.

Connor tot nu a reacţionat.

– Văd că nu pot să ajung la tine, a spus şeful Poliţiei. Simt că este de datoria mea să subliniez că aici nu suntem în Columbia şi că eu nu-mi schimb părerile după cel cu care am vorbit cel mai recent sau după cel care-mi oferă cea mai mare sumă de dolari.

A făcut o pauză şi a tras din nou din ţigară, după care a adăugat:

– Am să te las să te mai gândeşti. Dar dacă eu aş fi în pielea ta n-aş aştepta prea mult.

A bătut în uşă.

– Dă-mi voie să te asigur, indiferent cine eşti, a adăugat el în timp ce uşa se deschidea, că aici nu vor fi smulgeri de unghii, scaune de tortură sau alte mijloace mai sofisticate de supliciu atâta vreme cât eu sunt şeful Poliţiei din St. Petersburg. Eu nu cred în tortură; nu este stilul meu. Dar nu-ţi pot promite că totul va fi la fel de civilizat dacă Victor Zerimski va fi ales noul nostru preşedinte.

Şeful Poliţiei a ieşit trântind uşa celulei şi Connor a auzit cheia răsucindu-se în broască.

CAPITOLUL 18

Trei B.M.W.-uri albe au oprit în fața hotelului. Bărbații care stăteau lângă șofer în fiecare mașină, dintr-un pas, au fost pe trotuar și au verificat strada în sus și în jos. Imediat ce au constatat că totul era în ordine, s-a deschis ușa din spate de la mașina din mijloc spre a-i permite lui Alexei Romanov să coboare. Tânărul înalt purta o haină neagră, lungă, de cașmir și nu s-a uitat în nici o parte când a intrat în hotel. Ceilalți trei bărbați l-au urmat formând un semicerc în jurul lui.

Din descrierea ce i se dăduse la telefon, Romanov imediat l-a recunoscut pe americanul înalt care stătea în mijlocul holului și care părea că așteaptă pe cineva.

– Domnul Jackson? a întrebat Romanov cu un accent gutural.

– Da, a răspuns Jackson. I-ar fi strâns mâna dacă Romanov nu s-ar fi răsucit pe călcâie după care s-a îndreptat direct spre ieșire.

Motoarele celor trei mașini mergeau și portierele erau deschise când Jackson a pășit în stradă. A fost condus spre ușa din spate a vehiculului din centru și s-a așezat între bărbatul care nu voise să-i strângă mâna și un altul la fel de tăcut dar mult mai solid construit.

Cele trei mașini au trecut pe banda din centru și parcă o baghetă magică le îndepărta pe celelalte vehi-

cule din calea lor. Singure semafoarele nu păreau a le cunoaşte.

În timp ce mica coloană străbătea oraşul, Jackson şi-a făcut iar reproşuri. Dacă el ar fi reuşit să vorbească cu Lloyd în urmă cu douăzeci şi patru de ore nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Dar asta era o lipsă de previziune – un dar cu care numai politicienii se nasc, şi-a zis în sinea lui.

– Trebuie să te întâlneşti cu Nicolai Romanov, îi spusese Serghei. El formase numărul de telefon al mamei sale şi când, în cele din urmă, aceasta răspunsese, Serghei s-a comportat într-un mod pe care Jackson nu-l mai văzuse până atunci. Era respectuos, a ascultat cu atenţie şi n-a întrerupt-o niciodată. După douăzeci de minute el închisese telefonul.

– Cred că ea o să dea un telefon, i-a spus el. Problema este că nu poţi deveni membru al „Hoţilor oblăduiţi de Justiţie" – sau Mafya, aşa cum îi numiţi voi – până nu ai paisprezece ani. A fost la fel chiar şi pentru Alexei, singurul fiu al ţarului.

Serghei a continuat să-i explice că el ceruse să i se permită lui Jackson să aibă o întâlnire cu ţarul, şeful „Hoţilor oblăduiţi de Justiţie". Organizaţia fusese fondată pe vremea când Rusia era condusă de un ţar adevărat şi supravieţuise de-a lungul anilor devenind cea mai temută şi respectată organizaţie criminală din lume.

– Mama mea este una dintre puţinele femei cu care ţarul stă de vorbă. Ea o să-l roage să-ţi acorde o audienţă, i-a spus Serghei.

Telefonul a sunat şi el l-a ridicat imediat. În timp ce asculta cu atenţie ce avea mama lui de spus, Serghei s-a făcut alb la faţă ca varul şi a început să tremure. A şovăit o vreme, dar în cele din urmă a fost de acord cu ceea ce îi sugera ea. Mâna încă îi tremura când a pus receptorul jos.

– A fost de acord să mă vadă? l-a întrebat Jackson.

– Da, a spus Serghei încet. Mâine dimineaţă o să vină Romanov, fiul ţarului, care va fi succesorul lui când o să moară, şi Ştefan Ivaniţki, vărul lui Alexei, care este al treilea la comandă.

– Atunci care e problema?

– Pentru că ei nu te cunosc, au pus o condiţie.

– Şi care e aia?

– Dacă ţarul o să considere că i-ai irosit timpul de pomană, cei doi bărbaţi se vor întoarce şi-mi vor frânge un picior ca să ţin minte să nu-i mai deranjez altădată.

– Atunci mai bine ai grijă să nu fii pe aici când mă voi întoarce.

– Dacă nu voi fi aici ei se vor duce la mama şi-i vor frânge ei un picior. Şi când mă vor prinde pe mine, mi le vor rupe pe amândouă. Este codul nescris al Mafyei.

Jackson a întrebat dacă n-ar trebui să contramandeze întâlnirea. El nu voia ca, din cauza lui, Serghei să sfârşească prin a merge în cârje. Dar băiatul i-a spus că era prea târziu. El deja acceptase condiţiile lor.

O singură privire aruncată spre Ştefan Ivaniţki, nepotul ţarului, care stătea în dreapta lui, a fost de-ajuns pentru Jackson spre a-l convinge că ruperea unui picior

nu i-ar lua decât o clipă şi ar fi în stare să uite în chiar mai puţin.

După ce B.M.W.-urile au ieşit din oraş au mărit viteza la şaizeci de mile pe oră. În timp ce urmau drumul în meandre de pe dealuri au întâlnit puţine alte vehicule. Au trecut în viteză pe lângă ţărani cu capetele plecate pe ale căror feţe se vedea că nu-i interesează nici trecutul, nici viitorul. Jackson a început să înţeleagă de ce cuvintele lui Zerimski făceau să pâlpâie ultima licărire de speranţă rămasă în sufletele lor.

Fără nici o semnalizare maşina din faţă a virat-o brusc la stânga şi s-a oprit în faţa unei porţi masive din fier forjat dominată de un blazon cu un şoim cu aripile întinse. Doi bărbaţi care aveau în mână automate Kalaşnikov au înaintat câţiva paşi şi primul şofer a coborât geamul ca să-i lase să se uite înăuntru. Asta i-a reamintit lui Jackson de sosirile din afară la sediul C.I.A. – atâta doar că la Langley santinelele trebuiau să se mulţumească cu pistoale care rămâneau în tocurile lor prinse în cingătoare.

După ce au fost inspectate toate cele trei maşini, una dintre santinele a dat din cap şi aripile şoimului s-au deschis. Cele trei maşini au înaintat lent de-a lungul unei alei prunduite care şerpuia printr-o pădure deasă. Au mai trecut cinci minute până când Jackson a zărit casa – deşi nu era o casă. Cu un secol în urmă fusese palatul primului născut al împăratului. Acum era locuit de o rudă îndepărtată care, de asemenea, credea în drepturile sale ereditare.

– Să nu-i vorbeşti ţarului până nu ţi se adresează el mai întâi, îl avertizase Serghei. Şi întotdeauna să-l tratezi ca pe străbunii săi de viţă împărătească. Jackson preferase să nu-i mai spună lui Serghei că habar nu avea cum trebuie să tratezi un membru al familiei imperiale ruse.

Maşinile s-au oprit cu o frână bruscă în faţa uşii. Un bărbat înalt, elegant, îmbrăcat în frac negru, cămaşă albă cu papion îi aştepta pe treapta de sus a scării. S-a înclinat spre Jackson care a încercat să pară că ar fi obişnuit cu acest fel de tratament. În fond şi la urma urmelor, el se întâlnise odată cu Richard Nixon.

– Fiţi binevenit la Palatul de Iarnă, domnule Jackson, a spus majordomul. Domnul Romanov vă aşteaptă în Galeria Albastră.

Alexei Romanov şi Ştefan Ivaniţki l-au însoţit pe Jackson prin uşa deschisă. Jackson şi tânărul Romanov l-au urmat pe majordom de-a lungul unui coridor lung, placat cu marmură, în vreme ce Ivaniţki a rămas în picioare lângă intrare. Lui Jackson i-ar fi plăcut să se oprească şi să admire picturile şi statuile care ar fi înnobilat orice muzeu din lume, dar mersul grăbit al majordomului nu i-a permis. Majordomul s-a oprit la capătul coridorului în faţa a două uşi albe, care se înălţau până aproape de tavan. El a ciocănit, a deschis una din uşi şi a făcut un pas lateral ca să-l lase pe Jackson să intre.

– Domnul Jackson, a anunţat el şi a părăsit încăperea închizând încet uşa în urma lui.

Jackson a păşit în salonul imens, somptuos mobilat. Parchetul era acoperit cu un singur covor pentru

care un turc şi-ar fi negociat chiar viaţa. Dintr-un scaun cu braţe Louis XIV, tapiţat cu catifea roşie s-a sculat un bărbat în vârstă îmbrăcat într-un costum albastru, în dungi fine. Părul îi era argintiu şi paloarea pielii sugera că suferea de o boală îndelungată. Când a făcut un pas ca să-i strângă mâna oaspetelui său s-a văzut că trupu-i subţire era uşor adus de spate.

– Aţi fost foarte amabil, domnule Jackson, că aţi făcut tot acest drum ca să veniţi să mă vedeţi, a spus el. Trebuie să mă iertaţi, dar eu aproape că am uitat engleza. Am fost forţat să părăsesc Oxford-ul în 1939, curând după ce a izbucnit războiul, deşi nu eram decât în anul doi. Vedeţi, britanicii niciodată nu au avut încredere cu adevărat în ruşi, chit că mai târziu am devenit aliaţi. A zâmbit blând. Sunt sigur că ei au cam aceeaşi atitudine chiar când tratează şi cu americanii.

Jackson nu ştia cum să reacţioneze.

– Luaţi loc, domnule Jackson, a spus bătrânul, făcând un gest spre un scaun identic cu al lui.

– Vă mulţumesc, a spus Jackson.

Erau primele cuvinte pe care le rostea de când părăsise hotelul.

– Acum, domnule Jackson, a spus bătrânul aşezându-se încet în scaunul lui, dacă vă pun o întrebare, vă rog să răspundeţi la ea exact. Dacă aveţi unele îndoieli, gândiţi-vă înainte de a răspunde. Pentru că dacă vă hotărâţi să mă minţiţi – cum s-o spun eu mai clar? – o să descoperiţi că se va sfârşi nu numai această întâlnire.

Jackson ar fi vrut să se ridice şi să plece, dar ştia că bătrânul era, probabil, singura persoană de pe suprafaţa pământului care ar fi putut să-l scoată viu pe Connor din închisoarea Crucifix. A dat scurt din cap spre a-i arăta că a înţeles.

– Bun, a spus Romanov. Şi acum aş vrea să aflu ceva mai multe despre dumneata, domnule Jackson. Pot să-ţi spun dintr-o aruncătură de ochi că lucrezi pentru o agenţie care se ocupă de aplicarea legii şi, de vreme ce te afli în ţara mea – a accentuat cuvântul *mea* – presupun că aceasta trebuie să fie mai degrabă C.I.A. decât F.B.I. Am dreptate?

– Am lucrat pentru C.I.A. douăzeci şi opt de ani, până destul de recent când am fost înlocuit. Jackson şi-a ales cu grijă cuvintele.

– Este împotriva legilor naturii să ai o femeie ca şef, a comentat Romanov fără ca măcar să schiţeze un zâmbet. Organizaţia pe care o conduc eu niciodată n-ar face o asemenea prostie.

Bătrânul s-a aplecat spre o masă din stânga lui şi a luat un pahar mic, plin cu un lichid incolor, pe care Jackson nu-l observase până în acea clipă. A luat o înghiţitură şi a aşezat paharul înapoi pe masă înainte de a pune următoarea întrebare.

– Lucrezi în momentul de faţă pentru o altă agenţie care se ocupă de aplicarea legii?

– Nu, a spus Jackson ferm.

– Deci, ai ajuns mercenar? a sugerat bătrânul.

Jackson n-a răspuns.

– Înţeleg, a spus el. Din tăcerea dumitale sunt obligat să deduc că nu eşti singura persoană care nu are încredere în Helen Dexter.

Din nou Jackson n-a spus nimic. Dar el învăţa repede de ce nu merită să-l minţi pe Romanov.

– De ce ai vrut să mă vezi, domnule Jackson?

Jackson bănuia că bătrânul ştia exact de ce, dar i-a intrat în joc.

– Am venit pentru un prieten de-al meu, care din cauza prostiei mele a fost arestat şi în momentul de faţă este întemniţat în închisoarea Crucifix.

– O instituţie cunoscută prin recordul său în lipsa de umanitarism, mai cu seamă când este vorba de cereri de graţiere, sau eliberarea în anumite condiţii

Jackson a dat din cap în semn de aprobare.

– Sunt sigur că nu prietenul dumitale a informat presa că organizaţia mea i-a oferit un milion de dolari ca să-l scoată pe Zerimski din cursa prezidenţială. Dacă aşa ar fi stat lucrurile, el ar fi fost găsit demult spânzurat în celulă. Nu, eu bănui că persoana care a furnizat acea informaţie eronată, a continuat Romanov, este unul din subordonaţii lui Helen Dexter. Dacă ai fi venit la mine ceva mai devreme, domnule Jackson, te-aş fi prevenit în legătură cu Mitchell. A mai luat încă o înghiţitură din pahar şi a adăugat: Unul din puţinii dintre compatrioţii dumitale la care m-aş gândi să-l recrutez în organizaţia mea. Văd că eşti surprins de cât de vaste sunt informaţiile mele.

Jackson nu şi-a mişcat nici măcar un muşchi.

– Domnule Jackson, cu siguranţă că n-o să fii surprins dacă afli că oamenii mei sunt bine plasaţi în

eşaloanele de vârf atât ale C.I.A. cât şi F.B.I. Zâmbetul abia schiţat i-a reapărut pe faţă. Şi dacă aş considera că mi-ar fi util, aş avea pe cineva care să lucreze pentru mine şi la Casa Albă. Dar cum preşedintele Lawrençe dă la iveală tot ce i se cere la conferinţele sale de presă săptămânale, nu este necesar. Ceea ce mă duce la următoarea întrebare: Prietenul dumitale lucrează pentru C.I.A.?

Jackson n-a răspuns.

– Da, văd. Exact cum am crezut. Ei bine, cred că poate fi sigur că Helen Dexter n-o să alerge ca să-l scape de data asta.

Jackson tot n-a spus nimic.

– Bun, a spus bătrânul. Deci, acum ştiu exact ce vrei de la mine. A făcut o pauză. Dar eu nu ştiu ce poţi dumneata să-mi oferi în schimb.

– Nu am nici cea mai vagă idee care este rata de schimb, a spus Jackson.

Bătrânul a început să râdă.

– Nu cred că ţi-ai închipuit vreo clipă, domnule Jackson, că te-am adus până aici ca să discutăm despre bani, nu-i aşa? Priveşte în jurul dumitale şi ai să vezi că oricât de mult ai avea de oferit, tot n-ar fi destul. *Time* a fost aproape de adevăr când a făcut acele speculaţii în legătură cu puterea şi averea mea. Numai anul trecut organizaţia mea a avut o cifră de afaceri de 187 miliarde dolari, mai mult decât economia Belgiei sau Suediei. Acum avem filiale total operaţionale în 142 de ţări. În fiecare lună apare câte una, ca să parafrazez sloganul companiei McDonald. Nu, domnule Jackson, nu mai am destule zile de trăit pe acest pământ ca

să-mi irosesc vreuna din ele discutând despre bani cu un lefter.

– Atunci de ce aţi fost de acord din capul locului ca să mă vedeţi? a întrebat Jackson.

– Dumneata nu pui întrebări, domnule Jackson, i-a retezat-o Romanov scurt. Dumneata doar răspunzi la ele. Sunt surprins să văd că n-ai fost instruit cum trebuie.

Bătrânul a mai luat o înghiţitură din lichidul incolor înainte de a spune ce anume aşteaptă în schimb pentru a-l ajuta pe Connor să scape. Jackson ştia că nu avea dreptul de a accepta condiţiile lui Romanov în numele lui Connor, dar cum i se atrăsese atenţia să nu pună întrebări, a rămas tăcut.

– Poate că ai nevoie de puţin timp ca să te gândeşti la propunerea mea, domnule Jackson, a continuat bătrânul. Dar dacă prietenul dumitale este de acord cu condiţiile mele şi apoi nu reuşeşte să-şi ţină partea sa de învoială, trebuie să-i fie făcute foarte clare consecinţele acţiunilor lui. A făcut o pauză ca să-şi tragă respiraţia. Sper, într-adevăr, domnule Jackson, că el nu este genul de om care, după ce a semnat un contract, îşi pune speranţele în vreun avocat deştept care să-i găsească vreo portiţă ca să nu şi-l mai onoreze. Vezi, în acest proces, eu am şi rolul judecătorului şi al juraţilor iar pe fiul meu Alexei îl voi numi procuror. Îi voi încredinţa puteri depline ca să urmărească îndeplinirea acestui acord literă cu literă . Deja am dat ordin ca să vă însoţească pe amândoi înapoi, în Statele Unite şi el nu se va întoarce până

când înţelegerea n-a fost onorată. Sper că m-am făcut clar, domnule Jackson.

Biroul lui Zerimski nu putea să fie într-un contrast mai mare faţă de palatul ţarului din afara oraşului. Liderul comunist ocupa etajul trei al unei clădiri dărăpănate dintr-o suburbie în nordul Moscovei – deşi oricine care era invitat să stea la vila sa de pe Volga devenea foarte repede conştient de faptul că lui Zerimski nu-i era deloc străin luxul.

Ultimul vot fusese dat la ora zece în seara precedentă. Acum Zerimski nu putea face altceva decât să stea şi să aştepte ca oficialii de la Marea Baltică până la Pacific să numere buletinele de vot. El ştia foarte bine că în unele circumscripţii oamenii votaseră de mai multe ori. În altele urnele de vot, pur şi simplu, nu ajunseseră la primărie. Însă era sigur că, din moment ce stabilise o înţelegere cu Borodin şi generalul se retrăgea din cursă, el avea şanse reale să câştige. Dar era destul de realist ca să ştie că, dată fiind Mafya care-l sprijinea pe Cernopov, el avea nevoie de peste jumătate de voturi ca să fie declarat învingător. Din aceste motive el hotărâse să-şi facă un aliat în tabăra ţarului.

Rezultatul alegerilor nu se va cunoaşte decât peste câteva zile, pentru că voturile se numărau manual în cea mai mare parte a ţării. Lui nu trebuia să i se reamintească remarca atât de des citată a lui Stalin că nu contează câţi oameni votează, ci doar cei care numără voturile.

Cei mai apropiaţi de Zerimski erau grămadă pe telefoane încercând să urmărească ce se întâmpla pe tot cuprinsul vastei naţiuni. Dar toţi preşedinţii de comisii considerau întrecerea prea strânsă ca să poată face evaluări. În această zi conducătorul comunist a bătut darabana în masă de mai multe ori decât în tot timpul ultimei săptămâni şi a rămas în camera lui ceasuri în şir dând telefoane.

– Asta-i o veste bună, Ştefan, spunea Zerimski. Atâta vreme cât tu te ocupi de problema vărului tău. Tocmai asculta răspunsul lui Ivaniţki când a bătut cineva la uşă. A pus telefonul jos când l-a văzut în cameră pe şeful său de cabinet. N-avea nici un chef ca Titov să afle cu cine stătea el de vorbă.

– Ziariştii ar vrea să ştie dacă o să le vorbiţi, a spus Titov sperând să-şi ţină şeful ocupat câteva minute. Ultima oară când Zerimski îi văzuse pe vulturi – cum îi numea el – fusese în dimineaţa anterioară când toţi se duseseră să-l vadă votând în Koski, cartierul său natal din Moscova. Dacă el ar fi candidat ca preşedinte al Statelor Unite n-ar fi fost nici o diferenţă.

Zerimski a dat din cap aprobându-l fără nici o tragere de inimă şi l-a urmat pe Titov pe scări în jos şi apoi în stradă. El îşi instruise oamenii de pază să nu lase nici un jurnalist să intre în clădire ca să nu descopere cât de ineficient şi puţin personal avea. Asta o să se schimbe imediat ce va pune mâna pe trezoreria statului. El nu-i spusese nici măcar şefului său de cabinet că, dacă va câştiga, acestea vor fi ultimele alegeri în care poporul rus va vota cât va fi el în viaţă. Şi el nu dădea nici două parale pe oricâte proteste aveau să

fie în ziarele şi revistele străine. În scurtă vreme ele nu vor mai circula absolut deloc la răsărit de Germania.

Când Zerimski a păşit pe trotuar a fost întâmpinat de cel mai mare număr de jurnalişti pe care-i văzuse de când începuse campania electorală.

– Cât de încrezător sunteţi în victorie, domnule Zerimski? a întrebat cineva înainte ca el măcar să apuce să le spună bună ziua.

– Dacă va ieşi învingător cel pe care l-a votat majoritatea poporului, eu voi fi viitorul preşedinte al Rusiei.

– Dar preşedintele grupului de observatori internaţionali a spus că acestea au fost cele mai democratice alegeri pe care le-a avut Rusia în toată istoria ei. Nu sunteţi de acord cu această apreciere?

– Voi fi dacă sunt declarat învingător, a răspuns Zerimski.

Jurnaliştii au râs politicoşi la mica lui glumă.

– Dacă sunteţi ales, când îl veţi vizita pe preşedintele Lawrence la Washington?

– La scurtă vreme după ce el mă va vizita la Moscova, a venit prompt răspunsul.

– Dacă sunteţi ales preşedinte, ce se va întâmpla cu omul care a fost arestat în Piaţa Libertăţii şi care este acuzat că a încercat să vă asasineze?

– Aceea va fi o hotărâre a Justiţiei. Dar puteţi fi siguri că va avea o judecată dreaptă.

Brusc Zerimski s-a plictisit. Fără nici un cuvânt, s-a răsucit pe câlcâie şi a dispărut în clădire ignorând ploaia de întrebări ce se revărsa în urma lui:

– I-aţi oferit lui Borodin un post în cabinetul dumneavoastră?

– Ce veţi facė cu Cecenia?

– Va fi Mafya obiectiv prioritar pe agenda dumneavoastră?

În timp ce urca scările de piatră tocite către etajul trei a hotărât că, indiferent dacă va câştiga sau va pierde, aceasta a fost ultima dată când a mai acceptat o discuţie cu presa. Nu-l invidia pe Lawerence care încerca să conducă o ţară unde jurnaliştii aşteptau să fie trataţi ca o putere egală în stat. Când a ajuns în biroul său s-a prăbuşit în singurul fotoliu confortabil din încăpere şi a dormit pentru prima oară după atâtea zile.

Cheia s-a răsucit în broască şi uşa celulei s-a deschis larg. Bolcenkov a intrat purtând în mână o sacoşă mare şi o servietă de piele, plată.

– După cum vezi, m-am întors, i-a spus şeful Poliţiei din St. Petersburg aşezându-se în faţa lui Connor. Din care poţi să deduci că vreau să stăm de vorbă fără ca discuţia noastră să fie consemnată. Totuşi, trebuie să-ţi spun că sper ca ea să fie ceva mai productivă decât la ultima noastră întâlnire.

Şeful Poliţiei şi-a pironit privirile asupra bărbatului ce stătea pe pat. Connor părea să fi slăbit cu mai multe livre în cele cinci zile care se scurseseră.

– Văd că nu te-ai obişnuit cu a noastră *nouvelle cuisine*, a spus Bolcenkov aprinzându-şi o ţigară. Trebuie să-ţi mărturisesc că până şi pentru nivelul de viaţă scăzut din St. Petersburg şi tot ai nevoie de câteva zile bune ca să apreciezi cum se cuvine meniul din Crucifix. Dar deţinuţii ajung la această înţelepciune atunci când

își dau seama că vor rămâne aici pentru tot restul vieții și că nu există nici o alternativă *à la carte.* A tras adânc din țigară și a dat fumul afară pe nas.

– De fapt, a continuat el, poate că ai citit în presă destul de recent că unul din deținuții noștri și-a mâncat un tovarăș de celulă. Dar cu criza de mâncare și cu problema supraaglomerării cu care ne confruntăm, ne-am gândit că nu merită să facem atâta caz în legătură cu asta.

Connor a zâmbit.

– A! Văd că până la urmă ai înviat, a spus Bolcenkov. Acum trebuie să-ți spun că de la ultima noastră întâlnire s-au petrecut câteva lucruri pe care am sentimentul că ai vrea să le cunoști.

A pus sacoșa și servieta de piele pe dalele de piatră.

– Aceste două bagaje au fost raportate ca neridicate de către șeful recepției de la Hotel Național.

Connor și-a înălțat o sprânceană.

– Exact cum m-am gândit, a spus șeful Poliției. Și ca să fiu corect, când i-am arătat fotografia dumitale, recepționerul a declarat că, deși își amintea un bărbat care seamănă cu dumneata și care i-a lăsat sacoșa, habar n-are cum a apărut servieta. În orice caz, presupun că nu va fi nevoie să-ți descriu conținutul ei.

Șeful Poliției a apăsat pe închizătorile servietei și, chiar când i-a ridicat capacul, înăuntru se afla o pușcă Remington 700. Connor s-a uitat drept înainte mimând indiferența.

– Deși sunt sigur că ai mânuit acest tip de armă înainte, convingerea mea este că pușca aici de față n-ai

văzut-o niciodată, chit că iniţialele P.D.V. sunt imprimate atât de convingător pe capac. Chiar şi un agent proaspăt recrutat îşi poate da seama că ţi s-a făcut o înscenare.

Bolcenkov a tras adânc din ţigară.

– C.I.A. pesemne că îşi imaginează că noi avem cea mai imbecilă poliţie de pe glob. Chiar îşi închipuie ei că noi nu ştim care este adevărata slujbă a lui Mitchell? Ataşat cultural! a pufnit el pe nas. Probabil că el este convins că Ermitajul este un magazin universal. Înainte de a-mi răspunde ceva, mai am o veste care s-ar putea să te intereseze. A inhalat din nou profund, lăsând nicotina să-i ajungă până în plămâni. Victor Zerimski a câştigat alegerile şi va fi instalat ca preşedinte luni.

Connor a schiţat un zâmbet.

– Şi cum cred că nu-ţi va oferi un loc în primul rând la inaugurare, a continuat şeful Poliţiei, probabil că a venit timpul să ne spui partea dumitale de poveste, domnule Fitzgerald.

CAPITOLUL 19

Preşedintele Zerimski a intrat ţanţos în birou. Colegii lui de campanie electorală s-au ridicat imediat în picioare de pe locurile lor din jurul mesei lungi de stejar şi l-au aplaudat până când el s-a aşezat pe scaunul său de sub portretul lui Stalin, adus din subsolul Muzeului Puşkin, unde zăcea din 1956.

Zerimski era îmbrăcat într-un costum bleumarin, cămaşă albă şi cravată roşie. El arăta destul de diferit faţă de ceilalţi bărbaţi din jurul mesei care purtau aceleaşi haine prost croite, din timpul campaniei electorale. Mesajul era clar – ei trebuiau cu toţii să viziteze un croitor cât de curând posibil.

Zerimski i-a lăsat să mai aplaude o vreme înainte de a le face semn colegilor săi să se aşeze, de parcă s-ar fi aflat în faţa unei mulţimi electorale care-l adula.

– Deşi, la modul oficial, nu-mi iau în primire funcţia decât luni, a început el, există unul sau două domenii în care intenţionez să fac imediat schimbări. Preşedintele şi-a plimbat privirile peste suporterii săi care i-au stat alături de-a lungul anilor de restrişte şi care urmau să fie răsplătiţi pentru loialitatea lor. Mulţi dintre ei aşteptau această clipă de o jumătate de viaţă.

El şi-a îndreptat atenţia spre un bărbat scund şi îndesat care rămăsese cu ochii căscaţi înaintea lui. Iosif

Pleskov fusese promovat din bodyguard al lui Zerimski în membru plin al Biroului Politic imediat după ce împuşcase trei bărbaţi care încercaseră să-i asasineze şeful când se afla într-o vizită la Odesa. Pleskov avea o mare virtute pe care Zerimski o cerea de la orice ministru: odată ce îi înţelegea ordinele, el i le îndeplinea până la capăt, literă cu literă.

– Iosif, vechiul meu prieten, a spus Zerimski. Tu îmi vei fi ministru de interne. Multe chipuri din jurul mesei au încercat să nu-şi arate surpriza sau dezamăgirea; cei mai mulţi dintre ei ştiau că erau mai potriviţi pentru această funcţie decât fostul docher din Ucraina şi unii chiar îl bănuiau că nici nu ştie să scrie corect „interne". Bărbatul scund şi îndesat zâmbea radiind de fericire către şeful lui ca un copil căruia i se dăduse o jucărie neaşteptată.

– Prima ta sarcină, Iosif, va fi să te ocupi de crima organizată. Şi nu cred că este un mod mai bun de a începe decât prin a-l aresta pe Nicolai Romanov, aşa-zisul ţar. Pentru că, atâta vreme cât eu sunt preşedinte, nu va mai fi loc pentru nici un ţar, împărat sau altceva.

Una sau două feţe care doar cu o clipă în urmă arătaseră posomorâte, brusc s-au înveselit. Câţiva dintre ei ar fi vrut să se ocupe de Nicolai Romanov şi nici unul dintre ei nu credea că Pleskov era capabil s-o facă.

– Ce acuzaţii să-i aduc? a întrebat Pleskov inocent.

– Orice doreşti, de la fraudă până la crimă, a spus Zerimski. Atâta doar să fii sigur că ţine.

Pleskov deja arăta puţin neliniştit. I-ar fi fost mai uşor dacă şeful i-ar fi ordonat, pur şi simplu, să-l omoare pe acel om.

Ochii lui Zerimski s-au plimbat de la unul la celălalt.

– Lev, a spus el întorcându-se spre un alt bărbat care-i rămăsese loial şi-l ascultase orbeşte. Îţi voi încredinţa responsabilitatea asupra celeilalte jumătăţi din programul meu privind legea şi ordinea.

Lev Şulov părea nervos, nefiind sigur dacă ar trebui să-şi arate recunoştinţa pentru ceea ce era pe punctul de a primi.

– Vei fi noul meu ministru de justiţie.

Şulov a zâmbit.

– Dă-mi voie să-ţi fac limpede că mulţi se cred prea deştepţi prin tribunale în momentul de faţă. Numeşte vreo cinci-şase, sau cam aşa ceva, de noi judecători. Asigură-te ca toţi să fie membri de partid de multă vreme. Începe prin a le explica faptul că eu am doar două politici când este vorba de lege şi ordine: procese cât mai scurte şi pedepse cu închisoarea cât mai lungi. Şi ţin neapărat să dau un exemplu elocvent chiar în primele zile ale preşedenţiei mele, ca să nu mai existe nici un dubiu asupra ceea ce îi aşteaptă pe acei care mă înfurie.

– Vă gândiţi la cineva anume, domnule preşedinte?

S-a auzit un ciocănit uşor în uşă. Toţi s-au întors să vadă cine îndrăznea să întrerupă prima şedinţă de cabinet a noului preşedinte. Dmitri Titov a intrat tiptil, hazardându-se, pentru că bănuia că Zerimski ar fi fost chiar mai supărat dacă nu l-ar fi întrerupt. Preşedintele bătea darabana cu degetele pe masă în timp ce Titov a traversat încăperea şi apoi s-a aplecat spre a-i spune ceva la ureche.

Zerimski imediat a izbucnit în râs. Ceilalţi voiau să i se alăture, dar nu puteau până nu auzeau gluma. El şi-a ridicat privirile spre colegii săi.

– Preşedintele Statelor Unite aşteaptă la telefon. Se pare că doreşte să mă felicite.

Acum toţi au simţit că pot să-i ţină isonul la hohotele de râs.

– Următoarea mea decizie în calitate de lider al vostru va fi să aleg dacă să-l las să aştepte... încă trei ani... Toţi au râs şi mai tare, în afară de Titov... sau să accept să vorbesc acum cu el la telefon.

Nimeni nu şi-a oferit părerea.

– Să aflăm ce vrea omul? a întrebat Zerimski.

Toţi au dat din cap. Titov a ridicat telefonul de lângă el şi i l-a dat şefului său.

– Domnule preşedinte, a spus Zerimski.

– Nu, domnule, a venit imediat răspunsul. Eu sunt Andy Lloyd, şeful de cabinet de la Casa Albă. Pot să vă fac legătura cu preşedintele Lawrence?

– Nu, nu poţi, a răspuns Zerimski furios. Spune-i preşedintelui tău că data viitoare când sună să se afle personal la celălalt capăt al firului pentru că eu nu tratez cu purtătorii lui de mesaje. A trântit telefonul şi toţi au râs iar.

– Deci, ce spuneam?

Şulov i-a răspuns:

– Eraţi pe punctul de a ne spune, domnule preşedinte, cine va trebui dat ca exemplu spre a demonstra noua disciplină din Ministerul de Justiţie.

– A, da, a spus Zerimski, zâmbetul revenindu-i pe buze chiar când telefonul a sunat din nou.

Zerimski i-a făcut semn şefului său de cabinet care l-a ridicat.

– Ar fi posibil să vorbesc cu preşedintele Zerimski? a întrebat o voce.

– Cine-l caută? a răspuns Titov.

– Tom Lawrence.

Titov i-a întins receptorul şefului său. „Preşedintele Statelor Unite", a fost tot ce a spus el. Zerimski a dat din cap şi a luat telefonul.

– Tu eşti, Victor?

– Aici este preşedintele Zerimski. Cu cine vorbesc?

– Tom Lawrence, a răspuns preşedintele înălţând o sprânceană spre secretarul de stat şi şeful de cabinet de la Casa Albă, care ascultau pe derivaţii.

– Bună dimineaţa. Cu ce vă pot fi de folos?

– Te-am sunat ca să-mi alătur felicitările la ale tuturor celorlalţi pe care, pesemne, că le primeşti după impresionanta ta – Lawerence voise să spună „neaşteptata", dar consilierii îl sfătuiseră să renunţe – victorie. Ai avut o cursă foarte strânsă. Dar fiecare în politică trece prin asemenea probleme din când în când.

– Este o problemă prin care eu nu voi mai trece, a spus Zerimski.

Lawrence a râs presupunând că aceasta se voise a fi o glumă. Dacă ar fi văzut chipurile împietrite ale celor din jurul mesei din Kremlin nu ar mai fi făcut o asemenea presupunere.

Lloyd i-a şoptit:

– Ţineţi-l de vorbă.

– Primul lucru pe care vreau să ţi-l spun este că mi-ar plăcea să te cunosc ceva mai bine, Victor.

– Atunci va trebui să înţelegi că numai mama mea îmi spune pe numele mic.

Lawrence şi-a coborât privirile pe hârtiile răspândite pe biroul său. Ochii i s-au oprit pe numele întreg al lui Zerimski, Victor Leonidovici. A subliniat cu stiloul „Leonidovici", dar Larry Harrington şi-a clătinat capul dezaprobator.

– Iartă-mă, a spus Lawrence. Cum ai dori să-ţi spun?

– Aşa cum te aştepţi să ţi se adreseze cineva care nu te cunoaşte.

Deşi nu se auzeau decât replicile de la acest capăt al firului, cei aşezaţi în jurul mesei din Moscova erau încântaţi de prima întâlnire dintre cei doi conducători. Dar nu şi cei din Biroul Oval.

– Încercaţi o altă cale, domnule preşedinte, i-a sugerat secretarul de stat acoperind cu mâna telefonul său.

Tom Lawrence şi-a coborât privirile spre întrebările pregătite de Andy Lloyd citindu-le în diagonală.

– Sper că n-o să treacă mult până o să avem ocazia ca să ne întâlnim. Este destul de surprinzător, a adăugat el, că nu ne-am ciocnit unul de altul până acum.

– Nu este deloc surprinzător, a replicat Zerimski. Când ai fost ultima oară la Moscova, în iunie, ambasadorul tău a omis să-mi trimită, mie sau altcuiva din partidul meu, o invitaţie la dineul dat în cinstea ta.

S-au auzit murmure de aprobare din jurul mesei.

– Sunt sigur că ştii prea bine că în călătoriile peste hotare cei care îţi fac programul sunt, în special, oficialităţile locale...

– Aş fi interesat să aflu pe care din acei oficiali locali ai tăi vei simţi nevoia să-i înlocuieşti după o eroare atât de grosolană. Zerımski a făcut o pauză. Poate că începi chiar cu ambasadorul, a adăugat el.

A urmat o altă tăcere prelungită în care cei trei bărbaţi din Biroul Oval parcurgeau în grabă întrebările atât de meticulos alcătuite. Ei nu anticipaseră că Zerimski va merge atât de departe cu răspunsurile.

– Te pot asigura, a adăugat Zerimski, că eu n-o să las pe nici unul din oficialii mei, locali sau din altă parte, să treacă peste dorinţele *mele* personale.

– Eşti un om norocos, a spus Lawrence, fără a-şi mai bate capul cu vreunul din răspunsurile dinainte pregătite.

– Norocul nu este un factor pe care-l iau vreodată în consideraţie, a răspuns Zerimski. Mai cu seamă când am de-a face cu adversarii mei.

Pe Lary Harrington începuse să-l apuce disperarea, dar Andy Lloyd a scris la repezeală o întrebare pe o hârtie şi a pus-o sub nasul preşedintelui. Lawrence a dat din cap.

– Poate că ar trebui să aranjăm o întâlnire mai curând ca să ne cunoaştem unul pe celălalt mai bine.

Cei trei de la Casa Albă se aşteptau ca oferta să fie refuzată cu vehemenţă.

– Am să reflectez la propunerea ta cu toată seriozitatea, a răspuns Zerimski spre surprinderea tuturor

din ambele birouri. De ce nu-i spui domnului Lloyd să ia legătura cu tovarăşul Titov care se ocupă de organizarea întâlnirilor mele cu conducătorii străini?

– Cu siguranţă că am s-o fac, a spus Lawrence uşurat. Am să-i cer lui Andy Lloyd să-l sune pe domnul Titov în următoarele câteva zile.

Lloyd a mai scris la repezeală ceva şi i-a întins hârtia preşedintelui. Pe ea se putea citi: „Bineînţeles şi eu voi fi fericit să vizitez Moscova".

– La revedere, domnule preşedinte, a spus Zerimski.

– La revedere... domnule preşedinte, a răspuns Lawrence.

După ce a închis telefonul, Zerimski a oprit inevitabilul ropot de aplauze întorcându-se rapid spre şeful său de cabinet şi spunându-i:

– Când sună Lloyd, o să-ţi propună să vizitez Washington-ul. Acceptă oferta.

Şeful lui de cabinet a părut surprins.

– Sunt hotărât, a spus preşedintele adresându-se colegilor lui de partid, ca Lawrence să-şi dea seama cât de curând posibil cu cine are de-a face. Şi mai important, vreau ca publicul american să se convingă singur. Şi-a împreunat degetele. Am de gând să încep prin a mă asigura că Legea Reducerii Armelor a lui Lawrence să nu fie aprobată în Senat. Nu cred că am un cadou mai potrivit de Crăciun ca să i-l fac lui... Tom.

De data aceasta i-a lăsat să-l aplaude scurt, după care i-a redus la tăcere fluturându-şi iar mâna.

– Dar acum trebuie să ne întoarcem la problemele noastre interne, care sunt mult mai presante. Ştiţi, eu cred că este important ca să-i facem şi pe proprii noştri cetăţeni să fie conştienţi de dârzenia noului lor conducător. Vreau să le dau un exemplu care nu va mai lăsa nici o îndoială nimănui despre felul în care intenţionez să mă ocup de acei care au de gând să mi se opună.

Toţi aşteptau să vadă pe cine va alege Zerimski pentru această onoare. El şi-a întors privirile spre nou numitul ministru de justiţie.

– Unde este ucigaşul plătit de Mafya care a încercat să mă asasineze?

– Este închis la Crucifix, a răspuns Şulov. Unde presupun că doriţi să rămână pentru tot restul vieţii.

– Categoric, nu, a spus Zerimski. Închisoarea pe viaţă este o pedeapsă mult prea uşoară pentru un criminal atât de feroce. El este persoana ideală care o să fie judecată. Vom face din el primul nostru exemplu public.

– Mă tem că poliţia nu a găsit nimic care să dovedească faptul că el...

– Atunci fabricaţi o dovadă, a spus Zerimski. La procesul lui n-o să participe decât membrii loiali ai partidului.

– Înţeleg, domnule preşedinte, a spus noul ministru al justiţiei. Apoi a ezitat. Ce aveţi în gând?

– Un proces rapid, prezidat de unul dintre noii judecători şi un juriu alcătuit în exclusivitate din oficiali ai partidului.

– Şi sentinţa, domnule preşedinte?

– Pedeapsa cu moartea, bineînţeles. Imediat după ce se va pronunţa sentinţa ai să informezi presa că eu voi asista la execuţie.

– Şi când va fi? a întrebat ministrul de jusiţie, notând fiecare cuvânt al lui Zerimski.

Preşedintele şi-a răsfoit la repezeală agenda căutând o pauză de cincisprezece minute.

– Vinerea viitoare, ora opt dimineaţă. Acum ceva cu mult mai important – planurile mele pentru viitorul forţelor armate. A zâmbit către generalul Borodin care era aşezat în dreapta lui şi care până acum nu deschisese deloc gura.

– Pentru dumneata, domnule vicepreşedinte, cea mai mare recompensă din toate...

CAPITOLUL 20

Ca prizonier în lagărul Nan Dinh, Connor îşi făcuse un sistem personal de numărare a zilelor de când se afla în captivitate.

La ora cinci în fiecare dimineaţă un gardian din Vietcong îşi făcea apariţia cu un bol cu orez înotând în apă – singura lui masă din cursul zilei. De fiecare dată Connor lua un singur bob de orez şi-l punea într-unul din cele şapte beţe de bambus din care era făcută salteaua. În fiecare săptămână transfera unul din cele şapte boabe pe grinda de deasupra patului iar pe celelalte şase le mânca. La fiecare patru săptămâni lua unul din boabele de pe grinda de deasupra patului şi-l punea între scândurile de sub pat. În ziua în care el şi Chris Jackson au scăpat din lagăr, Connor ştia că stătuse în captivitate un an, cinci luni şi două zile.

Dar să zaci într-un prici dintr-o celulă fără ferestre, din închisoarea Crucifix nici măcar pentru Connor n-a fost posibil să inventeze un sistem de a cronometra timpul de când se afla acolo. Şeful Poliţiei îl vizitase de două ori şi plecase fără a afla nimic de la el. Connor începuse să se întrebe cât va mai dura până îşi va pierde răbdarea cu el, care, pur şi simplu, îşi repeta numele şi naţionalitatea la nesfârşit şi cerea să-şi vadă

ambasadorul. Dar nu va trebui să aştepte mult până o să afle. Doar la câteva clipe după ce Bolcenkov plecase din celulă a doua oară, cei trei bărbaţi care-l întâmpinaseră în după amiaza când intrase în închisoare au dat buzna în celula lui.

Doi dintre ei l-au înşfăcat de pe prici şi l-au trântit în scaunul pe care stătuse nu demult şeful Poliţiei. I-au răsucit braţele la spate şi i-au pus cătuşe.

Atunci a văzut pentru prima oară Connor briciul de tăiat beregata. În timp ce cei doi îl ţineau ţintuit pe scaun, celui de al treilea i-au trebuit paisprezece mişcări razante ale lamei ruginite ca să-i radă tot părul de pe cap laolaltă cu o bună parte din piele. El nu-şi mai pierduse timpul ca să-l frece în prealabil cu săpun şi apă. Sângele a continuat să-i curgă pe faţa lui Connor prelingându-i-se pe cămaşă multă vreme după ce ei plecaseră lăsându-l aruncat pe scaun.

El şi-a amintit cuvintele şefului Poliţiei când s-au întâlnit prima oară: „Eu nu cred în tortură; nu este stilul meu". Dar asta fusese înainte ca Zerimski să fie preşedinte.

În cele din urmă a adormit, dar pentru câtă vreme el n-ar putea să spună. Lucrul următor pe care şi l-a reamintit a fost că l-au ridicat de pe jos şi l-au trântit pe scaun ţinându-l imobilizat pentru a doua oară.

Bărbatul care-l scalpase îşi înlocuise briciul cu un ac lung şi gros dând dovadă de aceeaşi delicateţe pe care o avusese ca frizer şi acum când a tatuat numărul 12995 pe încheietura mâinii stângi a puşcăriaşului. Era evident că pentru ei nu conta numele când îţi rezervai casă şi masă la Crucifix.

Când ei au revenit pentru a treia oară l-au săltat de jos şi i-au dat un brânci afară din celulă pe coridorul lung şi întunecos. În momente ca acesta ar fi vrut să nu mai aibă nici un pic de imaginaţie. A încercat să nu se gândească la ce aveau ei în minte în ceea ce-l privea.

În ordinul ce-i însoţea Medalia de Onoare scria cum locotenentul Fitzgerald îşi condusese fără teamă oamenii, îşi salvase un camarad ofiţer şi organizase o evadare uluitoare dintr-un lagăr de prizonieri din Vietnamul de Nord. Dar Connor ştia că el nu întâlnise niciodată un om căruia să nu-i fie frică. În Nan Dinh el rezistase un an, cinci luni şi două zile – dar pe atunci nu avea decât douăzeci şi doi de ani – şi la douăzeci şi doi de ani crezi că eşti nemuritor.

Când l-au îmbrâncit de pe coridor în soarele dimineţii, primul lucru pe care l-a văzut Connor a fost un grup de puşcăriaşi care înălţau o spânzurătoare. El avea acum cincizeci şi unu de ani. La vârsta asta nimeni nu se mai crede nemuritor.

Când Joan Benett a semnat condica de prezenţă la Langley în acea luni, ştia exact câte zile se scurseseră din „sentinţa" ei de opt luni pentru că în fiecare seară, chiar înainte de a pleca de acasă la slujbă, îşi hrănea pisica şi mai tăia încă o zi din calendarul de pe peretele bucătăriei.

Ea şi-a lăsat maşina în parcarea din aripa de vest şi s-a îndreptat direct spre bibliotecă. După ce a semnat de prezenţă a coborât pe scara metalică în secţia de documentare. În următoarele nouă ore, doar cu o sin-

gură pauză de masă la miezul nopţii, ea va parcurge ultimele extrase de presă din Orientul Mijlociu transmise prin e-mail. Sarcina ei era să caute orice menţionare a Statelor Unite şi, dacă era critică, s-o copieze electronic, s-o colaţioneze şi s-o transmită prin e-mail şefului ei la etajul trei, care va reflecta asupra consecinţelor ei mai târziu, la o oră mai civilizată în acea dimineaţă. De nenumărate ori se gândise să-şi depună demisia, dar era hotărâtă să nu-i dea satisfacţie lui Gutenburg.

Chiar înaintea pauzei de la miezul nopţii, lui Joan i-a sărit în ochi un titlu din *The Istanbul News:* „Ucigaşul plătit de Mafya va fi judecat". În mintea ei Mafia nu putea fi decât italiană, aşa că a fost surprinsă când a descoperit că acel articol se referea la un terorist sud-african care va fi judecat pentru un atentat ce l-a vizat pe noul preşedinte al Rusiei. Ea nu i-ar mai fi dat nici o atenţie dacă n-ar fi văzut desenul în creion al acuzatului.

Inima lui Joan a început să bată cu putere pe măsură ce citea cu atenţie articolul lung al Fatimei Kusmann, corespondentul pentru Europa de Est de la *The Istanbul News*, care declara că stătuse lângă ucigaşul profesionist în timpul unei adunări din Moscova în faţa căreia vorbise Zerimski.

Miezul nopţii trecuse demult, dar Joan a rămas tot la biroul ei.

În timp ce Connor stătea în curtea închisorii şi se uita lung la spânzurătoarea pe jumătate înălţată, o

maşină a poliţiei a oprit lângă el şi un zdrahon i-a făcut vânt pe bancheta din spate. A fost surprins când l-a văzut pe şeful Poliţiei. Bolcenkov cu greu l-a recunoscut pe bărbatul ras-chilug şi sfrijit.

Nici unul din ei n-a scos nici o vorbă în timp ce maşina a ieşit pe porţile închisorii. Şoferul a virat-o apoi la dreapta şi a mers de-a lungul Nevei cu o viteză de exact cincizeci de kilometri pe oră. Au trecut peste trei poduri, după care au cotit-o la stânga şi au traversat al patrulea pod care i-a scos în centrul oraşului. În timp ce traversau râul privirile lui Connor s-au oprit asupra zidurilor de un verde pal al palatului Ermitaj. Un contrast mai mare cu închisoarea pe care abia o părăsise nu putea fi. Şi-a înălţat ochii spre albastrul limpede al cerului şi apoi i-a coborât spre trecătorii de pe stradă. Ce repede a fost făcut conştient de cât de mult preţuia libertatea! Când au ajuns pe malul sudic al râului, şoferul a virat-o la dreapta şi după câteva sute de iarzi a oprit în faţa Palatului de Justiţie. Uşa maşinii a fost deschisă de un poliţist care-i aştepta. Dacă Connor s-ar fi gândit să evadeze, pe trotuar mai erau alţi cincizeci de ofiţeri care l-ar fi făcut să se răzgândească pe loc. Ei s-au aliniat pregătindu-se pentru a da onorul, în timp ce el urca scările în clădirea imensă de piatră.

Connor a fost condus către un birou de lângă intrare unde un ofiţer i-a pironit braţul stâng pe masă, i-a cercetat încheietura mâinii şi a bifat numărul 12995 pe lista acuzaţilor. Apoi a fost dus de-a lungul unui coridor de marmură către două uşi masive de stejar. Când a

fost la câţiva paşi ele s-au deschis brusc şi el a intrat într-o sală de judecată plină-ochi.

Şi-a plimbat privirile peste marea de chipuri şi i-a fost limpede că el era cel aşteptat.

Joan a căutat informaţii în computer despre *atentatul asupra lui Zerimski*. Toate ştirile de presă păreau a fi de acord asupra unui lucru: că bărbatul care fusese arestat în Piaţa Libertăţii era Piet de Villiers, un ucigaş sud-african plătit de Mafya rusească spre a-l asasina pe Zerimski. Arma descoperită printre lucrurile lui era identică cu cea care fusese folosită în uciderea lui Ricardo Guzman, un candidat la alegerile prezidenţiale din Columbia, în urmă cu două luni.

Joan a scanat în computerul ei portretul lui Villiers făcut în creion de ziarista turcă şi l-a mărit până când s-a umplut tot ecranul. Apoi i-a selectat ochii şi i-a adus la mărime naturală. Acum era sigură de adevărata identitate a bărbatului ce urma să fie judecat în St. Petersburg.

Joan s-a uitat la ceas. Era două şi câteva minute. A ridicat telefonul de lângă ea şi a format un număr pe care-l ştia pe dinafară. L-a lăsat să sune până când o voce adormită a răspuns: „Cine este?"

Joan n-a spus decât atât: „Este important şi trebuie să te văd. Voi fi la tine cam peste o oră şi ceva". Apoi a pus telefonul în furcă.

Câteva clipe mai târziu altcineva era trezit de un telefon. El a ascultat atent, după care a spus: „Va trebui doar să avansăm planul nostru iniţial cu câteva zile".

Connor stătea în picioare în boxa acuzaţilor şi-şi plimba privirile peste sala de judecată. Ochii i s-au oprit mai întâi asupra juriului. Doisprezece oameni buni şi oneşti? Puţin probabil. Nici unul dintre ei nici măcar n-a privit în direcţia lui. El bănuia că nu le trebuise mult ca să fie confirmaţi şi că nu fusese nici o cerere pentru vreo altă alternativă.

Toţi din sală s-au ridicat în picioare când pe o uşă laterală a intrat un bărbat în robă neagră. El s-a aşezat pe un scaun mare de piele, plasat în centrul podiumului şi sub portretul în mărime naturală al preşedintelui Zerimski. Grefierul de şedinţă s-a ridicat de pe locul lui şi a citit acuzaţia în limba rusă. Connor cu greu putea urmări procedura juridică şi bineînţeles nu a fost întrebat cum dorea să pledeze: vinovat sau nevinovat. Grefierul şi-a reluat locul şi un bărbat de vârstă mijlocie, înalt şi încruntat s-a ridicat de pe o bancă plasată mai jos de judecător şi a început să se adreseze juriului.

Ţinându-se de reverele hainei procurorul şi-a petrecut restul dimineţii descriind evenimentele care au dus la arestarea inculpatului. El a povestit juriului cum de Villiers fusese văzut urmărindu-l pas cu pas pe Zerimski cu mai multe zile înainte de a fi arestat în Piaţa Libertăţii. Şi cum arma cu care inculpatul voise să-l asa-

sineze pe iubitul lor preşedinte fusese descoperită printre obiectele lui personale dintr-un hotel.

– Vanitatea l-a dat de gol pe acuzat, a spus procurorul. Iniţialele lui erau clar imprimate pe servieta în care se afla arma.

Judecătorul a permis juriului să examineze puşca şi servieta.

– Şi o dovadă şi mai convingătoare a fost găsită ascunsă în trusa de toaletă a acuzatului, a continuat procurorul, care confirmă transferul a un milion de dolari americani într-un cont bancar din Geneva.

Din nou i s-a dat juriului să cerceteze dovada. Apoi procurorul a lăudat priceperea Poliţiei din St. Petersburg care a prevenit acest act criminal şi profesionalismul cu care l-a prins pe acuzat când intenţiona să-şi pună planul în aplicare. A adăugat că naţiunea datorează o mare recunoştinţă lui Vladimir Bolcenkov, şeful Poliţiei din St. Petersburg. Mulţi din membrii juriului dădeau din cap în semn de încuviinţare.

Procurorul şi-a completat monologul informând juriul că ori de câte ori acuzatul a fost întrebat dacă fusese plătit de Mafya ca să ucidă, acesta a refuzat să răspundă.

– Dumneavoastră puteţi să deduceţi ce doriţi din tăcerea lui, a spus el. Concluzia mea este că, date fiind probele, nu poate fi decât un singur verdict şi o singură sentinţă. A schiţat un zâmbet către judecător şi şi-a reluat locul.

Connor a privit în sală să vadă cine fusese numit ca să-l apere. S-a întrebat cum îşi va duce la capăt mi-

siunea apărătorul lui de vreme ce nici măcar nu se văzuseră.

Judecătorul a făcut semn cu capul către celălalt capăt al băncii şi un tânăr care nu părea a fi părăsit demult băncile facultăţii s-a ridicat în picioare pentru a se adresa instanţei. El nu şi-a agăţat mâinile de reverele hainei, nici nu i-a zâmbit judecătorului, nici nu s-a adresat juriului. El a spus doar atât: „Clientul meu nu are nimic de spus în apărarea sa" şi s-a aşezat la loc pe bancă.

Judecătorul a aprobat din cap, apoi şi-a îndreptat atenţia spre preşedintele juriului, un bărbat cu o înfăţişare gravă, care ştia exact ce se aştepta de la el. S-a ridicat şi el la rândul lui în picioare.

– Ţinând cont de dovezile prezentate în acest caz, domnule preşedinte, cum îl declaraţi pe inculpat?

– Vinovat, şi-a spus preşedintele dintr-o răsuflare opinia fără a fi nevoie a se consulta cu vreun alt membru al juriului.

Judecătorul a privit spre Connor pentru prima oară.

– Din moment ce juriul a ajuns la un verdict unanim, mie nu-mi rămâne altceva de făcut decât să aprob hotărârea lor. Şi după lege nu există decât o singură pedeapsă pentru delictul său. A făcut o pauză, a privit impasibil spre Connor şi a spus: Te condamn la moarte prin spânzurătoare. Judecătorul s-a întors apoi spre avocatul apărării. Doriţi să faceţi apel împotriva sentinţei? a întrebat el retoric.

– Nu, domnule preşedinte, a venit pe loc răspunsul.

– Execuţia va avea loc vineri, la ora opt dimineaţa.
Connor a fost surprins doar că trebuiau să aştepte până vineri ca să-l spânzure.

Înainte de a pleca, Joan a verificat iar numeroasele articole. Datele se potriveau exact plecărilor lui Connor în străinătate. Mai întâi călătoria în Columbia, apoi cea în St. Petersburg. Erau, ca să citeze una din maximele favorite ale lui Connor, prea multe coincidenţe.

Pe la ora trei Joan se simţea secătuită şi la capătul puterilor. Nu ardea de nerăbdare ca să-i spună lui Maggie rezultatele muncii ei de detectiv. Şi dacă, într-adevăr, Connor urma să fie judecat în St. Petersburg, nu mai era nici o clipă de pierdut pentru că ziarele turceşti apăruseră deja de câteva zile.

Joan a închis computerul, şi-a încuiat biroul şi spera că şeful ei n-o să observe că era aproape goală cutia cu e-mail. A urcat scara metalică la parter, şi-a introdus cartela magnetică în aparatul de la punctul de control de la ieşire şi a trecut pe lângă câţiva lucrători răzleţi ce soseau pentru prima tură de dimineaţă.

Joan a aprins farurile maşinii ei nou-nouţe şi a ieşit din parcare iar la poartă a virat-o spre est pe George Washington Parkway. Strada era încă acoperită cu porţiuni de gheaţă de la viscolul din seara trecută şi echipajele de dezăpezire lucrau ca s-o cureţe înainte de orele aglomerate ale dimineţii. De obicei ei îi plăcea să şofeze pe străzile pustii ale Washington-ului când noaptea se îngâna cu ziua, să treacă pe lângă magnificele monumente care comemorau istoria naţiunii. La

şcoală în St. Paul ea ascultase tăcută, în prima bancă, când profesoara le regala cu poveşti despre Washington, Jefferson, Lincoln şi Roosevelt. Admiraţia pentru aceste figuri ilustre îi alimentase ambiţia de a lucra în serviciul public.

După studii guvernamentale la University of Minnesota ea făcuse cerere de angajare la F.B.I. şi C.I.A. Ambele o chemaseră la interviuri, dar după ce fusese la Connor Fitzgerald, renunţase să se mai prezinte la F.B.I. Aici ea a lucrat pentru un bărbat care se întorsese dintr-un război inutil în Vietnam cu o medalie despre care el n-a pomenit niciodată nimic şi care continua să-şi servească ţara fără fanfaronadă sau dorinţa de a-i fi recunoscute meritele. Dacă ea îşi exprima vreodată aceste gânduri în faţa lui Connor, el doar râdea şi-i spunea că a devenit sentimentală. Dar Tom Lawrence avusese dreptate când îl descrisese pe Connor ca pe unul din eroii anonimi ai naţiunii pentru care nu s-au scris imnuri şi ode. Joan îi va sugera lui Maggie să ia legătura imediat cu Casa Albă, de vreme ce Lawrence fusese cel care-i ceruse lui Connor să ducă la îndeplinire această misiune.

Joan încerca să-şi facă o oarecare ordine logică în gânduri când un camion mare şi verde care împrăştia nisip peste gheaţă a trecut pe lângă ea şi a început să intre pe banda ei înainte de a fi depăşit-o complet. Ea l-a semnalizat cu farurile, dar caminul nu s-a dat la o parte aşa cum se aşteptase. S-a uitat în oglinda retrovizoare şi a încetinit ca să intre pe banda din centru. Camionul imediat i-a tăiat calea, forţând-o să vireze în scurt pe banda din stânga. Din nou s-a uitat în oglinda

retrovizoare, dar de data asta a fost îngrozită când a văzut un Mecedes mare şi negru care venea în viteză din spate. Ea a apăsat piciorul pe acceleraţie pentru că autostrada urca în pantă, cotind-o brusc spre stânga lângă Spout Run. Micul Passat a răspuns imediat la comandă, dar a accelerat şi camionul cu nisip şi ea n-a putut prinde suficientă viteză ca să-l depăşească.

Joan n-avea altă posibilitate decât să se deplaseze mai departe spre stânga şi aproape că a intrat pe fâşia mediană. A privit în oglinda retrovizoare şi a văzut că Mercedes-ul o virase şi el şi acum era foarte aproape de bara ei de protecţie. Simţea cum inima îi bătea cu putere în piept. Camionul şi maşina lucrau laolaltă? Ea a încercat să încetinească dar Mercedes-ul se apropia din ce în ce mai mult. Joan a apăsat din nou pe acceleraţie şi maşina ei a ţâşnit înainte. Transpiraţia îi curgea pe frunte şi îi intra în ochi în timp ce ajunsese la acelaşi nivel cu partea din faţă a camionului, dar n-a putut să-l depăşească, chit că apăsase până la fund acceleraţia. Îşi pironise privirile pe cabina camionului şi încerca să-i atragă atenţia şoferului, dar el habar n-a avut de mâna ei care-i făcea semn şi a continuat implacabil să se deplaseze spre stânga forţând-o pe ea să încetinească şi să rămână în urma lui. Ea s-a uitat iar în oglinda retrovizoare: Mercedes-ul era şi mai aproape de bara ei de protecţie.

În timp ce ea privea în spate, platforma basculantă a camionului s-a ridicat şi a început să împrăştie nisipul pe stradă. Instinctiv Joan a apăsat pe frână, dar mica maşină a ieşit de sub control, a derapat pe fâşia mediană acoperită de gheaţă şi a catapultat peste malul acoperit

cu iarbă în direcţia râului. A lovit apa cu o izbitură surdă şi după ce a plutit o clipă s-a făcut nevăzută. Tot ce-a rămas au fost urmele derapajului pe mal şi câteva clipocituri de apă. Camionul cu nisip a revenit pe banda de centru şi şi-a continuat drumul spre Washington. O clipă mai târziu Mercedes-ul a semnalizat cu farurile, a depăşit camionul şi a accelerat mai departe.

Două maşini care se îndrepau spre aeroportul Dulles s-au opri pe fâşia mediană. Unul din şoferi a sărit din maşină şi a alergat spre malul râului să vadă dacă poate da o mână de ajutor, dar când a ajuns la marginea apei maşina nu se mai vedea nicăieri. Tot ce mai rămăsese erau urmele derapajului pe malul acoperit cu zăpadă şi un clipocit de apă. Celălalt şofer a notat la repezeală numărul camionului cu nisip. I l-a dat primului poliţist care a sosit la locul accidentului şi care l-a căutat în computerul de la bord. După câteva secunde el s-a încruntat.

– Sunteţi sigur că aţi notat corect numărul, domnule? l-a întrebat el. Departamentul care se ocupă de întreţinerea drumurilor din Washington nu are înregistrat nici un vehicul cu acest număr.

Când Connor a fost împins pe bancheta din spate a maşinii, l-a găsit din nou pe şeful Poliţiei care-l aştepta. În timp ce maşina parcurgea înapoi drumul către închisoarea Crucifix, Connor nu s-a putut abţine ca să-i pună lui Bolcenkov o întrebare:

– Nu pricep, de ce aşteaptă până vineri ca să mă spânzure?

– Într-adevăr, un pic de noroc, a spus şeful Poliţiei. Se pare că iubitul nostru preşedinte a insistat să fie prezent la execuţie. Bolcenkov a tras adânc din ţigară. Şi el nu are cincisprezece minute libere înainte de vineri dimineaţă.

Connor a zâmbit contorsionat.

– Mă bucur că ţi s-a dezlegat, în sfârşit, limba, domnule Fitzgerald, a continuat şeful Poliţiei. Pentru că cred că a venit timpul să-ţi spun că mai există o alternativă.

CAPITOLUL 21

Mark Twain a spus odată despre un prieten: „Dacă n-a apărut la timp, vei afla despre el c-a murit".

După ce a venit ora patru şi a trecut, Maggie a început să se uite la ceas din minut în minut. Pe la patru şi jumătate a început să se întrebe dacă nu era prea adormită când a sunat Joan şi poate că n-a înţeles bine ce i-a spus.

La ora cinci Maggie a hotărât că era timpul s-o sune pe Joan acasă. N-a răspuns nimeni. Apoi a încercat la telefonul din maşină şi de data asta a primit un mesaj: „Acest număr momentan este defect. Vă rog reveniţi mai târziu".

Maggie a început să măsoare în sus şi în jos bucătăria cu pasul, având sentimentul cert că Joan trebuie să fi primit ceva veşti despre Connor. Pesemne că era ceva important, altfel de ce ar fi trezit-o la două noaptea? Să fi luat el legătura cu ea? Ştia ea unde se afla Connor? Va putea ea să-i spună când o să se întoarcă acasă? Pe la şase, Maggie a decis că era o urgenţă. A deschis televizorul ca să vadă ora exactă. Faţa lui Charlie Gibson a apărut pe ecran: „În următorul ceas vom discuta despre decoraţiunile de Crăciun la care chiar şi copiii vă pot ajuta. Dar mai întâi îi vom da legătura lui Kevin Newman pentru ştirile dimineţii".

Maggie continua să se învârtă în jurul mesei din bucătărie în timp ce reporterul prognoza că aproape sigur va fi respinsă în Senat Legea propusă de preşedinte pentru Reducerea Armelor Nucleare, Biologice, Chimice şi Convenţionale, acum că Zerimski fusese ales preşedinte al Rusiei.

Ea se întreba dacă să încalce o regulă de o viaţă şi să încerce s-o sune pe Joan la Langley când a apărut un anunţ cu litere îngroşate sub chipul lui Kevin Newman: *„Accident pe G.W. Parkway în care au fost implicaţi un camion ce împrăştia nisip şi un Volkswagen şoferul maşinii se crede că s-ar fi înecat. Detalii la ştirile de la 6,30".*

Maggie a încercat să mănânce un bol cu fulgi de porumb în timp ce buletinul de ştiri de la prima oră a dimineţii continua. Andy Lloyd a apărut pe ecran anunţând că preşedintele Zerimski va face o vizită oficială la Washington chiar înainte de Crăciun. „Preşedintele a primit bucuros ştirea", a spus reporterul, şi speră că într-o oarecare măsură îi va convinge pe membrii Senatului că noul preşedinte al Rusiei doreşte să rămână în relaţii prieteneşti cu America. În orice caz, liderul majorităţii din Senat a spus că va aştepta până când Zerimski se va adresa..."

Când Maggie a auzit micul zgomot făcut de corespondenţa căzută pe preş s-a dus în hol, a luat cele şapte plicuri ce zăceau pe duşumea şi le-a frunzărit în timp ce se întorcea în bucătărie. Patru erau pentru Connor; ea niciodată nu-i deschisese scrisorile când el era plecat; alta purta ştampila poştei din Chicago şi litera „e" din „Maggie" era înclinată într-un asemenea

unghi că nu putea să fie decât anuala felicitare de Crăciun a lui Declan O'Casey. Pe ultima se vedea clar scrisul fiicei sale. Ea le-a lăsat pe celelalte şi a deschis-o pe cea de la Tara.

Dragă mamă,

Îţi sciu doar câteva rânduri spre a-ţi confirma că Stuart soseşte în Los Angeles vineri. Intentionăm să mergem câteva zile cu maşina la San Francisco înainte de a lua avionul către Washington pe cincispreze.

Maggie a zâmbit.

Amândoi aşteptăm cu nerăbdare să ne petrecem Crăciunul cu tine şi tata. El încă nu m-a sunat, aşa că presupun că nu s-a întors.

Maggie s-a încruntat.

Am primit o scrisoare de la Joan. Se pare că nu prea-i place noua slujbă. Bănui că, la fel ca noi, ea îi simte lipsa tatei. Mi-a scris că şi-a cumpărat un Volkswagen nou şi foarte chic...

Maggie a citit ultima propoziţie a doua oară şi mâna a început să-i tremure. „O, Dumnezeule, nu", a spus ea cu voce tare. S-a uitat la ceas: şase şi douăzeci. Pe ecranul televizorului Lisa McRee expunea un lanţ confecţionat din hârtie multicoloră. „Decoraţii festive de Crăciun la care vă pot ajuta copiii", declara ea cu un chip radios. „Acum să ne întoarcem la legenda pomului de Crăciun".

Maggie a comutat pe canalul 5. Un alt comentator făcea speculaţii dacă intenţionata vizită a lui Zerimski va influenţa conducerea Senatului în a-şi da sau nu votul în privinţa Legii Reducerii Armelor.

– Haide, haide odată, spunea Maggie.

În cele din urmă prezentatorul a spus: *„Şi acum vă putem da mai multe detalii în legătură cu accidentul petrecut pe George Washington Parkway. Vă facem legătura cu reporterul nostru de la faţa locului, Liz Fullerton".*

„Mulţumesc, Julie. Mă aflu pe fâşia mediană a autostrăzii George Washington Parkway, unde a avut loc tragicul accident la trei şi cincisprezece minute în această dimineaţă. Mai devreme am luat un interviu unui martor ocular care a relatat pentru canalul 5 ce a văzut".

Camera s-a oprit asupra unui bărbat care se vedea clar că nu se aştepta să apară la televizor în această dimineaţă.

„Mă îndreptam spre Washington", spunea el reporterului *„când un camion a început să-şi descarce nisipul pe autostradă făcând ca maşina din spatele lui să fie obligată să vireze brusc şi să piardă controlul. Maşina a derapat de pe şosea pe malul râului şi apoi a dispărut în Potomac.* Camera s-a mutat asupra râului zăbovind pe un grup de scafandri ai poliţiei, după care s-a reîntors către reporter.

„Se pare că nimeni nu ştie exact ce s-a întâmplat, a continuat ea. Este chiar posibil ca şoferul camionului cu nisip, care stătea sus în cabina lui, să-şi fi continuat drumul fără a avea habar că s-a petrecut un accident".

– Nu, nu, a ţipat Maggie. Doamne, să nu fie ea!

„În spatele meu puteţi vedea scafandrii poliţiei care deja au localizat vehiculul, se pare un Wolkswagen Passat. Ei speră să-l poată aduce la suprafaţă într-o oră. Identitatea şoferului este încă necunoscută.

– Nu, nu, nu! a repetat Maggie. Doamne, să nu fie Joan

„Poliția roagă ca șoferul Mercedes-ului care se pare că a fost martorul accidentului să-i ajute în efectuarea investigațiilor. Sperăm să vă aducem noi amănunte peste o oră, până atunci...“

Maggie a alergat în hol, și-a smuls haina din cuier și a țâșnit pe ușa din față. A sărit în mașină și a fost ușurată când vechea Toyota a pornit la prima răsucire a cheii în contact. A încetinit ușor când a ieșit în Avon Place, apoi a accelerat pe Twenty-Ninth Street, către est în direcția autostrăzii Parkway.

Dacă ea s-ar fi uitat mai atent în oglinda retrovizoare când a plecat din fața casei, ar fi văzut un mic Ford albastru care a pornit în urma ei. Pasagerul de lângă șofer a format un număr care nu figura în cartea de telefoane.

– Domnule Jackson, este așa drăguț din partea dumitale că ai venit să mă vezi iar.

Jackson era amuzat de curtoazia studiată a lui Nicolai Romanov, mai cu seamă că proceda de o asemenea manieră de parcă el ar mai fi avut și altă șansă de alegere în problema care-l interesa.

Prima întâlnire fusese la cererea lui Jackson și evident n-a fost considerată „o pierdere de vreme“ din moment ce Serghei era teafăr și alerga pe ambele picioare. Fiecare întâlnire ulterioară fusese cerută de Romanov pentru a-l pune la curent pe Jackson cu ultimele amănunte ale planului său.

Ţarul s-a aşezat mai bine în scaunul său cu braţe şi Jackson a observat nelipsitul pahar cu lichid incolor de pe măsuţa de alături. Şi-a reamintit reacţia bătrânului când îi pusese o întrebare, aşa că a aşteptat ca el să-i vorbească.

– Vei fi bucuros, domnule Jackson, ca să afli că totul, cu o singură excepţie care va trebui rezolvată, a fost aranjat ca evadarea colegului dumitale să reuşească. Tot ce ne trebuie acum este ca domnul Fitzgerald să fie de acord cu condiţiile noastre. Dacă le va considera de neacceptat, eu nu pot face nimic ca să împiedic să fie spânzurat mâine dimineaţă la ora opt. Romanov vorbea fără nici un fel de emoţie. Permite-mi să te pun la curent cu ceea ce am plănuit până acum, în cazul în care el se hotărăşte să meargă înainte. Sunt sigur că observaţiile dumitale, ca fost director adjunct al C.I.A., se vor dovedi utile.

Bătrânul a apăsat pe un buton de pe braţul scaunului său şi uşa din celălalt capăt al salonului s-a deschis brusc. Alexei Romanov a intrat în cameră.

– Cred că îl ştii pe fiul meu, a spus ţarul.

Jackson a privit în direcţia bărbatului care întotdeauna îl însoţise în drumurile lui la Palatul de Iarnă, dar care rareori îi adresase vreun cuvânt. El a încuviinţat scurt din cap.

Tânărul a dat la o parte o frumoasă tapiţerie din secolul al XIV-lea. În spatele ei se ascundea un televizor mare. Ecranul argintiu părea nepotrivit cu somptuozitatea încăperii, dar nu mai mult decât proprietarul şi acoliţii săi, şi-a zis în sinea lui Jackson.

Prima imagine care a apărut pe ecran a fost exteriorul închisorii Crucifix.

Alexei Romanov a arătat spre poartă:

– Zerimski este aşteptat să sosească la ora şapte şi cincizeci. El va fi în cea de a treia din cele şapte maşini şi va intra prin poarta laterală, situată aici. Degetul lui s-a mişcat pe suprafaţa ecranului. El va fi întâmpinat de Vladimir Bolcenkov, care-l va însoţi până în curtea principală unde va avea loc execuţia. La şapte şi cincizeci şi două...

Tânărul Romanov a continuat să-i descrie lui Jackson planul minut cu minut mergând până la cele mai mici amănunte când i-a explicat cum va avea loc evadarea lui Connor. Jackson a observat că el părea total nepreocupat de singura problemă rămasă nerezolvată, evident, fiind sigur că tatăl lui va găsi soluţia până a doua zi dimineaţă. Când a terminat, Alexei a închis televizorul, a pus la locul ei tapiţeria şi s-a înclinat uşor către tatăl său. Apoi a părăsit încăperea fără nici un cuvânt.

Când uşa s-a închis, bătrânul a întrebat:

– Aveţi vreo observaţie?

– Una sau două, a răspuns Jackson. În primul rând daţi-mi voie să vă spun că sunt impresionat de plan şi că sunt convins că are toate şansele să reuşească. Este limpede că v-aţi gândit la aproape toate aspectele care ar putea să apară – asta presupunând că şi Connor va fi de acord cu condiţiile dumneavoastră. Şi în această privinţă, trebuie să repet, nu am nici o autoritate să vorbesc în numele lui.

Romanov a încuviinţat din cap.

– Dar, totuşi, mai rămne încă o problemă nerezolvată.

– Aveţi o soluţie? a întrebat bătrânul.

– Da, a răspuns Jackson. Am

Bolcenkov şi-a petrecut aproape o oră relatându-i cu lux de amănunte planul lui Romanov, apoi l-a lăsat pe Connor să reflecteze asupra răspunsului. Nu era nevoie să-i reamintească faptul că avea în faţă un timp absolut limitat: Zerimski urma să ajungă la Crucifix în patruzeci şi cinci de minute.

Connor zăcea pe patul lui. Condiţiile n-ar fi putut fi exprimate mai clar. Dar chiar dacă le accepta şi evadarea lui era organizată cu succes, el tot nu avea încredere că-şi va putea duce la îndeplinire partea care-i revenea lui.

În cazul în care nu reuşea, ei îl vor omorî. Şi asta era simplu – afară doar că Bolcenkov îi promisese că nu va fi o moarte atât de rapidă şi uşoară ca ştreangul călăului. Şi el îi făcuse la fel de limpede că în cazul în care Connor avea unele dubii – toate contractele încheiate cu Mafya rusească şi neonorate, automat se repercutau asupra rudelor celor mai apropiate.

Connor şi acum avea în faţa ochilor expresia cinică de pe chipul şefului Poliţiei când scosese din buzunarul interior al hainei fotografiile şi i le întinsese spunându-i: „Două femei extraordinare. Trebuie să fii mândru de ele. Ar fi o tragedie ca vieţile lor să fie scurtate pentru ceva despre care nu ştiu nimic".

După cincisprezece minute uşa celulei s-a deschis din nou larg şi Bolcenkov a apărut cu ţigara neaprinsă atârnându-i în colţul gurii. De data aceasta nu s-a mai aşezat. Connor continua să-şi ţină privirile pironite în tavan de parcă Bolcenkov nici n-ar fi fost acolo.

– Văd că mica noastră propunere îţi mai prezintă unele dileme, a spus şeful Poliţiei aprinzându-şi ţigara. Asta nu mă surprinde, chit că ne-am cunoscut foarte puţin. Dar poate că atunci când o să auzi ultima veste o să te răzgândeşti.

Connor continua să se uite în tavan.

– Se pare că fosta dumitale secretară, Joan Benett, a avut un nefericit accident de maşină. Ea era în drum de la Langley către soţia dumitale.

Connor s-a ridicat brusc în picioare şi l-a privit drept în faţă pe Bolcenkov.

– Dacă Joan este moartă cum puteţi şti că era în drum spre soţia mea?

– C.I.A. nu este singura care interceptează convorbirile telefonice ale soţiei dumitale, i-a răspuns şeful Poliţiei. A tras ultimul fum din ţigară şi a lăsat chiştocul să-i cadă din gură, strivindu-l cu piciorul pe dala de piatră.

– Noi bănuim că secretara dumitale descoperise cumva cine a fost arestat în Piaţa Libertăţii. Şi dacă soţia dumitale este tot atât de mândră şi încăpăţânată cum i-o sugerează profilul, cred că nu va trece mult până va ajunge şi ea la aceeaşi concluzie. Dacă aşa vor sta lucrurile, mă tem că doamna Fitzgerald va avea aceeaşi soartă ca fosta dumitale secretară.

– Dacă sunt de acord cu condiţiile lui Romanov, a spus Connor, aş vrea să introduc o clauză a mea personală în contract.

Bolcenkov l-a ascultat cu interes.

– Domnul Gutenburg?

– La telefon.

– Aici este Maggie Fitzgerald. Sunt soţia lui Connor Fitzgerald, care cred că în momentul de faţă este în străinătate într-o misiune pentru dumneavoastră.

– Nu-mi amintesc numele, a spus Gutenburg.

– Aţi luat parte la petrecerea de rămas bun din casa noastră din Georgetown doar cu două săptămâni în urmă.

– Cred că mă confundaţi cu altcineva, a răspuns Gutenburg calm.

– Nu vă confund cu nimeni, domnule Gutenburg. De fapt, în 2 noiembrie, la ora opt şi douăzeci şi şapte aţi dat un telefon de la mine din casă la birou.

– N-am dat nici un fel de telefon, doamnă Fitzgerald, şi vă asigur că soţul dumneavoastră n-a lucrat niciodată pentru mine.

– Atunci spuneţi-mi, domnule Gutenburg, Joan Benett a lucrat vreodată la Agenţie? Ori şi ea vi s-a şters din memorie?

– Ce vreţi să sugeraţi, doamnă Fitzgerald?

– A, în sfârşit, v-am captat atenţia. Permiteţi-mi să repar pierderea dumneavoastră temporară de memorie. Joan Benett a fost secretara soţului meu aproape douăzeci de ani şi am sentimentul că vă va fi greu să

negaţi că ea se afla în drum de la Langley spre mine când s-a petrecut accidentul în care ea şi-a găsit moartea.

– Mi-a părut rău când am citit în presă despre tragicul accident al domnişoarei Benett, dar nu înţeleg ce legătură are cu mine.

– Se pare că presa a fost indusă în eroare în privinţa a ceea ce s-a întâmplat ieri dimineaţă pe autostrada George Washington Parkway, dar ei ar putea să facă un pas spre adevăr dacă li se va spune că Joan Benett a lucrat pentru un om care a dispărut de pe faţa pământului în timp ce executa o misiune pentru dumneavoastră. Întotdeauna am constatat că ziariştii consideră că este de interes pentru cititorii lor o poveste în care este implicat un om care a primit Medalia de Onoare.

– Doamnă Fitzgerald, nu vă puteţi aştepta să-mi amintesc toţi cei şaptesprezece mii de oameni angajaţi la C.I.A. şi categoric nu-mi aduc aminte s-o fi întâlnit vreodată pe domnişoara Benett, ca să nu mai vorbim de soţul dumitale.

– Văd că trebuie să-ţi mai zgâlţâi puţin memoria aceea a dumitale care-ţi face feste, domnule Gutenburg. S-a întâmplat ca petrecerea la care dumneata n-ai participat şi de unde nici n-ai telefonat, din fericire sau nefericire, depinde din ce punct de vedere priveşti, să fie înregistrată pe casetă de fiica mea. Ea spera să-i facă o surpriză tatălui ei dându-i-o de Crăciun. Eu m-am mai uitat o dată la ea de curând, domnule Gutenburg, şi, deşi dumneata joci doar un rol minor, te pot asigura că eşti tête-à-tête cu Joan Benett în văzul tuturor. Această conversaţie, de asemenea, este înregistrată şi

am sentimentul că toate canalele de televiziune vor considera că aportul dumitale merită dat la ştirile din această seară.

De data aceasta Guteburg n-a mai răspuns o vreme.

– Poate că ar fi o idee bună ca să ne întâlnim, a spus el în cele din urmă.

– Nu văd de ce am face-o, domnule Gutenburg. Eu deja ştiu exact ce să-ţi cer.

– Şi ce anume, doamnă Fitzgerald?

– Vreau să ştiu unde este soţul meu în momentul de faţă şi când mă pot aştepta să-l revăd. În schimbul celor două mici informaţii îţi voi da caseta.

– Am nevoie de puţin timp...

– Bineînţeles că da, a spus Maggie. Să zicem patruzeci şi opt de ore? Şi, domnule Gutenburg, nu-ţi irosi timpul ca să-mi dai casa peste cap în căutarea casetei, pentru că n-ai s-o găseşti. A fost ascunsă undeva unde nici mintea dumitale, oricât de diabolică ar fi, n-o s-o dibuiască.

– Dar... a început Gutenburg.

– Trebuie, de asemenea, să adaug că, dacă te hotărăşti să procedezi cu mine la fel cum ai procedat cu Joan Benett, am lăsat instrucţiuni avocaţilor mei ca, în cazul în care mor în împrejurări suspecte, ei să dea copii ale casetei celor trei mari canale de televiziune, plus Fox şi C.N.N. Dacă, pe de altă parte, dispar pur şi simplu, caseta va fi dată peste şapte zile. La revedere, domnule Gutenburg.

Maggie a pus telefonul jos şi a căzut epuizată pe pat, lac de transpiraţie.

Gutenburg a trecut ca o săgeată prin uşa ce făcea legătura între biroul lui şi al directorului C.I.A.

Helen Dexter şi-a ridicat privirile spre el neputând să-şi ascundă uimirea că adjunctul ei intrase fără să se deranjeze să bată la uşă.

– Avem o problemă, a fost tot ce a spus el.

CAPITOLUL 22

Condamnatul nu şi-a mâncat micul dejun.

Personalul de la bucătărie întotdeauna făcea un efort ca să îndepărteze păduchii de pe pâinea de la cea din urmă masă a deţinutului, dar de data asta n-a izbutit. El a aruncat o privire spre ceea ce i se adusese şi a pus farfuria de aluminiu sub pat.

După câteva minute a intrat în celulă un preot ortodox. I-a explicat că, deşi nu era de aceeaşi religie cu condamnatul, va fi fericit să-i dea ultima împărtăşanie.

Sfânta împărtăşanie avea să fie singura hrană pe care el o va mânca în acea zi. După ce preotul a îndeplinit mica ceremonie, au îngenuncheat amândoi pe dalele reci de piatră. La sfârşitul unei scurte rugăciuni preotul l-a binecuvântat şi l-a lăsat în solitudinea lui.

El s-a lungit pe pat cu ochii pironiţi în tavan, fără a regreta nici o clipă hotărârea luată. După ce-i explicase motivele sale, Bolcenkov le acceptase fără nici un comentariu şi chiar dăduse scurt din cap când părăsise celula. Era gestul suprem pe care-l făcuse vreodată şeful Poliţiei recunoscând că admira curajul moral al acestui om.

Condamnatul mai înfruntase o dată, mai demult, perspectiva morţii. A doua oară nu-l mai îngrozea atât. Atunci se gândise la soţia sa şi la copilul pe care n-avea

să-l vadă niciodată. Dar acum nu se putea gândi decât la părinţii lui, care muriseră la câteva zile unul după altul. Era bucuros că nici unul dintre ei nu va pleca în mormânt cu acestă ultimă amintire despre el.

Pentru ei, întoarcerea lui din Vietnam fusese un triumf şi ei fuseseră încântaţi când le spusese că intenţiona să-şi slujească patria în continuare. El ar fi putut chiar să devină director dacă un preşedinte la ananghie n-ar fi hotărât să numească o femeie, în speranţa că-i va ajuta în campania electorală care dădea semne de oboseală. Dar nu-l ajutase.

Deşi Gutenburg fusese cel care-i împlântase cu fermitate cuţitul între omoplaţi, n-avea nici un dubiu asupra celui ce i-l pusese în mână; ea o să se bucure pentru că jucase rolul lui Lady Macbeth. El se va duce în mormânt ştiind că puţini dintre prietenii şi concetăţenii lui vor afla vreodată despre sacrificiul său. Pentru el asta făcea ca totul să aibă şi mai puţină valoare.

Nu va fi nici o ceremonie de luat rămas bun. Nici un coşciug acoperit cu drapelul american. Nici un prieten sau rudă care să stea lângă groapă ca să-l audă pe preot lăudându-i abnegaţia ce-i caracterizase întreaga carieră pusă în slujba societăţii. Nu vor fi nici soldaţi din Infanteria Marină care să-şi ridice cu mândrie puştile în aer. Nu vor fi nici douăzeci şi una de salve în semn de onor. Nu va fi nici un steag împăturit, înmânat în numele preşedintelui rudei sale celei mai apropiate.

Nu. Soarta lui era să fie doar unul din eroii anonimi ai lui Tom Lawrence.

Pentru el, tot ce-i mai rămăsese nu era decât să fie spânzurat într-o ţară pe care n-o iubea şi care nu-l

iubea. Un cap tuns-chilug, un număr pe încheietura mâinii şi un mormânt pe care nu figurează nici un nume.

De ce luase el această hotărâre care-l mişcase atât de mult chiar şi pe impasibilul şef al Poliţiei? El n-a avut timp să-i explice ce se întâmplase în Vietnam, dar acolo moartea fusese irevocabilă.

Poate că el ar fi trebuit să înfrunte plutonul de execuţie cu mulţi ani în urmă şi tot pe un alt pământ, la capătul lumii. Dar supravieţuise. De data asta nu mai era nimeni care să-l salveze în ultima clipă. Şi acum era prea târziu ca să se mai răzgândească.

În acea dimineaţă preşedintele Rusiei s-a trezit într-o proastă dispoziţie. Prima persoană asupra căreia şi-a descărcat nervii a fost bucătarul său. Dintr-o singură mişcare a mâinii şi-a trimis micul dejun pe duşumea şi a ţipat: „Asta-i ospitalitatea la care să mă aştept când vin la Leningrad?"

A ieşit ca o furtună din cameră. La birou un funcţionar speriat i-a pus pe masă documentele spre a le semna şi care împuterniceau poliţia să aresteze pe oricine, fără a mai fi nevoie de a aduce şi vreo acuzaţie. Asta nu i-a ajutat cu nimic lui Zerimski să-i revină buna dispoziţie. El ştia că asemenea documente erau doar un pretext ca să prindă câţiva hoţi de buzunare, mici traficanţi de droguri şi borfaşi mărunţi. Ceea ce voia el cu adevărat era să-i fie adus capul ţarului pe un platou. Dacă ministrul de interne va continua să-l tragă în piept, o să-l înlocuiască.

Când a sosit şeful său de cabinet, Zerimski semnase să fie condamnaţi la moarte încă o sută de oameni a căror singură vină era că-l sprijiniseră pe Cernopov în timpul campaniei electorale. Deja circulau zvonuri prin Moscova că fostul prim ministru plănuia să emigreze. În ziua în care va părăsi ţara, Zerimski va semna o mie de asemenea documente şi va trimite la închisoare pe oricine îl slujise în vreun fel pe Cernopov.

A aruncat stiloul pe birou. Toate acestea fuseseră realizate în mai puţin de o săptămână. Gândul la ravagiile pe care le va face într-o lună, un an... l-a mai înveselit puţin.

– Limuzina vă aşteaptă, domnule preşedinte, i-a spus un demnitar înlemnit de frică. El a zâmbit reflectând la ceea ce va fi indubitabil punctul culminant al acestei zile. Aşteptase cu atâta nerăbdare această dimineaţă de la închisoarea Crucifix cum alţii aşteaptă o seară la baletul Kirov.

A părăsit biroul şi a pornit cu paşi mari pe lungul coridor de marmură din noua clădire unde se mutase îndreptându-se către uşa pe care cei din anturajul său deja i-o deschiseseră. S-a oprit puţin în capul scărilor ca să arunce o privire spre coloana de limuzine strălucitoare ce-l aştepta. Îi instruise pe înalţii demnitari din partid că el întotdeauna trebuia să aibă cu o maşină mai mult în coloana prezidenţială decât oricare din predecesorii săi.

A urcat pe bancheta din spate a celei de a treia maşini şi s-a uitat la ceas: şapte şi patruzeci şi trei. Poliţia întrerupsese circulaţia în urmă cu o oră astfel încât coloana oficială să nu întâlnească nici un vehicul pe nici

un sens de mers. Întreruperea circulaţiei îi făcea pe localnici să ştie că preşedintele se află în oraşul lor, îi explicase el şefului său de cabinet.

Poliţia estimase că drumul care în mod normal se făcea în douăzeci de minute, acum va fi parcurs de coloana oficială în mai puţin de şapte. Cum Zerimski trecea ca o săgeată pe la semafoare, indiferent de culoarea lor, nici măcar n-a aruncat o privire în direcţia Ermitajului când au traversat râul. Când au ajuns pe celălalt mal al Nevei şoferul de la prima maşină a apăsat pe acceleraţie până a atins o sută de kilometri pe oră ca să fie sigur că preşedintele va sosi la timp la prima sa misiune oficială din acea dimineaţă.

În timp ce zăcea pe patul lui, deţinutul a auzit paşii patrulei răsunând pe coridorul de piatră, zgomotul bocancilor lor devenind din ce în ce mai puternic pe măsură ce se apropiau. El s-a întrebat câţi vor fi. În faţa celulei lui ei s-au oprit. O cheie s-a răsucit în broască şi uşa s-a deschis larg. Când nu mai ai decât câteva clipe de trăit observi fiecare detaliu.

Bolcenkov era în fruntea lor. Deţinutul a fost impresionat că el se întorsese atât de repede. A aprins o ţigară şi a tras o dată din ea, după care i-a oferit-o deţinutului. El şi-a clătinat capul. Şeful Poliţiei a înălţat din umeri şi a aruncat-o pe dalele de piatră strivind-o cu piciorul, apoi a plecat să-l întâmpine pe preşedinte.

Următoarea persoană care a intrat în celulă a fost preotul. Avea în mână o Biblie mare, deschisă, şi a incantat câteva cuvinte care pentru deţinut nu aveau

nici un sens. Următorii au fost trei bărbaţi pe care el i-a recunoscut imediat. Dar de această dată nu era nici un brici, nici un ac, doar o pereche de cătuşe. Ei se holbau spre el, aproape că ar fi vrut ca să opună rezistenţă, dar spre dezamăgirea lor, el şi-a dus calm mâinile la spate şi a aşteptat. Ei i-au pus cătuşele şi l-au împins pe coridor. La capătul tunelului lung şi cenuşiu el a întrezărit o rază de soare de mărimea acului de pin.

Preşedintele s-a dat jos din limuzină şi a fost întâmpinat de şeful Poliţiei. Era amuzat că-i acordase lui Bolcenkov Ordinul Lenin în aceeaşi zi în care semnase ordinul de arestare a fratelui său.

Bolcenkov l-a condus pe Zerimski în curtea unde va avea loc execuţia. Nimeni n-a sugerat ca preşedintele să-şi scoată haina bordată cu blană şi căciula pe o zi atât de geroasă. În timp ce traversau curtea micul grup de oameni adunaţi lângă un zid a început să aplaude. Şeful Poliţiei a văzut cum Zerimski s-a încruntat. Preşedintele se aşteptase ca mult mai mulţi oameni să asiste la execuţia bărbatului care fusese trimis de Mafya ca să-l omoare.

Bolcenkov anticipase că asta i-ar putea crea o problemă, aşa că s-a aplecat spre preşedinte şi i-a şoptit la ureche.

– Am primit ordin ca să permit doar membrilor de partid să asiste.

Zerimski a încuviinţat din cap. Bolcenkov n-a mai adăugat cât de greu putuse să-i aducă cu arcanul chiar şi pe cei câţiva oameni care se aflau prezenţi în această dimineaţă în curtea închisorii Crucifix. Prea mulţi

auziseră spunându-se că odată intrat înăuntru nu mai ieşi afară niciodată.

Şeful Poliţiei a oprit maşina lângă un scaun din secolul al XVIII-lea, tapiţat cu catifea, pe care Ecaterina cea Mare îl cumpărase în 1779 din averea ce aparţinuse primului ministru britanic Robert Walpole şi care fusese rechiziţionat cu o zi înainte de la Ermitaj. Preşedintele s-a aşezat în scaunul confortabil ce se afla în faţa recent construitei spânzurători.

După doar câteva secunde, Zerimski a început să se foiască nerăbdător, aşteptând să apară condamnatul. A privit spre grupul de oameni şi ochii i s-au oprit asupra unui băiat care plângea. Asta nu i-a făcut plăcere.

În clipa aceea deţinutul ieşea din coridorul întunecat la lumina soarelui. Capul ras chilug, cu urme de sânge închegat şi uniforma din pânză cenuşie de puşcăriaş îl făceau să arate ciudat de anonim. Părea de un calm remarcabil pentru cineva care nu mai avea decât câteva clipe de trăit.

Condamnatul a rămas cu privirile aţintite în gol în soarele dimineţii şi a tresărit când un ofiţer din gardă a făcut câţiva paşi înainte, i-a înhăţat mâna stângă şi i-a verificat numărul: 12995. Ofiţerul s-a întors apoi cu faţa spre preşedinte şi a început să citească sentinţa tribunalului.

În timp ce ofiţerul îşi depăna citirea, condamnatul şi-a aruncat privirile în jur. A văzut grupul de oameni zgribuliţi, majoritatea dintre ei neîndrăznind să-şi mişte nici măcar un muşchi de teamă să nu i se alăture. Ochii i-au zăbovit asupra băiatului care încă plângea. Dacă i s-ar fi permis să-şi facă un testament, ar fi lăsat tot ce

avea acelui copil. S-a uitat scurt spre spânzurătoare, apoi şi-a oprit privirea asupra preşedintelui. Ochii li s-au întâlnit. Deşi era îngrozit, condamnatul n-a clipit, susţinând privirea lui Zerimski. Era hotărât să nu-i dea satisfacţie arătându-i cât îi era de frică. Dacă preşedintele va înceta să se mai uite la el şi-şi va coborî privirile în pământ, între propriile-i picioare, o să se convingă singur, în curând.

Ofiţerul, terminându-şi misiunea de îndeplinit, a făcut sul foaia de hârtie şi a plecat. Acesta a fost semnul pentru doi dintre zdrahoni să păşească în faţă, să-l înhaţe fiecare pe condamnat de câte un braţ şi să-l ducă spre spânzurătoare.

El a trecut calm pe lângă preşedinte şi mai departe spre spânzurătoare. Când a ajuns la prima treaptă a scării de lemn şi-a ridicat privirile spre turnul cu ceas. Mai erau trei minute până la ora opt. Puţini oameni, şi-a zis el în gând, au ştiut vreodată exact cât mai au de trăit. Aproape că voia ca ceasul să bată. El aşteptase douăzeci şi opt de ani ca să-şi plătească datoria. Acum, în aceste momente finale, totul i-a revenit în minte într-o fracţiune de secundă.

Fusese o dimineaţă toridă de mai în Nan Dinh. Cineva trebuia dat ca exemplu şi, ca ofiţer superior, fusese el ales. Ajutorul său la comandă făcuse un pas înainte şi se oferise de bună voie să-i ia locul. Şi, ca un laş ce era, el n-a protestat. Ofiţerul Vietcong râsese şi-i acceptase oferta, dar a hotărât ca amândoi să înfrunte plutonul de execuţie în dimineaţa următoare.

La miezul nopţii acelaşi locotenent venise lângă patul lui şi-i spusese că trebuie să încerce să evadeze.

Altă şansă nu aveau. Lagărul nu era foarte bine păzit pentru că la nord erau o sută de mile de junglă ocupate de Vietcong iar la sud erau douăzeci şi cinci de mile de mlaştină de netrecut. Mulţi îşi încercaseră norocul pe acestă rută, dar nici unul nu reuşise.

Locotenentul a spus că mai bine riscă să fie înghiţit de mlaştină decât o moarte certă în faţa plutonului de execuţie. Când s-au furişat în noapte căpitanul l-a urmat fără tragere de inimă. Când a apărut soarele deasupra orizontului câteva ore mai târziu, largărul încă se mai vedea. În mlaştina puturoasă şi plină de ţânţari ei auzeau râsetele santinelelor când trăgeau pe rând după ei, la întâmplare. Ei se scufundaseră sub apă, dar după câteva secunde trebuiseră să iasă la suprafaţă şi să-şi continue drumul. În cele din urmă, după cea mai lungă zi din viaţa lui, s-a lăsat întunericul. Îl rugase pe locotenent să-şi vadă de drum fără el, dar locotenentul refuzase.

La sfârşitul celei de a doua zi el ajunsese să-şi dorească să fi rămas în faţa plutonului de execuţie decât să moară în mlaştina aceea mizerabilă, din acea ţară mizerabilă. Dar tânărul ofiţer nu s-a dat bătut. Unsprezece zile şi douăsprezece nopţi ei n-au mâncat nimic, supravieţuind cu apa pe care-o beau din torentele de ploaie ce cădea la nesfârşit. În cea de a douăsprezecea dimineaţă, când au scăpat de mlaştină şi au dat de uscat, el a leşinat din cauza epuizării şi malariei. Mai târziu a aflat că locotenentul îl cărase în spate prin junglă patru zile până au ajuns la loc sigur.

Lucrul următor pe care şi l-a amintit a fost că s-a trezit într-un spital.

– De când mă aflu aici? a întrebat-o pe sora care-l îngrijea.

– De şase zile, i-a spus ea. Eşti norocos că ai rămas în viaţă.

– Şi prietenul meu?

– De câteva zile el s-a pus pe picioare. Deja ţi-a făcut o vizită în dimineaţa asta.

El a adormit din nou şi când s-a trezit a rugat sora să-i dea un stilou şi o foaie de hârtie. Şi-a petrecut restul zilei în patul său de spital scriind şi rescriind recomandarea pentru decorare. Când a considerat că este aşa cum trebuie a cerut să fie trimisă comandantului.

Şase luni mai târziu el se aflase pe pajiştea din faţa Casei Albe între Maggie şi tatăl ei şi ascultase dându-i-se citire ordinului de decorare. Locotenentul Connor Fitzgerald a păşit în faţă şi preşedintele i-a înmânat Medalia de Onoare.

În timp ce urca treptele către spânzurătoare gândul lui s-a îndreptat spre singurul bărbat ce-l va plânge când va descoperi adevărul. El îi avertizase ca să nu-i spună pentru că, dacă ar afla, ar încălca contractul, s-ar preda şi s-ar reîntoarce la Crucifix. „Trebuie să înţelegeţi", le explicase el, „că aveţi de-a face cu un bărbat pentru care onoarea înseamnă absolut totul. Aşa că aveţi grijă ca ceasul să bată de opt ori înainte ca el să afle că a fost înşelat".

Prima bătaie a ceasului i-a produs un fior în tot trupul şi gândurile i s-au întors spre clipa prezentă.

La a doua bătaie a ceasului băieţelul care plânsese a alergat la picioarele spânzurătorii şi a căzut în genunchi.

La a treia, şeful Poliţiei a întins mâna şi l-a oprit pe tânărul caporal care făcuse un pas înainte ca să-l ia de acolo pe băiat.

La a patra, condamnatul i-a zâmbit lui Serghei de parcă i-ar fi fost unicul său fiu.

La a cincea, cei doi zdrahoni l-au împins înainte ca să se afle exact sub funia care se bălăngănea.

La a şasea, călăul i-a pus laţul în jurul gâtului.

La a şaptea, el şi-a coborât ochii şi s-a uitat fix la preşedintele Republicii Ruse.

La a opta, călăul a tras pârghia şi trapa s-a deschis.

În timp ce trupul lui Christopher Andrew Jackson se balansa deasupra lui, Zerimski a început să aplaude. Câţiva din mulţime s-au alăturat fără tragere de inimă.

Un minut mai târziu, cei doi zdrahoni au coborât trupul fără viaţă din spânzurătoare. Serghei a alergat spre ei ca să-i ajute să-l pună pe prietenul lui în coşciugul din scândură nedată la rindea, care se afla lângă spânzurătoare.

Şeful Poliţiei l-a însoţit pe preşedinte până la limuzină şi coloana prezidenţială a ieşit pe porţile închisorii chiar înainte de a fi bătute cuiele în capacul sicriului. Patru deţinuţi au ridicat sicriul greu pe umerii lor şi s-au îndreptat spre cimitir. Serghei a mers lângă ei, au traversat curtea şi s-au oprit pe un mic teren acoperit cu bălării din spatele închisorii. Nici chiar morţii nu puteau părăsi închisoarea Crucifix.

Dacă Serghei s-ar fi uitat în urmă ar fi văzut micul grup ce asistase la spânzurătoare alergând mâncând

pământul ca să treacă dincolo de porţile închisorii înainte de a fi închise şi zăvorâte cu drugii mari de lemn.

Cei patru care purtau coşciugul s-au oprit lângă un mormânt pe care alţi deţinuţi abia îl terminaseră de săpat. I-au dat drumul în groapa ce se căsca la picioarele lor şi fără nici o rugăciune sau măcar o clipă de răgaz au început să arunce cu lopata peste el bulgări de pământ din mormanul de alături.

Băiatul nu s-a mişcat până ei nu şi-au terminat sarcina. Câteva minute mai târziu gardienii i-au dus pe deţinuţi în celulele lor. Serghei rămăsese în genunchi întrebându-se cât îl vor mai lăsa să stea lângă mormânt.

O clipă mai târziu o mână s-a oprit pe umărul băiatului. El şi-a înălţat privirile şi l-a văzut pe şeful Poliţiei. Un bărbat cinstit, îi spusese el cândva lui Jackson.

– L-ai cunoscut bine? l-a întrebat şeful Poliţiei.

– Da, domnule, i-a răspuns Serghei. A fost partenerul meu.

Şeful Poliţiei a dat din cap.

– Eu l-am cunoscut pe bărbatul pentru care el şi-a dat viaţa. Aş vrea să am un asemenea prieten.

CAPITOLUL 23

– Doamna Fitzgerald nu este chiar atât de deşteaptă pe cât se crede, a spus Gutenburg.

– Amatorii rareori sunt, a spus Helen Dexter. Asta înseamnă că ai pus mâna pe caseta video?

– Nu, deşi am idee unde se află, a spus Gutenburg, apoi a făcut o pauză. Dar nu ştiu chiar exact unde anume.

– Încetează să-ţi dai aere, i-a spus Dexter şi treci la subiect. Nu e nevoie să-mi dovedeşti mie cât eşti de deştept.

Gutenburg ştia că era foarte aproape de a primi laude de la directorul său, cum nu se aflase nicicând.

– Doamna Fitzgerald habar n-are că are microfoane şi în casă şi la birou de o lună de zile şi că avem agenţi care o urmăresc din ziua când soţul ei a plecat de pe aeroportul Dulles acum trei săptămâni.

– Deci ce-ai aflat?

– Nu mult, dacă fiecare mică informaţie este luată separat. Dar puse cap la cap, se leagă. El a pus un dosar şi un casetofon pe birou împingându-le spre ea.

Helen Dexter le-a ignorat.

– Povesteşte-mi pe scurt, a spus ea începând să dea semne de iritare.

– Când doamna Fitzgerald a luat prânzul cu Joan Benett la Café Milano conversaţia a fost neimportantă până chiar înainte de a pleca spre a se întoarce la slujbă. Atunci i-a pus ea lui Bennett o întrebare.

– Şi care a fost acea întrebare?

– Poate că aţi dori să auziţi cu propriile dumneavoastră urechi. Directorul adjunct a apăsat pe tasta de pornire a casetofonului şi s-a aşezat la loc.

– Şi mie la fel. Fără zahăr. S-au auzit paşi îndepărtându-se. *Joan, niciodată nu te-am rugat să încalci normele confidenţialităţii, dar este ceva ce trebuie să ştiu.*

– Sper să te pot ajuta, dar aşa cum deja ţi-am explicat, dacă-l priveşte pe Connor, eu sunt probabil tot atât de în întuneric ca şi tine.

– Atunci am nevoie de numele cuiva care nu este în întuneric.

A urmat apoi o pauză lungă după care Joan a spus:

– Îţi sugerez să te uiţi la lista invitaţilor de la petrecerea de rămas bun a lui Connor.

– Chris Jacskon?

– Nu. Din nefericire, el nu mai lucrează la companie.

A urmat o altă tăcere prelungită.

– Bărbatul acela mărunţel şi afabil care a plecat fără să-şi ia rămas bun? Cel care zicea că lucrează la negocieri pentru răscumpărări?

Gutenburg a oprit banda.

– De ce te-ai dus la petrecerea aia? s-a răstit Dexter.

– Pentru că mi-aţi cerut să aflu dacă Fitzgerald şi-a găsit o slujbă care să-l ţină în Washington. Nu uitaţi că fiica lui a fost cea care ne-a dat un fir şi aşa am putut să-l convingem pe Thompson că n-ar fi înţelept să-l angajeze. Sunt sigur că vă reamintiţi împrejurările.

Directorul s-a încruntat.

– Ce s-a întâmplat după ce doamna Fitzgerald a plecat de la Café Milano?

– Nimic semnificativ până s-a reîntors acasă în acea seară, când a dat mai multe telefoane – ea niciodată nu sună în interes personal de la birou – inclusiv la numărul de pe celular al lui Chris Jackson.

– De ce, de vreme ce ştia că el nu mai este la Agenţie?

– Este o poveste veche. El şi Fitzgerald au luptat împreună în Vietnam. De fapt, Jackson l-a recomandat pe Fitzgerald pentru Medalia de Onoare şi tot el l-a recrutat ca N.O.C.

– I-a vorbit Jackson ei despre tine? l-a întrebat Dexter neîncrezătoare.

– Nu, n-a avut cum, i-a răspuns Gutenburg. Am dat ordin să-i fie blocat celularul din clipa în care am descoperit că el este în Rusia. A zâmbit. Noi putem totuşi să identificăm cine încearcă să-l sune şi cui încearcă el să-i dea telefon.

– Asta înseamnă că ai aflat cui îi raportează el?

– Jackson nu a format decât un singur număr pe acea linie de când a ajuns în Rusia şi bănui că a riscat doar pentru că era o urgenţă.

– Pe cine a sunat? a întrebat Dexter nerăbdătoare.

– Un număr neînregistrat de la Casa Albă.

Dexter nici măcar n-a clipit.

– Prietenul nostru, domnul Llòyd, fără îndoială.

– Are idee doamna Fitzgerald că Jackson raportează direct la Casa Albă?

– Nu cred, a spus Gutenburg. Altfel bănui că ar fi încercat să ia legătura cu el personal mai demult.

Dexter a dat din cap.

– Atunci trebuie să luăm toate măsurile ca ea să nu afle *niciodată*.

Gutenburg n-a dat nici un semn că ar fi cât de puţin impresionat.

– Am înţeles. Dar nu pot să fac nimic până nu pun mâna pe caseta video a familiei.

– În ce stadiu te afli cu ea? l-a întrebat Dexter.

– Noi n-am fi progresat nici o centimă dacă n-am fi descoperit un fir într-o convorbire telefonică interceptată. Când Joan Benett a sunat-o pe doamna Fitzgerald de la Langley, la două noaptea, ca să-i spună că va trece pe la ea peste o oră, unul din oamenii mei a verificat ce-a căutat ea în computerul bibliotecii. În curând a devenit clar că ea probabil a dat peste ceva care i-a trezit bănuiala că cel care se află în închisoarea din St. Petersburg este fostul ei şef. Dar, după cum ştiţi, ea nu şi-a mai onorat niciodată întâlnirea cu doamna Fitzgerald.

– Este posibil şi nu.

– De acord. Dar când ea nu şi-a mai făcut apariţia, doamna Fitzgerald s-a urcat la volan şi a plecat spre autostrada G.W. Parkway şi a aşteptat până când poliţia a scos din apă maşina.

– Probabil că ea a văzut la televizor sau a auzit ştirile la radio.

– Da, asta am presupus şi noi – posturile locale au prezentat ştirea în acea dimineaţă. Imediat ce a fost sigură că în maşină se afla Benett, a sunat-o pe fiica ei la Stanford. Dacă ea pare un pic somnoroasă este pentru că nu era decât ora cinci dimineaţa în California. El s-a aplecat din nou şi a apăsat pe tasta de pornire a casetofonului.

– Bună, Tara. Sunt mama.

– Bună, mamă. Cât e ceasul?

– Iartă-mă că te sun aşa de devreme, draga mea, dar am nişte veşti foarte proaste.

– Nu despre tata?

– Nu. Joan Benett – a fost omorâtă într-un accident de maşină.

– Joan e moartă? Nu pot să cred. Spune-mi că nu este adevărat.

– Din păcate, da. Şi am un sentiment îngrozitor că, într-un fel, este legat de motivul pentru care Connor nu s-a întors acasă.

– Haide, mamă, încetează. N-ai devenit cumva un pic paranoică? În fond, tata este plecat doar de trei săptămâni.

– S-ar putea să ai dreptate, dar eu totuşi m-am hotărât să mut caseta aceea video pe care ai făcut-o la petrecerea lui de adio într-un loc mai sigur.

– De ce?

– Pentru că este singura dovadă pe care o am că tatăl tău a întâlnit vreodată un bărbat cu numele de Nick Gutenburg, başca faptul că a lucrat pentru el.

Directorul adjunct a apăsat pe tasta de oprire.

– Conversaţia a, mai continuat o vreme, dar n-aduce nimic în plus din punctul nostru de vedere. Când doamna Fitzgerald a plecat de acasă câteva minute mai târziu cu caseta video, ofiţerul care i-a ascultat convorbirea şi-a dat seama de semnificaţia ei şi a urmărit-o până la Univertsitate. Ea nu s-a dus la Biroul de Admiteri, ca de obicei, ci s-a oprit puţin la bibliotecă, la secţia de computere de la etajul întâi. A stat acolo douăzeci de minute căutând ceva într-unul din computere şi a plecat cu ceea ce listase, aproximativ douăzeci de pagini. Apoi a coborât cu liftul la parter, la centrul de cercetare audio-vizuală. Ofiţerul n-a vrut să rişte şi nu a luat liftul o dată cu ea, dar ştiind la ce etaj s-a oprit s-a dus la computerul pe care lucrase şi a încercat să afle ce conţinea ultima parolă pe care o introdusese.

– Ea ştersese totul, bineînţeles, a spus Dexter.

– Bineînţeles, a spus Gutenburg.

– Dar imprimanta?

– La fel, nici un indiciu cu ceea ce era pe ea.

– Ea nu putea să stea sub acelaşi acoperiş cu Connor Fitzgerald douăzeci şi opt de ani fără a nu prinde ceva din felul în care lucrăm noi.

– Ofiţerul a părăsit biblioteca şi a aşteptat în maşină. După câteva minute doamna Fitzgerald a ieşit din clădire. Nu mai avea caseta cu ea, dar...

– Pesemne că o depozitase undeva în centrul adio-vizual.

– La fel m-am gândit şi eu, a spus Gutenburg.

– Câte casete sunt în biblioteca universităţii?

– Peste douăzeci şi cinci de mii, a răspuns Gutenburg.

– N-avem timp ca să trecem prin toate, a spus Dexter.

– N-am fi avut, dacă doamna Fitzgerald n-ar fi făcut prima greşeală.

Dexter nu l-a mai întrerupt de data asta.

– Când a plecat nu mai avea caseta, dar avea materialul pe care-l listase. Ofiţerul nostru a urmărit-o până la Biroul de Admiteri, unde sunt fericit să spun că tocmai principiile ei i-au jucat festa.

Dexter şi-a înălţat sprâncenele.

– Înainte de a se întoarce în biroul ei, doamna Fitzgerald a trecut pe la centrul de reciclare a materialului. Ea nu este vicepreşedintele G.U.L.P. din întâmplare.

– G.U.L.P.?

– Georgetown University Litter Patrol. Ea a aruncat ceea ce listase în depozitul de hârtie.

– Bun. Şi ce-ai aflat de acolo?

– O listă completă cu casetele care sunt împrumutate în momentul de faţă şi care este foarte puţin probabil să fie restituite înainte de începutul trimestrului următor.

– Deci ea a considerat că este mai sigur să-şi lase caseta într-o cutie goală, pentru că nimeni nu va da peste ea săptămâni în şir.

– Corect, a spus Gutenburg.

– Câte casete sunt în această situaţie?

– Patru sute şaptezeci şi două, a răspuns Gutenburg.

– Presupun că le-ai rechiziţionat pe toate.

– M-am gândit să fac asta, dar dacă un student mai iscoditor sau careva din personal află de prezenţa C.I.A. în campus atunci să te ţii drace ce balamuc!

– Bine gândit, a spus Dexter. Deci cum intenţionezi ca să dai de acea casetă video?

– Am instruit vreo şase ofiţeri aleşi pe sprânceană, toţi recent absolvenţi, ca să verifice fiecare titlu de pe lista aceea până va da peste o casetă înregistrată acasă într-o cutie care ar trebui să fie goală. Problema este că, deşi ei sunt îmbrăcaţi ca nişte studenţi, nu-mi pot permite ca să-l las pe fiecare în bibliotecă mai mult de douăzeci de minute sau să intre înăuntru de mai multe ori în aceeaşi zi, pentru că altfel trezesc suspiciuni, mai cu seamă că, în această perioadă a anului, cu greu găseşti vreun picior de student prin bibliotecă. Aşa că o să ne ia ceva timp.

– Cât crezi că va trece până o vor găsi?

– Am putea fi norocoşi şi să dăm peste ea aproape imediat, dar părerea mea este că probabil vom reuşi într-o zi sau două, cel mult trei.

– Nu uita că trebuie să iei legătura cu doamna Fitzgerald în mai puţin de patruzeci şi opt de ore.

– N-am uitat. Dar dacă găsim caseta până atunci, nu va mai fi necesar.

– Numai dacă nu şi doamna Fitzgerald a înregistrat convorbirea telefonică pe care a avut-o cu tine.

Gutenburg a zâmbit.

– A înregistrat-o, dar a fost ştearsă în câteva secunde după ce a pus receptorul jos. Ar fi trebuit să-i vedeţi bucuria profesorului Ziegler când a făcut o demonstraţie cu ultima lui jucărie.

– Excelent, a spus Dexter. Sună-mă în clipa în care ai pus mâna pe casetă. Apoi nu ne va mai sta nimic în cale pentru a elimina singura persoană care ar putea totuşi...

Telefonul roşu de pe biroul ei a început să sune şi ea l-a înşfăcat fără a-şi mai termina fraza.

– Directorul, a spus ea apăsând pe butonul care cronometra conversaţia şi o oprea automat după epuizarea timpului fixat.

– Când s-a întâmplat?... Eşti absolut sigur?... Şi Jackson? Unde este?

După ce a auzit răspunsul ea a pus imediat telefonul jos. Gutenburg a observat că acul cronometrului ajunsese la patruzeci şi trei de secunde.

– Sper, într-adevăr, ca să găseşti acea casetă în următoarele patruzeci şi opt de ore, a spus ea privind peste masă la adjunctul ei.

– De ce? a întrebat Gutenburg părând neliniştit.

– Pentru că Mitchell mi-a spus că Fitzgerlad a fost spânzurat în această dimineaţă la ora opt, ora St. Petersburg-ului şi Jackson a luat un avion United Airways din Frankfurt către Washington.

Cartea a treia

ASASIN PLĂTIT

CAPITOLUL 24

La ora 7 a.m. cei trei zdrahoni au intrat în celula lui şi l-au dus în biroul şefului Poliţiei. După ce ei au părăsit încăperea, Bolcenkov a încuiat uşa şi fără nici un cuvânt s-a îndreptat spre şifonierul din colţ. Înăuntru era o uniformă de poliţişt şi i-a făcut semn lui Connor să se schimbe în ea. Pentru că slăbise mult în ultima săptămână hainele îi atârnau pe el şi a fost mulţumit că avea bretele la pantaloni. Dar cu ajutorul unei pălării cu boruri largi şi a unei haine albastre şi lungi el a reuşit să arate ca oricare din cei o mie de poliţişti care patrulau în acea dimineaţă în St. Petersburg. El a lăsat hainele de puşcăriaş jos în şifonier întrebându-se cum o să scape şeful Poliţiei de ele. Tot fără a rosti nici un cuvânt, Bolcenkov l-a scos din biroul lui într-o mică antecameră, apoi l-a încuiat înăuntru.

După o tăcere îndelungată, Connor a auzit o uşă deschizându-se, apoi paşi, urmaţi de altă uşă care a scârţâit şi care ar fi putut fi a şifonierului din biroul şefului Poliţiei. Nici un muşchi nu s-a clintit de pe faţa lui în timp ce încerca să-şi dea seama ce se întâmplă. Prima uşă s-a deschis din nou şi doi, poate chiar trei oameni au dat buzna tropăind în birou. Ei au plecat după câteva secunde trăgând ceva sau pe cineva afară din cameră şi trântind uşa în urma lor.

După câteva clipe uşa lui a fost descuiată şi Bolcenkov i-a făcut semn că trebuie să iasă afară. Ei au traversat biroul şi s-au reîntors pe coridor. Dacă şeful Poliţiei o făcea la stânga însemna că îl duce înapoi în celula lui; dar el a cotit-o la dreapta. Picioarele lui Connor s-au muiat, dar el l-a urmat cât a putut de repede.

Primul lucru pe care l-a văzut când a ieşit în curte a fost spânzurătoarea şi pe cineva care aşeza la câţiva paşi în faţa ei un scaun superb, aurit şi cu tapiţerie de catifea roşie. Nu era nevoie să i se spună cine va sta în el. În timp ce el şi Bolcenkov au traversat curtea, Connor a observat un grup de poliţişti îmbrăcaţi în haine lungi, albastre ca a lui şi care aduceau cu forţa trecători de pe stradă probabil ca să asiste la execuţie.

Şeful Poliţiei a parcurs rapid aleea cu pietriş îndreptându-se spre o maşină care aştepta în celălalt capăt al curţii. Connor a fost pe punctul de a deschide uşa din dreapta când Bolcenkov a clătinat din cap şi i-a făcut semn spre locul şoferului. Connor s-a aşezat la volan.

– Dă-i drumul până la poartă şi acolo te opreşti, i-a spus şeful Poliţiei când s-a aşezat pe locul din dreapta lui.

Connor a lăsat maşina în viteza întâi cât a traversat curtea şi s-a oprit în faţa celor două santinele de lângă poarta închisă. Unul dintre soldaţi l-a salutat pe şeful Poliţiei şi a început imediat să verifice sub maşină în timp ce celălalt s-a uitat prin parbrizul din spate şi a inspectat portbagajul.

Bolcenkov s-a aplecat şi a tras în jos manşeta de la braţul stâng al lui Connor. După ce santinelele şi-au terminat verificările au luat poziţie de drepţi şi l-au

salutat pe Bolcenkov încă o dată. Nici unul dintre ei n-a dat nici cea mai mică atenţie şoferului. Zăvoarele imense de lemn au fost trase şi porţile masive ale închisorii Crucifix s-au deschis.

– Dă-i bice, i-a spus şeful Poliţiei printre dinţi în timp ce un băieţel traversa în fugă curtea închisorii părând a şti exact încotro se îndreaptă.

– În ce parte? a întrebat în şoaptă Connor.

– Dreapta.

Connor a virat-o dreapta şi au început să meargă de-a lungul Nevei spre centrul oraşului. Pe stradă nu se mai vedea nici o altă maşină.

– Traversezi pe podul următor, i-a spus Bolcenkov şi apoi o iei pe prima la stânga.

Când au trecut pe lângă închisoare pe celălalt mal al râului, Connor a zărit zidurile înalte. Poliţia încă încerca să aducă înăuntru oamenii cu arcanul spre a mări micul grup pe care deja reuşise să-l adune pentru a asista la spânzurarea lui.

Connor a continuat să şofeze încă vreo câteva sute de metri, după care Bolcenkov i-a spus:

– Opreşte aici.

El a apăsat pe frână şi a oprit lângă un B.M.W. mare şi alb care avea una din portierele din spate deja deschisă.

– Aici drumurile noastre se despart, domnule Fitzgerald, a spus Bolcenkov. Să sperăm că n-o să ne mai întâlnim niciodată.

Connor a încuviinţat dând din cap. Când a păşit afară din maşină, şeful Poliţiei a adăugat:

– Eşti norocos că ai un prieten atât de deosebit.

Avea să mai treacă ceva timp până când Connor va înţelege adevărata semnificaţie a acestor cuvinte.

– Avionul dumneavoastră pleacă de la Poarta 11, domnule Jackson. Îmbarcarea va fi peste douăzeci de minute.

– Vă mulţumesc, a spus Connor luându-şi documentul de îmbarcare. A început să se îndrepte încet către sala de plecare sperând că paşaportul nu-i va fi controlat prea amănunţit. Deşi ei înlocuiseră fotografia lui Jackson cu a lui, totuşi Chris era cu trei ani mai mare decât el, cu doi ţoli mai scund şi avea chelie. Dacă i se cerea să-şi scoată pălăria, el ar trebui să explice de ce capul său purta semne în stil Gorbaciov. În California ar fi presupus, pur şi simplu, că este membrul unei secte.

El a întins paşaportul grănicerului cu mâna dreaptă – dacă-şi folosea stânga manşeta cămăşii s-ar fi putut ridica şi să dea la iveală numărul tatuat pe încheietura mâinii. Odată ajuns în America va trebui să-şi cumpere un ceas cu o curea mai lată.

Grănicerul i-a restituit paşaportul aruncându-i doar o privire fugară după care l-a lăsat să treacă. Servieta lui nou cumpărată care nu conţinea decât un schimb de haine şi o trusă de toaletă a trecut prin aparatul de verificare fără nici o oprelişte. Şi-a luat-o şi a pornit spre Poarta 11 şi s-a aşezat în colţul cel mai îndepărtat al sălii de aşteptare, cu faţa către ieşirea spre avion.

În cele douăzeci şi patru de ore câte se scurseseră de când părăsise Crucifixul, Connor s-a relaxat pentru o clipă.

Acesta este primul anunț pentru cursa Finn Air 821 către Frankfurt, a spus o voce prin intercom.

Connor nu s-a mişcat. Dacă ei i-ar fi spus adevărul, el nu l-ar fi lăsat niciodată pe Chris să-i ia locul. El a încercat să pună la un loc, bucată cu bucată, tot ce se întâmplase după ce se despărțise de Bolcenkov.

El coborâse din maşina poliției şi intrase cât putuse de repede în B.M.W.-ul care aştepta. Şeful Poliției deja începuse calea întoarsă către Crucifix când Connor urca pe bancheta din spate a B.M.W.-ului aşezându-se lângă un tânăr subțire, palid şi îmbrăcat cu o haină lungă, neagră, din caşmir. Nici el, nici ceilalți doi de pe locurile din față şi îmbrăcați similar n-au scos nici o vorbă şi nici măcar n-au dat vreun semn că ar fi conştienți de prezența lui.

B.M.W.-ul a demarat lin pe strada pustie şi apoi a prins viteză când a ieşit din oraş. Odată ajunşi pe autostradă şoferul n-a mai dat nici o atenție limitei de viteză. Când ceasul de la bord arăta ora 8,00 Connor a văzut pe indicatorul de pe şosea că mai erau 150 kilometri până la granița finlandeză.

Pe măsură ce distanța de pe indicatoarele kilometrice se reducea la o sută, apoi la cincizeci, apoi la treizeci, apoi la zece kilometri, Connor a început să se întrebe cum vor explica ei prezența unui polițist rus grănicerilor. Dar n-a fost necesară nici o explicație. Când B.M.W.-ul era cam la trei sute de metri de fâşia de pământ a nimănui, care despărțea cele două țări, şoferul a semnalizat cu farurile de patru ori. Bariera de la frontieră s-a ridicat imediat permițându-le să treacă granița în Finlanda fără ca măcar să-şi reducă viteza.

Connor începea să aprecieze cât de mare era influența Mafyei rusești.

Nimeni din mașină nu scosese o vorbă de când începuse călătoria lor și din nou indicatoarele de circulație au fost singurele care i-au permis lui Connor să afle încotro se îndreptau. El a început să creadă că următoarea lor destinație va fi Helsinki, dar cam la vreo zece kilometri înainte de a intra în oraș s-au abătut din autostradă apucând-o pe un drum în pantă. Mașina a încetinit, șoferul trebuind să ocolească gropile și s-o cotească de nenumărate ori, afundându-se tot mai mult într-o zonă rurală. Privirile lui Connor s-au oprit pe peisajul pustiu, acoperit cu un strat gros de zăpadă.

Acesta este al doilea anunț pentru cursa Finn Air 821 către Frankfurt. Toți pasagerii sunt rugați să se îmbarce.

Connor tot nu s-a mișcat.

La patruzeci de minute după ce ei părăsiseră autostrada mașina a intrat într-o curte ce părea a fi o fermă părăsită. O ușă s-a deschis chiar înainte ca ei să se oprească. Bărbatul tânăr și înalt dintr-un salt a fost jos din mașină și l-a condus pe Connor în casă. El n-a salutat-o pe femeia gârbovită pe lângă care a trecut. Connor l-a urmat pe scări până la etaj. Rusul a deschis o ușă și Connor a intrat în cameră. Ușa s-a trântit în urma lui și a auzit o altă cheie răsucindu-se într-o altă broască.

A traversat încăperea și a privit pe singura fereastră care exista. Unul dintre bodyguarzi stătea în curte și se zgâia spre el. A plecat de lângă fereastră și a obser-

vat un rând de haine şi o căciulă de iepure neagră pe patul mic şi deloc confortabil.

Connor şi-a scos toate hainele şi le-a aruncat pe un scaun de lângă pat. Într-un colţ al încăperii, era o perdea de plastic şi în spatele ei un duş ruginit. Cu ajutorul unui săpun ieftin şi al unui fir anemic de apă călâie Connor a încercat preţ de mai multe minute să îndepărteze mirosul închisorii Crucifix de pe trupul lui. S-a şters cu două ştergare de vase. Când s-a uitat în oglindă şi-a dat seama că o să mai treacă ceva timp până i se vor vindeca rănile de pe cap şi părul îi va creşte la lungimea lui normală. Dar numărul tatuat pe încheietura mâinii va rămâne acolo până la sfârşitul vieţii.

S-a îmbrăcat în hainele de pe pat. Deşi pantalonii îi erau cu vreo doi ţoli mai scurţi, cămaşa şi jacheta i se potriveau perfect, chit că el slăbise, probabil, vreo zece livre în închisoare.

S-a auzit o bătaie uşoară în uşă şi cheia s-a răsucit în broască. Femeia care se aflase în hol când ei au sosit a intrat ţinând în mână o tavă. A aşezat-o pe masă şi a ieşit afară înainte ca să apuce Connor să-i mulţumească. Şi-a coborât privirile spre bolul cu supă caldă şi cele trei chifle lingându-se literalmente pe buze. S-a aşezat la masă şi s-a năpustit asupra mâncării, dar după câteva linguri de supă şi o chiflă pe care a devorat-o era deja sătul. Dintr-o dată a simţit că-l apucă somnul şi s-a trântit în pat.

Acesta este al treilea anunţ pentru cursa Finn Air 821 către Frankfurt. Pasagerii care au mai rămas sunt rugaţi să se îmbarce.

Connor a rămas tot pe locul lui.

Pesemne că el adormise pentru că lucrul următor care şi l-a amintit a fost că s-a trezit şi l-a văzut pe tânărul palid la celălalt capăt al patului cu privirile coborâte spre el.

– Plecăm la aeroport peste douăzeci de minute, îi spusese el şi-i aruncase un pachet învelit într-o hârtie maronie pe pat.

Connor s-a ridicat în capul oaselor şi a desfăcut plicul. Înăuntru era un bilet clasa întâi cu destinaţia Dulles International, o mie de dolari U.S. şi un paşaport american.

El a deschis paşaportul frunzărindu-l şi a citit numele „Christopher Andrew Jackson" iar deasupra se afla fotografia lui. Şi-a înălţat privirile spre tânărul rus.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că sunteţi încă în viaţă, i-a spus Alexei Romanov.

Acesta este ultimul anunţ pentru cursa Fin Air 821 către Frankfurt. Toţi pasagerii sunt rugaţi să-şi ocupe locurile.

Connor a pornit cu paşi mari către funcţionarul de la punctul de control, i-a întins documentul de îmbarcare şi s-a îndreptat spre avionul care aştepta. Steward-ul i-a verificat numărul locului şi i-a făcut semn să se îndrepte spre partea din faţă a avionului. Connor n-a mai trebuit să caute locul de lângă fereastră de pe rândul cinci pentru că tânărul rus se afla pe scaunul de alături cu centura de siguranţă deja pusă. Era limpede că misiunea lui a fost nu numai de a lua coletul ci şi de a-l preda şi a se asigura că a fost îndeplinit contractul. În timp ce

Connor trecea peste picioarele însoţitorului său, o stewardesă l-a întrebat:

– Pot să vă iau căciula, domnule Jackson?

– Nu, mulţumesc.

El s-a lăsat pe spate în scaunul confortabil, dar nu s-a relaxat până când avionul n-a decolat. Atunci a început să se gândească pentru prima oară că, într-adevăr, a reuşit să scape. Dar cu ce preţ? s-a întrebat el. S-a uitat în stânga lui – de acum încolo cineva va fi în coastele lui zi şi noapte până când îşi va îndeplini partea sa din înţelegere.

În timpul zborului spre Germania, Romanov nu şi-a deschis gura decât să mănânce câteva îmbucături de pe tava ce i-a fost pusă în faţă. Connor n-a lăsat nimic în farfurie şi apoi şi-a petrecut timpul citind revista companiei Finn Air. Când avionul a aterizat la Frankfurt el ştia totul despre saune, aruncători cu suliţa şi despre dependenţa Finlandei de economia rusească.

Când au intrat în sala de tranzit Connor l-a reperat imediat pe agentul C.I.A., drept pentru care a dispărut rapid de lângă escorta lui întorcându-se peste douăzeci de minute spre uşurarea vădită a lui Romanov.

Connor ştia că-i va fi uşor să scape de paznicul lui când se vor afla pe propriul teritoriu, dar mai ştia şi că, dacă încerca să se facă nevăzut, ei vor pune în aplicare ameninţarea pe care Bolcenkov i-o descrisese atât de exact. A fost străbătut de un fior la gândul că vreunul din aceşti criminali se va atinge de Maggie şi Tara.

Cursa United Airway 777 cu destinaţia Dulles a decolat la timp. Connor a reuşit să mănânce şi felul întâi şi felul doi la prânz. Când stewardesa i-a luat tava, el a

apăsat pe butonul din braţul scaunului ca să-i încline spătarul şi a început să se gândească la Maggie. Cât de mult o invidia că ea întotdeauna putea să... Peste câteva clipe el a adormit pentru prima oară în douăzeci de ani în avion.

Când s-a trezit li se servea o gustare. El probabil că era singurul pasager care a mâncat tot ce i-au pus în faţă, inclusiv cele două cutiuţe cu gem.

Cu o oră înainte de a ateriza în Washington gândurile lui s-au întors spre Chris Jackson şi la sacrificiul pe care-l făcuse. Connor ştia că nu va putea niciodată să se achite, dar era hotărât ca gestul lui să nu fi fost făcut în zadar.

Mintea i s-a răsucit apoi spre Dexter şi Gutenburg care acum probabil credeau despre el că este mort. Mai întâi îl trimiseseră pe el în Rusia ca să-şi salveze propria piele. Apoi o omorâseră pe Joan pentru că ea ar fi putut să-i furnizeze unele informaţii lui Maggie. Cât va mai trece, oare, până când ei vor hotărî că şi Maggie devenise un risc prea mare şi că trebuia ca şi ea să dispară?

– *Vă vorbeşte căpitanul. În câteva momente vom ateriza pe aeroportul internaţional Dulles. Vă rugăm legaţi-vă centurile de siguranţă pentru aterizare. În numele companiei Delta Airways vă urez bun sosit în Statele Unite.*

Connor şi-a deschis paşaportul, frunzărindu-l. Christopher Andrew Jackson se întorcea pe pământul său natal.

CAPITOLUL 25

Maggie a sosit la aeroportul Dulles cu o oră mai devreme – obicei care pe Connor îl scotea din sărite. Ea a verificat pe ecranul televizorului sosirile şi a fost bucuroasă când a văzut că avionul de la San Francisco va ateriza la timp.

A cumpărat un *The Washington Post* de la standul de ziare şi a intrat agale în cea mai apropiată cafenea, s-a cocoţat pe un scaun lângă tejghea şi a comandat o cafea fără zahăr şi un croissant. Nu i-a observat pe cei doi bărbaţi de la masa din colţul celălalt, unul dintre ei având şi el un *The Washington Post* pe care, chipurile, îl citea. Dar oricât de atentă s-ar fi uitat ea, tot nu l-ar fi văzut pe cel de al treilea care o urmărea cu o şi mai mare băgare de seamă, chit că privirile lui păreau înălţate spre televizorul pe care erau anunţate sosirile. El deja îi reperase pe ceilalţi doi bărbaţi din colţ.

Maggie a citit ziarul de la prima până la ultima pagină uitându-se la ceas la fiecare câteva minute. Când a comandat cea de a doua cafea era cufundată în suplimentul despre Rusia publicat în anticiparea apropiatei vizite a preşedintelui Zerimski la Washington. Lui Maggie nu-i plăcea cum arăta liderul comunist, care părea a aparţine secolului trecut.

Ea a dat pe gât cea de a treia cafea cu douăzeci de minute înainte de ora sosirii avionului aşa că a coborât de pe scaun şi s-a îndreptat spre cel mai apropiat telefon. Cei doi bărbaţi au ieşit şi ei afară din cafenea ţinându-se scai pe urmele ei, în vreme ce cel de al treilea se strecura prin cele mai ferite locuri ca să nu poată fi văzut.

Ea a format un număr pe celular.

– Bună dimineaţa, Jackie, i-a spus Maggie când adjuncta ei i-a răspuns. Am sunat doar ca să văd dacă totul este în ordine.

– Maggie, a spus o voce care încerca să nu pară prea exasperată, este ora şapte dimineaţa şi eu sunt încă în pat. M-ai sunat şi ieri, îţi aminteşti? Universitatea este în vacanţă, nimeni nu se va întoarce înainte de paisprezece ianuarie şi, după trei ani de când sunt adjuncta ta, sunt capabilă să conduc biroul când tu eşti plecată.

– Iartă-mă, Jackie, a spus Maggie. N-am vrut să te trezesc. Nu mi-am dat seama cât este de devreme.

– Sper ca să se întoarcă Connor în curând şi ca Tara şi Stuart să te ţină total ocupată în următoarele câteva săptămâni, a spus Jackei. Îţi doresc un Crăciun fericit şi nu vreau să te mai aud înainte de sfârşitul lui ianuarie, a adăugat ea.

Maggie a închis telefonul dându-şi seama că nu făcea altceva decât să-şi omoare timpul şi că n-ar fi trebuit s-o deranjeze pe Jackie. S-a autoînvinuit şi a hotărât să n-o mai sune până după Anul Nou.

A plecat încet către poarta de sosiri alăturându-se numărului din ce în ce mai mare de oameni care se

uitau pe fereastră spre pista unde decolau şi aterizau avioanele matinale. Trei bărbaţi, pe care nu-i interesau numele avioanelor care soseau, continuau s-o urmărească pe Maggie, în timp ce ea aştepta să fie confirmată aterizarea cursei United's 50 de la San Francisco. Când, în sfârşit, a apărut pe ecranul televizorului, ea a zâmbit. Unul din cei trei bărbaţi a apăsat pe celular unsprezece cifre şi a transmis informaţia superiorului său de la Langley.

Maggie a zâmbit din nou când un bărbat purtând o şapcă aşezată caraghios pe cap a apărut în uşa avionului – primul pasager de la tourist class. Ea a trebuit să mai aştepte încă zece minute până i-a zărit pe Tara şi Stuart. N-o văzuse niciodată pe fiica ei atât de radioasă. În clipa în care Stuart a reperat-o pe Maggie, a zâmbit larg, zâmbet care-i devenise atât de familiar în timpul vacanţei din Australia.

Maggie i-a îmbrăţişat pe rând.

– Mă bucur atât de mult că vă văd pe amândoi, a spus ea. A luat una din sacoşele Tarei şi i-a condus spre pasajul subteran care ducea la terminalul principal.

Unul din bărbaţii care o urmăriseră deja o aştepta în parcare, pe locul de lângă şofer, într-un treiler aparţinând companiei Toyota care transporta unsprezece maşini noi.

Maggie, Tara şi Stuart au ieşit afară în aerul rece al dimineţii şi s-au îndreptat spre maşina lui Maggie.

– Nu este timpul să-ţi iei şi tu o maşină mai modernă în locul vechiturii ăsteia, mamă? a tachinat-o Tara. Eram în liceu când ai cumpărat-o şi atunci a fost la mâna a doua.

– Toyota este cea mai sigură maşină pe şosea, lucru confirmat cu regularitate în *Declaraţiile consumatorului*, i-a spus Maggie.

– O maşină veche de treisprezece ani nu mai prezintă siguranţă pe şosea, i-a replicat Tara.

– În orice caz, i-a spus Maggie, ignorând gluma fiicei sale, tatăl tău crede că încă o să ne folosim de ea până când îşi începe noua slujbă şi o să primească o maşină de la companie.

Pomenirea lui Connor a adus o clipă de tăcere stânjenitoare.

– Abia aştept să-l văd din nou pe soţul dumneavoastră, doamnă Fitzgerald, a spus Stuart după ce a urcat pe bancheta din spate.

Maggie n-a spus „Şi eu la fel!" ci s-a mulţumit cu:

– Deci asta este prima ta vizită în America?

– Exact, i-a răspuns Stuart în timp ce Maggie a răsucit cheia în contact. Şi încă nu sunt sigur dacă o să vreau să mă mai întorc vreodată la Oz.

– Avem deja destui avocaţi cu retribuţii mult peste medie în State fără a-i mai pune la socoteală pe unul sau doi cu onorarii sub barem, a spus Tara în timp ce aşteptau la coadă să plătească parcarea.

Maggie i-a zâmbit simţindu-se fericită cum nu mai fusese de săptămâni.

– Când trebuie să fii acasă, Stuart?

– Mamă, dacă crezi că a stat deja prea mult, putem să ne întoarcem şi să luăm următorul avion înapoi.

– Nu, n-am vrut să spun asta, atâta doar...

– Ştiu – îţi place să planifici totul dinainte, a spus Tara râzând. Stuart, dacă ar putea, mama ar fi în stare

să-i înregistreze ca studenţi la Georgetown nu la naştere, ci chiar din momentul conceperii fătului.

– Chiar, de ce nu m-am gândit până acum la asta? a spus Maggie.

– Nu sunt aşteptat la birou înainte de 5 ianuarie, a spus Stuart. Sper că o să mă puteţi suporta atâta timp.

– N-are altă şansă, a spus Tara ciupindu-l de mână.

Maggie a înmânat o bancnotă de zece dolari casierului înainte de a ieşi din parcare şi apoi în autostradă. S-a uitat în oglinda retrovizoare, dar n-a observat Ford-ul albastru cam la o sută de iarzi în urmă, care mergea cu aceeaşi viteză. Bărbatul de lângă şofer raporta superiorului său de la Langley că subiectul părăsise parcarea la şapte şi patruzeci şi trei şi se îndrepta în direcţia Washington cu cele două colete pe care le ridicase.

– Ţi-a plăcut San Francisco, Stuart?

– Foarte mult, a răspuns el. Avem de gând să mai stăm acolo câteva zile la întoarcere.

Când Maggie s-a uitat din nou în oglinda retrovizoare a văzut o maşină a poliţiei din statul Virginia în urma ei semnalizând-o cu farurile.

– Credeţi că mie-mi face semn? Cu siguranţă n-am depăşit viteza, a spus Maggie coborându-şi privirile spre vitezometru.

– Mamă, maşina asta este practic o vechitură şi trebuia casată cu mulţi ani în urmă. S-ar putea să fie orice, începând cu luminile de la stopuri şi până la cauciucuri. Trage mai bine pe dreapta. Tara s-a uitat înapoi prin

parbrizul din spate. Şi când îţi vorbeşte poliţistul de la circulaţie, nu uita să-i arunci zâmbetul acela al tău irlandez.

Maggie a tras pe dreapta în timp ce Ford-ul albastru a trecut pe lângă ea pe banda din centru.

– La dracu', a spus şoferul în timp ce-i depăşea.

Maggie a coborât geamul iar cei doi poliţişti s-au dat jos din maşină şi s-au îndreptat agale spre ei. Primul ofiţer i-a zâmbit şi i-a spus politicos:

– Pot să vă văd permisul de conducere, doamnă?

– Cu siguranţă, i-a spus Maggie întorcându-i zâmbetul. S-a aplecat, şi-a deschis geanta şi a început să-şi caute actele în timp ce al doilea poliţist i-a făcut semn lui Stuart să coboare geamul. Lui Stuart i s-a părut ciudată cererea lui, pentru că el nu se putea face vinovat de nici o încălcare a legilor de circulaţie, dar cum nu era în propria lui ţară, s-a gândit că este mai înţelept să se conformeze. El a coborât geamul exact când Maggie îşi găsise permisul de conducere. Când ea s-a întors să i-l înmâneze, cel de al doilea poliţist şi-a scos pistolul şi l-a descărcat de trei ori în interiorul Toyotei.

Amândoi s-au întors grăbiţi în maşina de patrulă a poliţiei. În timp ce unul din ei a răsucit cheia în contct demarând uşor şi intrând în trafic celălalt l-a sunat pe bărbatul de lângă şoferul treilerului.

– O Toyotă a făcut o pană şi are nevoie imediat de ajutorul vostru.

Curând după ce maşina poliţiei a accelerat, treilerul care transporta cele unsprezece Toyote nou-nouţe şi-a făcut apariţia şi a oprit în faţa vehiculului staţionat. Bărbatul de lângă şofer care purta o şapcă cu inscripţia Toyota şi o salopetă albastră a sărit din cabină şi a

alergat la maşina oprită. A deschis uşa de lângă şofer, a ridicat-o uşor pe Maggie punând-o pe scaunul de alături şi a tras de butonul de eliberare a capotei, apoi s-a aplecat spre scaunul în care zăcea Stuart, i-a scos portmoneul şi paşaportul din buzunarul de la haină înlocuindu-le cu un alt paşaport şi o cărţulie subţire.

Şoferul treilerului a ridicat capota Toyotei şi a controlat-o pe dedesubt. A dezactivat rapid sistemul de urmărire şi a trântit la loc capota. Tovarăşul lui stătea deja la volanul Toyotei, aşa că a răsucit cheia în contact, a băgat în viteza întâi şi a urcat uşor rampa treilerului ocupând singurul spaţiu liber din interior. A oprit motorul, a tras frâna de mână, a fixat roţile maşinii de platforma treilerului şi a urcat în cabină lângă şofer. Întreaga operaţie durase mai puţin de trei minute.

Treilerul şi-a reluat drumul spre Washington, dar după o jumătate de milă a virat-o pe ramificaţia pentru transporturi de mărfuri către aeroport şi a pornit-o înapoi în direcţia aeroportului.

Ofiţerii C.I.A. din Ford-ul albastru au ieşit din autostradă la următoarea bifurcaţie, apoi au refăcut traseul şi au intrat în traficul ce se îndrepta spre Washington.

– Pesemne c-a făcut vreo greşeală minoră, i-a spus şoferul superiorului său de la Langley. Nici n-ar fi de mirare cu o maşină atât de veche.

Ofiţerul din dreapta lui a fost surprins când a văzut că Toyota nu-i mai apare pe ecran.

– Probabil că s-au întors în Georgetown, a sugerat el. O să sunăm din nou când refacem legătura.

În timp ce cei doi agenţi se îndreptau cu viteză spre Washington treilerul cu cele douăsprezece Toyote a

virat-o spre stânga din drumul de serviciu pentru aeroportul Dulles la un indicator pe care scria „Acces doar pentru transportul de mărfuri". După câteva sute de iarzi a cotit-o la dreapta printr-o poartă mare de sârmă pe care o ţineau deschisă doi bărbaţi îmbrăcaţi în salopetele aeroportului şi şi-a continut drumul către un hangar izolat. La intrare stătea un om ca să-i ghideze înaintarea de parcă treilerul ar fi fost un avion recent aterizat.

Şoferul a oprit vehiculul lângă o dubă din care au coborât rapid şapte bărbaţi în salopete albe. Unul din ei a desfăcut lanţurile care asigurau maşina veche de treiler. Altul s-a aşezat la volan, a eliberat frâna de mână şi a coborât-o încet pe rampă, pe pământ. În clipa în care s-a oprit, portierele i-au fost deschise şi trupurile dinăuntru au fost ridicate cu grijă.

Bărbatul cu şapcă Toyota a sărit din treiler şi s-a urcat la volanul maşinii vechi. A băgat-o în viteza întâi, a făcut un cerc ca să întoarcă şi a ţâşnit din hangar de parcă toată viaţa ar fi fost la volanul ei. Când el ieşea pe poarta ce rămăsese deschisă, trupurile au fost băgate cu grijă prin uşa din spate în dubiţă, unde le aşteptau trei coşciuge. Unul din bărbaţii în salopetă a spus:

– Nu le puneţi capacaele până nu ne apropiem de avion.

– Bine, doctore, a venit răspunsul.

– Şi imediat ce cala este închisă, mutaţi trupurile pe scaunele lor şi puneţi-le centurile de siguranţă.

Când un alt bărbat a făcut semn cu capul, treilerul a ieşit cu spatele din hangar, apoi a mers din nou pe pista veche şi a ieşit pe poartă. Când a ajuns în autostradă, şoferul a virat-o stânga şi s-a îndreptat spre Leesburg

unde trebuia să predea cele unsprezece Toyote noi negustorului local. Plata lui pentru cele şase ore de lucru în afara programului îi va permite să-şi cumpere una din ele.

Poarta de sârmă era deja închisă şi zăvorâtă când dubiţa a ieşit din hangar şi s-a îndreptat imediat cu viteză mică spre zona de transporturi de marfă. Şoferul a trecut pe lângă un şir de avioane ce-şi aşteptau încărcătura şi, în cele din urmă, s-a oprit în partea din spate a unui avion 747 pe care scria „Air Transport International". Cala era deschisă şi doi oficiali de la vamă aşteptau la capătul rampei. Ei au început să verifice documentele chiar când cei doi ofiţeri C.I.A. din Ford-ul albastru treceau pe lângă Avon Place N° 1648. După ce au dat o roată în jurul cvartalului, agenţii au raportat la Langley că nu este nici o urmă de maşină şi nici cele trei colete.

Vechea Toyotă a intrat din şoseaua 66 în autostrada care mergea spre Washington. Şoferul a apăsat tare pe acceleraţie grăbindu-se spre oraş. A auzit în cască cum cei doi ofiţeri din Ford erau instruiţi să meargă la biroul doamnei Fitzgerald să vadă dacă maşina ei nu este în locul obişnuit de parcare, din spatele clădirii de la Admiteri.

După ce oficialii de la vamă au constatat că documentele procurorului erau în ordine, unul dintre ei a spus:

– O.K. Scoate-ţi capacele.

Au verificat cu atenţie prin haine, prin gură şi alte orificii ale celor trei corpuri, apoi au contrasemnat documentele. Capacele au fost puse la loc şi oamenii în

salopete albe au cărat sicriele unul câte unul pe rampă şi le-au aşezat în cală unul lângă altul.

Rampa avionului 747 era ridicată chiar în momentul în care vechea Toyotă trecea pe lângă Chris Church. A urcat în viteză dealul şi după alte trei străzi a oprit cu o frână bruscă pe aleea din Avon Place, 1648.

Şoferul deja ocolise casa şi intrase înăuntru prin uşa din spate când doctorul a început să verifice pulsul celor trei pacienţi. El a urcat în fugă scările spre dormitorul principal şi a deschis scrinul de lângă pat. A cotrobăit printre cămăşile sport, a luat un plic maroniu pe care era scris: „A nu se deschide înainte de 17 decembrie" şi l-a băgat într-un buzunar interior de la haină. A luat două valize de sus, de pe şifonier şi le-a umplut rapid cu haine. Apoi a scos un mic pachet învelit în celofan din salopeta lui şi l-a pus într-o trusă de cosmeticale pe care a aruncat-o într-una din valize. Înainte de a pleca din dormitor a aprins lumina în baie, apoi becul din capul scărilor şi în final, folosind telecomanda, a deschis televizorul din bucătărie, dând sonorul foarte puternic.

A lăsat valizele lângă uşa din spate şi s-a întors la Toyota, i-a ridicat capota şi a reactivat dispozitivele de urmărire.

Ofiţerii C.I.A. începuseră să facă cel de al doilea tur în jurul parcării de la Universitate când pe ecranul lor a apărut un semnal scurt. Şoferul a întors rapid şi au pornit iar spre casa familiei Fitzgerald.

Bărbatul cu şapcă Toyota a revenit la uşa unde lăsase valizele, le-a înşfăcat şi a ieşit pe poarta din spate, în stradă. A reperat taxiul parcat în Tudor Place şi a

sărit pe bancheta din spate exact când cei doi agenţi se reîntorseseră în Avon Place. Un tânăr căruia i se luase o piatră de pe inimă a sunat la Langley să raporteze că Toyota era parcată în locul ei obişnuit şi că vedea şi auzea un televizor în bucătărie. Nu, nu putea explica de ce dispozitivul de urmărire nu funcţionase aproape o oră.

Şoferul de la taxi nici măcar nu şi-a întors capul când bărbatul cu cele două valize a sărit pe bancheta din spate. Dar el ştia exact unde dorea domnul Fitzgerald să fie dus.

CAPITOLUL 26

– Şi ce vrei să-mi spui, că toţi trei au dispărut de pe faţa pământului? a întrebat directorul.

– Aşa s-ar părea, a răspuns Gutenburg. A fost o operaţiune făcută cu atâta profesionalism, că, dacă n-aş şti că el este mort, aş zice că poartă toate însemnele lui Connor Fitzgerald.

– După cum ştii este imposibil, cine crezi că a putut fi?

– Aş înclina să cred că, totuşi, este Jackson, a răspuns directorul adjunct.

– Ei bine, dacă el s-a reîntors în ţară, doamna Fitzgerald va afla că soţul ei este mort. Aşa că ne putem aştepta să-i vedem caseta dată oricând la ştirile de seară la o oră de maximă audienţă.

Gutenburg a zâmbit plin de sine.

– Nici o şansă, a spus el împingând peste masă spre şeful lui un pachet sigilat. Unul din agenţii mei a găsit, în cele din urmă, caseta aseară, cu câteva minute înainte de a se închide biblioteca.

– Asta este una din problemele rezolvate, a spus directorul rupând ambalajul pachetului ca să-l desfacă. Dar ce-l va opri pe Jackson să-i spună lui Lloyd cine este, de fapt, îngropat în închisoarea Crucifix?

Gutenburg a înălţat din umeri.

– Chiar dacă-i spune, la ce-i foloseşte informaţia lui Lawrence? Este puţin probabil ca el să-l sune pe amicul lui, Zerimski, cu câteva zile înainte ca acesta să sosească în vizită de prietenie la Washington, ca să-i spună că bărbatul care a fost spânzurat pentru că a vrut să-l asasineze nu este câtuşi de puţin un terorist sud-african plătit de Mafya, ci un agent C.I.A. care a îndeplinit ordine ce au venit direct de la Casa Albă.

– Poate că nu, a spus Dexter. Dar atâta vreme cât Jackson şi femeile Fitzgerald există, noi încă avem o problemă. Aşa că îţi sugerez să-ţi împrăştii cei mai buni agenţi pe care-i ai ca să-i găsească şi cât mai curând posibil – nu mă interesează în ce sector lucrează sau pentru ce altă acţiune au fost desemnaţi. Dacă Lawrence poate dovedi ce s-a întâmplat în realitate în St. Petersburg, el va avea mai mult decât îi este necesar ca să ceară demisia cuiva.

Gutenburg a rămas neobişnuit de tăcut.

– Şi cum semnătura ta este pe fiecare document relevant, a continuat Dexter, mie, vai Doamne, nu-mi va rămâne altceva decât să te las să pleci.

Picături mici de transpiraţie au apărut pe fruntea lui Gutenburg.

Stuart a crezut că se trezea dintr-un coşmar. A încercat să-şi amintească ce se întâmplase. Ei fuseseră luaţi de la aeroport de mama Tarei care i-a dus cu maşina spre Washington. Dar maşina a fost oprită de o patrulă a poliţiei şi el fusese rugat să coboare geamul de la portieră. Şi după aceea...?

A privit în jur. Se afla într-un alt avion, dar unde mergea? Capul Tarei era rezemat de umărul lui, de cealaltă parte se afla mama ei care dormea dusă. Toate celelalte locuri erau goale.

El a început să recapituleze faptele din nou, aşa cum făcea întotdeauna când îşi pregătea un caz. El şi Tara aterizaseră pe aeroportul Dulles. Maggie îi aşteptase la ieşire...

Gândurile i-au fost întrerupte de un bărbat îmbrăcat elegant, de vârstă mijlocie, care a apărut lângă el şi a început să-i verifice pulsul.

– Unde mergem? l-a întrebat Stuart încet, dar doctorul n-a răspuns. El şi-a văzut de treabă examinându-le tot atât de meticulos pe Tara şi Maggie, după care s-a făcut nevăzut în partea din faţă a avionului.

Stuart şi-a desfăcut centura de siguranţă, dar n-a avut suficientă putere să se ridice în picioare. Tara a început să se mişte, în vreme ce Maggie a continuat să doarmă profund. El şi-a verificat buzunarele. Ei îi luaseră portmoneul şi paşaportul. A încercat cu disperare să înţeleagă ceva. De ce să fi mers cineva atât de departe pentru câteva sute de dolari, nişte cărţi de credit şi un paşaport australian? Chiar şi mai ciudat era că toate aceste lucruri păreau a i le fi înlocuit cu un volum subţire cu poemele lui Yeats. Înainte de a o întâlni pe Tara el nu citise nici un vers din Yeats, dar după ce ea se reîntorsese la Stanford lui începuseră să-i placă poeziile lui Yeats. A deschis cartea la primul poem: „Un dialog între trup şi suflet". Cuvintele *„Sunt mulţumit să trăiesc totul din nou şi iarăşi din nou"* erau

subliniate. A frunzărit cartea şi a văzut că şi alte versuri erau subliniate la fel.

În timp ce reflecta la semnificaţia acestora, un zdrahon a apărut lângă el şi l-a privit de la înălţimea lui ameninţător. Fără nici un cuvânt i-a smuls cartea lui Stuart din mâini şi s-a întors în cabina avionului.

Tara i-a atins mâna. El s-a întors repede spre ea şi i-a şoptit la ureche: „Să nu vorbeşti nimic". Ea şi-a aruncat privirile în cealaltă parte, spre mama ei care încă dormea profund părând împăcată cu tot universul.

După ce Connor a pus la cală cele două valize şi a constatat că toţi cei trei pasageri erau în viaţă şi teferi, a părăsit avionul şi a urcat pe bancheta din spate a unui B.M.W. al cărui motor era deja pornit.

– Noi continuăm să ne ţinem partea noastră de învoială, a spus Alexei Romanov, care stătea lângă el. Connor a dat din cap în semn de încuviinţare în timp ce B.M.W.-ul ieşea pe porţile de sârmă şi şi-a început călătoria spre aeroportul pentru curse interne Ronald Reagan.

După experienţa din Frankfurt unde agentul local C.I.A. aproape că-l reperase pentru că Romanov şi cele două gorile care-l însoţeau au făcut practic orice ca să atragă atenţia asupra lor, afară doar că nu şi-au anunţat public sosirea, Connor şi-a dat seama că, dacă voia să-şi pună în aplicare planul de a le salva pe Maggie şi Tara, va trebui să conducă operaţiunea singur. În cele din urmă, Romanov a acceptat, mai cu seamă când i

s-a amintit clauza cu care fusese de acord tatăl lui. Acum Connor spera ca Stuart să aibă aceeaşi minte ascuţită-brici pe care o dovedise când îl chestionase despre slujba lui pe plaja din Australia. Se ruga în gând ca Stuart să observe versurile subliniate din cartea pe care i-o strecurase în buzunar.

B.M.W.-ul s-a oprit în faţa intrării de la primul nivel de unde se făceau plecările de pe aeroportul naţional din Washington. Connor s-a dat jos, urmat de Romanov ce mergea la un pas după el. În timp ce Connor a intrat calm în aeroport şi s-a îndreptat spre ghişeul de prezentare a documentelor de călătorie li s-au mai alăturat doi zdrahoni. Avea nevoie ca toţi să fie relaxaţi înainte ca el să facă următoarea mişcare.

Când Connor şi-a prezentat biletul, bărbatul de la ghişeul American Airlines i-a spus:

– Îmi pare rău, domnule Redford, dar cursa 383 către Dallas decolează cu o întârziere de câteva minute, însă sperăm s-o recuperăm *en route.* Vă veţi îmbarca la Poarta 32.

Connor a pornit agale spre sala de aşteptare, dar s-a oprit când a ajuns în dreptul cabinelor telefonice. A ales una ce se afla între două telefoane de la care se vorbea. Romanov şi cei doi bodyguarzi au făcut câţiva paşi mai departe, câtuşi de puţin încântaţi. Connor le-a zâmbit inocent, apoi a introdus cartela telefonică internaţională a lui Stuart în aparat şi a format un număr din Cape Town.

Telefonul a sunat o vreme, după care, în sfârşit, s-a auzit o voce:

– Da?

– Sunt Connor. A urmat o tăcere prelungită.

– Credeam că numai Isus a înviat din morţi, a spus în cele din urmă Carl.

– Am petrecut un oarecare timp în purgatoriu înainte de a izbuti, i-a răspuns Connor.

– Bun. Măcar eşti în viaţă, prietene. Ce pot să fac pentru tine?

– Mai întâi, în ceea ce priveşte compania, nu va mai fi o a doua sosire.

– Am înţeles, a spus Carl.

Connor răspundea la ultima întrebare a lui Carl când a auzit cel de-al treilea anunţ pentru cursa 383 către Dallas. A pus telefonul în furcă, i-a zâmbit din nou lui Romanov şi s-a îndreptat grăbit spre Poarta 32.

Când, în sfârşit, Maggie a deschis ochii, Stuart s-a aplecat spre ea şi i-a spus să nu vorbească nimic până nu este complet trează. După câteva clipe a apărut o stewardesă care le-a cerut să-şi coboare măsuţele pentru tăvile cu mâncare, care s-a dovedit a fi aproape necomestibilă.

În timp ce contempla un peşte care mai bine ar fi fost lăsat în mare, Stuart le-a spus în şoaptă lui Maggie şi Tarei:

– N-am nici un indiciu de ce ne aflăm aici sau încotro mergem, dar, într-un fel, cred că are legătură cu Connor.

Maggie a dat din cap şi a început să le povestească în şoaptă tot ce aflase după moartea Joanei.

– Dar nu cred că cei care ne-au răpit pe noi pot fi din C.I.A., a spus ea, pentru că l-am avertizat pe Gutenburg că, dacă dispar pentru mai mult de şapte zile, acea casetă video va fi dată pe principalele canale de televiziune.

– Numai dacă n-au găsit-o deja, a spus Stuart.

– Asta nu-i posibil, i-a replicat plină de convingere Maggie.

– Atunci cine dracu' sunt ăştia? a întrebat Tara.

Nici unul nu şi-a spus părerea întrucât a apărut stewardesa care le-a luat tăcută tăvile.

– Mai ai alte indicii? l-a întrebat Maggie după ce stewardesa a dispărut.

– Doar că cineva mi-a pus în buzunar o carte cu poeziile lui Yeats, a spus Stuart.

Tara a observat că Maggie a tresărit.

– Ce importanţă are? a întrebat ea privind-o neliniştită pe mama ei ai cărei ochi acum erau plini de lacrimi.

– Nu înţelegi ce înseamnă asta?

– Nu, a răspuns Tara nedumerită.

– Tatăl tău este încă în viaţă. Dă-mi-o s-o văd, a spus Maggie. S-ar putea ca el să fi lăsat vreun mesaj în ea.

– N-o mai am. Abia ce o deschisesem când a apărut un zdrahon din cabină şi mi-a smuls-o din mână, a spus Stuart. Am observat, într-adevăr, că erau ici şi colo cuvinte subliniate.

– Ce cuvinte? a întrebat imediat Maggie.

– Eu n-am putut pricepe nimic din ele.

– Asta nu contează. Îţi poţi aminti vreunul?

Stuart şi-a închis ochii şi a încercat să se concentreze.

– *„Mulţumit*" a spus el dintr-o dată.

Maggie a zâmbit.

– *„Sunt mulţumit să trăiesc totul din nou şi iarăşi din nou*".

Cursa 383 a aterizat în Dallas la timp şi când Connor şi Romanov au ieşit din aeroport îi aştepta un alt B.M.W. alb. Oare Mafya le cumpărase în vrac? s-a întrebat Connor. Ultimele două gorile arătau de parcă ar fi fost angajate pentru distribuţia centrală a unui film, chit că tocurile de la pistoale le ieşeau prin haine.

El spera doar ca ramura din Cape Town să fie o filială recent creată, deşi îi venea greu să creadă că prietenul său Carl Koeter, cu peste douăzeci de ani de experienţă ca ofiţer superior C.I.A. în Africa de Sud, n-ar fi putut să se descurce cu noua progenitură.

Drumul până în centrul Dallas-ului a durat douăzeci de minute. Connor a stat tăcut pe bancheta din spate fiind conştient că s-ar putea să dea ochii cu cineva care lucrase de aproape treizeci de ani pentru C.I.A. Deşi ei nu se întâlniseră niciodată, el ştia că acesta era cel mai mare risc pe care şi-l asuma de când se întorsese în America. Dar dacă ruşii se aşteptau ca el să-şi onoreze clauza cea mai importantă din contract, el trebuia să folosească singura armă care era ideală pentru îndeplinirea unei asemenea misiuni.

După un alt drum la fel de tăcut ei s-au oprit în faţa magazinului Harding's Big Game Emporium. Connor

s-a strecurat rapid în magazin cu Romanov şi cu cele două noi gorile ţinându-se după el ca nişte umbre. El s-a dus direct la tejghea, în timp ce ceilalţi se prefăceau a fi foarte interesaţi de un rastel cu pistoale automate ce se afla în celălalt capăt al prăvăliei.

Connor a privit în jur. Cercetarea lui trebuia să fie rapidă, să nu bată la ochi şi să fie completă. După câteva clipe el a fost convins că nu există camere de luat vederi în magazin.

– Bună ziua, domnule, a spus tânărul vânzător îmbrăcat într-un halat lung, maro. Cu ce vă pot servi?

– Am venit în aceste locuri pentru o partidă de vânătoare şi aş vrea să cumpăr o armă.

– Aveţi în minte un anume model?

– Da, un Remington 700.

– Nu este nici o problemă, domnule.

– Aş avea nevoie de câteva modificări, a spus Connor.

Vânzătorul a şovăit.

– Iertaţi-mă o clipă, domnule, a spus el şi a dispărut după o perdea, în camera din spate.

După câteva momente a apărut de după perdea un bărbat în vârstă, îmbrăcat şi el într-un halat maro, lung. Connor a fost neliniştit: el sperase să cumpere arma fără a trebui să se întâlnească cu legendarul Jim Harding.

– Bună ziua, a spus bătrânul privindu-l atent pe clientul său. Înţeleg că vă interesează un Remington 700. A făcut o pauză. Cu modificări.

– Da. Mi-aţi fost recomandat de un prieten, a spus Connor.

– Prietenul dumneavoastră trebuie să fie un profesionist, a spus Harding.

Imediat ce s-a pronunţat cuvântul „profesionist", Connor a ştiut că fusese testat. Dacă Harding n-ar fi fost un Stradivarius al armurierilor, el ar fi părăsit magazinul fără nici un alt cuvânt.

– Ce modificări doriţi, domnule? a întrebat Harding fără a-şi dezlipi ochii de pe clientul său.

Connor i-a descris în detaliu arma pe care o lăsase în Bogota privindu-l atent să-i vadă orice reacţie.

Chipul lui Harding a rămas impasibil.

– S-ar putea să am ceva ce vă interesează, domnule, a spus el, apoi s-a răsucit pe călcâie şi a dispărut după perdea.

Din nou Connor s-a gândit să plece, dar peste câteva secunde Harding a reapărut purtând o servietă de piele ce-i era familiară, pe care a aşezat-o pe tejghea.

– Acest model a intrat în posesia noastră după moartea recentă a proprietarului, i-a explicat el. A apăsat pe închizători, a deschis capacul şi a răsucit servieta diplomat astfel încât Connor să poată examina arma. Fiecare parte este confecţionată manual şi mă îndoiesc că o să găsiţi ceva similar pe toată valea râului Mississippi. Harding a atins arma cu dragoste. Patul este din fibră de sticlă, ca să fie uşoară şi pentru un echilibru mai bun. Ţeava este importată din Germania – mă tem că firma Krauts încă le fabrică pe cele mai bune. Dispozitivul de ochire este un Leupold 10 Power aşa că nu mai trebuie s-o reglezi pentru vânt. Cu această puşcă poţi să omori un şoarece de la patru sute de paşi, ce să mai vorbim despre un elan. Dacă vă

interesează din punct de vedere tehnic aţi putea avea un unghi de o jumătate de minut la o sută de iarzi. Şi-a înălţat privirile să vadă dacă clientul său înţelegea despre ce-i vorbea el, dar pe chipul lui Connor n-a putut citi nimic. Un Remington 700 cu asemenea modificări este căutat doar de cei mai pricepuţi clienţi.

Connor n-a mişcat nici una din cele cinci piese de la locul lor de teamă că domnul Harding o să descopere cât de priceput client era.

– Cât costă? a întrebat el dându-şi seama pentru prima oară că habar nu avea de preţul unei puşti Remington 700 confecţionată manual.

– Douăzeci şi unu de mii de dolari, a spus Harding. Noi avem totuşi şi modelul standard dacă doriţi...

– Nu, a spus Connor. Aceasta va fi foarte bună.

– Şi cum plătiţi, domnule?

– Bani gheaţă.

– Atunci am să vă cer o carte de identitate, ceva, a spus Harding. Mă tem că este şi mai multă birocraţie de când s-a înlocuit Legea Brady cu Legea Înregistrării şi Prezentării Cărţii de Identiate.

Connor a scos un permis de conducere al unui bărbat din statul Virginia pe care-l cumpărase cu o sută de dolari de la un hoţ de buzunare din Washington cu o zi mai înainte.

Harding a studiat permisul de conducere şi a dat din cap.

– Acum tot ce mai trebuie să facem, domnule Redford este ca dumneata să completezi aceste trei formulare.

Connor a scris numele, adresa şi numărul carnetului de asistenţă socială al directorului adjunct de la un magazin de pantofi din Richmond.

În timp ce Harding căuta numerele în computer, Connor a încercat să pară plictisit, dar în sinea lui se ruga ca domnul Redford să nu fi raportat pierderea permisului său de conducere în ultimele douăzeci şi patru de ore.

Brusc, Harding şi-a ridicat privirile de pe ecran.

– Este acesta un pseudonim? a întrebat el.

– Nu, a răspuns Connor fără nici o tresărire. Gregory este numele meu de botez. Mama a fost îndrăgostită de Gregory Peck.

Harding a zâmbit.

– Şi a mea la fel.

După câteva clipe Harding a spus;

– Deci totul pare să fie în ordine, domnule Redford.

Connor s-a întors şi a făcut semn cu capul către Romanov care a venit cu paşi mari şi a scos un teanc gros de bancnote din buzunarul de la haină. A petrecut un timp netezind în chip ostentativ bancnotele de o sută de dolari, a numărat 210 şi i le-a împins pe tejghea lui Harding. Ceea ce Connor sperase să apară ca o cumpărare obişnuită, rusul o transformase repede într-o reprezentaţie de pantomimă. Ceilalţi doi puteau foarte bine să stea pe stradă şi să vândă bilete pentru spectacol.

Harding a scris o chitanţă pentru suma de bani primită şi i-a dat-o lui Connor, care a plecat fără a mai scoate nici un cuvânt. Unul dintre zdrahoni a înşfăcat puşca şi a ţâşnit din magazin pe o uşă laterală de parcă

ar fi jefuit o bancă. Connor a urcat pe bancheta din spate a B.M.W.-ului şi s-a întrebat dacă era cu putinţă să atragă mai multă atenţie asupra lor decât o făcuseră ei. Maşina a demarat în trombă şi a intrat în traficul aglomerat într-o cacofonie de clacsoane. Da, şi-a zis Connor în gând, era evident că ei puteau chiar mai mult. El n-a mai scos nici un cuvânt în timp ce şoferul a depăşit orice limită de viteză tot drumul către aeroport. Chiar şi Romanov a început să pară un pic neliniştit. Connor a descoperit curând că noua Mafie din State era încă la nivel de amatori în comparaţie cu verii lor din Italia. Dar n-o să treacă mult până o să-i prindă din urmă, iar când o vor face, Dumnezeu să-i ajute pe cei de la F.B.I.

După cincisprezece minute B.M.W.-ul s-a oprit în faţa intrării de la aeroport. Connor a coborât şi s-a îndreptat spre uşa rotativă în timp ce Romanov le dădea instrucţiuni celor doi bărbaţi din maşină, ca în final să netezească şi mai multe bancnote de o sută de dolari pe care li le-a lăsat la despărţire. Când l-a prins din urmă pe Connor la ghişeul de prezentare a biletelor de călătorie i-a şoptit confidenţial la ureche.

– Puşca va fi la Washington în patruzeci şi opt de ore.

– Eu n-aş pune pariu, i-a spus Connor în timp ce se îndreptau spre sala de plecări.

– Îi ştii toate poeziile lui Yeats pe dinafară? a întrebat-o Stuart fără a-i veni a crede.

– Hm, multe dintre ele, a recunoscut Maggie. Dar pe atunci eu reciteam câteva din poemele lui aproape în fiecare seară înainte de a merge la culcare.

– Dragă Stuart, tu mai ai încă atât de multe de învăţat despre irlandezi, i-a spus Tara. Acum încearcă să-ţi aminteşti şi alte cuvinte.

Stuart a reflectat o clipă.

– *„Văi"!* a spus el triumfător.

– *„Peste dealuri şi peste văi"?* a întrebat Maggie.

– Asta este.

– Deci nu poate fi Olanda ţara către care ne îndreptăm, a spus Tara.

– Nu te mai ţine de glume, i-a spus Stuart.

– Atunci încearcă să-ţi aduci aminte mai multe cuvinte, i-a spus Tara.

Stuart a început să se concentreze din nou.

– *„Prieteni"*, a spus el în cele din urmă.

– *„Întotdeauna vom avea noi prieteni care să se întâlnească cu cei vechi"*, a spus Maggie.

– Deci suntem pe punctul de a ne întâlni cu un nou prieten, într-o nouă ţară, a spus Tara.

– Dar cine? Şi unde? a întrebat Maggie în timp ce avionul îşi continua drumul prin noapte.

CAPITOLUL 27

După ce în câteva clipe a citit mesajul prioritar, Gutenburg a format numărul din Dallas. Când Harding a venit la telefon, directorul adjunct de la C.I.A. i-a spus doar atât:

– Descrie-l.

– Înalt de şase picioare, poate şase şi un ţol. Purta şapcă, aşa că n-am putut să văd culoarea părului.

– Vârsta?

– Cincizeci. Poate un an sau doi în plus sau în minus.

– Ochii?

– Albaştri.

– Îmbrăcămintea?

– Jachetă sport, pantaloni kaki, cămaşă albastră, fără cravată, pantofi ieftini. Elegant, dar nu bătător la ochi. Am presupus că este unul de-al nostru până am observat că era însoţit de doi criminali locali bine cunoscuţi, dar el încerca să se prefacă, vezi Doamne, că n-ar avea nici o legătură cu ei. Mai era încă un tânăr înalt care n-a deschis deloc gura, dar el a fost cel care a plătit pentru puşcă – cu bani peşin.

– Şi primul bărbat ţi-a spus clar că voia acele modificări speciale?

– Da. Sunt aproape sigur că el ştia exact ce căuta.

– Bun, păstrează banii. S-ar putea să identificăm vreo amprentă pe vreuna din bancnote.

– N-o să găsiţi nici o urmă de-a lui pe ele, a spus Harding. Tânărul a plătit şi una dintre gorile a luat arma cu el.

– Indiferent cine a fost, este evident că n-a vrut să rişte să fie descoperită puşca la aeroport, a spus Gutenburg. Cei doi criminali trebuie să fie doar curieri. Cu ce nume a semnat formularele?

– Gregory Peck Radford.

– Cartea de identitate?

– Permis de conducere din Virginia. Adresa şi data naşterii toate corespund cu datele de pe carnetul de asigurări sociale.

– O să-ţi trimit un agent într-o oră. Pentru început el îmi poate transmite prin e-mail toate amănuntele pe care le ai în privinţa celor doi criminali şi am nevoie de un portret robot făcut de poliţie al principalului suspect.

– N-o să fie nevoie, a spus Harding.

– De ce?

– Pentru că toată tranzacţia a fost înregistrată pe video. Gutenburg n-a putut vedea zâmbetul de satisfacţie de pe chipul lui Harding când a adăugat: Nici chiar dumneata n-ai fi putut să observi camera de luat vederi.

Stuart a continuat să se concentreze.

– *„Aflu"*, a spus el brusc.

– *„Am să aflu unde a plecat*, a spus Maggie cu un zâmbet.

– O să întâlnim un prieten nou într-o ţară nouă şi el o să ne găsească, a spus Tara. Îţi mai poţi aminti altceva, Stuart?

– *Toate lucrurile se sfărâmă...*"

– „... *şi se reconstruiesc din nou*", a spus în şoaptă Maggie în timp ce bărbatul care-i smulsese lui Stuart cartea din mâini a reapărut lângă ei.

– Acum ascultaţi-mă şi să mă ascultaţi cu atenţie, a spus el coborându-şi privirile spre ei. Dacă vreţi să supravieţuiţi – şi mie nu-mi pasă câtuşi de puţin de asta îmi veţi urma instrucţiunile literă cu literă. S-a înţeles?

Stuart şi-a pironit privirile în ochii bărbatului şi n-a avut nici un dubiu că spunea adevărul. A încuviinţat din cap.

– Bun, a continuat omul. Când va ateriza avionul veţi merge direct să vă luaţi bagajele şi veţi trece prin vamă fără a atrage în nici un fel atenţia asupra voastră. Nu vă veţi opri, repet, nu vă veţi opri la toaletă. După ce veţi trece prin vamă veţi fi întâmpinaţi în holul de sosiri de doi din oamenii mei care vă vor însoţi până la casa unde veţi rămâne o vreme. Eu o să vă întâlnesc mai târziu în această seară. Vă este totul limpede?

– Da, a spus hotărât Stuart în numele tuturor.

– Dacă vreunul dintre voi va fi atât de stupid să fugă sau să încerce să ceară ajutor, doamna Fitzgerald va fi omorâtă pe loc. Şi dacă, din anume motive, ea nu este disponibilă, va trebui să aleg dintre voi doi. A privit spre Tara şi Stuart. Acestea sunt condiţiile cu care domnul Fitzgerald a fost de acord.

– Asta este cu neputinţă, a început Maggie. Connor niciodată n-ar...

– Cred că este mai înţelept, doamnă Fitzgerald, ca pe viitor să-l lăsaţi pe domnul Farnham să vorbească în numele vostru al tuturor, a spus bărbatul. Maggie l-ar fi contrazis dacă Tara nu i-ar fi făcut semn cu piciorul să tacă. O să aveţi nevoie de astea, a spus el dându-i lui Stuart trei paşapoarte. Stuart le-a deschis şi i-a dat unul lui Maggie şi altul Tarei în timp ce bărbatul s-a întors în cabina pilotului.

Stuart şi-a coborât privirile asupra paşaportului din mâinile lui care, la fel cu celelalte două, purta pe copertă vulturul american. Când l-a răsfoit a dat peste propria lui fotografie deasupra numelui „Daniel Farnham". Profesie: profesor universitar în ştiinţe juridice. Adresa: 75, Marina Boulevard, San Francisco, California. I l-a dat Tarei, care părea nedumerită.

– Îmi place la nebunie să am de-a face cu profesionişti, a spus Stuart. Şi încep să-mi dau seama că tatăl tău este unul dintre cei mai buni.

– Eşti sigur că nu-ţi mai aminteşti alte cuvinte? l-a întrebat Maggie.

– Mă tem că nu, a spus Stuart. Nu, aşteaptă o clipă... *„anarhie"*.

Maggie a spus:

– Acum ştiu unde mergem.

De la Dallas la Washington este un drum lung de parcurs cu maşina. Cele două gorile care-i lăsaseră pe Connor şi Romanov la aeroport tot timpul au avut în minte să oprească undeva şi să pornească iar spre capitală a doua zi dimineaţă. Chiar pe la ora nouă în acea

seară, după ce străbătuseră cam patru sute de mile, ei au tras la un motel de la marginea Memphis-ului.

Cei doi ofiţeri superiori C.I.A. care-i văzuseră parcând B.M.W.-ul, după patruzeci şi cinci de minute i-au raportat lui Gutenburg:

– S-au cazat la Memphis Marriott, la 107 şi 108. Au comandat masa în cameră la ora nouă şi treizeci şi trei şi în momentul de faţă sunt la 107 şi privesc la televizor.

– Unde este puşca? l-a întrebat Gutenburg.

– Servieta este legată cu cătuşe de mâna celui de la camera 108.

– Atunci ai nevoie de un ospătar şi de o cheie, i-a spus Gutenburg.

Chiar după ora zece, un chelner şi-a făcut apariţia in camera 107 şi a aşezat masa pentru cină. A desfăcut o sticlă de vin roşu, a turnat în două pahare şi a pus mâncarea în farfurii. Le-a spus oaspeţilor că se va întoarce cam peste patruzeci de minute să debaraseze. Unul dintre ei l-a rugat să-i taie cotletul în bucăţele pentru că nu-şi putea folosi decât o mână. Ospătarul a fost fericit să-l ajute.

– Poftă bună, a adăugat el în timp ce părăsea încăperea.

Chelnerul s-a dus direct în parcare şi i-a raportat ofiţerului superior, care i-a mulţumit, apoi l-a mai rugat ceva. Ospătarul a încuviinţat din cap şi agentul i-a dat o bancnotă de cincizeci de dolari.

– Este clar că nu vrea să şi-o scoată de la mână nici chiar când mănâncă, a spus celălalt agent când ospătarul nu-l mai putea auzi.

Chelnerul s-a reîntors în parcare la câteva minute după miezul nopţii ca să raporteze că amândoi bărbaţii plecaseră la culcare, fiecare în camera lui. El le-a înmânat o cheie şi, în schimb, a primit o altă bancnotă de cincizeci de dolari. A plecat mulţumit pentru că avusese o seară cu un câştig bun. Ceea ce n-a ştiut el a fost că bărbatul din camera 107 luase la el cheile de la cătuşe ca să fie sigur că nimeni nu va încerca să fure servieta de la partenerul lui în timp ce acesta dormea.

Când oaspetele de la 107 s-a trezit a doua zi dimineaţa s-a simţit puţin mahmur. S-a uitat la ceas şi a fost surprins când a văzut că este atât de târziu. Şi-a tras jeanşii pe el şi s-a grăbit să-şi trezească partenerul folosind uşa dintre cele două camere. S-a oprit brusc, a căzut în genunchi şi a început să vomite. Pe covor, într-un lac de sânge, zăcea o mână tăiată.

Când au coborât din avion în Cape Town, Stuart a fost conştient de prezenţa a doi bărbaţi care le urmăreau fiecare mişcare. Un ofiţer de la imigrări le-a ştampilat paşapoartele şi ei s-au îndreptat spre zona de ridicare a bagajelor. După doar câteva minute au început să apară primele bagaje pe banda rulantă. Maggie a fost surprinsă când a văzut două din vechile ei valize venind pe carusel. Stuart începuse să se obişnuiască cu modul de operare al lui Connor Fitzgerald.

După ce şi-au luat bagajele, Stuart le-a pus pe un cărucior şi s-au îndreptat spre vamă. Cei doi bărbaţi mergeau foarte aproape în urma lor.

În timp ce Stuart trecea cu căruciorul prin vamă un ofiţer s-a îndreptat către el, a făcut semn spre valiza roşie şi a rugat pe posesorul ei s-o pună pe tejghea pentru control. Stuart a ajutat-o pe Maggie ca s-o ridice iar cei doi bărbaţi care se ţineau scai în urma lor n-au avut încotro decât să-şi vadă de drum. După ce au trecut prin uşile glisante ei s-au oprit la câţiva paşi de ieşire. De câte ori se deschideau uşile, ei erau zăriţi cum aruncau priviri iscoditoare înăuntru. După câteva clipe li s-au alăturat şi ceilalţi doi bărbaţi din avion.

– Vă rog, vreţi să deschideţi valiza, doamnă, i-a cerut ofiţerul vamal.

Maggie a apăsat pe închizători şi a zâmbit când a văzut harababura dinăuntru. Numai o singură persoană ar fi putut pune astfel lucrurile într-o valiză. Ofiţerul vamal i-a cotrobăit câteva clipe printre haine şi în cele din urmă s-a oprit la o trusă de cosmetice. I-a desfăcut fermoarul şi a scos din ea un pacheţel din celofan în care era o substanţă cu aspect de pudră albă.

– Dar acesta nu este... a început Maggie. De data asta cel care a oprit-o a fost Stuart.

– Mă tem că va trebui să vă facem un control corporal, doamnă, a spus ofiţerul. Poate că în aceste împrejurări, fiica ar dori să vă însoţească.

Stuart s-a întrebat cum de-a ştiut ofiţerul că Tara era fiica lui Maggie fără a da semne că pe el l-ar lua drept fiul ei.

– Vă rog să mă urmaţi toţi trei, a spus ofiţerul. Luaţi, vă rog, valiza şi restul bagajului. A ridicat o parte din tejghea şi apoi i-a condus printr-o uşă într-o cameră mică, întunecoasă, în care se aflau o masă şi două scaune.

Unul din colegii mei o să vină aici imediat, le-a spus el, după care a plecat închizând uşa iar ei au auzit o cheie răsucindu-se în broască.

– Ce se întâmplă? a întrebat Maggie. Trusa aceea nu era...

– Cred că suntem pe punctul de a afla, i-a răspuns Stuart.

O uşă din celălalt capăt s-a deschis şi a intrat intempestiv un bărbat înalt, cu figură de atlet, care nu mai avea nici un fir de păr pe cap, deşi nu putea să fi trecut de cincizeci de ani nici măcar cu o zi. Era îmbrăcat în jeanşi albaştri şi pulover roşu şi cu siguranţă nu dădea impresia că ar fi ofiţer vamal. A mers direct spre Maggie, i-a luat mâna dreaptă şi i-a sărutat-o.

– Numele meu este Karl Coeter, a spus el cu un pronunţat accent sud-african. Aceasta este o mare onoare pentru mine, doamnă Fitzgerald. De mulţi ani vreau să cunosc femeia care a fost atât de curajoasă ca să se căsătorească cu Connor Fitzgerald. El m-a sunat ieri după-amiază şi m-a rugat să vă asigur că este teafăr şi în viaţă.

Maggie ar fi vrut să spună ceva, dar potopul care se revărsa din gura lui nu se mai oprea.

– Bineînţeles că ştiu mult mai multe despre dumneata decât ştiţi dumneavoastră despre mine, dar, din nefericire, de data asta nu vom avea timp pentru a remedia ceva. I-a zâmbit lui Stuart şi Tarei şi s-a înclinat uşor.

– V-aş ruga pe toţi să fiţi aşa de amabili şi să mă urmaţi.

El s-a răsucit pe călcâie şi a început să împingă căruţul cu bagaje spre uşă.

„Întotdeana vom avea noi prieteni care să se întâlnească cu cei vechi", a spus în şoaptă Maggie. Stuart a zâmbit.

Sud-africanul i-a condus pe o rampă abruptă şi de-a lungul unui coridor întunecos şi gol. Maggie l-a prins repede din urmă şi a început să-l întrebe despre convorbirea telefonică avută cu Connor. La capătul tunelului au urcat o altă rampă şi au ieşit în cealaltă extremitate a aeroportului. Koeter i-a trecut rapid prin punctul de control al paşapoartelor, care le-au fost verificate foarte superficial. După alt drum lung au ajuns într-o sală de plecări goală, unde Koeter i-a dat funcţionarului de la poartă trei bilete şi a primit trei tichete de îmbarcare pentru cursa Qantas către Sydney, care fusese reţinută la sol în chip misterios unsprezece minute.

– Cum să-ţi mulţumesc? l-a întrebat Maggie.

Koeter i-a luat mâna şi i-a sărutat-o din nou.

– Doamnă, i-a răspuns el, pretutindeni în lume veţi întâlni oameni care nu vor putea niciodată să-şi achite întru totul datoriile faţă de Connor Fitzgerald.

Amândoi stăteau cu ochii pironiţi pe ecranul televizorului. Nici unul n-a scos nici o vorbă în cele douăsprezece minute cât a durat caseta video.

– Ar putea fi posibil? a întrebat directorul încet.

– Numai dacă ar fi schimbat locul cu el în închisoarea Crucifix, i-a răspuns Gutenburg.

Dexter a tăcut o vreme după care a spus:

– Jackson ar fi singurul care ar fi făcut asta, dacă voia să-şi sacrifice propria viaţă.

Gutenburg a dat din cap.

– Şi cine este omul care a plătit pentru puşcă?

– Alexei Romanov, fiul ţarului şi numărul doi în Mafya rusă. Unul din agenţii noştri l-a reperat la aeroportul din Frankfurt şi noi bănuim că el şi Fitzgerald acum lucrează împreună.

– Deci trebuie să fi fost Mafya care l-a scos din închisoarea Crucifix, a spus Dexter. Dar, dacă lui i-a trebuit un Remington 700, cine este ţinta?

– Preşedintele, a spus Gutenburg.

– S-ar putea să ai dreptate, i-a răspuns Dexter. Dar care din ei?

CAPITOLUL 28

Preşedintele Statelor Unite şi secretarul de stat se aflau printre cei şaptezeci şi doi de demnitari aliniaţi pe pistă când un Iliuşin 62 a aterizat pe aeroportul militar Andrews de lângă Washington D.C. Covorul roşu deja fusese derulat, fusese amenajat un podium cu o duzină de microfoane şi o scară largă fusese înălţată exact pe locul de pe pistă unde avionul trebuia să se oprească.

Când uşa avionului s-a deschis, Tom Lawrence şi-a dus mâna streaşină la ochi din cauza soarelui strălucitor al dimineţii. O stewardesă înaltă şi suplă stătea în cadrul uşii. O clipă mai târziu a apărut lângă ea un bărbat scund şi îndesat. Deşi Lawrence ştia că Zerimski nu avea decât cinci picioare şi patru ţoli, stând lângă stewardesa înaltă, micimea lui era crunt scoasă în evidenţă. Lawrence se îndoia că un om de statura lui Zerimski ar fi putut deveni preşedintele Statelor Unite.

În timp ce Zerimski cobora încet scările, mulţimea de ziarişti a început să fotografieze cu furie. Din spatele lor echipele de cameramani de la toate canalele de televiziune îşi centrau camerele de luat vederi asupra bărbatului ce va ţine capul de afiş al tututor buletinelor de ştiri în următoarele patru zile.

Şeful de protocol de la Casa Albă a păşit în faţă spre a-i prezenta pe cei doi preşedinţi şi Lawrence i-a strâns mâna cu căldură oaspetelui său.

– Fiţi binevenit în Statele Unite, domnule preşedinte.

– Îţi mulţumesc, Tom, i-a răspuns Zerimski prinzându-l imediat pe picior greşit.

Lawrence s-a întors ca să i-l prezinte pe secretarul de stat.

– Sunt încântat să te cunosc, Larry, i-a spus Zerimski.

Zerimski părea dezarmant de afabil şi prietenos pe măsură ce-i erau prezentaţi noi demnitari: ministrul apărării, ministrul comerţului, consilierul pe probleme de securitate naţională. Când au ajuns la capătul şirului, Lawrence i-a atins uşor cotul şi l-a condus spre podium. În timp ce traversau pista, preşedintele american s-a aplecat şi i-a spus:

– Eu nu voi spune decât câteva cuvinte de bun venit, domnule preşedinte, şi poate că doriţi să răspundeţi.

– Victor, te rog, a insistat Zerimski.

Lawrence a urcat pe podium, şi-a scos o singură foaie de hârtie din buzunarul interior de la haină şi a pus-o pe pupitru.

– Domnule preşedinte, a spus el; apoi, întorcându-se spre Zerimski, a zâmbit şi a adăugat: Victor. Am să încep prin a vă ura bun sosit în America. Ziua de astăzi înseamnă deschiderea unei noi ere în relaţiile dintre cele două mari ţări ale noastre. Vizita dumneavoastră în Statele Unite vesteşte...

Connor stătea în fața a trei televizoare urmărind transmiterea ceremoniei pe principalele canale de televiziune. În noaptea asta el va revedea casetele iar și iar. Prezența serviciilor de paza și securitate la fața locului era chiar mai mare decât se așteptase. Serviciul Secret părea a-și fi scos în teren o întreagă divizie de protecție a demnitarilor pentru fiecare președinte. Dar nici urmă de Gutenburg sau din ofițerii operativi C.I.A. Connor bănuia că Serviciul Secret nu știa că un posibil asasin ar putea să acționeze.

Connor n-a fost deloc surprins că arma pe care o cumpărase în Dallas n-a ajuns la destinație. Cei doi zdrahoni din Mafya făcuseră totul ca să atragă atenția asupra lor, ar fi mai avut doar să sune la numărul gratuit de la C.I.A. și să anunțe atentatul. Dacă ar fi fost în locul directorului adjunct, Connor i-ar fi lăsat să predea pușca la destinație în speranța că ei îl vor duce la persoana care intenționa s-o folosească. Era evident că Gutenburg considerase că era mult mai important să le ia arma. Poate că avea dreptate. Connor nu putea să mai treacă printr-o nouă catastrofă ca aceea din Dallas. Ei îl obligaseră să vină cu o nouă variantă la planul inițial.

După episodul din motelul Memphis Marriott devenise clar că Alexei Romanov nu voia să-și ia vina asupra lui în cazul în care ceva mergea prost și acum Connor avea puteri depline în privința pregătirii asasinatului. Cei care-l urmăreau ca niște umbre păstrau o distanță respectabilă, deși niciodată nu-l lăsau nesupravegheat – altfel el ar fi fost la Baza Militară Aeriană Andrews în dimineața asta. Deși el ar fi putut să scape de ei oricând dorea, Connor a devenit conștient de

atitudinea lor în caz de eşec când a aflat că boss-ul Mafyei locale din Dallas îi retezase şi cealaltă mână a zdrahonului ca să nu mai facă aceeaşi greşeală a doua oară.

Preşedintele a ajuns la sfârşitul discursului său de bun venit şi a primit un rând de aplauze care s-au făcut puţin auzite într-un spaţiu atât de larg şi în câmp deschis. El s-a dat un pas alături ca să-i facă loc lui Zerimski să înainteze, dar când preşedintele rus i-a luat locul, el nu se putea zări din cauza microfoanelor. Connor şi-a dat seama că presa o să-i reaminteacă preşedintelui american înalt de şase picioare de această gafă de nenumărate ori pe parcursul următoarelor patru zile şi că Zerimski o s-o ia ca fiind făcută cu intenţia de a-l umili. El s-a întrebat al cui cap dintre consilierii de la Casa Albă va cădea mai târziu în acea zi.

Ca să împuşti un bărbat înalt de şase picioare era mult mai uşor decât unul de cinci picioare şi patru ţoli, a reflectat Connor. El i-a studiat pe agenţii de la Divizia de Protecţie a Demnitarilfor care fuseseră desemnaţi să-l apere pe Zerimski în cursul vizitei. Pe patru dintre ei i-a recunoscut, toţi foarte buni în profesia lor. Oricare dintre ei ar fi putut să doboare un om dintr-o singură împuşcătură de la trei sute de paşi şi să dezarmeze un atacant dintr-o singură lovitură. Connor ştia că ochii lor, în dosul ochelarilor fumurii, cercetează în toate direcţiile.

Deşi Zerimski nu putea fi văzut de cei care stăteau pe pistă, cuvintele lui erau auzite foarte clar. Connor a fost surprins când a constatat că atitudinea belicoasă şi fanfaronada de la Moscova şi St. Petersburg fuseseră înlocuite cu un ton mult mai conciliant. El i-a mulţumit lui

„Tom" pentru primirea călduroasă şi a spus că este încrezător că această vizită va fi fructuoasă pentru ambele naţiuni.

Connor era sigur că Lawrence nu va fi indus în eroare de această ostentativă manifestare de prietenie. Evident, acesta nu era nici timpul, nici locul ca preşedintele rus să permită americanilor să-şi dea seama de adevăratele sale intenţii.

În vreme ce Zerimski a continuat să-şi citească discursul, Connor a parcurs cu privirea programul pentru cele patru zile pregătit de Casa Albă şi atât de la îndemâna oricui, publicat în detaliu, minut cu minut, de *The Washington post.* El ştia dintr-o experienţă de ani de zile că până şi cele mai bine întocmite programe de acest fel rareori reuşeau să respecte timpii stabiliţi iniţial. El trebuia să ia în calcul că se putea întâmpla ceva neprevăzut într-un anume moment al vizitei; şi trebuia să fie sigur că asta nu va fi când el va lua linia de ochire cu puşca.

Cei doi preşedinţi vor fi duşi cu elicopterul de la Baza Militară Aeriană la Casa Albă, unde vor avea imediat o convorbire particulară, care va fi continuată în timpul mesei de prânz. După dejun Zerimski va merge la Ambasada Rusă să se odihnească şi seara se va reîntoarce la Casa Albă pentru dineul dat în cinstea lui.

În dimineaţa următoare se va duce la New York unde se va adresa Naţiunilor Unite şi va lua prânzul cu secretarul general O.N.U., iar după-amiază va face o vizită la Muzeul Metropolitan. Connor râsese cu voce tare când citise în această dimineaţă în *The Post* că Tom Lawrence era la curent cu marea pasiune pentru

arte a oaspetelui său din timpul recentei sale campanii electorale în cursul căreia Zerimski își găsise timp în programul său atât de încărcat încât vizitase nu numai Teatrul Bolșoi ci și Muzeele Pușkin și Ermitaj.

După ce președintele rus se va întoarce la Washington joi seara el va avea doar atâta timp cât să se repeadă la ambasadă ca să se schimbe în smoching pentru a asista la spectacolul *Lacul Lebedelor* de la Kennedy Center în interpretarea Baletului din Washington. Fără nici un pic de tact *The Post* amintea cititorilor că peste jumătate din *corps de ballet* erau imigranți ruși.

Vineri dimineața vor fi discuții ample la Casa Albă urmate de un prânz luat la Departamentul de Stat. După-amiază Zerimski se va adresa unei sesiuni reunite a Congresului, care va fi punctul culminant al vizitei sale de patru zile. Lawrence spera că legislatorii aveau să fie convinși că liderul rus este un om al păcii și vor fi de acord să sprijine Legea de Reducere a Armelor propusă de el. Un editorial din *The New York Times* avertiza că aceasta s-ar putea să fie ocazia în care Zerimski va contura strategia de apărare a Rusiei pentru următoarea decadă. Corespondentul diplomatic al ziarului contactase purtătorul de cuvânt al Ambasadei Ruse în relațiile cu presa, dar fusese informat scurt că nu vor fi difuzate în avans copii ale acelui discurs.

Seara, Zerimski va fi oaspete de onoare la dineul dat de Consiliul Ruso-American de Cooperare Economică. Copii ale acelui discurs fuseseră deja răspândite cu larghețe și cu o indiferență totală față de orice em-

bargou. Connor parcursese fiecare propoziţie a acelui speech şi ştia că nici un jurnalist care se respectă nu va tipări nici un cuvânt din el.

Sâmbătă Zerimski şi Tom Lawrence vor merge la Stadionul Cooke din Maryland să urmărească un meci de fotbal dintre Washington Redskins şi Green Bay Packers, echipă pe care Lawrence, care fusese senator de Wisconsin, o susţinuse toată viaţa.

Seara, Zerimski va da un dineu la Ambasada Rusă spre a întoarce ospitalitatea tuturor acelora al căror oaspete fusese în timpul vizitei sale.

În dimineaţa următoare va lua avionul spre Moscova – dar numai dacă Connor nu va reuşi să-şi ducă la îndeplinire contractul încheiat.

Pentru Connor erau nouă locuri pe care le putea lua în consideraţie. Dar şapte din ele deja le înlăturase înainte ca avionul lui Zerimski să aterizeze. Din cele două rămase, dineul de sâmbătă seara părea cel mai promiţător, mai cu seamă după ce Romanov îi spusese că Mafya reuşise să se ocupe de aprovizionarea şi deservirea de la Ambasada Rusă pentru acea ocazie.

Un ropot de aplauze l-a făcut pe Connor să-şi îndrepte iar atenţia asupra ceremoniei de bun venit. Unii din cei care stăteau pe pistă nu şi-au dat seama că Zerimski îşi terminase discursul decât atunci când a coborât de pe podium, aşa că aplauzele n-au fost chiar atât de entuziaste cum sperase Lawrence.

Cei doi conducători au traversat pista îndreptându-se spre un elicopter care-i aştepta. În mod normal nici un preşedinte rus n-ar zbura cu un avion militar

american, dar Zerimski îndepărtase orice obiecţie spunându-le consilierilor săi că voia să profite de orice ocazie pentru a-l prinde pe picior greşit pe Lawrence. Ei au urcat la bord şi au făcut semn cu mâna mulţimii. Peste câteva clipe elicopterul Marine One a decolat plutind câteva secunde în aer, după care şi-a văzut de drum. Acele femei care nu participaseră niciodată până atunci la o ceremonie de primire, nu ştiau ce să facă mai întâi, să-şi ţină pălăriile sau rochiile.

Peste şapte minute Marine One va ateriza pe South Lawn din faţa Casei Albe, unde va fi întâmpinat de Andy Lloyd şi funcţionarii superiori de la Casa Albă.

Connor a închis cele trei televizoare, a derulat benzile şi a început să se gândească la alternative. El deja hotărâse ca să nu meargă la New York. Naţiunile Unite şi Muzeul Metropolitan, practic, nu ofereau nici o posibilitate de fugă. Şi el ştia prea bine că Serviciul Secret era instruit să repereze pe oricine îşi făcea apariţia de mai mult de o singură ocazie în cursul unei vizite ca aceasta, inclusiv ziariştii şi echipele televiziunii. În plus faţă de aceasta, cel puţin trei mii de oameni din tot ce avea Poliţia din New York mai bun îl vor păzi pe Zerimski secundă cu secundă în timpul vizitei sale.

El se va folosi de timpul cât Zerimski va fi plecat spre a verifica cele două locuri care i se păreau cele mai promiţătoare. Mafya deja aranjase ca el să facă parte din echipa de aprovizionare şi deservire care va vizita Ambasada Rusă în acea după-amiază, astfel ca el să poată lua în considerare fiecare detaliu pentru dineul de sâmbătă seara. Ambasadorul spusese clar că

dorea ca acea ocazie nici unul dintre cei doi preşedinţi să n-o poată uita niciodată.

Connor s-a uitat la ceas, şi-a pus haina şi a coborât. B.M.W.-ul îl aştepta. A urcat pe bancheta din spate.

– La stadionul Cooke, a fost tot ce a spus.

Nimeni din maşină n-a făcut nici un comentariu în timp ce B.M.W.-ul a demarat şi apoi s-a înscris pe banda din centru.

Un treiler încărcat cu maşini noi a trecut pe lângă ei, pe cealaltă direcţie de mers, iar Connor s-a gândit la Maggie şi a zâmbit. El vorbise cu Carl Koeter mai devreme în această dimineaţă şi fusese asigurat că toţi cei trei canguri erau în siguranţă în pungile lor.

– Apropo, Mafya crede că au fost trimişi înapoi în America, îi spusese Koeter.

– Cum ai reuşit s-o faci? l-a întrebat Connor.

– Unul dintre bodyguarzii lor a încercat să mituiască un ofiţer vamal. El i-a luat banii şi i-a spus că fuseseră prinşi cu droguri, drept pentru care au fost „returnaţi la punctul de îmbarcare".

– Crezi că au înghiţit-o?

– O, da, a spus Koeter. Ei au trebuit să plătească o grămadă de bani pentru acea informaţie.

Connor a râs.

– Îţi voi rămâne dator pentru totdeauna, Carl. Numai să-mi spui cum mă pot revanşa.

– N-o să fie necesar, prietene, îi răspunsese Koeter. Pur şi simplu voi aştepta cu nerăbdare s-o întâlnesc din nou pe soţia ta în împrejurări mai agreabile.

Câinii de pază ai lui Connor nu-i menţionaseră nimic despre dispariţia lui Maggie, aşa că el nu putea fi

sigur dacă erau prea mândri ca să recunoască faptul că-i pierduseră, pe ea, Stuart şi Tara, sau dacă încă sperau să-i găsească înainte ca el să afle adevărul. Pesemne că lor le era teamă că el nu-şi va mai ţine partea lui de învoială dacă ştia că soţia şi fiica lui nu se mai aflau în mâinile lor. Dar Connor nu s-a îndoit niciodată că, dacă el nu va reuşi să-şi onoreze contractul, Alexei Romanov, în cele din urmă, îi va da de urmă lui Maggie şi o va omorî şi, dacă nu pe Maggie, pe Tara. Bolcenkov îl avertizase că până când contractul nu va fi îndeplinit – într-un fel sau altul – Romanov nu va fi lăsat să se întoarcă în patria lui.

În timp ce şoferul ţâşnea de pe o bandă pe alta, gândurile lui Connor s-au întors spre Joan a cărei singură vină era că fusese secretara lui. El şi-a încleştat pumnul şi ar fi vrut ca acest contract al lui cu Mafya să-i fi vizat pe Dexter şi pe adjunctul ei ce-i tăinuia faptele. Acela ar fi fost un contract pe care l-ar fi dus la îndeplinire cu inima uşoară.

B.M.W.-ul a depăşit hotarele Washington-ului şi Connor s-a lăsat pe spate pe banchetă gândindu-se la pregătirile care mai erau de făcut. El trebuia să înconjoare stadionul de mai multe ori ca să verifice fiecare ieşire, înainte de a hotărî dacă va intra în el.

Marine One a aterizat lin pe South Lawn. Cei doi preşedinţi au coborât din elicopter şi au fost întâmpinaţi cu aplauze călduroase din partea celor şase sute de funcţionari superiori de la Casa Albă.

Când Lawrence l-a prezentat pe Zerimski şefului său de cabinet, n-a putut să nu observe că Andy părea preocupat. Cei doi conducători au petrecut un timp neobişnuit de lung făcând poze înainte de a se retrage în Biroul Oval împreună cu consilierii lor spre a fi confirmate subiectele ce vor fi acoperite în cursul întâlnirilor ulterioare. Zerimski n-a ridicat nici o obiecţie la programul pe care îl pregătise Andy Lloyd şi părea relaxat în privinţa problemelor ce urmau a fi discutate.

Când întâlnirea s-a întrerupt pentru masa de prânz, Lawrence avea sentimentul că discuţiile preliminare merseseră bine. Au trecut în sufragerie şi Lawrence a povestit episodul cu preşedintele Kennedy care avusese ca invitaţi la masă opt laureaţi ai Premiului Nobel şi făcuse remarca devenită celebră că în acea încăpere se afla atâta materie cenuşie adunată la un loc cât nu mai fusese niciodată de când Jefferson luase prânzul singur. Larry Harrington a râs politicos, deşi îl auzise pe preşedinte spunând această poveste de nenumărate ori. Andy Lloyd nici măcar nu încercase să zâmbească.

După prânz, Lawrence l-a însoţit pe Zerimski până la limuzina lui care-l aştepta la intrarea pentru corpul diplomatic. Imediat ce ultima maşină din coloană nu s-a mai văzut – din nou Zerimski insistase ca să aibă cu un vehicul mai mult decât orice alt preşedinte rus de până atunci – Lawrence s-a întors grăbit în Biroul Oval. Andy Lloyd stătea posomorât la biroul său.

– Am crezut că totul a mers cât se poate de bine, a spus preşedintele.

– Probabil, a spus Lloyd. Deşi eu unul n-aş avea încredere că omul ăsta spune adevărul nici măcar

atunci când stă de vorbă cu sine însuşi. A fost mult prea cooperant ca să-mi placă. Pur şi simplu, am sentimentul că suntem duşi de nas.

– Din cauza asta ai fost atât de necomunicativ în timpul dejunului?

– Nu. Cred că ne confruntăm cu o problemă chiar mai gravă, a spus Lloyd. Aţi văzut ultimul raport al lui Dexter? Vi l-am lăsat pe birou ieri după-amiază.

– Nu, nu l-am citit, a răspuns preşedintele. Mai toată ziua de ieri mi-am petrecut-o cu Larry Harrington la Departamentul de Stat. A răsfoit dosarul care purta antetul C.I.A. şi a început să-l citească.

A înjurat cu voce tare de trei ori înainte de a termina prima pagină. Când a ajuns la paragraful final era livid la chip. Şi-a ridicat privirile spre vechiul său prieten. Am crezut că Jackson este de partea noastră.

– Este, domnule preşedinte.

– Atunci cum afirmă Dexter că poate dovedi că el este responsabil pentru asasinatul din Columbia şi că apoi s-a dus la St. Petersburg cu intenţia de a-l omorî pe Zerimski?

– Pentru că în felul ăsta ea scapă de orice implicare şi ne lasă pe noi să explicăm de ce l-am plătit pe Jackson din capul locului. Până acum ea pesemne că are un dulap plin cu dosare prin care să dovedească faptul că acel care l-a omorât pe Guzman a fost Jackson şi tot ceea ce va mai dori ca lumea să creadă despre el. Uitaţi-vă doar la pozele pe care le-a ataşat, cu Jackson în barul din Bogota dând bani şefului Poliţiei. De ce nu spun ei că această întâlnire a avut loc la două săptămâni după asasinat? Să nu uitaţi nicio-

dată, domnule preşedinte, că C.I.A. nu are rival când trebuie să-şi acopere fundurile.

– Nu de fundurile lor îmi fac eu griji, a spus preşedintele. Ce este cu povestea lui Dexter că Jackson s-a întors în America şi că acum lucrează cu Mafya rusă?

– Nu este convenabil? a spus Lloyd. Dacă ceva iese prost în timpul vizitei lui Zerimski ea deja are un ţap ispăşitor.

– Atunci cum îţi explici faptul că Jackson a fost înregistrat de o cameră video secretă în Dallas cu câteva zile în urmă cumpărând o puşcă de mare precizie, cu aproape aceleaşi modificări ca la cea folosită pentru a fi omorât Guzman?

– Simplu, a răspuns Lloyd. Din moment ce îţi dai seama că, de fapt, nu este Jackson, totul devine de înţeles.

– Dacă n-a fost Jackson, atunci cine dracu' a fost?

– A fost Connor Fitzgerald, a spus Lloyd încet.

– Dar tu mi-ai spus că Fitzgerald a fost arestat în St. Petersburg şi apoi spânzurat. Chiar discutasem cum am putea să-l scoatem de acolo.

– Ştiu, domnule preşedinte, dar asta nu mai era niciodată posibil după ce Zerimski a fost ales. Numai dacă...

– Numai dacă?

– Numai dacă Jackson nu i-a luat locul.

– Pentru Dumnezeu, de ce să facă asta?

– Vă aduceţi aminte că Fitzgerald i-a salvat viaţa lui Jackson în Vietnam şi ca dovadă a primit Medalia de Onoare. Când Fitzgerald s-a întors din război Jackson a fost cel care l-a recrutat ca N.O.C. În următorii două-

zeci de ani a lucrat pentru C.I.A. şi şi-a câştigat reputaţia ca fiind cel mai respectat ofiţer al lor. Apoi, peste noapte, dispare şi în evidenţele lor nu i se găseşte nici o urmă. Secretara lui, Joan Bennett, care a lucrat pentru el nouăsprezece ani, moare subit într-un misterios accident de maşină în timp ce se ducea la soţia lui Fitzgerald. Apoi soţia şi fiica lui dispar şi ele de pe faţa pământului. Între timp, bărbatul pe care noi l-am numit să afle ce se petrece este acuzat că ar fi asasin şi că şi-a trădat cel mai bun prieten. Dar oricât ai căuta prin numeroasele rapoarte ale lui Helen Dexter n-ai să găseşti niciodată nici o referire la Connor Fitzgerald.

– Cum de ştii toate astea, Andy? l-a întrebat Lawrence.

– Pentru că Jackson m-a sunat din St. Petersburg chiar după ce Fitzgerald fusese arestat.

– Ai o înregistrare a acelei conversaţii?

– Da, domnule preşedinte, am.

– Drace, a spus Lawrence. Dexter face ca J. Edgar Hoover să pară un adevărat mieluşel.

– Dacă acceptăm că cel spânzurat în Rusia a fost Jackson, trebuie să tragem concluzia că Fitzgerald a fost cel care a zburat cu avionul la Dallas cu intenţia de a cumpăra acea armă ca să-şi poată duce la îndeplinire misiunea actuală.

– Şi de data asta eu sunt ţinta? a întrebat Lawrence încet.

– Nu cred, domnule preşedinte. Acesta este singurul lucru despre care cred că Dexter are dreptate – eu totuşi zic că ţinta este Zerimski.

– O, Dumnezeule, a spus Lawrence prăbuşindu-se în scaunul său. Dar de ce un om atât de onorabil, cu un trecut şi o reputaţie ca a lui Fitzgerald se lasă implicat într-o misiune ca asta? Pur şi simplu nu se leagă.

– Se leagă dacă acel om onorabil crede că ordinul iniţial de a-l asasina pe Zerimski a venit de la dumneavoastră.

Zerimski era în întârziere faţă de programul său când avionul a decolat din New York spre a-l duce înapoi la Washington, dar el părea într-o foarte bună dispoziţie. Discursul său de la Naţiunile Unite fusese bine primit iar prânzul pe care-l luase cu secretarul general fusese descris într-un comunicat dat de Secretariat ca „productiv şi atingând o gamă foarte largă de probleme".

În timpul vizitei la Muzeul Metropolitan din acea după-amiază, Zerimski nu numai că nu fusese în stare să spună numele pictorului rus care avea o expoziţie la una din galeriile de la etaj, dar când plecase de la muzeu îşi abandonase itinerarul şi, spre consternarea celor din Serviciul Secret, mersese pe jos pe Fifth Avenue spre a da mâna cu cei care făceau cumpărături de Crăciun.

Când avionul a aterizat în Washington, Zerimski avea o întârziere de o oră faţă de program şi se schimbase în smoching în limuzină ca să nu întârzie începerea spectacolului „Lacul Lebedelor" de la Kennedy Center cu mai mult de cincisprezece minute. După ce balerinele făcuseră plecăciunile finale de mulţumire în

fața publicului, el se reîntorsese pentru a petrece cea de a doua noapte la Ambasada Rusiei.

În timp ce Zerimski dormea, Connor rămăsese treaz. El rareori ațipea mai mult de câteva minute când își pregătea o misiune. Înjurase cu voce tare când aflase la știrile de seară despre plimbarea pe jos pe Fifth Avenue. Asta îi reamintise că întotdeauna trebuia să fie pregătit pentru neprevăzuturi: dintr-un apartament de pe Fifth Avenue Zerimski ar fi fost o țintă ușoară și mulțimea ar fi fost atât de numeroasă și scăpată de sub control că ar fi putut să dispară în câteva clipe.

Și-a înlăturat din minte New York-ul. În ceea ce-l privea, erau două locuri care puteau fi luate în considerație.

În cazul primei alternative exista o problemă pentru că nu avea arma cea mai potrivită, deși în marea aceea de oameni i-ar fi fost mult mai ușor să se facă nevăzut.

Cât privește cea de a doua variantă, dacă Romanov putea face rost de un Remington cu modificări până în dimineața dineului și-i garanta ieșirea, părea a fi cu certitudine cea mai bună șansă. Sau era certitudinea un pic prea din cale afară ca să nu-ți trezească bănuieli?

A început să întocmească liste pe hârtie cu argumentele pro și contra pentru fiecare din cele două locuri. Pe la ora două noaptea, epuizat, și-a dat seama că mai trebuia să facă neapărat o vizită la fiecare din ele înainte de a lua hotărârea finală.

Dar chiar și atunci, nici măcar nu-i trecea prin gând de a-i spune dinainte lui Romanov ce variantă alesese.

CAPITOLUL 29

„Pug“ Washer – nimeni nu-i ştia numele adevărat – era genul de om expert într-un singur subiect. În cazul lui era echipa Washington Redskins.

Pug lucrase pentru Redskins, ca băieţandru şi om în toată firea, timp de cincizeci de ani. Se numărase printre personalul de deservire la vârsta de cincisprezece ani, pe când echipa încă mai juca pe stadionul Griffith. Îşi începuse cariera la furtunele de apă şi mai târziu avansase ca maseur al echipei, devenind prietenul de încredere şi confidentul a numeroase generaţii de jucători Redskins.

Pug petrecuse un an înainte de a se pensiona în 1997 muncind alături de antreprenorul care construise noul stadion Jack Kent Cooke. Sarcina lui a fost simplă: să vegheze că jucătorii şi suporterii Redskins să aibă toate facilităţile la care se aşteptau de la cea mai bună echipă a ţării.

La festivitatea de inaugurare arhitectul şef spusese participanţilor că va fi îndatorat pe viaţă lui Pug pentru rolul pe care-l avusese în construirea noului stadion. În discursul de închidere John Kent Cooke, preşedintele echipei Redskins, anunţase că Pug a fost ales ca membru în Hall of Fame[1] al echipei, onoare ce, de fapt, este

[1] Clădire în care se află busturi, obiecte care au aparţinut unor americani celebri

rezervată numai pentru cei mai buni jucători. Pug le spusese jurnaliştilor: „O preţuire mai mare nu se poate". În ciuda faptului că se pensionase, el a continuat să fie prezent la toate meciurile echipei Redskins – acasă sau în deplasare.

Connor a trebuit să dea două telefoane până a reuşit să-l găsească pe Pug în micul său apartament din Arlington, statul Virginia. Când i-a explicat bătrânului că i se ceruse să scrie un articol pentru *Sports Illustrated* despre semnificaţia noului stadion pentru suporterii Redskins, a fost ca şi cum ai porni banda de magnetofon.

– Poate că aveţi o oră sau două disponibile ca să facem o tură în jurul „Marelui Jack", i-a sugerat Connor.

Pentru prima oară monologul lui Pug s-a oprit şi el a rămas tăcut până când Connor a propus un onorariu de 100$. Connor deja ştia că plata obişnuită pentru Pug ca ghid pentru un tur al stadionului era de cincizeci de dolari.

Ei au căzut de acord să se întâlnească la ora unsprezece, a doua zi dimineaţa.

Când Connor a sosit la ora unsprezece fără un minut Pug l-a invitat în stadion de parcă el ar fi fost preşedintele clubului. În următoarele trei ore şi-a regalat oaspetele cu un istoric complet al echipei Redskins şi a răspuns la orice întrebare a lui Connor – de la „De ce stadionul nu fusese terminat la timp pentru ceremonia de inaugurare?" până la „Cum proceda conducerea cu folosirea mâinii de lucru temporare într-o zi de meci?" Connor a aflat că Sony Jumbo Tron-urile din spatele zonelor zero asigurau cel mai larg sistem de ecran

video din lume şi că rândurile din faţă fuseseră ridicate cu nouă picioare deasupra terenului de joc astfel ca publicul să poată vedea peste camerele de televiziune.

Connor era un suporter al echipei Redskins de aproape treizeci de ani, aşa că el ştia că toate biletele de abonament fuseseră vândute din 1966 şi că în mod curent era o listă de aşteptare de cincizeci de mii de persoane. Ştia asta pentru că şi el figura pe ea. Mai ştia că *The Washington Post* vindea cu douăzeci şi cinci de mii de exemplare mai mult de fiecare dată când Skins câştiga un meci. Dar el nu ştia că era un sistem de conducte cu apă fierbinte de treizeci şi cinci de mile pe sub terenul de joc, că exista un spaţiu de parcare pentru douăzeci şi trei de mii de vechicule şi că o fanfară locală va cânta imnurile Rusiei şi Statelor Unite mâine înainte de începerea meciului. Majoritatea informaţiilor furnizate de Pug nu vor fi de nici un folos practic pentru Connor, totuşi Pug la fiecare câteva minute îi oferea câte o nestemată.

În timp ce dădeau roată stadionului, Connor a putut să vadă sistemul de securitate pe care personalul specializat de la Casa Albă îl instala pentru meciul de a doua zi. Magnetometrele prin care va trece fiecare persoană care va intra pe stadion şi care vor detecta orice obiect ce putea fi folosit ca armă fuseseră deja instalate. Pe măsură ce se apropiau de loja proprietarului – de unde cei doi preşedinţi vor urmări meciul – controalele au devenit mai drastice.

Pug s-a enervat când a fost oprit de un agent din Serviciul Secret care păzea intrarea în tribunele rezervate executivului. El i-a explicat cu aplomb că este un

membru al Redskins Hall of Fame şi că va fi printre invitaţii care îi vor întâmpina a doua zi pe cei doi preşedinţi, dar agentul, totuşi, a refuzat să-l lase să treacă fără permis eliberat de serviciul de pază. Connor a încercat să-l asigure pe furiosul Pug că nu era atât de important să meargă acolo.

În timp ce se îndepărtau, Pug a murmurat în surdină:

– Arăt eu ca un om care ar dori să-l asasineze pe preşedinte?

Când cei doi s-au despărţit la ora două, Connor i-a dat ghidului său 120$. Bătrânul îi spusese în trei ceasuri mai mult decât un întreg Serviciu Secret i-ar fi divulgat într-o viaţă. I-ar fi dat chiar 200$, dar asta ar fi putut să-i trezească suspiciuni lui Pug.

Connor s-a uitat la ceas şi a constatat că întârziase la întâlnirea cu Alexei Romanov, de la Ambasada Rusă. În timp ce era dus cu maşina de la stadion către ambasadă el a dat drumul la radio intrând pe C-SPAN, un post pe care rareori îl asculta.

Un comentator descria atmosfera din Cameră, deputaţii aşteptându-l pe preşedintele rus să sosească. Nimeni nu ştia ce avea de gând Zerimski să spună pentru că presei nu i se dăduseră în avans copii ale discursului.

Cu cinci minute înainte de ora la care trebuia să-şi ţină speech-ul, Zerimski şi-a făcut intrarea în Cameră însoţit de grupul său de escortă.

„Toţi cei prezenţi", spunea comentatorul, „s-au ridicat în picioare şi îl aplaudă pe oaspetele din Rusia. Preşedintele Zerimski zâmbeşte şi strânge mâinile ce i

se întind în timp ce-şi croieşte drum spre podium într-o sală arhiplină". Comentatorul a continuat să descrie aplauzele ca „mai degrabă calde decât furtunoase".

Când Zerimski a ajuns pe podium şi-a aşezat cu grijă hârtiile pe pupitru, şi-a scos ochelarii din toc şi i-a pus pe nas. Cei din Kremlin care urmăreau transmisia la televizor au ştiut imediat că discursul va fi un text dinainte pregătit, citit cuvânt cu cuvânt şi că nu va fi nici o improvizaţie pentru care Zerimski devenise notoriu în timpul campaniei sale electorale.

Membrii Congresului, Curtea Supremă şi Corpul Diplomatic şi-au reluat locurile fără a avea nici cea mai mică bănuială în legătură cu bomba pe cale de a fi lansată.

„Domnule Speaker, domnule vicepreşedinte şi domnule preşedinte al Curţii Supreme de Justiţie, a început Zerimski. Daţi-mi voie să vă mulţumesc, dumneavoastră şi concetăţenilor dumneavoastră, pentru primirea caldă şi ospitalitatea generoasă cu care am fost primit în această primă vizită a mea în Statele Unite. Daţi-mi voie să vă asigur că aştept cu nerăbdare să revin iar şi iar". Aici Titov scrisese pe margine „PAUZĂ" – exact la fix pentru că a urmat un rând de aplauze.

Zerimski apoi s-a întrecut în laude privind realizările istorice ale Americii, amintindu-le ascultătorilor săi că de trei ori în ultimul secol naţiunile lor luptaseră alături împotriva unui duşman comun. După aceea a continuat să descrie „excelentele relaţii dintre ţările noastre în momentul prezent". Tom Lawrence, care urmărea cu Andy Lloyd discursul pe C–SPAN în Biroul

Oval, a început să se relaxeze puţin. După alte câteva minute chiar şi-a permis să schiţeze un uşor zâmbet.

Acel zâmbet i s-a şters de pe faţă când Zerimski a rostit următoarele şaptezeci şi unu de cuvinte din discursul său:

„Eu sunt ultima persoană de pe acest pământ care să dorească vreodată ca cele două mari naţiuni ale noastre să fie implicate într-un alt război fără sens". Zerimski a făcut o pauză. „Mai cu seamă, dacă n-am fi de aceeaşi parte a baricadei". Şi-a înălţat privirile radiind spre auditoriu, deşi nimeni dintre cei prezenţi nu a găsit comentariul său amuzant în vreun fel. „Ca să fim siguri că o asemenea calamitate nu se va mai abate niciodată asupra noastră din nou, va fi necesar ca Rusia să rămână la fel de puternică pe câmpul de luptă ca şi Statele Unite, încât să aibă un cuvânt la fel de greu la masa tratativelor".

În Biroul Oval, Lawerence a privit cum camerele de luat vederi se opreau pe chipurile posomorâte ale membrilor Congresului şi a ştiut că lui Zerimski i-au trebuit doar patruzeci de secunde ca să distrugă orice şansă ca proiectul său privind reducerea armelor să devină lege.

Restul discursului lui Zerimski a fost primit în tăcere. Când a coborât de pe podium, n-au mai fost mâini întinse şi aplauzele au fost reci.

În timp ce B.M.W.-ul alb intra pe Wisconsin Avenue, Connor a închis radioul. Când au ajuns la poarta

Ambasadei Ruse unul din oamenii lui Romanov i-a lăsat să intre.

Connor a fost condus în ambasadă pentru a doua oară în decurs de trei zile. El şi-a dat seama imediat ce a vrut să spună Romanov când a afirmat că măsurile de securitate în interiorul ambasadei sunt superficiale. „La urma urmelor, cine ar dori să-l omoare pe preaiubitul preşedinte al Rusiei în propria lui ambasadă?" spusese el cu un zâmbet pe chip.

În timp ce mergeau de-a lungul unui coridor lung, Connor i-a spus lui Romanov:

– Tu pari ca şi cum ai fi cel care conduce această clădire.

– La fel ai fi şi tu dacă ai plăti în contul ambasadorului din Elveţia suficient ca să nu mai trebuiască să se întoarcă niciodată în ţara natală.

Romanov a continuat să trateze ambasada de parcă ar fi fost propria lui casă, chiar a descuiat uşa de la biroul ambasadorului şi au intrat amândoi înăuntru. Când şi-a aruncat privirile în camera frumos mobilată, Connor a fost surprins să vadă un Remington 700 făcut de comandă stând pe biroul ambasadorului. L-a luat în mână şi l-a studiat cu atenţie. L-ar fi întrebat pe Romanov cum a izbutit să facă rost de el, dacă ar fi crezut că este vreo şansă ca să i se spună adevărul.

Connor a ţinut strâns cu o mână patul armei şi cu cealaltă a verificat încărcătorul. Nu era decât un singur glonţ de formă aerodinamică în el. Şi-a înălţat sprâncenele şi a privit spre Romanov.

– Presupun că de la o asemenea distanţă nu-ţi trebuie decât un glonţ, a spus rusul. L-a condus pe

Connor în cealaltă extremitate a încăperii şi a dat la o parte o draperie spre a-i arăta liftul personal al ambasadorului. Au intrat înăuntru, au tras grilajul şi au urcat la galeria de la etajul doi de deasupra sălii de dineuri.

Connor a cercetat bucăţică cu bucăţică galeria de mai multe ori, apoi s-a strecurat în spatele imensei statui a lui Lenin. A privit prin deschizătura creată de braţu-i ridicat ca să verifice linia de ochire faţă de locul de unde Zerimski îşi va ţine discursul de rămas bun, ca să se asigure că are o vizibilitate perfectă fără însă ca el să fie văzut. Tocmai se gândea cât de uşor pare totul, când Romanov l-a atins pe braţ şi l-a condus înapoi spre lift.

– Va trebui să vii aici cu mai multe ore mai devreme şi să lucrezi cu cei care se ocupă de pregătirile pentru dineu, i-a spus Romanov.

– De ce?

– Nu vrem ca cineva să devină suspicios când ai să dispari înainte ca Zerimski să-şi înceapă discursul.

Romanov s-a uitat la ceas.

– Trebuie să plecăm acum. Zerimski urmează să se întoarcă în câteva minute.

Connor a dat din cap şi ei s-au îndreptat spre intrarea din spatele ambasadei. În timp ce urca pe bancheta B.M.W.-ului i-a spus:

– Am să te anunţ când mă voi decide asupra locului pe care îl aleg.

Romanov a părut surprins, dar n-a spus nimic.

Connor a ieşit pe porţile ambasadei cu câteva minute înainte ca Zerimski să se întoarcă de la Capitoliu. A deschis radioul exact la ţanc ca să prindă ştirile de

seară: „Senatorii şi deputaţii s-au înghesuit la microfoane spre a-şi asigura alegătorii că, după ce au ascultat speech-ul lui Zerimski, ei nu vor mai vota Legea Reducerii Armelor Nucleare, Biologice, Chimice şi Convenţionale".

În Biroul Oval Tom Lawerence îl urmărea pe reporterul C.N.N. care vorbea din galeria presei din Senat: „Până acum nu a fost făcută nici o declaraţie de la Casa Albă", spunea el „şi preşedintele..."

– Şi nici să nu vă aşteptaţi la vreuna, a spus Lawerence furios în timp ce închidea televizorul. S-a întors spre şeful său de cabinet. Andy, nu sunt sigur că voi putea să stau lângă omul ăsta încă patru ceasuri mâine după-amiază, ba să-i mai şi răspund la discursul de rămas bun de seara.

Lloyd n-a comentat.

– Abia aştept să stau lângă dragul meu prieten Tom şi să-l privesc cum crapă de ruşine în faţa unui auditoriu de milioane, a spus Zerimski în timp ce limuzina sa intra în curtea Ambasadei Ruse.

Dmitri Titov a rămas impasibil.

– Cred că am să ovaţionez pentru Redskins. Asta ar fi încă o bonificaţie pentru Lawrence dacă echipa lui pierde, a spus Zerimski cu un surâs infatuat. Un preludiu pe măsură pentru umilinţa pe care i-am pregătit-o pentru seară. Ai grijă să faci un discurs atât de flatant încât să apară şi mai tragic privit retrospectiv. A zâmbit din nou. Am ordonat ca friptura de vacă să se

servească rece. Chiar până şi tu vei fi surprins de ce i-am pregătit pentru desert.

Connor a petrecut multe ore în acea seară întrebându-se dacă poate să rişte şi să încalce regula de o viaţă. L-a sunat pe Romanov la câteva minute după miezul nopţii.

Rusul a părut încântat că amândoi ajunseseră la aceeaşi concluzie.

– Am să aranjez ca şoferul să vină să te ia la trei şi treizeci ca să poţi să fii la ambasadă în jur de patru.

Connor a pus telefonul în furcă. Dacă totul va merge conform planului, preşedintele va fi mort până la patru.

– Trezeşte-l.

– Dar este patru dimineaţa, a spus secretarul unu al ambasadei.

– Dacă ţii la viaţa ta, trezeşte-l.

Secretarul unu şi-a pus un halat şi a plecat din dormitor străbătând cu paşi repezi coridorul. A bătut la uşă. N-a răspuns nimeni, aşa că a ciocănit din nou. După câteva clipe o dâră de lumină a apărut sub prag.

– Intră, a spus o voce somnoroasă.

Secretarul unu a apăsat pe clanţă şi a intrat în dormitorul ambasadorului.

– Îmi pare rău că vă deranjez, Excelenţă, dar este un domn Ştefan Ivaniţki din St. Petersburg care aşteap-

tă la telefon. Insistă ca să-l sculăm pe preşedinte. Zice că are un mesaj urgent pentru el.

– Am să vorbesc din biroul meu, a spus Pietrovski. A aruncat pledul de pe el, ignorând mormăielile soţiei, a coborât în grabă scările şi i-a spus paznicului de noapte să-i facă legătura în biroul său.

Telefonul a sunat de mai multe ori până când, în cele din urmă, a fost ridicat de ambasadorul care abia îşi mai trăgea sufletul.

– Pietrovski la telefon.

– Bună dimineaţa, Excelenţă, a spus Ivaniţki. Am cerut să mi se facă legătura cu preşedintele, nu cu dumneata.

– Dar este patru dimineaţa! Nu se poate mai târziu?

– Ambasadorule, eu nu te plătesc ca să-mi spui cât e ceasul. Vocea următoare pe care vreau să o aud este a preşedintelui. M-am făcut clar înţeles?

Ambasadorul a pus receptorul pe biroul său şi a început să urce încet scara largă către etajul întâi, încercând să hotărască de cine îi era cel mai mult teamă dintre cei doi. A rămas în faţa uşii apartamentului preşedintelui o vreme, dar când l-a văzut pe secretarul unu în capul scărilor zgâindu-se la el, şi-a luat inima în dinţi. A bătut uşor la uşă, dar n-a primit nici un răspuns. A bătut ceva mai tare şi a întredeschis-o puţin.

În lumina strecurată de pe hol ambasadorul şi secretarul unu l-au putut vedea pe Zerimski mişcându-se în pat. Dar ceea ce n-au văzut ei a fost mâna preşedintelui strecurându-se sub pernă, unde era ascuns un pistol.

– Domnule preşedinte, a spus în şoaptă Pietrovski, în timp ce preşedintele a aprins veioza de pe noptiera de lângă pat.

– Sper că este important, a spus Zerimski, dacă nu vrei să-ţi petreci restul zilelor ca inspector de frigidere în Siberia.

– Ne-a sunat din St. Petersburg, a spus ambasadorul aproape în şoaptă. Un domn Ştefan Ivaniţki. Zice că e urgent.

– Plecaţi din camera mea, a spus Zerimski ridicând telefonul de lângă pat.

Cei doi bărbaţi s-au retras pe coridor şi ambasadorul a închis încet uşa.

– Ştefan, a spus Zerimski. De ce mă suni la ora asta? A pregătit Borodin o lovitură de stat în lipsa mea?

– Nu, domnule preşedinte. Ţarul a murit, a spus Ivaniţki fără nici o emoţie în glas.

– Când? Unde? Cum?

– Cam acum o oră, la Palatul de Iarnă. Lichidul incolor, în cele din urmă, l-a dat gata. Ivaniţki a făcut o pauză. Valetul era pe lista mea de plăţi de aproape un an.

Preşedintele a rămas tăcut câteva clipe după care a spus:

– Bun. Mai bine de atât pentru noi nici că se putea.

– Şi eu aş zice la fel, domnule preşedinte, dacă fiul lui n-ar fi acum în Washington. De aici eu pot foarte puţine să fac până se întoarce el.

– Problema aceea este posibil să se rezolve de la sine în seara asta, a spus Zerimski.

– De ce? Au picat în mica noastră capcană?

– Da, a spus Zerimski. Până diseară voi scăpa de amândoi.

– De amândoi?

– Da, a răspuns preşedintele. De când sunt aici am aflat o nouă expresie, foarte potrivită – să împuşti doi iepuri dintr-o singură lovitură. La urma urmelor, de câte ori ţi se întâmplă să vezi murind acelaşi om de două ori?

– Aş vrea să mă aflu şi eu acolo ca să fiu de faţă.

– Acum o să mă bucur mai abitir decât atunci când l-am văzut pe prietenul lui atârnând în ştreang. Dacă ţii cont de toate lucrurile, Ştefan, acest voiaj ar fi fost foarte plin de succes mai cu seamă dacă...

– Am avut grijă de toate, domnule preşedinte, a spus Ivaniţki. Ieri am aranjat ca veniturile din contractele cu petrol şi uraniu ale lui Elţîn şi Cernopov să fie dirijate în contul dumneavoastră din Zürich. Asta numai dacă Alexei nu contramandează ordinele mele când se va întoarce.

– Dacă n-o să se întoarcă, n-o să poată, nu?

Zerimski a pus telefonul în furcă, a stins veioza şi a adormit din nou în câteva clipe.

La ora cinci în acea dimineaţă Connor zăcea nemişcat pe patul său, complet îmbrăcat. El recapitula ruta de scăpare când a sunat apelul de trezire de la ora şase. S-a ridicat în picioare, a dat puţin la o parte un colţ al draperiei şi a văzut că ei se aflau încă acolo. Ei, adică două B.M.W.-uri parcate pe cealaltă parte a străzii, aşa cum fuseseră de la miezul nopţii, cu ocu-

panţii lor care acum, probabil, picoteau de somn. El ştia că schimbul următor venea la ora opt, aşa că a plănuit să plece exact cu zece minute înainte de opt. A petrecut următoarele treizeci de minute făcând câteva exerciţii uşoare ca să-şi dezmorţească oasele, apoi şi-a scos hainele. A lăsat duşul rece să-i biciuiască trupul o vreme, după care l-a închis şi s-a frecat cu prosopul. Apoi s-a îmbrăcat într-o cămaşă albastră, o pereche de jeanşi, un pulover gros, cravată albastră, şosete negre şi pantofi sport negri cu marca firmei pictată în relief.

S-a dus în mica chicinetă, şi-a turnat un pahar de juice de grapefruit şi şi-a umplut un bol cu fulgi de porumb şi lapte. El întotdeauna mânca aceleaşi lucruri în ziua unei acţiuni. Îi plăcea rutina. Îl ajuta să creadă că totul va decurge fără impedimente. În timp ce a mâncat a mai parcurs o dată cele şapte pagini de însemnări făcute după întâlnirea cu Pug şi din nou a studiat cu atenţie planul stadionului. A măsurat cu o riglă grinda şi a apreciat că erau patruzeci şi două de picioare până la chepeng. Nu trebuia să privească în jos. A simţit cum calmul pune stăpânire pe el, aşa cum se întâmplă cu un atlet în formă când este la linia de plecare.

S-a uitat la ceas şi a revenit în dormitor. Ei trebuiau să se afle la intersecţia Twenty First Street şi Du Pont Circle chiar atunci când traficul se aglomera. A mai aşteptat câteva minute, apoi şi-a pus în buzunarul de la spate al jeanşilor trei bancnote de o sută de dolari, o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi şi o casetă audio de treizeci de minute. Apoi a părăsit apartamentul anonim pentru ultima oară. Nota lui de plată deja fusese achitată.

CAPITOLUL 30

Zerimski stătea singur în sufrageria ambasadei răsfoind *The Washington Post* în vreme ce un valet îi servea micul dejun. A zâmbit când a citit titlul cu litere mari

REVENIREA LA RĂZBOIUL RECE?

În timp ce-şi sorbea cafeaua a reflectat o clipă la manşeta care probabil va fi în *The Post* a doua zi dimineaţă.

ÎNCERCAREA DE ASASINAT ASUPRA

PREŞEDINTELUI RUS EŞUEAZĂ

Fostul agent C.I.A. împuşcat în incinta ambasadei

A zâmbit din nou şi s-a întors la editorial, care confirma că Legea Reducerii Armelor Nucleare, Chimice, Biologice şi Convenţionale a lui Lawrence era considerată acum de toţi comentatorii politici ca „moartă în faşă". O altă expresie folositoare pe care şi-o însuşise Zerimski în acest voiaj.

La şapte şi câteva minute el a sunat clopoţelul de argint şi i-a cerut valetului să-i cheme pe ambasador şi pe secretarul unu. Valetul a plecat grăbit. Zerimski ştia că cei doi deja aşteptau neliniştiţi în faţa uşii.

Ambasadorul şi secretarul unu au considerat că trebuie să mai zăbovească un minut sau două înainte de a intra la preşedinte. Ei încă nu ştiau dacă era mulţumit că a fot sculat la patru dimineaţa, dar cum nici unul dintre ei nu fusese concediat, presupuneau că luaseră o decizie bună.

– Bună dimineaţa, domnule preşedinte, a spus Pietrovski când a intrat în sufragerie.

Zerimski a dat din cap, a împăturit ziarul şi l-a pus pe masă în faţa lui.

– A sosit Romanov? a întrebat el.

– Da, domnule preşedinte, a răspuns secretarul unu. Se află în bucătărie de la ora şase dimineaţa, verificând personal tot ce s-a adus pentru dineul de diseară.

– Bun. Spune-i să vină în biroul dumitale, domnule ambasador. Voi fi şi eu acolo imediat.

– Da, domnule preşedinte, i-a spus Pietrovski în timp ce se retrăgea spre uşă mergând de-a-ndărătelea.

Zerimski s-a şters la gură cu un şerveţel. A hotărât ca să-i lase pe cei trei să mai aştepte câteva minute. Asta o să-i facă şi mai nervoşi.

S-a reîntors la *The Washington Post* zâmbind în timp ce citea concluzia editorialului pentru a doua oară: „Zerimski este succesorul lui Stalin şi Brejnev, mai degrabă decât al lui Gorbaceov sau Elţîn". El n-avea de ce să se supere pentru asta; de fapt, spera ca înainte ca ziua să se fi sfârşit să întărească această imagine. S-a ridicat de pe scaun şi a ieşit cu paşi mari din cameră. În timp ce mergea pe coridor către biroul ambasadorului un tânăr care venea din cealaltă direcţie s-a oprit din

drum şi s-a grăbit să-i deschidă uşa. Un pendul de pe vremea bunicului a bătut când el a intrat în birou. Instinctiv, s-a uitat la ceasul său. Era exact şapte şi patruzeci şi cinci de minute.

La opt fără zece minute Connor a ieşit din clădire şi a traversat cu pas agale strada către primul dintre cele două B.M.W.-uri. A urcat în spatele şoferului care a fost puţin surprins să-l vadă atât de devreme – lui i se spusese că Fitzgerald nu era aşteptat la ambasadă înainte de ora patru după-amiază.

– Trebuie să merg în centru ca să iau câteva lucruri, i-a spus Connor.

Bărbatul de pe bancheta din spate a încuviinţat din cap, aşa că şoferul a băgat în viteza întâi şi a intrat în traficul de pe Wisconsin Avenue. Cea de a doua maşină se afla foarte aproape în urma lor când au virat-o la stânga pe P Street, care era foarte aglomerată din cauza lucrărilor de construcţie care năpădiseră Georgetown-ul.

Pe măsură ce treceau zilele, Connor observase că păzitorii lui deveniseră din ce în ce mai relaxaţi. Aproape exact la aceeaşi oră în fiecare dimineaţă el sărea din B.M.W. la intersecţia dintre Twenty First Street şi Du Pont Circle, cumpăra un *The Post* de la vânzătorul de ziare şi se reîntorcea la maşină. Ieri bărbatul de pe bancheta din spate nici măcar nu s-a mai deranjat ca să-l însoţească.

Ei au traversat Twenty-Third Street şi Connor a văzut la distanţă Du Pont Circle. Maşinile mergeau acum

bară la bară şi ei aproape că s-au oprit. Vehiculele care veneau din cealaltă direcţie se deplasau ceva mai lejer. El va trebui să judece exact când anume să acţioneze.

Connor ştia că stopurile de la P Street, care se afla aproape de Circle se schimbau la fiecare treizeci de secunde şi în medie cam douăsprezece maşini reuşeau să treacă în acest interval. Cele mai multe pe care le numărase în cursul săptămânii nu depăşiseră cifra de şaisprezece.

Când s-a făcut roşu, Connor a văzut că erau şaptesprezece maşini în faţa lor. Nici un muşchi de pe chipul lui nu s-a clintit. Lumina s-a făcut verde şi şoferul a băgat în viteza întâi, dar traficul era atât de aglomerat că abia înaintau. N-au apucat să treacă decât opt maşini.

El avea la dispoziţie treizeci de secunde.

S-a întors, i-a zâmbit paznicului său de pe bancheta din spate şi a arătat spre vânzătorul de ziare. Bărbatul a dat din cap. Connor a coborât din maşină pe trotuar şi s-a îndreptat agale spre bătrânul cu vestă oranj fluorescentă. Nu s-a uitat deloc în spate, aşa că habar nu avea dacă cineva din cea de a doua maşină îl urmărea. S-a concentrat asupra traficului din cealaltă direcţie încercând să estimeze cât de lung va fi şirul de maşini când va fi din nou roşu. Când a ajuns la vânzător el deja avea moneda de douăzeci şi cinci de cenţi în mână. I-a dat-o bătrânului care i-a întins un exemplar din *The Post*. Când s-a întors şi a început să meargă spre primul B.M.W., s-a făcut din nou roşu şi maşinile s-au oprit.

Connor a reperat vehiculul care-i trebuia. Brusc s-a răsucit pe călcâie şi a început să sprinteze printre maşinile care staţionau până a ajuns la un taxi gol în faţa căruia mai erau şase maşini până la stop. Cei doi bărbaţi din al doilea B.M.W au ţâşnit din maşină şi au început să alerge după el exact când lumina de la semaforul din Du Pont Circle s-a făcut verde.

Connor a deschis portiera şi s-a aruncat pe bancheta din spate a taxiului.

– Drept înainte, i-a strigt el şoferului. Ai 100$ dacă reuşeşti să treci acum stopul.

Şoferul şi-a pus palma pe claxon şi a lăsat-o acolo până a traversat intersecţia. Cele două B.M.W.-uri în scrâşnet de frâne au întors la sens giratoriu, dar stopul deja se schimbase şi drumul le era blocat de trei maşini ce se aflau înaintea lor.

Până aici totul mersese conform planului.

Taxiul a virat-o brusc pe Twenty-Third Street şi Connor i-a spus şoferului să tragă pe dreapta. Când maşina s-a oprit i-a dat o bancnotă de o sută de dolari şi i-a spus:

– Mergi direct către aeroportul Dulles. Dacă vezi un B.M.W. alb în urma ta nu-l lăsa să te depăşească. Când ajungi la aeroport opreşti treizeci de secunde în faţă la Plecări, apoi te întorci încet în oraş.

– E-n ordine, amice, voi face exact cum spui, i-a zis şoferul băgându-şi în buzunar bancnota de o sută de dolari.

Connor a coborât din taxi, a traversat Twenty-Third Street şi a reperat un alt taxi ce mergea în direcţie opusă.

Când cele două B.M.W.-uri au trecut în goană în urmărirea primului taxi el tocmai închidea uşa celui de al doilea.

– Şi unde ai vrea mata să mergi în dimineaţa asta frumoasă?

– La stadionul Cooke.

– Sper că ai bilet, omule, altfel ai să faci cale întoarsă tot cu mine.

Trei bărbaţi s-au ridicat în picioare când Zerimski a intrat în încăpere. Le-a făcut semn cu mâna să se aşeze de parcă s-ar fi adresat unei mari mulţimi şi el a luat loc pe scaunul de la biroul ambasadorului. A fost surprins când a văzut o armă pe locul unde în mod normal ar trebui să stea instrumentele de scris, dar a ignorat-o şi s-a întors spre Alexei Romanov care părea mai degrabă destul de încântat de el însuşi.

– Am veşti proaste pentru tine, Alexei, a spus preşedintele. În timpul tăcerii pe care Zerimski a lăsat-o să se aştearnă expresia de pe chipul lui Romanov s-a schimbat de la teamă la nelinişte.

– În dimineaţa asta, în zori, m-a sunat vărul tău Ştefan. Se pare că tatăl tău a avut un atac de cord în cursul nopţii şi a murit în drum spre spital.

Romanov şi-a plecat capul. Ambasadorul şi secretarul numărul unu au tras cu coada ochiului spre preşedinte să vadă cum trebuie să reacţioneze.

Zerimski s-a ridicat în picioare, a pornit cu paşi rari spre Romanov şi i-a pus o mână consolatoare pe umăr.

Ambasadorul şi secretarul au părut brusc cuprinşi de tristeţe.

– Voi ţine doliu pentru el, a spus Zerimski. A fost un om mare.

Cei doi diplomaţi au dat din cap în semn de încuviinţare, în vreme ce Romanov şi l-a plecat pe al său şi mai mult spre a-şi exprima recunoştinţa pentru cuvintele amabile ale preşedintelui.

– Acum mantia lui trece pe umerii tăi, Alexei; un succesor demn de toată lauda.

Ambasadorul şi secretarul unu au continuat să dea din cap.

– Şi în curând, a spus Zerimski, vei avea prilejul să-ţi demonstrezi autoritatea într-un mod care va face ca nimeni din Rusia să nu mai aibă nici un dubiu cine este noul ţar.

Romanov şi-a înălţat capul şi a zâmbit, scurta lui perioadă de doliu luând sfârşit.

– Asta, a adăugat Zerimski, presupunând că nimic nu va ieşi prost în această seară.

– Nimic nu poate ieşi prost, a spus Romanov, cu emfază. Am vorbit cu Fitzgerald chiar după miezul nopţii. A fost de acord cu planul meu. Va veni la ambasadă în după-amiaza asta la ora patru, în timp ce veţi fi la meciul de fotbal împreună cu Lawrence.

– De ce atât de devreme? a întrebat Zerimski.

– Trebuie ca toată lumea să creadă că el este din echipa ce se ocupă de deservire, astfel ca atunci când după şase ceasuri o să dispară din bucătărie nimeni să nu-i dea nici o atenţie. În bucătărie va fi sub suprave-

gherea mea până aproape de clipa când vă veţi ridica să rostiţi discursul de despărţire.

– Excelent, a spus Zerimski. Şi apoi ce-o să se întâmple?

– Eu o să-l însoţesc până în această cameră de unde el o să ia arma. Apoi el o să urce cu liftul până la galeria ce dă deasupra sălii de dineuri.

Zerimski a încuviinţat din cap.

– Odată ajuns aici, el o să se posteze în spatele imensei statui a lui Lenin unde o să rămână până când veţi ajunge cu discursul la paragraful în care mulţumiţi poporului american pentru primirea călduroasă făcută pretutindeni *et cetera, et cetera* şi în mod deosebit pentru opsitalitatea preşedintelui Lawrence. La acest punct am aranjat să fie aplauze prelungite. În timpul lor trebuie să rămâneţi absolut nemişcat.

– De ce? l-a întrebat Zerimski.

– Pentru că Fitzgerald n-o să apese pe trăgaci dacă crede că o să faceţi o mişcare bruscă.

– Înţeleg.

– După ce a tras, el o să coboare pe scara de lângă cedrul din grădina din spate. Ieri după-amiază ne-a pus să repetăm exerciţiul de nenumărate ori, dar în seara asta o să descopere că există o mică diferenţă.

– Care anume? l-a întrebat Zerimski.

– Sub copac îl vor aştepta şase din bodyguarzii mei personali, a spus Romanov. Ei îl vor ciurui cu mult înainte ca picioarele lui să atingă pământul.

Zerimski a rămas tăcut o vreme, după care a spus:

– Dar cu siguranţă planul tău are o mică fisură.

Romanov a părut nedumerit.

– Cum să mă aştept eu să supravieţuiesc unei împuşcături de la un trăgător cu reputaţia lui Fitzgerald şi trasă de la o distanţă atât de mică?

Romanov s-a sculat de pe scaun şi a luat arma. A scos o mică piesă metalică din ea şi i-a dat-o preşedintelui.

– Ce e asta? l-a întrebat Zerimski.

– Cuiul percutor, i-a răspuns Romanov.

CAPITOLUL 31

Cele două B.M.W.-uri goneau pe şoseaua 66 în urmărirea unui taxi gol care tot drumul până la aeroportul Dulles a depăşit viteza legală. Un al doilea taxi îşi vedea de drum într-un tempo mult mai relaxat spre stadionul Cooke din Maryland.

Connor s-a mai gândit încă o dată la hotărârea pe care o luase alegând stadionul cu toate riscurile lui şi nu ambasada. El fusese lăsat să intre şi să iasă din acea clădire cu prea multă uşurinţă: nimeni nu era atât de nepăsător în privinţa securităţii ambasadei, mai cu seamă când preşedintele ţării se afla în oraş.

Când Connor a coborât din taxi la stadion, ştia exact unde să se ducă. A pornit-o pe aleea largă, acoperită cu pietriş către intrarea de nord unde la fiecare meci jucat acasă se formau două cozi cu oameni care căutau de lucru. Unii chiar aveau nevoie de bani, în vreme ce alţii, după cum îi explicase Pug, erau suporteri fanatici ai echipei Skins, care ar fi recurs la orice, inclusiv mita, ca să intre pe stadion.

– Mită? îl întrebase Connor inocent.

– O, da. Cineva trebuie să-i servească pe cei din tribunele executivului, îi spusese Pug făcându-i semn cu ochiul. Şi ei sfârşesc prin a avea cel mai bun loc de unde să vadă meciul.

– Fascinant material pentru articolul meu, îl asigurase Connor.

Prima coadă era pentru acei care doreau să lucreze în afara stadionului, să se ocupe de parcarea celor douăzeci şi trei de mii de maşini şi autobuze sau să vândă programe, perne şi suveniruri pentru cei şaptezeci şi opt de mii de spectatori. Cealaltă coadă era pentru acei care sperau să lucreze pe stadion. Connor s-a aşezat la această coadă, care era formată mai cu seamă din tineri, şomeri şi, ceea ce numise Pug, toxicomani pensionaţi înainte de vreme cărora, pur şi simplu, le făcea plăcere ca să iasă din când în când în lume. Pug chiar îi descrisese cum erau îmbrăcaţi, aşa că nimeni nu-i putea confunda cu şomerii.

În această zi specială câţiva oameni din Serviciul Secret îi cercetau cu atenţie din priviri pe cei care aşteptau încrezători la cele două cozi. Connor a continuat să citească *The Washington Post* în timp ce coada înainta anevoie. Prima pagină mai toată se referea la discursul lui Zerimski în faţa sesiunii reunite a Congresului. Reacţia tuturor membrilor fusese ostilă. Când a parcurs editorialul, Connor a bănuit că Zerimski era încântat de el.

A întors pagina la Decese şi a făcut o grimasă când a citit despre moartea prematură a unui distins academician din oraşul său natal.

– Bună, a spus o voce.

Connor şi-a întors capul şi a văzut un tânăr îmbrăcat elegant care se aşezase la coadă în urma lui.

– Bună, i-a răspuns el scurt, după care şi-a coborât iar privirile pe ziar. Nu voia să se implice în nici o con-

versaţie inutilă cu cineva care mai târziu ar putea fi chemat ca martor.

– Mă numesc Brad, a spus tânărul întinzându-i mâna.

Connor i-a strâns-o, dar n-a zis nmic.

– Sper să obţin o slujbă la unul din turnurile de iluminat, a adăugat el. Dar dumneata?

– De ce la turnurile de iluminat? l-a întrebat Connor evitând să-i dea un răspuns.

– Pentru că acolo se va afla agentul de la Serviciul Secret care coordonează întreaga pază şi eu vreau să aflu la faţa locului cum se desfăşoară, de fapt, munca lui.

– De ce? l-a întrebat Connor împăturindu-şi ziarul. Era limpede că această conversaţie n-o putea reduce la tăcere cu uşurinţă.

– După ce termin colegiul am de gând să mă angajez şi eu acolo. Am făcut deja un curs de pregătire, dar vreau să-i văd îndeaproape cum lucrează. Un agent mi-a spus că nimeni nu doreşte să ducă de mâncare tipilor de pe platformele din turnurile de iluminat din extremităţile terenului. Toate acele trepte îi sperie.

Toate cele 172, şi-a zis în gând Connor, care deja înlăturase ideea turnurilor de iluminat, nu din cauza treptelor, ci pentru că nu ofereau nici o posibilitate de scăpare. Brad a început să-i spună povestea vieţii lui şi când lui Connor i-a venit rândul ştia totul despre el: la ce şcoală învăţase, acum studia Criminologia la Georgetown – ceea ce l-a făcut pe Connor să se gândească la Maggie – şi de ce încă nu se putea decide dacă să intre în Serviciul Secret sau să se apuce de avocatură.

– Următorul, a spus o voce.

Connor s-a întors spre bărbatul care stătea la o masă montată pe căpriori.

– Ce v-a rămas? l-a întrebat Connor.

– Nu prea multe, i-a răspuns omul coborându-şi privirile pe lista plină de bifări.

– Ceva pe la aprovizionare? l-a întrebat Connor. La fel ca Brad şi el ştia exact unde voia să meargă.

– Spălatul vaselor sau de dus mâncare pe stadion angajaţilor, asta-i tot ce-a mai rămas.

– Perfect.

– Numele?

– Dave Krinkle, a spus Connor.

– Cartea de identitate?

Connor i-a întins un permis de conducere. Omul a completat o legitimaţie şi un fotograf a păşit în faţă şi i-a făcut o poză la Polaroid lui Connor, care în câteva secunde a fost imprimată pe permisul de liberă trecere.

– O.K., Dave, a spus omul dându-i legitimaţia. Cu asta poţi să mergi peste tot în stadion, în afară de zona cu cel mai înalt grad de securitate care include tribunele rezervate conducerii, membrilor clubului şi V.I.P-urilor. În orice caz, acolo n-ai de ce să te duci. Connor a dat din cap şi şi-a prins ecusonul pe pulover. Te prezinţi la camera 47, direct sub blocul H.

Connor a pornit-o spre stânga. El ştia exact unde este camera 47.

– Următorul.

I-a trebuit mult mai mult decât în ziua precedentă ca să treacă peste cele trei puncte de control, inclusiv magnetometrul, la care acum se afla personal din ca-

drul Serviciului Secret şi nu obişnuiţii poliţişti pensionari angajaţi cu ora. După ce Connor a pătruns în incinta stadionului a pornit-o agale pe o alee, a trecut pe lângă muzeu şi pe sub o pancartă roşie pe care scria VICTORIE şi apoi a ajuns la o scară pe care era o săgeată cu vârful în jos ce te trimitea „Spre camera 47". În cămăruţa de la picioarele scării se aflau vreo doisprezece oameni. Toţi păreau obişnuiţi ai locului. A recunoscut unul sau doi care fuseseră înaintea lui la coadă. Nici unul nu arăta a nu avea nevoie de bani.

S-a aşezat pe un scaun într-un colţ şi şi-a reluat lectura ziarului citind încă o dată prognozele în legătură cu meciul din această după-amiază. Tony Kornheiser era de părere că numai un miracol ar fi făcut ca Redskins să-i bată pe Packers – care era cea mai bună echipă a ţării. De fapt, el prezicea o diferenţă de douăzeci de puncte. Connor spera într-un rezultat diametral opus.

– O.K., a spus o voce. Vă rog, puţină atenţie.

Connor şi-a ridicat privirile şi a văzut un bărbat mătăhălos, în jur de cincizeci de ani, cu o enormă bărbie dublă şi care probabil cântărea peste 250 livre.

– Eu sunt şeful serviciului de aprovizionare, a spus el şi, după cum vedeţi, reprezint latura atractivă a afacerii.

Unul sau doi dintre cei care mai trecuseră pe aici au râs politicoşi.

– Eu vă pot oferi două alternative. Fie că spălaţi vasele, fie că duceţi mâncare angajaţilor stadionului şi tipilor de la Serviciul de Pază şi Securitate care sunt plasaţi peste tot în stadion. Cine vrea să spele vasele?

Majoritatea bărbaţilor din cameră şi-au ridicat mâinile. Spălatul vaselor, îi explicase Pug, era foarte căutat nu numai pentru că primeai integral 10 dolari pe oră, dar ceea ce rămânea nemâncat de la cei din conducere pentru unii dintre ei însemna cea mai bună masă pe care o avuseseră în toată săptămâna.

– Bun, a spus el alegând cinci dintre ei şi scriindu-le numele pe un blocnotes. După ce a terminat lista a spus: Acum, ceilalţi care aţi rămas. Puteţi să serviţi fie personalul de conducere, fie cel de securitate şi pază. Cine vrea să meargă la personalul de conducere? a întrebat el ridicându-şi privirile de pe carnet. Aproape toţi dintre cei rămaşi au ridicat mâinile. Din nou şeful serviciului de deservire a notat cinci nume. După ce a terminat, a spus: O.K. Cei de pe listă pot acum să se prezinte la treabă.

S-au ridicat cu toţii de pe scaune şi s-au îndreptat spre uşa despre care Connor ştia că duce la bucătărie. Numai el şi Brad mai erau în cameră.

– Mai am doar două posturi la Securitate şi Pază, a spus şeful. Unul grozav, altul mizerabil. Care dintre voi o să fie norocosul? S-a uitat plin de speranţă spre Connor, care şi-a băgat mâna în buzunarul de la spate.

Şeful deservirii s-a îndreptat spre el, fără ca nici măcar să arunce o privire spre Brad, şi a spus:

– Am sentimentul că ai prefera confortul de la Jumbo Tron.

– Ai ghicit din capul locului, i-a spus Connor strecurându-i bancnota de o sută de dolari.

– Aşa cum m-am gândit şi eu, a spus boss-ul întorcându-i zâmbetul.

Connor n-a zis nimic, iar grăsanul şi-a băgat banii în buzunar, exact cum prezisese Pug că va face.

Omul acela îşi meritase fiecare cent din banii pe care-i primise.

– N-ar fi trebuit să-l invit deloc, mârâia Tom Lawrence în timp ce urca la bordul elicopterului Marine One care-l va duce de la Casa Albă la stadionul echipei Redskins.

– Şi am sentimentul că problemele noastre încă nu s-au terminat, a spus Andy Lloyd, punându-şi centura de siguranţă.

– De ce? Ce altceva poate să iasă prost? l-a întrebat Lawrence când elicea elicopterului a început să se învârtă încet.

– Mai sunt încă două întâlniri publice înainte ca Zerimski să se întoarcă în Rusia şi pun pariu că Fitzgerald ne va aştepta la una din ele.

– În seara asta n-ar trebui să apară nici o problemă, a spus Lawrence. Ambasadorul Pietrovski a asigurat Serviciul Secret de nenumărate ori că oamenii săi sunt capabili să apere viaţa propriului lor preşedinte. În orice caz, cine şi-ar asuma un asemenea risc cu atâtea forţe de securitate în preajmă?

– Regulile normale nu sunt valabile în cazul lui Fitzgerald, a spus Lloyd. El nu lucrează după tipic.

Preşedintele şi-a coborât privirile spre Ambasada Rusă.

– Este destul de greu chiar numai să intri în clădirea aceea, a spus el, încât nu mai e cazul să-ţi faci griji cum o să ieşi din ea.

– Fitzgerald n-ar avea asemenea probleme în după-amiaza asta pe un stadion cu aproape optzeci de mii de spectatori, i-a răspuns Lloyd. Acesta este locul în care lui o să-i fie uşor să se strecoare înăuntru şi afară.

– Andy, nu uita că nu sunt decât treisprezece minute când s-ar putea ivi vreo problemă. Chiar şi atunci, toţi care au intrat pe stadion au trecut prin magnetometre, aşa că nu s-a putut introduce nici măcar un briceag, dară-mi-te o puşcă!

– Credeţi că Fitzgerald nu ştie asta? a spus Lloyd în timp ce elicopterul a virat-o spre est. Nu este prea târziu ca să contramandaţi acea parte a programului.

– Nu, a spus hotărât Lawrence. Dacă Clinton a putut sta drept şi fără frică în mijlocul Stadionului Olimpic din Atlanta la ceremonia de deschidere, pot să fac şi eu la fel în Washington la un meci de fotbal. La naiba, Andy, trăim într-o ţară în care există democraţie şi n-am de gând să las ca vieţile noastre să fie la cheremul nimănui. Şi nu uita că voi fi şi eu acolo, asumându-mi exact acelaşi risc ca Zerimski.

– Sunt de acord cu asta, domnule preşedinte, a spus Lloyd. Dar, dacă Zerimski ar fi asasinat, nimeni nu vă va lăuda că aţi stat lângă el şi, cel mai puţin dintre toţi, Helen Dexter. Ea va fi prima care va arăta că...

– Cine crezi că va câştiga în după-amiaza asta, Andy? a întrebat preşedintele.

Lloyd a zâmbit la subterfugiul la care deseori recurgea şeful său dacă nu mai voia să continue o discuţie ce nu-i făcea plăcere.

– Nu ştiu, domnule preşedinte, i-a răspuns el. Dar până în momentul în care am văzut cât de mulţi din cei pe care îi am în subordine încercau să se înghesuie în maşinile care plecau devreme, habar n-am avut cât de mulţi suporteri ai echipei Skins lucrează la Casa Albă.

– Unii dintre ei poate că sunt suporteri ai echipei Packers, a spus Lawrence, după care a deschis dosarul ce-l avea în poală şi a început să studieze scurtele prezentări despre invitaţii cu care se va întâlni la stadion.

– O.K., vă rog, atenţie, a spus şeful de la deservire.

Connor dădea impresia că ascultă cu deosebită luare aminte.

– Primul lucru pe care trebuie să-l faci este să-ţi iei un halat alb şi o şapcă Redskins ca să se ştie că faci parte din personal. Apoi, urci cu liftul la etajul şapte şi aştepţi ca eu să pun mâncarea în liftul de serviciu. Agenţii din Serviciul Secret iau o gustare la zece şi prânzul – coca-cola, sandvişuri şi orice mai doresc – la începutul meciului. Apeşi pe butonul din stânga, a continuat el, de parcă s-ar fi adresat unui copil de zece ani, şi cam într-un minut ar trebui să fie la tine.

Connor i-ar fi putut spune că liftul de serviciu în exact patruzeci şi şapte de secunde ajunge de la parter la etajul şapte. Dar cum mai erau încă două nivele – doi (unde se găseau tribunele membrilor clubului) şi cinci

(rezervat comitetului de conducere) – şi ambele aveau acces la liftul de serviciu, s-ar putea ca el să aştepte ca să fie onorate mai întâi comenzile acestora, ceea ce însemna că liftul va ajunge la el în trei minute.

– Imediat ce-ţi soseşte comanda, iei tava şi o duci ofiţerului ce se află în Jumbo Tron, în extremitatea estică a terenului. Pe coridorul din stânga ta ai să găseşti o uşă pe care scrie „Intrarea interzisă". La treizeci şi şapte de paşi, şi-a amintit Connor. Poftim cheia. Intri şi mergi pe o pasarelă acoperită până dai de uşa din spate de la Jumbo Tron. Şaptezeci de iarzi, şi-a zis în gând Connor. Pe vremea când juca fotbal, el putea parcurge această distanţă cam în şapte secunde.

În timp ce boss-ul continua să-i spună lucruri pe care el deja le ştia, Connor a cercetat cu atenţie liftul de serviciu. Avea o latură de două picioare şi trei ţoli şi cealaltă de două picioare şi şapte ţoli şi înăuntru se vedeau clar cuvintele: „Greutatea maximă 150 livre". Connor cântărea 210 livre, dar spera că lăsase constructorul o marjă de siguranţă. Mai erau încă două probleme: el nu putea testa liftul, iar atunci când va coborî n-avea cum să-l împiedice să oprească la etajul doi sau cinci, dacă fusese chemat.

– Când ajungi la uşa din spate de la Jumbo Tron, continua să-i spună şeful deservirii, baţi şi agentul de serviciu îţi va deschide şi-ţi va da drumul înăuntru. După ce-i dai tava poţi să pleci în partea din spate a stadionului şi să urmăreşti primul sfert de repriză. La pauză te duci şi iei tava şi o pui iar în liftul de serviciu. Apeşi pe butonul verde şi ea se va duce jos, la parter.

Apoi poţi să urmăreşti restul partidei. Ai înţeles totul, Dave?

Connor era tentat să spună: „Nu, domnule. Sunteţi amabil să mai repetaţi o dată, dar ceva mai rar?"

– Da, domnule.

– Ai vreo întrebare?

– Nu, domnule.

– O.K. Dacă ofiţerul te tratează bine am să-i trimit o friptură la sfârşitul meciului. Când a terminat-o, îmi raportezi şi te duci să-ţi iei banii. Cincizeci de dolari. Connor i-a făcut cu ochiul.

Pug îi explicase că microbiştii pasionaţi nu se deranjau să-şi ia banii dacă voiau să li se mai ofere slujba şi altă dată. „Ia aminte", îi spusese el, „când şeful pronunţă cuvântul bani, doar îi faci cu ochiul".

Connor nu avea nici o intenţie de a-şi lua cei cincizeci de dolari şi nici de a mai reveni la stadion. Aşa că i-a făcut semn cu ochiul.

CAPITOLUL 32

– De ce Lawrence merge la meci cu elicopterul iar eu stau înţepenit pe bancheta acestei maşini? a întrebat Zerimski în timp ce coloana de nouă limuzine ieşea pe porţile ambasadei.

– El trebuie să fie acolo înaintea dumneavoastră, i-a explicat Titov. Vrea să fie prezentat tuturor oaspeţilor astfel că atunci când o să sosiţi să poată da impresia că-i ştie pe toţi de o viaţă.

– Ce mod de a conduce o ţară! a spus Zerimski. Măcar de-ar fi importantă această după-amiază. A rămas tăcut o bucată de vreme. Ştii că eu chiar am văzut arma cu care Fitzgerald plănuieşte să mă omoare? a spus el în cele din urmă. Titov a părut surprins. El foloseşte acelaşi model pe care C.I.A. i l-a pus la dispoziţie în St. Petersburg. Dar cu o îmbunătăţire. Şi-a băgat mâna în buzunarul de la haină. Ce crezi că e ăsta? a întrebat el ridicând un obiect ce semăna cu un cui îndoit.

Titov şi-a clătinat capul.

– Habar n-am.

– Este cuiul percutor de la un Remington 700, i-a răspuns Zerimski. Aşa că putem chiar să-l lăsăm să apese pe trăgaci înainte ca bodyguarzii să-i ciuruiască trupul cu gloanţe. L-a cercetat mai atent. Cred c-am să cer să-i facă o montură şi-am să-l ţin pe biroul meu în

Kremlin. L-a pus înapoi în buzunar. A fost trimis presei discursul pe care îl ţin diseară?

– Da, domnule preşedinte, i-a răspuns Titov. Este plin de obişnuitele platitudini. Puteţi fi sigur că nici un cuvânt din el nu va fi tipărit.

– Dar reacţia mea spontană, după ce Fitzgrald a fost omorât?

– O am aici, domnule preşedinte.

– Bine. Dă-mi o mostră din ea, a spus Zerimski lăsându-se relaxat pe spatele banchetei.

Titov a scos un dosar din servieta de lângă el şi a început să citească de pe o foaie scrisă de mână: „În ziua alegerii mele preşedintele Lawrence m-a sunat la Kremlin şi mi-a făcut o invitaţie personală ca să-i vizitez ţara. I-am acceptat oferta de bună credinţă. Şi ce se întâmplă când eu îi răspund la invitaţie? Mâna pe care i-am întins-o n-a fost întâmpinată cu o ramură de măslin, ci cu o armă direct aţintită asupra mea. Şi unde? Chiar în propria mea ambasadă! Şi cine a apăsat pe trăgaci? Un ofiţer C.I.A. Dacă n-aş fi avut noroc...

– Un fost ofiţer, l-a întrerupt Zerimski.

– M-am gândit că este mai prudent, a spus Titov ridicându-şi privirile de pe notiţe, să faceţi câte o eroare ocazională, ba chiar să vă repetaţi. În acest mod nimeni nu va putea spune că ştiţi întotdeauna ce se întâmplă. În America le place să creadă că totul este o conspiraţie.

– Voi fi prea fericit ca să le alimentez paranoia, a spus Zerimski. Cu mult după ce Lawrence va fi schimbat, mă aştept ca americanii să scrie tomuri întregi despre cum eu am fost cel care a determinat ruperea defi-

nitivă a relaţiilor dintre cele două ţări. Administraţia Lawrence va sfârşi prin a fi doar o notă de subsol în istoria renaşterii Imperiului Rus sub preşedinţia mea. A zâmbit larg spre Titov. Şi după ce am realizat asta nu va mai fi nici o discuţie despre alegeri. Pentru că eu voi rămâne la cârmă până în ziua morţii.

Connor s-a uitat la ceas. Era nouă şi cincizeci şi şase. A apăsat pe butonul de lângă liftul de serviciu şi imediat a auzit uruitul motorului când şi-a început urcuşul încet către etajul şapte.

Mai erau încă treizeci şi patru de minute până când stadionul îşi va deschide porţile pentru public, deşi Connor ştia că va dura ceva până când mulţimea va trece prin cele treizeci de magnetometre şi prin verificările personalului de securitate. Dar el se ţinea de un program cu mult mai strict decât oricine de pe stadion. După patruzeci şi şapte de secunde el a luat tava şi a apăsat pe buton ca cel de la parter să ştie că a primit-o.

A mers rapid de-a lungul coridorului de la etajul şapte, de lângă tribuna concesionată, până la uşa pe care scria „Intrarea interzisă". Şi-a echilibrat tava într-o mână, cu cealaltă a răsucit cheia în broască şi s-a strecurat înăuntru. Apoi a aprins lumina şi a pornit cu paşi mari pe pasarela acoperită din spatele Jumbo Tron-ului. S-a uitat din nou la ceas – optzeci şi trei de secunde. Prea mult, dar cum fuga finală va fi fără tavă s-ar putea ca întreg exerciţiul, de pe acoperiş şi până la parter, să dureze sub două minute. Dacă totul mergea

conform planului, el va fi afară din stadion şi pe drum către aeroport înainte ca ei să aibă timp să blocheze şoselele.

Connor a ţinut tava într-o mână şi cu cealaltă a bătut la uşă. După câteva secunde i-a deschis un bărbat înalt şi solid a cărui siluetă a apărut în dreptunghiul de lumină.

– V-am adus o gustare, a spus Connor cu un zâmbet prietenos.

– Grozav, i-a spus trăgătorul de elită. De ce nu intri înăuntru şi să-mi ţii companie? A luat un sandviş cu pastramă de pe tavă şi Connor l-a urmat de-a lungul unei platforme de oţel galvanizat din spatele unui ecran uriaş format din 786 de ecrane de televizoare.

Bărbatul din Serviciul Secret a stat jos şi şi-a înfipt dinţii în sandviş. Connor a căutat să nu-l lase să vadă cât de atent îi studia puşca.

Jumbo Tron-ul se înălţa pe două etaje, unul deasupra platformei şi altul dedesubt. Connor a pus tava jos lângă ofiţer, care se aşezase la mijlocul treptelor ce duceau spre rampa de jos. El era mult mai preocupat de cutia sa de coca-cola dietetică decât de ochii iscoditori ai lui Connor.

– Apropo, a spus el printre înghiţituri, numele meu e Arnie Cooper.

– Eu sunt Dave Krinkle, i-a răspuns Connor.

– Deci, cât a trebuit să plăteşti pentru privilegiul de a-ţi petrece această după-amiază cu mine? l-a întrebat Arnie cu un zâmbet larg.

Elicopterul Marine One a aterizat pe eliportul din nord-estul stadionului şi motorul unei limuzine a pornit chiar înainte ca scara elicopterului să atingă pământul. O clipă mai târziu şi-au făcut apariţia Lawrence şi Lloyd iar preşedintele s-a întors ca să facă cu mâna către mulţimea adunată să-l întâmpine, apoi a urcat pe bancheta din spate a maşinii care-l aştepta. Au făcut sfertul de milă până la stadion în mai puţin de un minut trecând prin punctele de control fără nici o oprelişte. John Kent Cooke, proprietarul echipei Redskins, îi aştepta la intrarea în stadion.

– Aceasta este o mare onoare pentru mine, domnule preşedinte, a spus el când Lawrence a coborât din limuzină.

– Este o plăcere să te întâlnesc, John, i-a răspuns preşedintele strângând mâna bărbatului subţire şi cu părul alb.

Cooke şi-a condus oaspeţii spre un lift rezervat oficialilor.

– Chiar crezi, într-adevăr, că echipa Skins o să câştige, John? a întrebat Lawrence cu un zâmbet.

– Este o întrebare la care mă aşteptam de la un om politic, domnule preşedinte, i-a răspuns Cooke când au intrat în lift. Toată lumea ştie că sunteţi suporterul numărul unu al echipei Packers. Dar sunt obligat să vă răspund la întrebarea dumneavoastră: „Da, domnule preşedinte". Ei luptă pentru vechiul D.C. Echipa Skins va câştiga.

– *The Washington Post* nu este de acord cu tine, a spus preşedintele când uşa liftului s-a deschis la etajul rezervat presei.

– Sunt sigur că sunteţi ultima persoană care crede tot ce citeşte în *The Post*, domnule preşedinte, i-a spus Cooke. Amândoi bărbaţii au râs în timp ce el l-a condus pe Lawrence în loja lui, o cameră mare, confortabilă, aşezată deaşupra liniei de cincizeci de iarzi, cu o vedere perfectă asupra întregului teren. Domnule preşedinte, aş dori să vă prezint pe unul sau doi din oamenii care au făcut din Redskins cea mai mare echipă de fotbal a Americii. Daţi-mi voie să încep cu soţia mea, Rita.

– Sunt încântat să te cunosc, Rita, a spus Lawrence strângându-i mâna. Şi felicitări pentru succesul de la Balul Orchestrei Simfonice Naţionale. Mi s-a spus că sub preşedinţia ta încasările au depăşit orice record.

Doamna Cooke radia de fericire şi mândrie.

Lawrence era capabil să-şi amintească o anecdotă sau o faptă recentă în legătură cu fiecare persoană care-i era prezentată, inclusiv bărbatul mărunţel care purta un blazer Redskins şi care, în mod cert, nu putea să fie un fost jucător din echipă.

– Acesta este Pug Washer, a spus John Kent Cooke, punând o mână pe umărul bătrânului. Acum el...

– ... este singurul bărbat care figurează în Redskins Hall of Fame fără a fi jucat nici măcar un meci cu echipa, a spus preşedintele.

Un zâmbet imens a apărut pe chipul lui Pug.

– Şi, de asemeni, mi s-a mai spus că ştii mai multe decât oricine despre istoria echipei.

Pug şi-a promis în gând că n-o să-i mai voteze niciodată pe Republicani.

– Deci, spune-mi Pug, în meciurile dintre Packers şi Skins, care a fost punctajul etapei când Vince Lombardi a fost antrenorul echipei Packers, în comparaţie cu anul când a antrenat echipa Skins?

– Packers 459. Skins 435, a spus Pug cu un zâmbet plin de regret.

– Exact cum am gândit şi eu – din capul locului, el n-ar fi trebuit să părăsească echipa Packers, a spus preşedintele bătându-l uşor cu palma pe spate pe Pug.

– Ştiţi, domnule preşedinte, a zis Cooke, niciodată n-am reuşit să-i pun o întrebare despre echipa Redskins, la care Pug să nu poată să-mi răspundă.

– Te-a încuiat vreodată cineva cu vreo întrebare, Pug? l-a întrebat preşedintele întorcându-se iar spre enciclopedia ambulantă.

– Ei încearcă tot timpul, domnule preşedinte, a răspuns Pug. De ce, numai ieri un bărbat...

Înainte ca Pug să-şi termine fraza, Andy Lloyd a atins cotul lui Lawrence.

– Îmi cer scuze că vă întrerup, domnule preşedinte, dar am fost informaţi că preşedintele Zerimski se află doar la cinci minute de stadion. Dumneavoastră şi domnul Cooke trebuie să plecaţi acum spre intrarea din nord-est ca să fiţi la timp pentru a-l întâmpina.

– Da, bineînţeles, i-a răspuns Lawrence. S-a întors spre Pug şi i-a spus: Vom continua conversaţia imediat ce mă întorc.

Pug a dat din cap în timp ce preşedintele şi cei care-l însoţeau au părăsit camera pentru a merge să-l întâmpine pe Zerimski.

– Este un pic cam strâmt aici, a strigat Connor ca să acopere zgomotul ventilatorului din tavan.

– Ai dreptate, a spus Arnie terminându-şi coca-cola dietetică. Dar cred că este tocmai bun pentru ceea ce am eu de făcut.

– Vă aşteptaţi la ceva probleme azi?

– Nu chiar. Bineînţeles toţi vom fi în plină alertă în clipa în care cei doi preşedinţi intră în teren, dar asta durează doar opt minute. Totuşi, dacă ar fi fost după agentul special Braithwaite, nici unuia dintre ei nu i s-ar fi permis să părăsească loja proprietarului înainte de a sosi timpul ca să se ducă acasă.

Connor a dat din cap şi a pus mai multe întrebări inofensive ascultând cu atenţie accentul din Brooklyn al lui Arnie şi concentrându-se, în special, asupra expresiilor pe care le folosea cu regularitate.

În timp ce Arnie îşi înfigea dinţii în prăjitura de ciocolată, Connor a privit prin spaţiul liber dintre panourile electronice cu reclame care se schimbau mereu. Majoritatea ofiţerilor din Serviciul Secret de pe stadion îşi luau gustarea. Şi-a concentrat privirile spre turnul de iluminat de pe latura de vest a terenului. Brad era acolo sus ascultând cu atenţie ceea ce îi spunea un ofiţer care arată cu mâna spre loja proprietarului. Era exact genul de tânăr de care Serviciul Secret avea nevoie ca

să-l recruteze, şi-a zis în gând Connor. S-a întors iar spre Arnie.

– Am să trec din nou la începutul partidei. O casoletă cu sandvişuri, încă o prăjitură şi coca-cola este bine?

– Da, pare grozav. Dar ia-o mai încet cu prăjitura. Nu-mi pasă că nevasta-mi spune că m-am îngrăşat cu câteva livre, dar recent şeful meu a început să-mi facă observaţii.

A sunat o sirenă spre a anunţa tot personalul de pe stadion că era zece şi treizeci şi că porţile urmau a fi deschise. Suporterii au început să se reverse în tribune, majoritatea dintre ei îndreptându-se spre locurile lor obişnuite. Connor a luat cutia de coca-cola goală şi casoleta de plastic şi le-a pus pe tavă.

– Am să mă întorc cu prânzul după lovitura de deschidere.

– Da, i-a răspuns Arnie care-şi plimba binoclul peste mulţimea de dedesubt. Dar să nu vii înainte ca cei doi preşedinţi să se întoarcă în loja proprietarului. Nimeni nu are voie în Jumbo Tron când ei se află pe teren.

– O.K., înţeleg, a spus Connor aruncând o ultimă privire spre puşca lui Arnie. Când a dat să plece a auzit o voce pe radio emiţător.

– Hercule 3.

Arnie şi-a desprins radio-emiţătorul de la spate, de pe centură, a apăsat un buton şi a spus:

– Hercule 3, recepţionat.

Connor a şovăit la uşă.

– N-am nimic de raportat. Eram pe punctul să-mi arunc ochii spre tribuna din vest.

– Bun. Raportează dacă vezi ceva suspect.

– Am înţeles, a spus Arnie şi şi-a agăţat iar radio-emiţătorul de centură.

Connor a ieşit încet pe pasarela acoperită, a închis uşa şi a pus cutia goală de coca-cola pe treaptă.

S-a uitat la ceas, apoi a pornit-o cu paşi repezi pe pasarela acoperită, a deschis uşa şi a stins lumina. Coridorul era plin de suporterii care se îndreptau spre locurile lor. Când a ajuns la lift s-a uitat din nou la ceas. Cincizeci şi patru de secunde. Ruta finală trebuia s-o parcurgă în mai puţin de treizeci şi cinci. A apăsat pe buton. După patruzeci şi şapte de secunde liftul de serviciu a reapărut. Era clar că nimeni de la etajul doi sau cinci nu-l chemase. A pus tava înăuntru şi a apăsat din nou pe buton. Liftul şi-a reluat imediat cursa lentă spre parter.

Aşa cum era îmbrăcat în halat alb şi cu şapcă Redskins, nimeni nu i-a dat nici o atenţie lui Connor când a trecut cu paşi mari pe coridorul de lângă tribuna concesionată îndreptându-se spre uşa pe care scria „Intrarea interzisă". S-a strecurat înăuntru şi a încuiat uşa după el. A mers pe întuneric şi fără zgomot pe pasarela îngustă până a ajuns la câţiva iarzi de intrarea de la Jumbo Tron. S-a oprit pe loc şi şi-a coborât privirile spre grinda mare de oţel care susţinea ecranul imens.

Connor s-a agăţat de balustradă pentru o clipă, apoi s-a lăsat în genunchi. S-a aplecat în faţă, a prins grinda cu ambele mâini părăsind pasarela. Se uita fix la ecranul din faţa lui care, conform planurilor arhitecturale, era lung de patruzeci şi două de picioare. Lui i se părea că este de o milă.

De unde se afla zărea un mic mâner, dar încă nu avea idee dacă chepengul marcat clar în planurile de construcţie exista într-adevăr. A început să se târască încet, centimă cu centimă, de-a lungul grinzii fără a privi deloc în jos, la hăul de 170 de picioare de sub el. I se părea că are de parcurs două mile.

Când, în cele din urmă, a ajuns la capătul grinzii, şi-a coborât picioarele de o parte şi alta a ei şi s-a prins strâns cu mâinile de parcă ar fi fost călare pe un cal. Pe ecran reluarea unei secvenţe dintr-un meci anterior al echipei Skins a fost înlocuită cu o reclamă de articole sportive din magazinul Modell's. Connor a respirat adânc, a prins mânerul şi a tras. Chepengul s-a desprins dând la iveală mult sperata ascunzătoare – o gaură cu latura de douăzeci şi doi de ţoli şi jumătate. Connor s-a strecurat încet înăuntru şi a tras chepengul la loc.

Presat din toate părţile de oţel, el a început să-şi dorească să fi avut o pereche de mănuşi groase. Parcă s-ar fi aflat într-un frigider. În orice caz, cu fiecare minut care trecea, el devenea tot mai încrezător că, în cazul în care va fi necesar să recurgă la planul de rezervă, nimeni nu va reuşi să descopere unde era ascuns.

A rămas suspendat în interiorul grinzii de oţel la 170 picioare deasupra terenului peste o oră şi jumătate, abia reuşind să-şi ridice mâna să vadă cât este ceasul. Dar atunci, în Vietnam, el stătuse într-o cuşcă de bambus, în picioare şi cu apa până la bărbie timp de zece zile.

Ceva ce bănuia că Arnie nu experimentase niciodată în viaţa lui.

CAPITOLUL 33

Zerimski a strâns mâinile călduros la toţi care i-au fost prezentaţi şi chiar a râs la glumele lui John Kent Cooke. El şi-a amintit numele tuturor oaspeţilor şi a răspuns zâmbind la fiecare întrebare ce i s-a pus. „Ceea ce americanii numesc şarm ofensiv", îi explicase Titov şi asta nu va face decât să amplifice oroarea pe care le-o plănuise pentru seară.

El deja îi şi auzea pe oaspeţi mărturisind presei: „Zerimski fusese foarte relaxat şi la largul lui, mai cu seamă cu preşedintele căruia i se adresase cu *dragul şi apropiatul meu prieten, Tom"*. Invitaţii îşi vor aminti că Lawrence nu arătase aceeaşi căldură, ba chiar fusese destul de rece faţă de oaspetele său rus.

După ce prezentările au fost făcute, John Kent Cooke a bătut în masă cu o lingură.

– Îmi pare rău că întrerup o ocazie atât de plăcută, a început el, dar timpul zboară şi aceasta este probabil singura şansă din întreaga mea viaţă de a da instrucţiuni la doi preşedinţi deodată. S-au auzit câteva râsete. Deci, acum la treabă. Şi-a pus ochelarii şi a început să citească de pe o foaie ce i-a fost înmânată de asistentul său, responsabil cu relaţiile cu publicul.

La unsprezece şi douăzeci îi voi însoţi pe cei doi preşedinţi la intrarea din sud a stadionului şi la unspre-

zece şi treizeci şi şase îi voi conduce pe teren. Şi-a înălţat privirile de pe hârtie. Am aranjat ca primirea să fie asurzitoare, a adăugat el cu un zâmbet. Rita a râs un pic chiar prea tare.

Când vom ajunge în mijlocul terenului îi voi prezenta pe preşedinţi căpitanilor celor două echipe, iar ei, la rândul lor, îi vor prezenta antrenorilor şi căpitanilor adjuncţi. Apoi preşedinţii vor fi prezentaţi oficialilor meciului.

La unsprezece patruzeci toţi se vor întoarce cu faţa spre tribuna de vest unde fanfara Redskins va cânta imnul naţional al Rusiei urmat, după o scurtă pauză, de „Drapelul înstelat".

La unsprezece patruzeci şi opt, fix, onoratul nostru oaspete, preşedintele Zerimski, va arunca dolarul de argint. Apoi îi voi conduce pe cei doi gentlemeni afară din teren şi-i voi aduce înapoi aici, unde sper că vor urmări cu plăcere cum echipa Redskins o va învinge pe Packers.

Amândoi preşedinţii au râs.

Cooke şi-a înălţat privirile spre oaspeţii săi, zâmbind uşurat că prima parte a misiunii lui luase sfârşit şi a întrebat:

– Există vreo întrebare?

– Da, John, eu am una, a spus Zerimski. Nu mi-ai explicat de ce trebuie să dau cu banul.

– Pentru că astfel căpitanul care a ghicit corect, dacă este cap sau pajură, să poată alege care echipă dă lovitura de deschidere.

– Ce idee amuzantă, a spus Zerimski.

Pe măsură ce minutele treceau, Connor se uita tot mai des la ceas. Nu voia să se afle în Jumbo Tron mai mult decât era necesar, dar avea nevoie de timp ca el însuşi să se familiarizeze cu arma pe care n-o mai folosise de câţiva ani.

S-a uitat din nou la ceas. *Unsprezece şi zece.* O să mai aştepte încă şapte minute. Oricât de nerăbdător ai deveni, niciodată să nu pleci prea devreme – asta nu face decât să crească riscurile.

Unsprezece şi douăsprezece minute. El s-a gândit la Chris Jackson şi la sacrificiul pe care l-a făcut doar pentru a-i da lui această unică şansă.

Unsprezece şi paisprezece. El s-a gândit la Joan şi la moartea crudă şi ne-necesară pe care Gutenburg a ordonat-o pentru singurul motiv că ea îi fusese secretară.

Unsprezece şi cincisprezece. El s-a gândit la Maggie şi Tara. Dacă el reuşea să ducă această treabă la bun sfârşit, s-ar putea ca să le ofere şansa să trăiască în pace. Dacă nu izbutea, el se îndoia că avea să le mai vadă vreodată.

Unsprezece şi şaptesprezece. Connor a deschis chepengul şi s-a strecurat încet afară din spaţiul strâmt în care se aflase. Şi-a adunat forţele înainte de a încăleca grinda şi a o strânge puternic cu pulpele. Din nou n-a privit în jos şi a început înaintarea anevoioasă pe grinda lungă de patruzeci şi două de picioare înapoi, spre pasarelă.

Odată ajuns la balustrada ce-i oferea siguranţă, s-a ridicat în picioare şi a păşit pe pasarelă. S-a ţinut de

balustradă câteva clipe să-şi recapete forţele şi a făcut câteva exerciţii ca să-şi dezmorţească oasele.

Unsprezece şi douăzeci şi şapte. El a tras adânc aer în piept în timp ce şi-a reexaminat planul pentru ultima oară, apoi a plecat grăbit spre Jumbo Tron oprindu-se doar ca să ridice cutia goală de coca-cola pe care o lăsase pe trepte.

A bătut tare la uşă. Fără să mai aştepte răspuns, a deschis-o, a păşit înăuntru şi a strigat ca să acopere zgomotul ventilatorului.

– Eu sunt.

Arnie s-a chiorât în jos de pe platforma unde se afla, mâna dreaptă oprindu-i-se pe trăgaciul armei.

– La naiba! a spus el. Ţi-am zis să nu te întorci până preşedinţii nu pleacă din teren. Ai avut noroc că n-am băgat un glonţ în tine.

– Iartă-mă, a spus Connor. Atâta doar că am văzut cât de cald este aici, aşa că ţi-am adus încă o coca-cola.

I-a întins cutia goală şi Arnie s-a aplecat ca s-o ia cu mâna pe care o avea liberă. Când degetele i-au atins marginea cutiei, Connor a lăsat-o să-i cadă, l-a înhăţat de încheietura mâinii şi cu toată forţa de care era în stare l-a tras în jos de pe platformă.

Arnie a scos un ţipăt teribil venind de-a rostogolul pe trepte şi aterizând întâi cu capul pe pasarela galvanizată.

Connor s-a răsucit şi s-a aruncat asupra adversarului său înainte ca el să se poată ridica. Când Arnie şi-a înălţat capul, Connor i-a aplicat o lovitură cu stânga sub bărbie, care l-a făcut stană de piatră pentru mo-

ment, apoi i-a luat cătuşele pe care le avea la cingătoare. Cu coada ochiului a zărit genunchiul ce-i venea exact între picioare, dar s-a mişcat cu agilitate spre stânga evitând impactul în plin. Cum Arnie a încercat să se ridice în picioare, Connor i-a mai aplicat încă o lovitură, de data asta în nas. Connor a auzit osul troznind în timp ce sângele i-a acoperit faţa lui Arnie, picioarele i s-au împleticit şi a căzut la pământ. Connor s-a aruncat din nou asupra lui şi când Arnie a încercat să se ridice i-a aplicat o lovitură în umărul drept care l-a făcut să fie cuprins de spasme. De data asta, când a căzut, a rămas, în sfârşit, nemişcat pe pasarelă.

Connor şi-a scos halatul, cămaşa, cravata, pantalonii, şosetele şi şapca. Le-a aruncat pe toate grămadă într-un colţ, apoi i-a desfăcut cătuşele lui Arnie şi l-a dezbrăcat rapid de uniformă. Când s-a îmbrăcat cu ea a constatat că pantofii îi erau cu două numere mai mici şi pantalonii cu câţiva ţoli mai scurţi. N-a avut încotro decât să-şi pună la loc şosetele sale şi pantofii sport, care măcar erau negri. Nu s-a mai gândit că în vacarmul pe care îl va crea cineva îşi va aminti că a văzut un agent din Serviciul Secret care nu purta pantofii regulamentari.

Connor şi-a luat cravata din mormanul de haine din colţ şi l-a legat strâns pe Arnie de glezne. Apoi l-a ridicat pe bărbatul care-şi pierduse cunoştinţa, l-a rezemat de perete, i-a încolăcit braţele în jurul unei bare de oţel, care traversa pe lat Jumbo Tron-ul şi i-a pus cătuşele la mâini. În cele din urmă, a scos batista din buzunar, a rulat-o şi i-a pus-o căluş în gură lui Arnie. Bietul nenorocit o să aibă dureri, nu glumă câteva zile. În schimb,

probabil că o să piardă din livrele în plus pentru care îl mustrase şeful său.

– N-am nimic personal cu tine, a spus Connor. A pus cascheta şi ochelarii fumurii ai lui Arnie lângă uşă şi i-a luat arma: aşa cum crezuse, un M-16. N-ar fi fost cea pe care ar fi ales-o el în primul rând, dar oricum îşi putea face treaba cu ea. A urcat rapid treptele până la platforma de la etajul doi unde stătuse Arnie, i-a luat binoclul şi prin golul dintre panoul de reclamă şi ecranul video a privit mulţimea de dedesubt.

Unsprezece şi treizeci şi două de minute. Trecuseră trei minute şi treizeci şi opt de secunde de când Connor intrase în Jumbo Tron. În planul lui îşi acordase patru minute pentru această secvenţă. A început să respire adânc şi regulat.

Brusc a auzit o voce în spatele lui.

– Hercule 3.

La început nu şi-a dat seama de unde venea, dar apoi şi-a amintit de micul radio-emiţător ataşat de centura lui Arnie. L-a înhăţat rapid.

– Hercule 3, recepţionat.

– Pentru o clipă am crezut că te-am pierdut, Arnie, a spus comandantul. Totul este în ordine?

– Da, a spus Connor. A trebuit doar să mă uşurez şi m-am gândit să n-o fac în capul mulţimii.

– De acord, a spus Braithwaite izbucnind în râs. Continuă să-ţi supraveghezi sectorul. N-o să mai fie mult până când Lumina Roşie şi Cascada vor ieşi din teren.

– Am înţeles, a spus Connor cu un accent pentru care mama lui l-ar fi bătut măr. Radio-emiţătorul a amuţit.

Unsprezece şi treizeci şi patru. A privit roată peste stadion. Doar câteva din locurile roşii şi galbene rămăseseră neocupate. A încercat să nu fie distras de Redskinette-ele sumar îmbrăcate, care-şi trimiteau picioarele în aer, exact sub el.

Un urlet s-a înălţat din tribune când echipele şi-au făcut apariţia prin tunelul din capătul de sud al stadionului. Jucătorii alergau încet spre centrul terenului în timp ce mulţimea a început să scandeze: „Victorie pentru Redskins".

Connor şi-a pus binoclul lui Arnie la ochi şi l-a îndreptat spre turnurile de lumini de sus, deasupra stadionului. Aproape toţi agenţii Serviciului Secret cercetau cu atenţie mulţimea de jos încercând să depisteze orice ar fi putut crea probleme. Nici unul nu era interesat de locul de unde, într-adevăr, aveau să se ivească. Privirea lui Connor s-a oprit asupra tânărului Brad care scruta tribuna din partea de nord, verificând rând cu rând. Băiatul arăta de parcă era în al nouălea cer.

Connor s-a răsucit şi şi-a oprit binoclul asupra liniei de cincizeci de iarzi. Cei doi căpitani stăteau acum faţă în faţă.

Unsprezece şi treizeci şi şase. Un alt urlet a izbucnit când John Kent Cooke şi-a făcut apariţia conducându-i plin de mândrie pe cei doi preşedinţi pe teren, însoţiţi de doisprezece agenţi care erau aproape tot atât de uriaşi ca şi jucătorii. Dintr-o singură privire

Connor şi-a dat seama că atât Lawrence cât şi Zerimski purtau veste antiglonţ.

I-ar fi plăcut să-şi aţintească arma asupra lui Zerimski şi să ia ca punct de ochire capul, acum şi acolo unde se afla, dar nu putea să rişte să fie reperat de vreunul din trăgătorii de elită din turnurile de iluminat, toţi avându-şi armele gata doar să apese pe trăgaci. El ştia că ei fuseseră instruiţi ca să ochească şi să tragă în mai puţin de trei secunde.

În timp ce preşedinţii erau prezentaţi jucătorilor, Connor şi-a îndreptat atenţia spre steagul echipei Redskins care flutura în briza uşoară în extremitatea vestică a stadionului. A deschis arma şi a văzut, după cum se aştepta, că era în condiţii de tragere – încărcătorul plin şi siguranţa pusă. A băgat un glonţ pe ţeavă şi a armat. Pocnetul închizătorului a acţionat asupra lui asemeni pistolului care dă startul într-o competiţie şi a simţit brusc că inima începe să-i bată de două ori mai repede.

Unsprezece şi patruzeci şi unu. Preşedinţii discutau acum cu oficialii meciului. Prin binoclu, Connor l-a văzut pe John Kent Cooke cum se uita nervos la ceas. S-a aplecat şi i-a spus ceva la ureche lui Lawrence. Preşedintele american a dat din cap, i-a atins cotul lui Zerimski şi l-a condus spre spaţiul dintre cele două echipe. Pe iarbă erau două mici cercuri albe, cu un urs pictat în interiorul unuia şi cu un vultur în interiorul celuilalt, astfel ca cei doi şefi de stat să ştie unde să stea.

– Doamnelor şi domnilor, a spus o voce într-un megafon. Vă rog să vă ridicaţi pentru imnul naţional al Republicii Ruse.

A urmat un zgomot de scaune în timp ce mulţimea se scula în picioare, mulţi dintre ei scoţându-şi şepcile cu inscripţia Redskins şi întorcându-se cu faţa spre fanfara şi corul ce se aflau în capătul de vest al terenului. Dirijorul fanfarei şi-a ridicat bagheta, s-a oprit, apoi a coborât-o brusc cu frenezie. Mulţimea a ascultat nemişcată melodia pe care puţini o auziseră vreodată până atunci.

Deşi Connor ascultase în trecut de mai multe ori imnul naţional rus, el observase că foarte puţine fanfare din afara Rusiei ştiau fie tempo-ul în care trebuiau să cânte, fie câte versuri trebuiau incluse. Aşa că s-a hotărât să aştepte pentru „Drapelul înstelat" spre a-şi încerca unica sa şansă.

Când imnul rus s-a terminat, jucătorii au început să-şi dezmorţească oasele şi să facă sărituri pe loc în încercarea de a-şi calma nervii. Connor a aşteptat ca dirijorul fanfarei să-şi ridice din nou bagheta, ceea ce pentru el însemna să-l ia pe Zerimski în vizor. S-a uitat spre steagul din capătul stadionului: drapelul echipei Redskins atârna acum flasc, ceea ce însemna că nu era nici o adiere de vânt.

Capelmaistrul şi-a ridicat bagheta pentru a doua oară. Connor şi-a aşezat puşca în spaţiul dintre panoul triunghiular cu reclame şi ecranul video, folosind ca suport rama de lemn. A plimbat luneta telescopică peste teren, apoi a centrat-o pe ceafa lui Zerimski ridicând înălţătorul până când capul lui a umplut complet centrul vizorului.

S-au auzit primele note din imnul american şi cei doi preşedinţi au înţepenit în poziţia de drepţi. Connor a

dat afară aerul din piept. Trei... doi... unu. El a apăsat uşor pe trăgaci, chiar în clipa în care Tom Lawrence şi-a dus brusc mâna dreaptă pe piept, palma odihnindu-i-se deasupra inimii. Distras de mişcarea bruscă, Zerimski şi-a întors capul spre stânga şi glonţul a trecut pe lângă urechea lui dreaptă lăsându-l teafăr şi nevătămat. Şaptezeci şi opt de mii de voci discordante au făcut ca nimeni să nu audă dupăitul slab al glonţului nu mai mare de un ţol, când s-a înfipt în iarba de dincolo de linia de cincizeci de iarzi.

Brad care zăcea pe burtă sus, pe platforma turnului de iluminat cerceta printr-un binoclu mulţimea. Ochii i s-au oprit pe Jumbo Tron. Ecranul imens era dominat de figura preşedintelui Lawrence, mult mai mare decât în realitate, cu mâna pe inimă şi cântând cu elan imnul naţional.

Binoclul lui Brad se plimba dintr-o parte în alta. Brusc a tresărit. I s-a părut că văzuse ceva în spaţiul dintre panoul triunghiular cu reclame şi ecran. A mai verificat o dată... era ţeava unei arme îndreptată spre centrul terenului, exact în golul unde ceva mai înainte îl zărise pe Arnie cum se uita cu binoclul. A potrivit mai bine binoclul şi a privit fix chipul pe care îl văzuse mai devreme în acea zi. N-a mai ezitat.

– Acoperă şi evacuează. Puşcă.

Brad a vorbit atât de imperativ şi autoritar că Braithwaite şi doi dintre subordonaţii săi şi-au întors imediat binoclurile spre Jumbo Tron. În câteva secunde l-au avut în vizor pe Connor care lua linia de ochire pentru cea de a doua împuşcătură.

– Relaxează-te, murmura Connor pentru sine însuşi. Nu te grăbi. Ai suficient timp. Din nou capul lui Zerimski a umplut luneta. Connor a potrivit înălţătorul şi a dat din nou aerul afară din piept. Trei... doi...

Glonţul lui Braithwaite i-a intrat în umărul stâng aruncându-l spre spate. Al doilea glonţ a fluierat prin spaţiul gol în care cu o clipă mai înainte se aflase capul lui.

Imnul naţional s-a sfârşit.

Douăzeci şi opt de ani de instruire îl pregătiseră pe Connor pentru acest moment. Fiecare fibră din corpul lui ţipa să-şi caute rapid scăparea. A pus imediat în acţiune planul A, încercând să ignore durerile sfredelitoare din umăr. S-a îndreptat anevoie spre uşă, a stins lumina şi s-a căţărat pe pasarelă. A încercat să ajungă la uşa din celălalt capăt, care ducea în coridorul de la etajul şapte, dar şi-a dat seama că avea nevoie de fiecare uncie de energie doar ca să se poată mişca. După patruzeci de secunde, exact când cei doi preşedinţi erau conduşi afară din teren, el a ajuns la uşă. A auzit un urlet ţâşnit din piepturile miilor de spectatori când echipa Redskins se pregătea pentru lovitura de deschidere.

Connor a descuiat uşa, a pornit clătinându-se pe picioare spre liftul de serviciu şi a apăsat de mai multe ori pe buton. A auzit uruitul micului motor când liftul şi-a pornit cursa lentă către etajul şapte. Ochii i se roteau în stânga şi în dreapta căutând cel mai mic semn care să-i indice pericolul. Durerea din umăr devenea din ce în ce mai puternică, dar ştia că nu poate face nimic în privinţa ei. Primele locuri unde vor căuta împuterniciţii legii vor

fi spitalele locale. Şi-a proptit capul de puţul liftului şi a văzut partea de sus a ascensorului venind spre el. Trecuseră cam cincisprezece secunde. Dar apoi s-a oprit brusc. Probabil că cineva încărca sau descărca la etajul unde era comitetul de conducere.

Reacţia instinctivă a lui Connor a fost să recurgă la planul de rezervă, ceva ce nu i se întâmplase niciodată în trecut. Ştia că nu putea să mai stea prin preajmă – dacă rămânea mai mult de câteva secunde cineva îl va repera.

S-a mişcat cât a putut de repede înapoi spre uşa care ducea spre Jumbo Tron. Liftul de serviciu şi-a reluat drumul. O tavă cu sandvişuri, o prăjitură de ciocolată şi coca-cola pe care Arnie le aşteptase să apară câteva secunde mai târziu.

Connor s-a strecurat înapoi pe uşa pe care scria „Intrarea interzisă" şi a lăsat-o descuiată. Trebuia să-şi economisească toată puterea care-i rămăsese în trup ca să parcurgă cei şaptezeci de iarzi pe pasarelă, dar el ştia că agenţii din echipa mobilă de pază şi protecţie din Serviciul Secret vor da năvală prin acea uşă peste câteva clipe.

După douăzeci şi patru de secunde Connor a ajuns la grinda masivă care susţinea ecranul video. S-a prins cu mâna dreaptă de balustradă, s-a ridicat peste ea şi s-a ghemuit pe grindă, exact în clipa când uşa de la coridor s-a deschis larg. S-a strecurat sub pasarelă şi a auzit două perechi de picioare alergând spre el, au trecut pe deasupra lui şi s-au oprit în faţa uşii de la Jumbo Tron. Printr-o crăpătură în pasarelă a văzut un ofiţer care ţinea în mână un pistol cum a împins uşa cu picio-

rul. Fără să intre înăuntru, a bâjbâit după comutatorul electric.

Connor a așteptat până s-a aprins lumina și cei doi ofițeri au dispărut în interiorul Jumbo Tron-ului, după care el a început să se târască de-a lungul grinzii de patruzeci și două de picioare pentru a treia oară în acea zi. Dar acum el nu se putea ține decât cu mâna dreaptă, ceea ce făcea ca înaintarea lui să fie mult mai anevoioasă. În același timp trebuia să aibă grijă ca sângele ce-i picura din umărul stâng să cadă pe terenul ce se afla la 170 de picioare sub el și nu pe grindă, ca să fie în văzul tuturor.

Când agentul din Serviciul Secret a intrat în Jumbo Tron, primul lucru pe care l-a văzut a fost Arnie cu mâinile legate cu cătușele de bara de oțel. A înaintat încet spre el verificând în permanență în toate direcțiile până a ajuns lângă el. Camaradul lui l-a acoperit tot timpul cât el i-a desfăcut cătușele lui Arnie, l-a așezat încet pe podea, apoi i-a scos batista din gură și i-a verificat pulsul. Trăia.

Arnie și-a deschis ochii privind în tavan, dar n-a vorbit. Primul agent din Serviciul Secret a început imediat să urce scările spre etajul al doilea în vreme ce celălalt ofițer îl acoperea. Primul agent a mers cu grijă de-a lungul pervazului din spatele marelui ecran. Un urlet asurzitor a acoperit stadionul când echipa Redskins a marcat un punct, dar el l-a ignorat. După ce a ajuns la celălalt perete s-a întors și a dat din cap. Al doilea ofițer a început să urce la ultimul nivel, unde a făcut o recunoaștere similară.

Amândoi ofiţerii s-au întors unde se afla Arnie verificând încă o dată orice loc posibil de ascundere, când s-a auzit un mesaj în radio-emiţătorul primului ofiţer.

– Hercule 7.

– Hercule 7, recepţionat.

– Aţi găsit ceva? a întrebat Braithwaite.

– Aici nu este nimeni în afară de Arnie care a fost legat cu cătuşele de o bară şi i s-a luat uniforma. Amândouă uşile erau descuiate şi este o urmă de sânge peste tot până la coridorul de la etajul şapte, aşa că în mod cert l-ai nimerit. El trebuie să fie undeva pe aici. Poartă uniforma lui Arnie, deci n-ar trebui să fie prea greu de reperat.

– Nu conta pe asta, i-a spus Braithwaite. Dacă este cine cred eu, s-ar putea să fie chiar sub nasul tău.

CAPITOLUL 34

Trei bărbaţi stăteau în Biroul Oval ascultând caseta. Doi erau îmbrăcaţi în ţinută de seară, al treilea în uniformă.

– Cum ai găsit-o? a întrebat Lawrence.

– Era în grămada de haine pe care Fitzgerald le-a lăsat în Jumbo Tron, a spus agentul special aflat la comandă, Braithwaite. În buzunarul de la spate, în jeanş-ii lui.

– Câţi oameni au ascultat-o? a întrebat Lloyd încercând să nu pară neliniştit.

– Doar noi trei din această încăpere, a spus Braithwaite. Am luat legătura cu dumneavoastră imediat ce am ascultat-o. N-am raportat nici măcar şefului meu.

– Îţi sunt recunoscător pentru asta, Bill, a spus preşedintele. Dar ce este cu acei care au fost martorii incidentului de pe stadion?

– În afară de mine, doar cinci oameni ştiu că s-a întâmplat ceva şi puteţi fi sigur de discreţia lor, a spus Braithwaite. Patru dintre ei sunt în subordinea mea de zece ani sau chiar mai mult şi ei cunosc destule secrete care puteau să-i dea la fund pe ultimii patru preşedinţi, ca să nu mai pomenesc de jumătate din Congres.

– L-a văzut cineva pe Fitzgerald? a întrebat Lloyd.

– Nu, domnule. Cei doi agenţi care au cercetat în Jumbo Tron imediat după incident n-au găsit decât grămada lui de haine, dâre de sânge şi pe unul din oamenii mei legat cu cătuşele de o bară. După ce am ascultat banda am ordonat să nu fie nici un raport scris sau verbal în legătură cu incidentul.

– Ce este cu omul legat de bară? a întrebat preşedintele.

– Chipurile s-a dezechilibrat şi a alunecat de pe pervaz. L-am trecut în concediu medical pentru o lună.

– Ai vorbit despre cinci persoane, a spus Lloyd.

– Da, domnule. Un tânăr care a făcut cursul special de pregătire şi care era în turnul de iluminat împreună cu noi.

– Cum poţi fi sigur că el n-o să vorbească? a întrebat Lloyd.

– Cererea lui de a intra în Serviciul Secret se află pe biroul meu, a spus Braithwaite. Şi cred că speră să intre în divizia mea imediat ce-şi va termina studiile.

Preşedintele a zâmbit.

– Şi glonţul?

– După ce stadionul s-a golit am făcut o adevărată harababură din teren cu săpatul, a spus Braithwaite punând glonţul consumat pe masă, în faţa preşedintelui.

Lawrence s-a ridicat de la birou, s-a răsucit pe călcâie şi s-a îndreptat spre fereastră. Întunericul se lăsase peste Capitoliu. A rămas cu privirea pironită pe pajişte reflectând ce să spună.

– Este important să înţelegi un lucru, Bill, a spus el, în cele din urmă. Categoric pe bandă pare a fi vocea

mea, dar eu n-am sugerat nimănui, niciodată ca Zerimski sau o altă persoană să fie ţinta unui asasin.

– Nici vorbă ca să mă îndoiesc de asta, domnule preşedinte, altfel nu m-aş afla acum aici. Dar şi eu trebuie să fiu la fel de sincer cu dumneavoastră. Dacă cineva din Serviciul Secret şi-ar fi dat seama că Fitzgerald este în Jumbo Tron, ei probabil că l-ar fi ajutat să scape.

– Ce fel de om poate să inspire o asemenea loialitate? a întrebat Lawrence.

– În lumea dumneavoastră cred că Abraham Lincoln, a spus Braithwaite. În a noastră, Connor Fitzgerald.

– Mi-ar fi plăcut să-l cunosc.

– Asta o să fie dificil, domnule preşedinte. Chiar dacă încă mai trăieşte, el pare a fi dispărut de pe faţa pământului. N-aş vrea ca propria-mi carieră să depindă de găsirea lui.

– Domnule preşedinte, i-a întrerupt Lloyd, deja aţi întârziat şapte minute la dineul de la Ambasada Rusă.

Lawrence a zâmbit şi i-a strâns mâna lui Braithwaite.

– Un alt bărbat bun despre care nu pot spune nimic poporului american, a rostit el cu o grimasă. Presupun că eşti de serviciu din nou în seara asta.

– Da, domnule preşedinte, am fost numit la comandă pentru întreaga vizită a lui Zerimski.

– Atunci, te pot vedea mai târziu, Bill. Dacă ai vreo nouă informaţie despre Fitzgerald, vreau s-o aud imediat.

– Bineînţeles, domnule preşedinte, a spus Braithwaite, după care a plecat.

Peste câteva minute Lawrence şi Lloyd s-au îndreptat în tăcere spre porticul din sud unde aştepta o coloană de nouă limuzine cu motoarele pornite. Imediat ce preşedintele s-a aşezat pe bancheta celei de a şasea maşini, s-a întors spre şeful său de cabinet şi l-a întrebat:

– Unde crezi că poate fi, Andy?

– Habar n-am, domnule preşedinte. Dar dacă aş şti, probabil că m-aş înrola în echipa lui Braithwaite şi l-aş ajuta să scape.

– De ce nu putem să avem pe cineva ca el director la C.I.A.?

– L-am fi putut avea, dacă ar fi trăit Jackson.

Lawrence s-a întors şi a privit pe geam. Ceva îl frământa de când părăsise stadionul, dar când coloana de maşini a pătruns pe poarta Ambasadei Ruse el tot nu reuşise să-şi dea seama ce anume.

– De ce pare atât de furios? a spus Lawrence când l-a zărit pe Zerimski mergând în sus şi în jos în faţa ambasadei.

Lloyd s-a uitat la ceas.

– Aţi întârziat şaptesprezece minute, domnule preşedinte.

– Mare nenorocire, după tot prin ceea ce am trecut. Sincer vorbind, afurisitul ăsta are noroc să fie încă în viaţă.

Coloana de maşini s-a oprit la picioarele preşedintelui rus. Lawrence a coborât din limuzină şi a spus:

– Bună, Victor! Îmi pare rău că am întârziat câteva minute.

Zerimski n-a făcut nici o încercare de a-şi ascunde nemulţumirea. După o glacială strângere de mână, şi-a condus oaspetele de onoare în tăcere în ambasadă şi apoi pe scări în sus până în Salonul Verde, plin de lume, tot fără a rosti vreun cuvânt. Apoi şi-a cerut scuze de mântuială şi l-a lăsat pe preşedintele Statelor Unite în grija ambasadorului egiptean.

Lawrence îşi rotea privirile prin încăpere în timp ce ambasadorul egiptean încerca să-i trezească interesul în privinţa unei expoziţii de artă veche egipteană ce fusese recent deschisă la Smithsonian.

– Da, am încercat să-mi găsesc puţin timp liber în programul meu ca s-o văd, a spus preşedintele. Toţi care au vizitat-o mi-au spus că este de-a dreptul magnifică.

Ambasadorul egiptean radia de fericire, timp în care Lawrence a reuşit să repereze bărbatul pe care-l căuta. A trebuit să mai stea de vorba cu trei ambasadori, două neveste şi un corespondent de presă de la *Pravda* până a ajuns la Harry Nourse fără a crea vreo suspiciune.

– Bună seara, domnule preşedinte, a spus ministrul de justiţie. Trebuie să fiţi încântat de rezultatul meciului din această după-amiază.

– Bineînţeles că sunt, Harry, a sus Lawrence expansiv. Întotdeauna am zis că Packers poate s-o bată pe Redskins oricând şi oriunde. Şi-a coborât vocea. Vreau să te văd la miezul nopţii, la mine în birou. Am nevoie de sfatul tău într-o chestiune juridică.

– Bineînţeles, domnule preşedinte, a spus ministrul de justiţie încet.

– Rita, a spus preşedintele întorcându-se spre dreapta, mi-a făcut deosebită plăcere că te-am văzut în această după-amiază.

Doamna Cooke i-a întors zâmbetul tocmai când s-a auzit un gong în fundal şi un valet a anunţat că masa este servită. Discuţiile au încetat şi oaspeţii s-au îndreptat spre sala de dineu.

Lawrence a fost aşezat între doamna Pietrovski, soţia ambasadorului, şi Iuri Olgivic, şeful Delegaţiei Ruse de Comerţ, recent numit în funcţie. Curând preşedintele a descoperit că Olgivic nu vorbea o boabă în engleză – încă o aluzie subtilă a lui Zerimski în legătură cu atitudinea sa faţă de lărgirea comerţului între cele două ţări.

– Pesemne că sunteţi încântat de rezultatul meciului din această după-amiază, a spus soţia ambasadorului în timp ce un bol cu borş era pus în faţa preşedintelui.

– Cu siguranţă că da, a spus Lawrence. Dar nu cred că majoritatea celor din stadion i-am avut de partea mea în această privinţă, Olga.

Doamna Pietrovski a râs;

– Aţi putut urmări ce se întâmplă în teren? a întrebat-o Lawrence ridicându-şi lingura de pe masă.

– Nu chiar, i-a răspuns ea. Dar am fost destul de norocoasă pentru că am stat lângă un domn Pug Washer pe care, se pare, că nu l-a deranjat să-mi răspundă la cele mai simple înrebări pe care i le-am pus.

Preşedintele şi-a lăsat lingura jos înainte de a apuca să ia măcar o înghiţitură din borş. Şi-a aruncat privirile spre Andy Lloyd şi şi-a pus pumnul sub bărbie

– semnalul pe care-l folosea întotdeauna când trebuia să vorbească urgent cu şeful său de cabinet.

Lloyd a murmurat câteva cuvinte de scuză către femeia din dreapta lui, apoi şi-a împăturit şervetul, l-a pus pe masă şi s-a îndreptat spre preşedinte.

– Trebuie să-l văd pe Braithwaite imediat, i-a spus în şoaptă Lawrence. Cred că ştiu cum putem să-l găsim pe Fitzgerald.

Lloyd s-a strecurat afară din încăpere în vreme ce bolul cu borş al preşedintelui era luat din faţa lui.

Lawrence a încercat să se concentreze asupra ceea ce îi povestea soţia ambasadorului, dar nu şi-l putea scoate pe Fitzgerald din minte. Aceasta îi spunea cât de mult îi vor lipsi Statele Unite când soţul ei se va pensiona.

– Şi când va fi asta? a întrebat-o preşedintele fără a fi câtuşi de puţin interesat de răspunsul ei.

– Peste optsprezece luni, i-a răspuns doamna Pietrovski, în timp ce o farfurie cu friptură rece de vacă era pusă în faţa preşedintelui. El a continuat conversaţia, vreme în care un ospătar i-a pus câteva legume şi o clipă mai târziu un altul i-a adus nişte cartofi. El şi-a ridicat cuţitul şi furculiţa exact în momentul în care Lloyd se întorcea în încăpere.

– Braithwaite vă aşteaptă în „diligenţă".

– Sper că nu sunt probleme, a spus doamna Pietrovski când Lawrence a început să-şi împăturească şervetul.

– Nimic important, Olga, a asigurat-o Lawrence. Ei nu-mi găsesc discursul. Dar nu-ţi face griji, eu ştiu exact

unde este. S-a ridicat de la locul său şi Zerimski i-a urmărit fiecare pas până a ieşit din cameră.

Lawrence a părăsit sala de dineu, a coborât scara de lemn şi a ieşit pe uşa din faţă a ambasadei după care, în pas alert, a urcat în cea de a şasea maşină.

Lloyd şi soferul stăteau lângă limuzină, în preajma căreia se afla o duzină de agenţi din Serviciul Secret ce cercetau cu privirile în toate părţile.

– Bill, dacă Fitzgerald este încă pe stadion, există un bărbat care cu siguranţă ştie unde poate fi. Găseşte-l pe Pug Washer şi pun pariu că ai să dai şi de Fitzgerald.

După câteva clipe preşedintele a deschis portiera maşinii.

– O.K., Andy, a spus el, hai să ne întoarcem înainte ca ei să prindă de veste ce punem noi la cale.

– Ce *punem* noi *la cale?* a întrebat Lloyd în timp ce urca scările în urma preşedintelui.

– Am să-ţi spun mai târziu, i-a răspuns Lawrence intrând cu paşi mari în sala de dineu.

– Dar, domnule preşedinte, încă mai aveţi nevoie de...

– Nu acum, a spus Lawrence pe când se aşeza lângă soţia ambasadorului zâmbind apologetic.

– Aţi reuşit să-l găsiţi? l-a întrebat ea.

– Ce?

– Discursul dumneavoastră, a spus ea exact în clipa în care Lloyd punea un dosar pe masă între ei.

– Bineînţeles, a spus Lawrence bătând uşor în dosar. Apropo, Olga, ce mai face fiica voastră? Nataşa o

cheamă, nu-i aşa? Încă îl mai studiază pe Fra Angelico la Florenţa? Apoi a ridicat cuţitul şi furculiţa.

Preşedintele se uita în direcţia lui Zerimski când ospătarii au reapărut ca să ia farfuriile. El şi-a pus furculiţa şi cuţitul înapoi pe masă oprindu-se asupra unei chifle tari şi ascultând ce făcea Nataşa Pietrovski în primul ei an de studenţie la Florenţa. N-a putut să nu observe că preşedintele rus părea nervos, aproape abia mai stăpânindu-se pe măsură ce se apropia timpul să-şi ţină discursul. El imediat a presupus că Zerimski era pe punctul de a lansa o nouă bombă. Gândul l-a făcut să nu se atingă de sufleul de zmeură.

Când Zerimski, în cele din urmă, s-a ridicat spre a se adresa oaspeţilor, chiar şi cei mai înflăcăraţi admiratori ai lui ar fi fost nevoiţi să descrie eforturile lui ca nimic altceva decât plictisitoare. Unii dintre cei care l-au urmărit îndeaproape s-au întrebat de ce părea a-şi adresa cele mai multe dintre comentarii masivei statui a lui Lenin ce se afla în galeria de deasupra sălii de dineu. Lawrence şi-a zis în gând că probabil fusese pusă acolo recent pentru că nu-şi amintea s-o fi văzut la dineul de rămas bun dat de Boris.

Se aştepta ca Zerimski să-şi reitereze cu mai multă tărie mesajul adresat Congresului în ziua anterioară, dar el n-a spus nimic care să stârnească dispute. Spre uşurarea lui Lawrence el nu s-a abătut cu nimic de la materialul amabil ce fusese trimis în cursul după-amiezii la Casa Albă. Şi-a coborât privirile spre propriul lui discurs pe care ar fi trebuit să-l revadă cu Andy în maşină. Şeful său de cabinet notase câteva sugestii pe margine, dar nu era nici o frază amuzantă şi nici un

paragraf memorabil în cele şapte pagini. Dar şi Andy avusese o zi supraîncărcată.

– Daţi-mi voie să mulţumesc poporului american pentru generoasa sa ospitalitate şi pentru primirea călduroasă pe care am avut-o pretutindeni în cursul vizitei mele în măreaţa dumneavoastră ţară şi în mod special din partea preşedintelui dumneavoastră, Tom Lawrence.

Aplauzele care au întâmpinat această afirmaţie au fost atât de puternice şi prelungite că Lawrence şi-a ridicat privirile de pe notele sale. Din nou Zerimski a stat nemişcat privind fix spre statuia lui Lenin. A aşteptat până când aplauzele au încetat după care s-a aşezat pe locul său. Nu părea deloc încântat, ceea ce l-a surprins pe Lawerence, în a cărui opinie discursul lui fusese întâmpinat cu mai multă generozitate decât cea meritată.

Lawrence s-a ridicat ca să răspundă. Discursul lui a fost primit cu un interes curtenitor, dar cu greu s-ar putea spune că şi cu entuziasm. El a încheiat cu cuvintele:

– Să sperăm, Victor, că aceasta va fi prima din multele vizite pe care le vei face în Statele Unite. În numele tuturor oaspeţilor tăi îţi urez drum bun pentru ziua de mâine şi să ajungi cu bine acasă.

Lawrence şi-a zis în gând că două minciuni într-o frază era un pic cam mult, chiar şi pentru un politician şi ar fi dorit să fi avut timp să recitească acest paragraf înainte de a-l rosti. S-a aşezat pe locul său în aplauzele respectuoase, dar acestea nu puteau fi comparate cu

cele pe care le primise Zerimski pentru un discurs la fel de banal.

După ce s-a servit cafeaua, Zerimski s-a ridicat de la masă şi s-a îndreptat spre uşile duble din celălalt capăt al sălii. A început să spună „noapte bună" cu o voce ce a răsunat în toată încăperea arătând clar că dorea ca oaspeţii să plece cât mai curând posibil.

La câteva minute după ce numeroasele ceasuri din jurul ambasadei au bătut ora zece, Lawrence s-a ridicat şi a început să-şi croiască drum spre gazda lui. Dar, la fel ca Caesar în Capitoliu, s-a trezit oprit în continuu de diverşi cetăţeni care voiau să atingă poalele mantiei împăratului. Când, în cele din urmă, a ajuns la uşă, Zerimski a dat scurt din cap, după care l-a însoţit pe scări în jos până la parter. Cum Zerimski n-a scos o vorbă, Lawrence s-a uitat lung la statuia lui Christos pe cruce făcută de Nzizvestni, care încă se mai afla pe locul unde o ştia la parter. Acum că Lenin revenise, el era surprins că Isus supravieţuise. La picioarele scărilor el s-a întors ca să-şi fluture mâna spre gazda sa, dar Zerimski deja dispăruse în interiorul ambasadei. Dacă el s-ar fi deranjat să-l însoţească pe Lawrence dincolo de uşa din faţă l-ar fi văzut pe agentul special Braithwaite aşteptându-l pe bancheta din spate a limuzinei sale.

Braithwaite n-a vorbit până nu s-a închis portiera.

– Aţi avut dreptate, domnule preşedinte, a spus el când ieşeau pe porţile ambasadei.

Prima persoană pe care Zerimski a văzut-o când s-a întors în ambasadă a fost ambasadorul. Excelenţa sa zâmbea plin de speranţe.

– Romanov se mai află în clădire? a urlat Zerimski neputând să-şi mai stăpânească furia.

– Da, domnule preşedinte, a spus ambasadorul alergând după şeful său. El a fost...

– Adu-l la mine imediat.

– Unde puteţi fi găsit?

– Acolo unde a fost biroul tău.

Pietrovski a plecat grăbit în direcţie opusă.

Zerimski a mărşăluit de-a lungul coridorului lung, cu pereţii îmbrăcaţi în marmură, cu greu domolindu-şi paşii în faţa uşii de la biroul ambasadorului, pe care a deschis-o de parcă ar fi lovit într-un sac de box. Primul lucru pe care l-a văzut a fost arma, care încă zăcea pe masă. S-a aşezat în fotoliul larg de piele care în mod normal era ocupat de ambasador.

În timp ce aştepta nerăbdător sosirea celor doi, el a ridicat puşca şi a început s-o studieze mai amănunţit. A privit pe ţeavă şi a văzut că singurul glonţ era încă la locul lui. Când a ridicat-o şi şi-a sprijinit-o în scobitura umărului i-a simţit echilibrul perfect şi a înţeles pentru prima oară de ce Fitzgerald a traversat jumătate din America spre a-i găsi perechea geamănă.

Atunci a văzut că, totuşi, cuiul percutor fusese înlocuit.

Zerimski deja îi auzea pe cei doi cum veneau grăbiţi pe coridorul de marmură. Chiar înainte ca ei să intre în birou şi-a pus arma în poală.

Ei aproape că au dat buzna în încăpere. Zerimski a făcut semn cu capul spre cele două scaune din faţa lui.

– Unde este Fitzgerald? a întrebat el înainte chiar ca Romanov să se fi aşezat. M-ai asigurat în această încăpere că el va fi aici la ora patru astăzi după-amiază. „Nimic nu poate ieşi prost", mi te-ai lăudat. „El a fost de acord cu planul meu". Sunt exact vorbele tale.

– Aşa a fost înţelegerea noastră atunci când am vorbit chiar după miezul nopţii, domnule preşedinte, a spus Romanov.

– Deci, ce s-a întâmplat între miezul nopţii şi ora patru?

– Când oamenii mei l-au dus în oraş în această dimineaţă, şoferul a trebuit să oprească la semafor. Fitzgerald a ţâşnit din maşină, a alergat pe cealaltă parte a străzii şi a sărit într-un taxi care trecea. Noi am urmărit taxiul tot drumul până la aeroportul Dulles ca, atunci când l-am ajuns din urmă la terminal, să ne dăm seama că Fitzgerald nu era înăuntru.

– Adevărul este că l-ai lăsat să scape, a spus Zerimski. Nu-i aşa că asta s-a întâmplat?

Romanov şi-a plecat capul şi n-a spus nimic.

Vocea preşedintelui a coborât devenind o şoaptă.

– Din câte ştiu, aveţi reguli precise în Mafya pentru cei care nu-şi duc la bun sfârşit misiunile, a spus el pocnind închizătorul armei.

Romanov şi-a înălţat privirile îngrozit în timp ce Zerimski a ridicat puşca până când capătul ţevii a ajuns în centrul pieptului lui Romanov.

– Da sau nu? a spus Zerimski încet.

Romanov a dat din cap. Zerimski a zâmbit spre bărbatul care acceptase să fie judecat după propriul său cod de legi şi a apăsat încet pe trăgaci. Glonţul de

formă aerodinamică a pătruns în pieptul lui Romanov la un țol mai jos de inimă. Puterea impactului i-a aruncat trupul suplu lipindu-l de perete, unde a rămas pentru o secundă sau două, după care s-a prăbușit pe covor. Fragmente de mușchi și oase s-au împrăștiat în toate direcțiile. Pereții, covorul, costumul și cămașa albă, de gală a ambasadorului erau pline de sânge.

Zerimski s-a întors încet până a ajuns față în față cu fostul său reprezentant la Washington.

– Nu, nu! a strigat Pietrovski căzând în genunchi. Îmi voi da demisia, îmi voi da demisia.

Zerimski a apăsat pentru a doua oară pe trăgaci. Când a auzit clicul și-a adus aminte că nu fusese decât un singur glonț pe țeavă. S-a sculat în picioare cu o expresie de dezamăgire pe chip.

– Va trebui să trimiți costumul acela la curățat, a spus el, de parcă ambasadorul n-ar fi făcut altceva decât să-și fi murdărit manșeta cu gălbenuș de ou. Președintele a pus înapoi arma pe masă. Îți accept demisia. Dar înainte de a părăsi acest birou, ai grijă ca rămășițele trupului lui Romanov să fie adunate laolaltă și trimise înapoi la St. Petersburg. A început să se îndrepte spre ușă. Fă-o rapid – aș vrea să ajungă acolo ca să fie înmormântat odată cu tatăl său.

Pietrovski, încă în genunchi, n-a răspuns. Îl lua cu leșin de la stomac și era prea înspăimântat ca să deschidă gura.

Când Zerimski a ajuns la ușă, s-a răsucit pe călcâie ca să-l privească pe diplomatul chircit la pământ.

– Date fiind circumstanţele, s-ar putea să fie mai înţelept ca să aranjezi ca trupul să fie trimis înapoi în valiza diplomatică.

CAPITOLUL 35

Când Zerimski urca scara avionului Iliuşin 62 care-l aştepta, zăpada cădea abundent, formând un covor gros şi alb în jurul roţilor.

Tom Lawrence stătea pe pistă îmbrăcat într-un pardesiu lung şi negru. Un aghiotant îi ţinea deasupra capului o umbrelă mare.

Zerimski a dispărut pe uşa avionului fără măcar a se deranja să se întoarcă şi să-şi fluture mâna spre camerele de luat vederi, aşa cum se obişnuia. Că aceasta era perioada din an când toţi oamenii îşi făceau urări de bine părea pentru Zerimski total inexistentă.

Departamentul de Stat deja publicase un comunicat de presă. Acesta vorbea în termeni generali despre succesul vizitei de patru zile a noului preşedinte rus, despre paşii semnificativi făcuţi înainte de ambele ţări şi despre speranţa într-o cooperare cândva, în viitor. „Folositoare şi constructive", fuseseră cuvintele pe care le hotărâse Lloyd Harrington înainte de conferinţa de presă de dimineaţă şi apoi, ca un gând întârziat, adăugase „un pas înainte". Ziariştii care abia ce asistaseră la plecarea lui Zerimski aveau să interpreteze sentimentele lui Harrington ca „nefolositoare şi distructive şi, fără îndoială, vizita însemnase un pas înapoi".

La câteva clipe după ce uşa cenuşie s-a închis, Iliuşin a pornit împleticit de parcă, asemeni stăpânului, n-ar mai fi avut răbdare, abia aşteptând să plece.

Lawrence a fost primul care a întors spatele avionului ce înainta greoi pe pistă. S-a îndreptat cu paşi repezi spre elicopterul său care-l aştepta şi unde l-a găsit pe Andy Lloyd cu telefonul deja lipit de ureche. Când elicele au început să se învârtească, Lloyd şi-a încheiat rapid convorbirea telefonică. În timp ce Marine One decola, el s-a aplecat spre preşedinte şi i-a spus în câteva cuvinte rezultatul operaţiei de urgenţă ce avusese loc dis-de-dimineaţă la spitalul Walter Reed. Lawrence a încuviinţat din cap când şeful său de cabinet i-a prezentat modul de acţiune pe care îl propunea agentul Braithwaite.

– Am s-o sun pe doamna Fitzgerald personal, a spus el.

Cei doi bărbaţi au petrecut restul scurtei călătorii pregătindu-se pentru întâlnirea ce urma să aibă loc în Biroul Oval. Elicopterul prezidenţial a aterizat pe South Lawn şi nici unul dintre ei n-a vorbit în timp ce se îndreptau spre Casa Albă. Secretara lui Lawrence îl aştepta neliniştită la uşă.

– Bună dimineaţa, Ruth, a spus preşedintele pentru a treia oară în acea zi. Amândoi fuseseră treji mai toată noaptea.

La miezul nopţii ministrul de justiţie sosise neanunţat şi-i spusese lui Ruth Preston că avea o întâlnire cu preşedintele. Aceasta nu figura pe agenda sa de lucru. La două noaptea preşedintele, domnul Lloyd şi ministrul de justiţie plecaseră la spitalul Walter Reed – dar, din nou, acestă vizită nu era menţionată pe agenda de lucru şi nici numele pacientului pe care-l vizitau. Ei s-au întors după o

oră şi şi-au petrecut următoarele nouăzeci de minute în Biroul Oval, preşedintele dând instrucţiuni ca să nu fie deranjaţi. Când Ruth se întorsese la Casa Albă la ora opt şi zece dimineaţa, preşedintele deja era în drum spre Baza Aeriană Andrews ca să-şi ia rămas bun de la Zerimski.

Deşi el purta alt costum, altă cămaşă şi cravată decât cele cu care îl văzuse ultima oară, Ruth s-a întrebat dacă şeful ei dormise vreun pic în noaptea asta.

– Ce avem în continuare, Ruth? a întrebat el, deşi ştia prea bine.

– Cei cu care aveaţi întâlnire la ora zece vă aşteaptă deja în antecameră de peste patruzeci de minute.

– Chiar aşa? Atunci mai bine trimite-i înăuntru.

Preşedintele a intrat în Biroul Oval, a deschis un sertar de la biroul său şi a scos din el două foi de hârtie şi o casetă. A pus hârtiile în mapa ce o avea în faţă şi a introdus caseta în casetofonul ce se afla pe birou. Andy Lloyd a venit din biroul său cu două dosare sub braţ. S-a aşezat pe locul lui obişnuit de lângă preşedinte.

– Ai declaraţiile sub prestare de jurământ? l-a întrebat Lawrence.

– Da, domnule preşedinte, a răspuns Lloyd.

S-a auzit un ciocănit în uşă. Ruth a deschis-o şi a anunţat:

– Directorul şi directorul adjunct C.I.A.

– Bună dimineaţa, domnule preşedinte, a spus Helen Dexter radioasă de cum a intrat în Biroul Oval, cu directorul adjunct la un pas în urma ei. Şi ea avea un dosar sub braţ.

Lawrence nu i-a răspuns la salut.

– Veţi fi mulţumit să aflaţi, a continuat Dexter în timp ce se aşeza pe unul din cele două scaune libere din faţa preşedintelui, că am reuşit să dau de cap problemei care

ne temeam că s-ar putea ivi în timpul vizitei preşedintelui rus. De fapt, avem toate motivele să credem că acea persoană nu mai reprezintă o ameninţare pentru această ţară.

– Ar putea să fie aceeaşi persoană cu care am avut o convorbire telefonică în urmă cu câteva săptămâni? a întrebat-o Lawrence rezemându-se de spătarul scaunului.

– Nu cred că vă înţeleg, domnule preşedinte, a spus Dexter.

– Atunci dă-mi voie să te lămuresc, a spus Lawrence. S-a aplecat în faţă şi a apăsat tasta de pornire a casetofonului de pe biroul său.

„– Mi-am dat seama că trebuie să te sun şi să-ţi spun cât de importantă consider că este această misiune. Pentru că nu am nici o îndoială că dumneata eşti persoana cea mai potrivită ca s-o ducă la capăt. Aşa că sper că ai să fii de acord să-ţi asumi responsabilitatea.

– Mă bucură încrederea pe care o aveţi în mine, domnule preşedinte şi vă sunt recunoscător că v-aţi luat din timpul dumneavoastră pentru a-mi telefona personal...

Lawrence a apăsat tasta de oprire.

– Fără nici o îndoială, ai o explicaţie pentru această conversaţie, de ce şi împrejurările în care a avut loc, a spus el.

– Nu sunt sigură că vă înţeleg prea bine, domnule preşedinte. Agenţia nu are cunoştinţă de conversaţiile telefonice personale pe care le aveţi.

– Poate fi sau nu poate fi adevărat, a spus preşedintele. Dar această conversaţie, în speţă, după cum bine ştii, nu a emanat din acest birou.

– Acuzaţi Agenţia de...

– Eu nu acuz Agenţia de nimic. Acuzaţia îţi este adresată dumitale personal.

– Domnule preşedinte, dacă aşa înţelegeţi să glumiţi...

– Arăt eu că mi-ar arde de glume? a întrebat preşedintele înainte de a apăsa iar pe tasta de pornire a casetofonului.

– Am considerat că cel puţin asta aş putea face ţinând cont de împrejurări.

– Vă mulţumesc, domnule preşedinte. Deşi domnul Gutenburg m-a asigurat de implicarea dumneavostră şi doamna directoare însăşi m-a sunat mai târziu, în aceeaşi după-amiază spre a confirma, după cum ştiţi, eu, totuşi, am considerat că nu pot să-mi asum această misiune dacă nu sunt sigur că ordinul vine direct de la dumneavoastră.

Preşedintele s-a aplecat în faţă şi din nou a apăsat pe tasta de oprire.

– Şi banda încă nu s-a terminat, dacă mai vrei să asculţi.

– Vă pot asigura, a spus Dexter, că operaţia la care se referă agentul nu este nimic altceva decât un exerciţiu de rutină.

– Îmi ceri să cred că asasinarea preşedintelui rus este considerată acum de C.I.A. nimic altceva decât un exerciţiu de rutină? a spus Lawrence consternat.

– N-a fost niciodată intenţia noastră ca Zerimski să fie omorât, a spus Dexter tăios.

– Numai că un om nevinovat a fost spânzurat pentru asta, i-a retezat-o preşedintele. A urmat o lungă tăcere, după care el a adăugat: Şi în acest fel s-a îndepărtat orice dovadă că tot tu ai fost cea care ai ordonat asasinarea lui Ricardo Guzman în Columbia.

– Domnule preşedinte, vă pot asigura că C.I.A. nu are nici o legătură cu...

– Nu asta ne-a spus în această dimineaţă, mai devreme, Connor Fitzgerald, a întrerupt-o preşedintele.

Dexter a amuţit.

– Poate că ai să te deranjezi să citeşti declaraţia sub jurământ pe care el a semnat-o în prezenţa ministrului de justiţie.

Andy Lloyd a deschis primul dintre cele două dosare şi le-a dat lui Dexter şi Gutenburg copii după declaraţia sub jurământ semnată de Connor Fitzgerald, la care a fost martor ministrul de justiţie. Cum amândoi au început s-o citească, preşedintele n-a putut să nu observe că Gutenburg transpira deja.

– Ţinând cont de sfatul ministrului de justiţie, l-am autorizat pe agentul special care este la comandă să vă aresteze pe amândoi sub acuzaţia de trădare. Dacă sunteţi găsiţi vinovaţi, mi s-a spus că nu există decât o singură sentinţă.

Dexter a rămas cu buzele strânse. Adjunctul ei se vedea cum începuse să tremure. Lawrence s-a întors spre el.

– Bineînţeles, este posibil, Nick, ca tu să nu fi ştiut că directorul tău n-a fost investit cu nici o autoritate din partea executivului ca să dea un asemenea ordin.

– Asta este absolut corect, domnule preşedinte, i-a luat-o gura pe dinainte lui Gutenburg. De fapt, ea m-a făcut să cred că ordinul de asasinare a lui Guzman a plecat direct de la Casa Albă.

– M-am gândit că ai să spui asta, i-a zis preşedintele. Şi dacă simţi că poţi să semnezi acest document – a împins o foaie de hârtie peste masă – ministrul de justiţie

m-a asigurat că pedeapsa cu moartea va fi comutată în închisoare pe viaţă.

– Orice ar fi, să nu semnezi, i-a poruncit Dexter.

Gutenburg a şovăit o clipă, apoi şi-a scos stiloul din buzunar şi şi-a semnat numele între cele două cruciuliţe făcute cu creionul sub singura frază existentă prin care îşi dădea demisia din postul de director adjunct al C.I.A. începând cu ora nouă a.m. din acea zi.

Dexter s-a uitat la el cu un dispreţ vădit.

– Dacă refuzai să-ţi dai demisia, ei n-ar fi avut curajul să meargă mai departe. Bărbaţii sunt atât de lipsiţi de coloană vertebrală. S-a întors iar cu faţa spre preşedinte care împingea a doua coală de hârtie pe birou spre ea. Şi-a coborât privirile şi a citit propria sa demisie din postul de director al C.I.A., formulată într-o singură frază, care, de asemenea, intra în vigoare la ora nouă a.m. din acea zi. Şi-a ridicat ochii spre Lawrence şi a spus pe un ton categoric: Eu n-am să semnez nimic, domnule preşedinte. Până acum probabil că ai aflat că eu nu mă înspăimânt atât de uşor.

– Ei bine, Helen, dacă tu simţi că nu poţi să iei aceeaşi hotărâre onorabilă ca Nick, a spus Lawrence, când vei părăsi această încăpere vei găsi la uşă doi agenţi ai Serviciului Secret care au instrucţiuni să te aresteze.

– Nu mă duci tu pe mine cu una, cu două, Lawrence, a spus Dexter ridicându-se de pe scaun.

– Domnule Gutenburg, a intervenit Lloyd, când ea se îndrepta spre uşă lăsând foaia de hârtie nesemnată pe masă, eu cred că închisoarea pe viaţă este un preţ prea mare în condiţiile date. Mai cu seamă când dumneata ai fost indus în eroare şi nici măcar n-ai ştiut ce se petrece.

Gutenburg a încuviinţat din cap când Dexter ajunsese la uşă.

– Dar asta, bineînţeles, înseamnă că ai fi de acord...

– Voi fi de acord cu orice. Absolut orice, a bolborosit Gutenburg.

– ... să depui mărturie în folosul acuzării.

Gutenburg a dat din nou din cap şi Lloyd a scos o declaraţie sub jurământ de două pagini din celălalt dosar ce-i zăcea în poală. Fostului director adjunct nu i-au trebuit decât câteva minute ca să citească documentul, după care şi-a scris în grabă semnătura în partea de jos a celei de a doua pagini.

Directorul a rămas cu mâna pe clanţă şovăind o vreme, după care s-a răsucit pe călcâie şi a pornit încet înapoi spre birou. I-a aruncat fostului ei adjunct o ultimă privire de dezgust, după care a luat stiloul şi a semnat între cruciuliţele făcute cu creionul.

– Eşti un prost, Gutenburg, i-a spus ea. Ei n-ar fi riscat niciodată să-l aducă pe Fitzgerald ca martor. Orice avocat decent l-ar fi făcut pulbere. Şi fără Fitzgerald ei nu au un caz. Şi sunt sigură că ministrul de justiţie le-a explicat deja. A dat din nou să plece spre uşă.

– Helen are perfectă dreptate, a spus Lawrence luând cele trei documente şi dându-i-le lui Lloyd. Dacă, într-adevăr, cazul ar fi ajuns vreodată în justiţie, noi nu l-am fi putut aduce niciodată pe Fitzgerald să depună mărturie.

Dexter s-a oprit pentru a doua oară din drum, cerneala încă nu se uscase pe demisia ei.

– Din păcate, a spus preşedintele, trebuie să te informez că Fitzgerald a murit în această dimineaţă la ora şapte şi patruzeci şi trei.

Cartea a patra

VII ŞI MORŢI

CAPITOLUL 36

Cortegiul înainta încet pe botul dealului.

Cimitirul Naţional Arlington era plin-ochi cu cei veniţi pentru bărbatul care nu căutase niciodată recunoaşterea publică. Preşedintele Statelor Unite stătea pe o latură a gropii flancat de şeful personalului Casei Albe şi de ministrul de justiţie. În faţa lor se afla o femeie care nu-şi ridicase capul din pământ în ultimele patruzeci de minute. În dreapta stătea fiica ei; în stânga viitorul ei ginere.

Cei trei veniseră cu avionul de la Sydney a doua zi după ce primiseră telefonul de la preşedinte personal. Mulţimea adunată la cimitir nu-i putea lăsa nici o urmă de îndoială lui Maggie Fitzgerald în privinţa numărului mare de prieteni şi admiratori pe care Connor îi lăsa în urma lui.

La întâlnirea de la Casa Albă din ziua precedentă Tom Lawrence îi spusese văduvei că ultimele cuvinte ale lui Connor fuseseră despre iubirea pe care i-o purta ei şi fiicei lor. Preşedintele îi mai spusese că, deşi nu-l întâlnise pe soţul ei decât o singură dată, îşi va aminti de el tot restul vieţii. „Aceasta v-o declară un om care stă de vorbă cu o sută de persoane într-o zi“, scrisese Tara în jurnalul ei în acea seară.

La câţiva paşi în spatele preşedintelui stătea nou numitul director al C.I.A. şi un grup de bărbaţi şi femei care nu aveau nici o intenţie de a se întoarce la slujbă în acea zi. Ei veniseră din cele patru colţuri ale lumii ca să-şi conducă prietenul pe ultimul drum.

Un bărbat înalt, solid, fără nici un fir de păr pe cap plângea, fără a se putea stăpâni. Nimeni din cei prezenţi n-ar fi crezut că cei mai temuţi gangsteri din Africa de Sud ar fi fost încântaţi să ştie despre Carl Koeter că era plecat din ţară, chit că numai pentru câteva zile.

F.B.I.-ul şi Serviciul Secret, de asemenea, erau prezenţi într-un număr mare. Agentul special William Braithwaite stătea în fruntea unui grup de doisprezece trăgători de elită şi fiecare dintre ei ar fi fost mulţumit să-şi termine cariera ca succesor al lui Connor Fitzgerald.

Sus pe deal, umplând cimitirul cât puteai cuprinde cu ochii, se aflau rudele lui din Chicago, profesori de la Georgetown University, jucători de bridge, dansatori irlandezi, poeţi şi oameni din diverse domenii de activitate. Ei stăteau cu capetele plecate în memoria unui bărbat pe care-l iubiseră şi-l respectaseră.

Cortegiul s-a oprit pe aleea Sheridan la câţiva iarzi de mormânt. Opt bărbaţi din garda de onoare au ridicat sicriul de pe afetul de tun, l-au pus pe umerii lor şi au început să meargă încet spre groapă. Coşciugul era acoperit cu steagul american şi deasupra decoraţiile de luptă ale lui Connor. În mijloc se afla Medalia de Onoare. Când cei care purtau sicriul pe umeri au ajuns lângă mormânt, l-au coborât uşor pe pământ şi s-au alăturat celorlalţi.

Părintele Graham, care era preotul familiei Fitzgerald de peste treizeci de ani, şi-a ridicat braţele în aer.

– Dragi prieteni, a început el. Preoţii adeseori sunt chemaţi să-şi omagieze enoriaşii care au plecat dintre cei vii, pe care abia dacă-i cunosc şi despre ale căror realizări nu se ştiu prea multe. Dar asta nu se poate spune despre Connor Fitzgerald. Ca student, el va fi ţinut minte ca unul dintre cei mai buni atacanţi pe care i-a avut echipa de fotbal a Universităţii Notre Dame vreodată. Ca soldat, bietele mele cuvinte nu pot egala recomandarea scrisă de căpitanul Christopher Jackson, comandantul lui de pluton, când l-a propus pentru a fi decorat: „Un ofiţer care nu se teme de primejdii, care întotdeauna a pus viaţa camarazilor săi mai presus de a sa proprie". În profesie, a slujit ţării sale aproape trei decenii; nu trebuie decât să priviţi în jur ca să vă daţi seama de înalta stimă de care s-a bucurat printre colegii săi. Dar mai presus de toate, ne vom aminti de el ca soţul lui Maggie şi tatăl Tarei. Inimile noastre se îndreaptă spre ele amândouă.

Părintele Graham şi-a coborât vocea: Eu am fost destul de norocos ca să mă număr printre prietenii lui. Aşeptam cu nerbădare să joc din nou bridge cu el în vacanţa de Crăciun – de fapt, eu speram mai degrabă să-mi recâştig cei 10$ pe care-i pierdusem la un rober cu el, chiar înainte de a pleca în ultima sa misiune. Dumnezeule mare, aş fi fericit să renunţ la toate bunurile pe care le am, numai ca să mai pot pierde o partidă de bridge cu el.

Sportiv, soldat, bun profesionist, iubit, tată, prieten şi pentru mine – deşi niciodată n-aş fi avut curajul s-o spun în faţa lui, pur şi simplu, pentru că ar fi râs de mine – erou.

Înmormântat nu departe de tine, Connor, este un alt erou american. Bătrânul preot şi-a înălţat capul. Dacă eu aş fi John Fitzgerald Kennedy aş fi mândru să fiu îngropat în acelaşi cimitir cu Connor Fitzgerald.

Cei opt bărbaţi din garda de onoare au păşit în faţă şi au coborât sicriul în mormânt. Părintele Graham a făcut semnul crucii, s-a aplecat, a luat o mână de pământ şi a arunat-o peste coşciug.

– Te prefac în cenuşă pe pământ, înaintea tuturor celor ce te privesc, căci ţărână eşti şi în ţărână te vei întoarce, a intonat preotul în timp ce un gornist din Infanteria Marină a cântat marşul de adio. Garda de onoare a împăturit steagul de pe sicriu până a ajuns de forma unui triunghi perfect în mâinile celui mai tânăr subofiţer, un băiat de optsprezece ani, care, asemeni lui Connor, era născut la Chicago. În mod normal, el trebuia să i-l prezinte văduvei însoţit de cuvintele: „Doamnă, în numele preşedintelui Statelor Unite". Dar nu şi de data asta. Acum el s-a îndreptat într-o altă direcţie. Şapte soldaţi din Infanteria Marină şi-au ridicat puştile în aer şi au tras douăzeci şi unu de salve în timp ce tânărul subofiţer stătea în poziţie de drepţi în faţa preşedintelui Statelor Unite şi i-a predat drapelul.

Tom Lawrence l-a primit, s-a îndreptat cu paşi rari spre cealaltă latură a gropii şi s-a oprit în faţa văduvei. Maggie şi-a înălţat capul şi a încercat să zâmbească, în timp ce preşedintele i-a prezentat stindardul naţiunii.

– În numele unei patrii veşnic recunoscătoare, vă înmânez steagul republicii. Sunteţi înconjurată de prieteni care l-au cunoscut pe soţul dumneavoastră bine. Eu nu-mi doresc decât să fi avut acest privilegiu. Preşedintele şi-a plecat capul şi s-a întors de cealaltă parte a gropii. Cât timp fanfara Infanteriei Marine a cântat imnul naţional, el şi-a ţinut mâna dreaptă deasupra inimii.

Nimeni nu s-a mişcat până când Maggie n-a fost condusă de Stuart şi Tara la intrarea cimitirului. Ea a rămas acolo mai bine de o oră strângând mâinile fiecăruia care participase la ceremonia funerară.

Doi bărbaţi, care în tot acest timp au rămas pe vârful dealului, veniseră în ziua precedentă cu avionul din Rusia. Ei nu se aflau aici ca să-l plângă pe cel dus. Ei se vor întoarce în St. Petersburg cu avionul de seară şi vor raporta că misiunea lor se încheiase.

CAPITOLUL 37

AIR FORCE ONE a fost înconjurat de tancuri când preşedintele Statelor Unite a aterizat pe aeroportul din Moscova.

Preşedintele Zerimski n-a lăsat nici un dubiu în privinţa faptului că nu era câtuşi de puţin interesat în a-i oferi lui Tom Lawrence şansa de a se fotografia pentru concetăţenii săi. N-au fost nici obişnuitele discursuri de „Bun venit în Rusia" ţinute de pe podiumul înălţat pe pistă.

În timp ce Lawrence cobora treptele avionului cu un chip posomorât, ochii i s-au oprit asupra mareşalului Borodin care-l întâmpina din turela unui tanc.

Când, în cele din urmă, cei doi preşedinţi s-au întâlnit mai târziu în cursul dimineţii la Kremlin, primul subiect pe agenda de lucru a fost cererea preşedintelui Zerimski ca forţele N.A.T.O care patrulau la hotarele de vest ale Rusiei să fie imediat retrase. În urma grelei înfrângeri din Senat a Legii Reducerii Armelor Nucleare, Chimice şi Convenţionale precum şi a reîntoarcerii de bună voie a Ucrainei la Uniunea Sovietică, preşedintele Lawrence ştia că nu se află în poziţia de a ceda o centimă în privinţa rolului N.A.T.O. în Europa, mai cu seamă de când nou aleasa senator Helen Dexter îl descrie peste tot ca „agentul roşu".

De la demisia senatorului Helen Dexter din funcţia de director C.I.A. de anul trecut făcută anume „pentru a se opune cât mai făţiş politicii externe prost orientată a preşedintelui" deja se vorbeşte pe Dealul Capitoliului că ea va fi prima femeie preşedinte a Statelor Unite.

La discuţiile preliminare din această dimineaţă de la Kremlin, preşedintele Zerimski nu a emis nici o pretenţie la...

Stuart şi-a ridicat privirile de pe prima pagină a ziarului *The Sydney Morning Herlad* când Maggie a intrat în bucătărie în jeanşi şi pulover. Ei locuiau în aceeaşi casă de peste şase luni de zile şi el n-o văzuse niciodată ca măcar o şuviţă de păr să nu fie la locul ei.

– Bună dimineaţa, Stuart, a spus ea. Este ceva interesant în ziar?

– Zerimski încă îşi arată bicepşii la cel mai mic prilej care i se iveşte, a răspuns Stuart. Şi preşedintele tău se străduie să-i facă faţă. Cel puţin acesta este punctul de vedere al corespondentului de presă din Rusia de la *Herald*.

– Zerimski ar arunca o bombă nucleară asupra Casei Albe dacă ajunge la concluzia că în acest fel poate scăpa de ea, a spus Maggie. Alte ştiri mai bune nu ai să-mi spui în această dimineaţă de sâmbătă?

– Şeful guvernului a anuţat data alegerilor pentru primul nostru preşedinte.

– Voi vă mişcaţi atât de încet în această ţară, a spus Maggie, umplându-şi un bol cu fulgi de porumb. Noi am scăpat de britanici de peste două sute de ani.

– Nouă n-o să ne ia mult mai mult, a spus Stuart râzând, în timp ce soţia lui intra în cameră îmbrăcată în halat de casă.

– Bună dimineaţa, a spus ea somnoroasă.

Maggie s-a ridicat de pe scaun şi a sărutat-o pe obraz.

– Voi staţi aici şi mâncaţi fulgi de porumb iar eu am să fac o omletă. Tu, într-adevăr, nu trebuie...

– Mamă, sunt doar gravidă, nu mor de tuberculoză, i-a spus Tara. Un bol cu fulgi de porumb pentru mine este perfect.

– Ştiu, atâta doar că...

– ... tu niciodată n-o să încetezi să-ţi faci griji, a spus Tara îmbrăţişându-şi mama. Am să-ţi spun un secret. Nu există nici o dovadă medicală că pierderile de sarcină s-ar transmite ereditar; doar pisălogeala mamelor. Ce mai zice la gazetă? a întrebat ea privind spre Stuart.

– Cazul meu din penal apare cu un titlu de o şchioapă – pe pagina 16 a spus el arătând spre trei scurte paragrafe din colţul de jos, din stângă.

Tara a parcurs articolul de două ori, după care a spus:

– Dar numele tău nici măcar nu este menţionat.

– Nu. Ei par a fi mai interesaţi de clientul meu în momentul de faţă, a recunoscut Stuart. Dar, dacă reuşesc să-l scot, atunci treaba se poate schimba!

– Eu sper că n-ai să-l scoţi, a spus Maggie, în timp ce spărgea al doilea ou. Eu cred că clientul tău este vinovat şi ar trebui să-şi petreacă restul vieţii în puşcărie.

– Pentru că a furat 73$? a întrebat Stuart fără a-i veni să creadă.

– De la o bătrână lipsită de apărare.

– Dar a fost pentru prima oară.

– Prima oară când a fost prins, cred că vrei să spui, i-a replicat Maggie.

– Ştii, Maggie, tu ai fi fost un avocat al acuzării de primă clasă, a spus Stuart. N-ar fi trebuit să accepţi să-ţi iei un an liber – ar fi trebuit să te înscrii, în schimb, la o şcoală de drept. Ştii, eu bănui că închisoarea pe viaţă pentru furtul a 73$ n-o să fie bine primită de toată lumea.

– S-ar putea să ai surprize, tinere, i-a replicat Maggie.

S-a auzit ceva dupăind pe covoraşul de la uşă.

– Mă duc eu, a spus Stuart ridicându-se de la masă.

– Stuart are dreptate, a spus Tara în timp ce mama îi punea omleta în farfurie. N-ar trebui să-ţi pierzi timpul ca menajeră neplătită. Eşti prea bună pentru aşa ceva.

– Îţi mulţumesc, draga mea, i-a răspuns Maggie. S-a întors la maşina de gătit şi a mai spart un ou. Dar îmi place să fiu cu voi. Sper numai să nu vă stau pe cap.

– Bineînţeles că nu, i-a spus Tara. Dar sunt peste şase luni de când...

– Ştiu, draga mea, dar încă mai am nevoie de ceva timp ca să pot să mă întorc la Washington. Până începe semestrul la toamnă o să fiu bine.

– Dar nici măcar nu accepţi invitaţii la lucruri care-ţi plăceau.

– De pildă?

– Săptămâna trecută domnul Moore te-a invitat la *Fidelio* la Operă şi i-ai spus că deja ai alt program pentru acea seară.

– Ca să fiu corectă, nu-mi amintesc ce-am făcut atunci, a spus Maggie.

– Eu ştiu. Ai stat în camera ta şi ai citit *Ulise*.

– Tara, Ronnie Moore este un bărbat drăguţ şi nu am nici o îndoială că tot ceea ce face el la bancă face foarte bine. Dar el nu are nevoie ca să-şi petreacă seara cu mine şi să-mi amintească de cât de mult simt lipsa tatălui tău. Şi, categoric, eu nu am nevoie să-mi petrec o seară cu el ca să-mi spună cât de mult îşi adora răposata lui soţie, pe care habar n-am cum o chema.

– Elizabeth, a spus Stuart, care se întorcea cu corespondenţa în braţe. Ronnie, de fapt, este destul de drăguţ.

– Nu începe şi tu, a spus Maggie. Este timpul ca amândoi să încetaţi să vă faceţi griji în privinţa vieţii mele sociale, a spus ea punând o omletă şi mai mare în faţa lui Stuart.

– Eu ar fi trebuit să mă însor cu tine, Maggie, i-a spus Stuart cu un zâmbet larg.

– Ai fi fost mult mai potrivit decât majoritatea bărbaţilor cu care încercaţi voi să mă aranjaţi, a spus ea mângâindu-şi ginerele pe cap.

Stuart a râs şi a început să trieze scrisorile, teancul cel mai mare fiind pentru el. I-a dat două Tarei şi trei lui Maggie, iar pe ale lui le-a pus de o parte în favoarea paginii sportive din *The Herald*.

Maggie şi-a turnat a doua ceaşcă de cafea înainte de a se ocupa de corespondenţă. Ca de obicei, a cerce-

tat mai întâi timbrele ca să vadă în ce ordine le va deschide. Două aveau acelaşi portret al lui George Washington. Al treilea înfăţişa un pescăruş albastru australian. A deschis mai întâi scrisoarea din Australia. Când a terminat-o de citit a împins-o peste masă Tarei, al cărei zâmbet devenea tot mai larg cu fiecare paragraf pe care-l citea.

– Foarte flatantă, a spus Tara dându-i scrisoarea lui Stuart.

Stuart a citit-o rapid.

– Da, foarte. Ce-ai să răspunzi?

– Am să le explic că nu sunt pe piaţa căutătorilor de slujbe, a spus Maggie. Dar n-o să scriu până nu aflu căruia dintre voi trebuie să-i mulţumesc, a adăugat ea fluturând scrisoarea în aer.

– Eu nu sunt vinovată, a spus Tara.

– *Mea culpa*, a recunoscut Stuart. El deja ştia că n-avea rost să încerce s-o păcălească pe Maggie. Ea întotdeauna până la urmă tot afla.

– Am văzut postul anunţat în *The Herald* şi m-am gândit că ai calificarea ideală pentru el. Mai bine zis, supercalificarea.

– Se vorbeşte că decanul de la Admiteri se va pensiona la sfârşitul acestui an universitar, a spus Tara. Aşa că ei în curând vor căuta un înlocuitor. Oricine primeşte acest post...

– Voi doi, acum ascultaţi-mă, a spus Maggie începând să strângă farfuriile. Am un an vacanţă şi în august viitor intenţionez să mă întorc la Washington şi să-mi continui slujba ca decan la Admiteri la Universitatea Georgetown. Sydney University va trebui să-şi

găsească pe altcineva. S-a aşezat pe scaun ca să deschidă cea de a doua scrisoare.

Nici Tara, nici Stuart nu au făcut nici un comentariu când ea a scos din plic un cec de 277.000$ semnat de secretarul Trezoreriei. „Asigurare plătită integral urmaşilor", pentru pierderea soţului ei în misiune ca ofiţer C.I.A., explica scrisoarea care-l însoţea. Când vor începe ele să înţeleagă ce însemnau de fapt cuvintele, „asigurare plătită integral urmaşilor"?.

Ea a deschis repede cea de a treia scrisoare. O lăsase ultima pentru că recunoscuse vechea maşină de scris şi ştia exact cine i-o trimitea.

Tara l-a înghiontit pe Stuart.

– Scrisoarea anuală de amor de la Dr. O'Casey, dacă nu mă înşel, a spus ea, chipurile, în şoaptă. Trebuie să recunosc că sunt impresionată de modul în care a reuşit să-ţi dea de urmă.

– Şi eu, a spus Maggie cu un zâmbet. Cel puţin cu el nu trebuie să mă prefac, a adăugat ea deschizând plicul.

– Vă aştept pe amândouă afară, îmbrăcate ca să ieşim în oraş peste o oră, a spus Stuart uitându-se la ceas. Maggie i-a aruncat o privire pe deasupra ochelarilor şi i-a zâmbit. Am rezervat o masă la cafeneaua de pe plajă pentru ora unu.

– O, eşti un tip formidabil, i-a spus Tara cu un suspin de adorare.

Stuart era pe punctul s-o atingă cu ziarul pe cap când Maggie a exclamat:

– Drace!

Amândoi au privit spre ea uimiţi. Era aproape cea mai mare blasfemie pe care o auziseră vreodată în gura ei.

– Ce este, mamă? a întrebat-o Tara. Încă te cere de nevastă sau, după atâta amar de ani, el, până la urmă, s-a însurat cu altcineva?

– Nici una, nici alta. I s-a oferit o slujbă ca şef al Departamentului de Matematică la University of New South Wales şi vine ca să se întâlnească cu prorectorul înainte de a lua o decizie finală.

– Cum nu se putea mai bine, a spus Tara. La urma urmelor, el este irlandez, este bărbat bine şi întotdeauna te-a adorat. Şi, după cum ne-ai amintit cu regularitate, tata a reuşit să-l scoată de pe ring chiar de prima dată. Ce altceva mai mult ai putea cere?

A urmat o tăcere prelungită, după care Maggie a spus:

– Mă tem că nu este chiar atât de exact.

– Ce vrei să spui? a întrebat-o Tara.

– Ei bine, adevărul este că, deşi el *era* chipeş şi un dansator minunat, era un pic şi cam plicticos.

– Dar întotdeauna mi-ai spus...

– Ştiu ce ţi-am spus, a zis Maggie. Şi nu trebuie să te uiţi la mine aşa, tânără doamnă. Sunt sigură că şi tu îl tachinezi din când în când pe Stuart cu acel tânăr ospătar din Dublin care...

– Mamă! În orice caz el acum este...

– Ce? a întrebat Stuart.

– ... lector la Trinity College din Dublin, a spus Tara. Şi, în plus, este însurat, fericit şi are trei copii.

Ceea ce înseamnă cu mult mai mult decât se poate spune despre majoritatea fostelor tale prietene.

– Adevărat, a recunoscut Stuart. Aşa că spune-mi, a zis el întorcându-şi atenţia spre Maggie, când soseşte Dr. O'Casey în Oz?

Maggie a deschis scrisoarea din nou şi a citit cu voce tare:

„Iau avionul din Chicago pe paisprezece şi sosesc în cincisprezece".

– Dar asta-i azi, a spus Stuart.

Maggie a dat din cap, după care a continuat:

„Voi sta în Sydney peste noapte şi apoi mă întâlnesc cu prorectorul ziua următoare, după care mă întorc la Chicago."

Maggie şi-a înălţat privirile.

– El va fi înapoi în drum spre casă înainte ca noi să venim din weekend.

– Păcat, a spus Tara. După toţi aceşti ani mi-ar fi plăcut să-l întâlnesc pe credinciosul Dr. Declan O'Casey.

– Şi încă ai mai putea, a spus Stuart uitându-se la ceas. La cât aterizează avionul lui?

– La unsprezece şi douăzeci în dimineaţa asta, a spus Maggie. Mă tem că n-o să-l vedem. Şi nici măcar nu spune unde va sta, aşa că n-avem cum să luăm legătura cu el înainte de a se întoarce acasă.

– Nu da atât de repede înapoi, a spus Stuart. Dacă plecăm în zece minute am reuşi, totuşi, să ajungem la aeroport la timp pentru avionul lui. Ai putea să-l inviţi să ia prânzul cu noi.

Tara a privit spre mama sa care nu părea deloc entuziasmată de idee.

– Chiar dacă o să-l invităm, el probabil o să spună nu, a zis Maggie. O să fie obosit după atâtea ceasuri de zbor şi va vrea să se pregătească pentru întâlnirea de mâine.

– Dar cel puţin faci efortul, a spus Tara.

Maggie a împăturit scrisoarea, şi-a scos şorţul şi a spus:

– Ai dreptate, Tara. După toţi aceşti ani, măcar atâta pot face. A zâmbit către fiica ei şi a plecat repede din bucătărie apucând-o pe scări în sus.

Ajunsă în camera ei, a deschis şifonierul şi şi-a scos rochia favorită. Nu voia ca Declan să se gândească la ea ca la o femeie între două vârste – deşi asta era mai degrabă o prostie, pentru că şi ea şi el erau între două vârste. Şi-a privit imaginea în oglindă. Pentru cincizeci şi unu de ani, arăta acceptabil, a hotărât ea. Nu se îngrăşase, dar îi mai apăruseră una sau două cute pe frunte în ultimele şase luni.

Maggie a coborât la parter şi l-a găsit pe Stuart mergând în sus şi în jos pe hol. Ea ştia că maşina era pregătită şi probabil motorul deja pornit.

– Haide, Tara, a strigat el pentru a treia oară.

Tara a apărut peste câteva clipe şi nerăbdarea lui s-a evaporat în momentul în care ea i-a zâmbit.

În timp ce urca în maşină, Tara a spus:

– Abia aştept să-l cunosc pe Declan. Până şi numele lui are ceva romantic în el.

– La fel am simţit şi eu pe vremuri, a spus Maggie.

– Ce este într-un nume? a spus Stuart, în timp ce scotea maşina pe alee şi de acolo în stradă.

– Destul de mult când te-ai născut Margaret Deirdre Burke, i-a răspuns Maggie. Stuart a izbucnit în râs. Când eram la şcoală, odată mi-am scris o scrisoare adresată mie sub numele Dl şi d-na Declan O'Casey. Dar asta nu l-a făcut ca el să pară mai interesant, a spus ea atingându-şi părul nervoasă.

– N-ar fi posibil, a spus Tara, ca după toţi aceşti ani, Dr. O'Casey să fi devenit amuzant, rafinat şi un om de lume?

– Mă îndoiesc, a spus Maggie. Mai degrabă cred că este pompos, ridat şi încă virgin.

– Cum de-ai ştiut că este virgin? a întrebat-o Stuart.

– Pentru că o spunea oricui, i-a răspuns Maggie. Pentru Declan un weekend romantic însemna să ţină o comunicare de trigonometrie la un simpozion de matematică.

Tara a izbucnit în râs.

– Deşi, ca să fiu sinceră, tatăl tău nu era cu mult mai experimentat decât el. Prima noapte petrecută împreună a fost pe o bancă în parc şi singurul lucru pe care l-am pierdut au fost papucii.

Stuart a râs atât de mult că aproape a atins bordura.

– Eu chiar am aflat cum şi-a pierdut Connor virginitatea, a continuat Maggie. A fost cu o fată poreclită „Nu spune niciodată nu lui Nancy", a spus ea în şoaptă, pe un ton de prefăcută confidenţialitate.

– Nu se poate ca el să-ţi fi povestit asta, a spus Stuart neîncrezător.

– Nu, nu mi-a povestit. N-aş fi aflat-o niciodată dacă el n-ar fi întârziat într-o seară la un antrenament de fotbal. Am hotărât să-i las un bilet în dulapul lui din vestiar şi am găsit scrijelit numele lui Nancy pe partea interioară a uşii. Dar, de fapt, nu mă puteam plânge. Când am verificat dulapurile colegilor lui de echipă, Connor, de departe, deţinea cel mai scăzut scor.

Tara râdea acum ţinându-se cu mâinile de burtă şi a rugat-o pe mama ei să se oprească.

– Când tatăl tău, în cele din urmă...

Când au ajuns la aeroport Maggie epuizase toate poveştile despre rivalitatea dintre Declan şi Connor şi începuse să se simtă destul de neliniştită în legătură cu întâlnirea cu fostul ei partener de dans după atât de mulţi ani.

Stuart a oprit în faţa intrării, a sărit din maşină şi a deschis portiera din spate pentru Maggie.

– Ar fi bine să te grăbeşti, i-a spus el uitându-se la ceas.

– Vrei să vin cu tine, mamă? a întrebat-o Tara.

– Nu, mulţumesc, i-a răspuns Maggie şi a plecat grăbită spre uşa automată înainte de a avea timp să se răzgândească.

A verificat ecranul cu sosirile. United Flight 815 de la Chicago aterizase la timp, la unsprezece şi douăzeci. Acum era aproape unsprezece şi patruzeci. Ea niciodată în viaţa ei nu sosise atât de târziu ca să aştepte pe cineva la aeroport.

Cu cât se apropia de zona sosirilor cu atât mergea mai încet în speranţa că Declan a avut timp să fi părăsit deja aeroportul. A hotărât să aştepte cincispreze

minute şi apoi să se întoarcă la maşină. A început să studieze pasagerii care soseau. Tineri veseli şi entuziaşti, purtând surfboard-uri sub braţ; cei de vârstă mijlocie, preocupaţi şi grijulii, ţinându-şi strâns copiii de mână; bătrâni mişcându-se încet şi căzuţi pe gânduri, formând ariergarda. Ea a început să se întrebe dacă îl va recunoaşte pe Declan. Să fi trecut el deja pe lângă ea? La urma urmelor, erau peste treizeci de ani de când nu se văzuseră şi el nu se aştepta ca cineva să vină să-l întâmpine.

Ea s-a uitat din nou la ceas – cele cincisprezece minute aproape că trecuseră. Gândurile i s-au îndreptat către o farfurie cu crochete şi un pahar de Chardonnay când vor lua prânzul la Cronulla. Apoi, ea o să moţăie în soarele după-amiezii în timp ce Tara şi Stuart vor face surf. Dintr-o dată ochii i s-au oprit pe un bărbat cu un singur braţ care ieşea cu paşi mari prin uşa de la sosiri.

Maggie a simţit că i se înmoaie picioarele. Se uita fix spre bărbatul pe care nu încetase niciodată să-l iubească şi i-a fost teamă că s-ar putea să-şi piardă cunoştinţa. Lacrimile i-au umplut ochii. Ea nu cerea nici o explicaţie. Asta putea veni mai târziu, mult mai târziu. A alergat spre el fără a mai ţine cont de nimeni din jur.

În clipa în care el a văzut-o i-a zâmbit cu acel zâmbet atât de cunoscut prin care-i spunea că o reperase în mulţime.

– O, Dumnezeule Mare, Connor, a spus ea aruncându-şi braţele de gâtul lui. Spune-mi că este adevărat. Dumnezeule Mare, spune-mi că este adevărat!

Connor a ţinut-o strâns cu braţul drept, manşeta de la stângul fluturând pe lângă el.

– Este cum nu se poate mai adevărat, scumpa mea Maggie, i-a spus el cu un pronunţat accent irlandez. Din păcate, deşi preşedinţii pot să aranjeze aproape orice, din clipa în care te-au omorât, tu nu ai altă soluţie decât să dispari pentru o vreme şi să-ţi iei altă identitate. Şi-a desprins braţul din jurul ei şi şi-a coborât privirile spre femeia pe care dorise s-o ţină la pieptul său ceas de ceas în ultimele şase luni. M-am hotărât asupra lui Declan O'Casey, un universitar ce s-a gândit la o nouă catedră în Australia, pentru că mi-am amintit ce mi-ai spus odată că nu-ţi doreai altceva de la viaţă decât să fii Dna Declan O'Casey. De asemenea, am fost convins că n-o să fiu deranjat de prea mulţi australieni care să-mi testeze cunoştinţele de matematică.

Maggie şi-a ridicat privirile spre el, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, nefiind sigură dacă să râdă sau să plângă.

– Dar scrisoarea, dragul meu, a spus ea. „E-ul" încovoiat. Cum ai reuşit...

– Da, m-am gândit că asta are să-ţi placă, a spus Connor. Ideea mi-a venit după ce ţi-am văzut poza în *The Washington Post* stând lângă groapă, faţă în faţă cu preşedintele şi apoi am citit omagiile aduse fostului tău soţ şi atunci mi-am zis: „Declan, băiatule, asta ar putea fi ultima ta şansă să te căsătoreşti cu tânăra Margaret Burke din East Side". A zâmbit. Ce zici despre asta, Maggie? a întrebat-o el. Vrei să te măriţi cu mine?

– Connor Fitzgerald, ai o mulţime de explicaţii de dat, a spus Maggie.

– Am, într-adevăr, doamnă O'Casey. Şi tot restul vieţii noastre ca să pot s-o fac.

Acțiunea cărții este plasată în anul 2002 și se întinde pe un spațiu vast, de la Biroul Oval din Casa Albă până la biroul succesorului președintelui Boris Elțîn din Kremlin și locuința luxoasă din afara St. Petersburg-ului a șefului mafiei ruse.

„Să nu te lași prins. Dar dacă ești, neagă total că ai vreo legătură cu CIA. Nu-ți face griji! Agenția întotdeauna va avea grijă de tine“...

Perspectivele lumii noastre contemporane în viziunea lui Jeffrey Archer par sumbre. Să sperăm că timpul nu-i va da dreptate. Oricum, un semnal de alarmă, în privința pericolului care amenință valorile democratice câștigate cu greu de omenire, este tras.

ISBN 973-9139-97-3

Vivaldi